

Giới thiệu Khép Mi

Khép Mi một tác phẩm tiểu thuyết võng du được tác giả Hải Âu viết về nhân vật nam chính tên là Hạo Nhân một người luôn cho rằng, sẽ chẳng có ai hay có việc gì thay đổi được suy nghĩ và cuộc sống của cậu nhưng cậu đâu có thể ngờ rằng từ khi Lệ Tâm xuất hiện. Một cô gái có thể làm cho anh hoàn toàn thay đổi về cách nghĩ của mình...

Quyển luyến một vòng tay, mơ mơ hồ hồ không một lối thoát mà thật ra... cũng không muốn thoát.

Hạo Nhân mỉm cười... có lẽ... cậu tìm được nguyên nhân tồn tại của mình rồi.

Lệ Tâm luôn cho rằng, sẽ chẳng có ai hay việc gì thay đổi được suy nghĩ và cuộc sống của cô cho đến khi Hạo Nhân xuất hiện. Thật kỳ lạ! Chàng trai này rốt cuộc đã làm gì cô? Dù nhầm lẫn hay mờ mắt hình dáng anh ấy từ lúc nào đã thay thế mấy tờ polime xuất hiện trong đầu cô, day đưa không dứt.

Duyên số kỳ diệu, trong một lần gặp nguy hiểm cô được một người cứu để rồi từ đó đau khổ theo đuổi con đường báo ân. Báo ân... báo ân... chữ đó cứ như treo trên miệng anh ta, tùy lúc có thể phun bất cứ lúc nào.

Quyển luyến một vòng tay, mơ mơ hồ hồ không một lối thoát... mà thật ra có muốn thoát cũng chẳng được.

Lệ Tâm cắn răng... biết khi nào mới trả xong đây?

Không chỉ nói về yếu tố võng du mà hơn hết còn mang nét điệu dàng của truyện tình tuổi teen, những cung bậc cảm xúc được lột tả rõ nét trong tựa truyện của Hải Âu.

Bạn đang đọc truyện *Khép Mi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chương 1.1

7h30, Sân trường Đại học L, Cơ sở 3...

“Chết mất, lại trễ nữa rồi...”

Lệ Tâm nhanh chóng lách qua đám đông trước mắt, chạy vội lên tầng năm, tầng cao nhất của toà nhà. Hôm nay theo thường lệ là buổi họp thường niên của Hội sinh viên khoa Đông Phương. Nhớ lại hai lần đi trễ trước đó cô bỗng thấy rung mình. Gì chứ? Dọn dẹp toàn hội trường? Cũng may có Hải ở lại giúp cô, không thì đến chiều cô cũng chả thể xong nổi. Biết thế không nên tham khoản phụ cấp tiền card điện thoại hàng tháng của Hội. Đúng là tham thì thâm thật mà...

Oái... rầm... cốp... sau hàng loạt tiếng động, đầu Lệ Tâm va mạnh vào bức tường tầng ba. Ngay khi bình ổn lại tâm trạng hải hùng sau cú va chạm vừa rồi, cô nhanh chóng xác định tên thủ phạm đang hạ cánh cách cô khoảng năm bước chân.

“Éc... Mình không xui đến vậy chứ?” - Lệ Tâm vừa nhìn vừa nôm nốp lo sợ.

“Em làm gì mà chạy nhanh thế hả? Đây là trường học, em không thấy dòng chữ *“Đi nhẹ, nói khẽ, ứng xử văn minh”* treo ngay mỗi cầu thang kia hả? ...Đâu rồi, mắt kính của tôi rơi đâu rồi?” – Cô Hằng, Bí thư Đoàn khoa Đông Phương vừa nói vừa đưa tay tìm mắt kính dưới nền - “Em là sinh viên năm mấy, lớp nào? Nói nhanh cho tôi”

May quá! Cô ấy không nhận ra mình, Lệ Tâm quệt vội mấy giọt mồ hôi trên trán, nhanh chóng tìm mắt kính, đặt vội trong tay cô Hằng và chạy thực mạng lên tầng năm, không quên bóp mũi, hà hơi nói vọng lại.

“Em xin lỗi cô.... Em chào cô ạ...”

“Này này... đứng lại cho tôi, có nghe không hả? Trời ơi, tài liệu của tôi... tôi mà bắt được thì em không xong với tôi đâu... đứng lại ngay cho tôiiiiiii...”

...

“Thật khủng khiếp, cô ấy nên đi thi The voice mới phải, giọng hét đó mà không vào thẳng vòng chung cuộc thì mất một tháng tiền lương mình cũng cá...”
– Lệ Tâm vừa chạy vừa nghĩ thầm trong bụng.

Đứng trước hội trường, đôi mắt cô quét sạch căn phòng và xác định vị trí còn trống, nhanh chóng lùi vào nơi đó.

“Tôi điểm danh tí nhé!” – Hội trưởng Hội sinh viên Tiến Trung khẽ hắng giọng thông báo vào micro.

“Đầu tiên là Ngành Trung Quốc học... tốt, hai mươi hai người tham dự... Ngành Nhật Bản học... tốt, mười tám người tham dự... Ngành Hàn Quốc học... tốt, mười sáu người tham dự... Ngành Việt Nam học, chín người tham dự... sao lại chín người... thiếu ai vậy?”

“Xin lỗi, mình đến trễ.” – Đinh Hải khẽ mỉm cười, nhanh chóng bước đến vị trí ngay cạnh Lê Tâm. Cậu thả cặp xuống ghế ngồi trong ánh mắt ngỡ ngàng của cậu bạn hội trưởng.

“Sao cậu lại...Không phải lúc này cậu...” – Tiến Trung mắt đầy nghi vấn hướng về phía Đinh Hải.

“Hội trưởng, kế hoạch trong tháng này là gì vậy?” – Đinh Hải nhanh chóng đổi đề tài, neho mắt nhìn về hướng Tiến Trung hỏi.

Tiến Trung bức bối, vút cái lờm dài thườn thượt cho Đinh Hải rồi gỡ vội bảng kế hoạch công tác tháng mười để thông báo. Cậu quen với cảnh này rồi, Tiến Trung ầm ức an ủi bản thân.

“Tháng này ngoài việc phối hợp với Ban chấp hành Đoàn Khoa tham gia công tác từ thiện thường kỳ giúp đỡ trẻ em mồ côi, lang thang cơ nhỡ, Hội chúng ta sẽ phối hợp với chủ nhiệm hai khoa Trung Quốc học và Việt Nam học đón tiếp các bạn du học sinh Đài Loan sang học một kỳ. Các bạn ai có ý kiến hay đề xuất gì thì cứ phát biểu nhé?” – Tiến Trung đưa mắt nhìn bao quát hội trường.

“Sao lại là hai ngành đón tiếp? Nếu là sinh viên Đài Loan thì ngành Trung Quốc đón tiếp chính xác hơn chứ?” – Hạ Diệp – đại diện 08VN112 nhìn Tiến Trung khó hiểu.

“Theo thông tin mình nhận được từ Khoa thì lần này có khoảng hai trăm sinh viên trao đổi sang đây, gấp bốn lần những năm trước, trong đó có một số sinh viên học Tiếng Việt. Cụ thể chuyên ngành đào tạo bậc đại học của các bạn ấy là Việt Nam học. Và theo chương trình học tập sinh hoạt trong học kỳ ở Việt Nam này, các bạn ấy sẽ dự học ở các lớp Việt Nam học, bộ môn liên quan về văn hoá của các bạn năm ba”. – Tiến Trung sửa lại giọng kính cho ngay ngắn, mỉm cười nhìn Hạ Diệp nhấn mạnh - “Do đó hai ngành sẽ cùng phối hợp tiếp đón”.

“Thế có tiệc tùng gì không vậy Hội trưởng? Liên lạc với mình theo số cũ, mở nguồn 24/7, sẽ lấy si cho cậu nước ngọt và trái cây... Nha?” – Lê Tâm tinh nghịch nháy mắt nhìn Tiến Trung, đưa tay làm biểu tượng Ok, không quên tận dụng cơ hội kinh doanh trước mắt.

“Mình xin cậu, thu hồi luồng điện đó lại, có ngày mình thắng thiên cũng vì nó đấy... Cậu có thể hỏi câu hỏi mang tính xây dựng hơn không hả?” – Tiến Trung vịn tay đứng dậy sau con choáng, nhìn Lê Tâm với ánh mắt đau khổ.

“Mình thấy câu hỏi có tính xây dựng đó chứ! Đón tiếp thì phải có tiệc tùng. Cậu thông báo ngày giờ luôn để mọi người còn chuẩn bị” – Đinh Hải tiếp lời.

“Cậu...” –

Tiến Trung thật không còn gì để nói với tên bạn này nữa. “*Trọng sắc khinh bạn*”, có ai phang câu này vào mặt cậu chưa hả? Tiến Trung nhủ thầm trong bụng, phóng ánh mắt mang đầy ý oán hận về phía Đinh Hải, đổi lại đó là cái lắc đầu thích thú của cậu ta.

“Vấn đề này trước mắt trên Khoa chưa có thông báo chính thức. Ủay... Chỉ cần quý vị ở đây đón tiếp các bạn ấy thật tốt ở mỗi giờ học là được, không thể chỉ chú tâm mỗi bước đón tiếp đầu tiên mà. Hiểu không?”

“Cũng chỉ có mỗi cậu hỏi về vấn đề này. Rút cuộc cậu học Đông phương hay Kinh doanh vậy hả?” – Hạ Diệp nhướn mày nhìn Lê Tâm đầy bất mãn.

“Đông phương hay Kinh doanh gì mà chẳng cần tiền để sống, có cơ hội kiếm thì sao phải bỏ qua?” – Lê Tâm thích ý nhìn Hạ Diệp, vờ vỗ trán hỏi - “À, không phải cậu mỗi ngày đều niệm sách thay cơm ý chứ? Thứ lỗi, tớ người thường, vẫn thích cá thịt, hủ tiếu, mì xào hơn món ấy”

Phụt... ha ha ha... cả hội trường được một phen cười nghiêng ngả với câu trả lời đầy hóm hỉnh của Lê Tâm. Ai cũng biết thành tích học tập của Hạ Diệp luôn chạm đầy bảng. Lê Tâm lần này không những tranh cãi lại còn không nể mặt mĩa mai cô ta. Đúng là không thể xem thường cái miệng độc địa của cô nàng này được.

“Cậu...”

“Thôi nào, tớ xin can. Các cậu mỗi lần họp đều vậy cả. Nhường nhịn nhau một chút đi mà, xem như nể mặt tớ đi. Lê Tâm, cậu “*đánh chó cũng phải ngó mặt chủ*” chứ! Dù gì tớ...” – Tiến Trung hoà giải.

“Cậu nói ai là chó hả?” – Hạ Diệp hướng ánh mắt phẫn nộ hết Tiến Trung.

“Chó hả? Tớ có nói thế sao? No... no... ý tớ là, là... đúng rồi, là “*vuốt mặt phải nể mũi*”... đúng, chính là ý ấy ấy...” – Tiến Trung cầu hoà, quay về phía Lê Tâm nói - “Tớ là hội trưởng mà, cậu không thể để tớ phải xuống văn phòng viết tường trình mỗi lần họp thế được. Trà dưới đó không dễ uống đâu.”

“Cậu có trà uống là mừng lắm rồi. Tớ mỗi lần “*tranh luận*” với cậu ta xong thì đến nước bọt cũng chẳng nuốt nổi. Dù gì cũng chẳng phải tớ đốt lửa, cậu nên ý kiến với quý cô Hạ Diệp kia kìa.” – Lê Tâm phản bác lại.

“Được được... là ý kiến với hai cậu. Tha cho tớ đi mà... Nếu không ai có ý kiến gì nữa thì chúng ta chuyển sang nội dung khác nhé. Tiếp đến là việc cử sinh viên tham gia...”

...

Phía trên Hội trường, Tiến Trung một mình thao thao bất tuyệt. Lệ Tâm ngáp dài. Phục nhất trên đời vẫn là cái miệng của cậu ta. Người đầu mà hoạt ngôn thấy sợ. Lệ Tâm đưa tay lên mắt, lau giọt nước từ khóe mi. Mỗi lần cô ngáp đều vậy, nước mắt cứ nhiều như người ta khóc ấy. Lệ Tâm căng mắt căng tai vẫn không thấy dấu hiệu buồn ngủ suy giảm, cuối cùng cô quyết định tranh thủ làm việc khác.

“Cậu ngồi ngay lại một tí, che giúp tớ nữa nhé!” – Lệ Tâm hướng tay về phía Đình Hải đang ngồi bên cạnh, lay lay cậu ta nhích người về phía trước.

Đình Hải khẽ cười, nhào người về phía trước che khuất Lệ Tâm khỏi ánh mắt của những người dự họp.

“Cảm ơn, cậu là tốt nhất.” – Lệ Tâm mỉm cười đầy thành ý.

“Được rồi, cậu ngủ đi. Họp xong tớ sẽ lay cậu dậy.”

“Ừ...”

Lệ Tâm vội nhắm mắt, dựa đầu trên chiếc cặp jean đã sờn màu trên mặt bàn trước mặt. Ánh nắng từ phía cửa sổ len vào phòng như những sợi tơ vàng óng ánh. Đình Hải nhìn Lệ Tâm không chớp mắt, mỗi lúc như vậy trong lòng cậu lại thấy ấm áp. Nhìn gương mặt thoáng vẻ mệt mỏi của Lệ Tâm, Đình Hải khẽ chau mày. Vươn tay gỡ vài lọn tóc xòa trên má, nghe tiếng thở nhẹ nhẹ của cô gái ngồi cạnh, không hiểu sao cậu lại thấy đau lòng. Xét cho cùng, chiếc cặp kia cũng thật may mắn, được cô ấy ngả đầu vào khi mệt mỏi. Đình Hải cười buồn, bản thân mình lại đi ghen tỵ với một chiếc cặp, như vậy có quá đáng thương không?

...

Diệp Vũ nhìn hướng cửa sổ, ánh mắt sắc lạnh khiến Hạ Diệp ngồi cạnh đó cũng run rẩy theo. Ba năm nay cô vẫn chưa thể quen với cảm giác này. Tình cảm Diệp Vũ dành cho Đình Hải vừa giống yêu vừa giống hận. Lúc trước Hạ Diệp từng nghĩ, gia cảnh giàu có, khuôn mặt xinh đẹp lại có tài như Diệp Vũ thì còn gì phải buồn?

Ấy vậy mà cô gái này lại chưa bao giờ vui vẻ. Suốt thời gian cô làm bạn với Diệp Vũ, cô chưa bao giờ thấy cô ấy cười, nếu có chỉ là khi đứng trước mặt Đình Hải. Nhưng mà, đó cũng không thể gọi là cười được, nhiều lắm là khóe miệng đang cố gắng nhếch lên thôi. Một nụ cười như khói như sương, không chân thật tới mức đáng thương.

Dù sao đó cũng là chuyện của bọn họ, cô không nghĩ nhiều. Muốn thay đổi một chút không khí, Hạ Diệp bèn chồm người sang bên cạnh nói thầm - “Nói thật tớ chúa ghét tay Tiến Trung này. Nói nhiều muốn chết. Cái miệng đó mà không làm Hội trường hội sinh viên với phòng phát thanh Khoa thì đúng là uổng phí tài năng. Cậu ta không khát nước hay sao vậy trời? Nhìn miệng cậu ta nói thôi mà tớ đã thấy mình như trên sa mạc rồi. Đó mà boy chính hiệu đấy hả? Cậu không biết thôi chứ bà Sáu Hồng nổi tiếng nhiều chuyện nhất khu nhà tớ còn phải từ cậu ta nghe ngóng mọi chuyện. Sao cậu ta lại là sinh viên khoa Đồng Phương nhỉ? Học Báo chí đúng hơn ý chứ. Tớ là tớ thấy...”

“Cậu đã nghe qua câu bốn chín gặp năm mươi chưa?” – Diệp Vũ ngắt lời Hạ Diệp - “Theo ý kiến của tôi vị trí Phó Hội trường đang trống kia rất phù hợp với cậu. Có cần tôi thay cậu đề cử không?”

“Được rồi... Tớ im... Tớ im đây. Gặp mặt cậu ta mỗi tuần một lần đã quá sức chịu đựng của tớ rồi. Cậu đừng hại chết tớ như thế.” – Hạ Diệp tỉnh nghịch làm biểu tượng khóa miệng.

Diệp Vũ lại tiếp tục im lặng, cúi đầu viết vào sổ họp, dù vậy Hạ Diệp biết cô ấy đang áp chế cảm xúc bản thân. Nhưng có thể áp chế được bao lâu đây?

...

“Buổi họp của chúng ta về cơ bản chỉ có một vài nội dung thể thôi. Nếu các bạn không có ý kiến gì thêm, vậy chúng ta nghỉ nhé?” – Tiến Trung thông báo.

“Ok”

“Ok”

“Về nhé Hội trường. Nhớ gửi mail danh sách sinh viên tham dự để tớ liên hệ với xe đón trước nhé!”

“Về nha”

“Bye bye.”

Sau hàng loạt tiếng chào, mọi người vội thu dọn đồ đạc và chuẩn bị ra về. Khu hội trường tầng năm dần khôi phục lại về yên tĩnh lúc đầu.

Cốp...

“Ui da... đau quá!” – Lệ Tâm bật dậy như một chiếc lò xo. Cú va chạm vừa rồi hứa hẹn sẽ khiến đầu cô nàng sưng lên một cục nho nhỏ đây.

“Ý... chị xin lỗi. Chị cứ tưởng không có ai nên mới quay cặp ra phía sau. Em không sao chứ? Chị xin lỗi mà.” – Chị Lan, đàn chị khóa trên nhìn Lệ Tâm đầy áy náy.

“Không sao không sao. Đầu em chắc lắm. Sáng nào cũng bị điện thoại rơi trúng nên luyện được Thiết đầu công rồi. Ý... mà tan họp rồi hả chị?” – Lệ Tâm đưa tay ôm gáy, lắc lắc đầu nhìn quanh.

“Ừ... vừa tan xong.”

“Thế ạ. Mà chị có thấy Hải đâu không? Cậu ấy nói sẽ đánh thức em mà.” – Lệ Tâm đưa mắt tìm quanh miệng khẽ nhảm – “Đi đâu rồi không biết?”

“Xem nào... Trên bục đó em. Chắc đang gửi danh sách đăng ký tham dự cổ động của lớp em cho thằng nhóc Tiến Trung ấy.”

“Dạ. Em thấy rồi. Em đợi cậu ấy. Chị về nhé.” – Lệ Tâm mỉm cười nhìn chị Lan đầy ý nhị - “Quán em luôn khuyến mãi cho các cặp tình nhân thân thiết. Chị nhớ ghé nhé!”

Con bé này... Ngày nào cũng nói vậy mà có thấy đâu hả? Toàn bóng bay. Phòng cô cũng sắp bay theo nó rồi đây này. kể cũng lạ, chẳng biết con bé lừa kiểu gì mà bạn trai cô hôm nào cũng đứng giờ ngoan ngoãn tới quán nước của con bé báo danh. Hôm nay cũng đi nữa, Mai Lan run run khoe môi, nhìn Lệ Tâm lúc này rất không thuận mắt - "Tha cho chị... Ngoài Trà sữa ra chị thích nhiều thứ nước khác lắm đấy! Biết không hả?"

“Haha... Tới nay cứ đúng tám giờ hai người nhớ ghé quán. Em chờ sẵn bàn à nha!”

“Chị biết rồi. Lần này thì cầm bóng bay nữa nhé. Cái gì ăn được ấy. Về đây.”

Lệ Tâm đưa tay vẫy vẫy, không quên mi gió tạm biệt. Mai Lan lắc đầu, con bé này, đáng yêu như vậy, ai có thể từ chối chứ!

...

Đình Hải bước tới gần, thấy Mai Lan đằng xa liền giơ tay ra hiệu chào, đoạn quay đầu nhìn Lệ Tâm đang đưa tay đỡ trán phái sau, nhẹ giọng.

“Tớ còn định để cậu ngủ thêm vài phút nữa đó. Hôm nay tan họp sớm mà.”

“Ừ. Không cãi nhau với cô nàng Hạ Diệp điệu đà kia thì thế nào cũng về sớm mà. Cậu gửi danh sách cho Tiến Trung rồi à?”

Lệ Tâm đưa tay che miệng ngáp. Cả tuần nhận hướng dẫn viết tiểu luận cho mấy sinh viên khóa dưới khiến cô mất ngủ trầm trọng. Cứ đã này chỉ sợ chưa ra được trường cô đã phải nhập thẳng viện rồi. Thật muốn điên cái đầu mà.

“Ừ. Tham gia không đông nên cũng ngại. Cậu sẽ tham gia cổ vũ giải này chứ?” – Đình Hải chau mày nhìn cô bạn, khẽ thở dài rồi rút mấy tờ khăn giấy đưa cho Lệ Tâm.

“Tất nhiên rồi. Tớ nhận vụ nước non cho các lớp tham dự mà. Phải đi chứ! Mà này, cái đó cho tớ à?” – Lệ Tâm vui vẻ chìa hai tay về phía Đình Hải - “Tớ nhớ cậu vốn không thích uống sữa mà.”

“Ừ. Của cậu.” – Đình Hải khẽ cười trước hành động “*mặt dày xin xỏ*” của Lệ Tâm - “Nếu không có thời gian ăn sáng thì ít nhất cậu cũng nên uống chút chứ! Không thể để dạ dày rỗng để vận động đâu.”

“Biết rồi biết rồi mà. Thế chúng ta về nhé.”

“Cậu về trước đi nhé. Hôm nay tớ tớ dọn dẹp mà. Lúc sáng tớ trúng thưởng đó.”

“Tớ quên mất. Mà chẳng phải cậu đến cùng Tiến Trung sao? Sao lại vào muộn hơn tớ vậy?” – Lệ Tâm nhìn Đình Hải khó hiểu.

“Tớ đến cùng cậu ấy nhưng ghé xuống Khoa có tí chuyện. Đi sớm nhưng lên trễ thì cũng vậy mà.”

“Tớ giúp cậu nhé. Nhận thù lao trước rồi mà.” – Lệ Tâm hơ hơ hộp sữa mỉm cười nhìn Đình Hải.

“Không phải mười giờ cậu có buổi làm thêm ở siêu thị sao? Không nên đến muộn mà. Tớ dọn được. Không sao đâu.”

“Oái... cậu không nhắc tớ cũng quên phết đi mất. Trời đất... 9h30 rồi. Muộn nữa rồi. Anh Hùng sẽ giết tớ mất.” – Lệ Tâm hét hoảng nhìn đồng hồ. Vợ vội chiếc cặp trên bàn, cô quay sang nhìn Đình Hải đầy áy náy - “Tớ đi đây. Khi khác sẽ tạ lỗi với cậu. Xin lỗi cậu nhé.” – Nói xong vội phóng ra hướng cửa.

“Để hộp sữa lại bàn đó tớ dọn cho. Cậu đi cẩn thận đó. Coi chừng lại va vào người khác.” – Đình Hải gọi với theo, khẽ lắc đầu.

“Thanks thanks!”

...

“Bạn thân của nam chính si tình luôn là nhân vật khổ cực nhất. Tớ có thể từ chối vai diễn này không?” – Tiến Trung đau khổ nhìn Đình Hải, hiển nhiên

không đồng ý hành động đại gái của cậu bạn.

“Cậu chọn quét phía trên hay phía dưới Hội trường?”

“Vấn đề bây giờ chúng ta cần thảo luận là vị trí bắt đầu quét đấy hả? Tớ luôn đi sớm nhất mà lúc nào cũng cùng cậu chịu phạt cho người đi muộn nhất. Cậu có biết tớ cũng có nhiều việc lắm không? Không có rảnh để cùng cậu hàng tuần bồi dưỡng tình cảm với mấy cái chổi này đâu nhé! Tớ đi đây.” – Tiến Trung làm mặt lạnh quay đi.

“Xem nào. Vậy ra cậu không rảnh hả? Thôi vậy để tớ dọn một mình cũng được” - Đình Hải tỏ vẻ tiếc nuối – “Tớ còn định tặng cậu một vé đi Đà Lạt nhân dịp sinh nhật của một ai đó. Xem ra phải báo hủy rồi. Cũng may báo sớm, chắc không bị phạt nhiều đâu nhỉ?”

“Dừng... Cậu nói đi đâu cơ? Có phải tớ nghe nhầm không? Cậu nói lại đi. Lúc này quay lưng nghe không rõ.” – Tiến Trung chớp chớp mắt nhìn Đình Hải.

“Cậu nói thử xem” – Đình Hải cười nhìn cậu bạn.

“Tớ quét từ phía trên Hội trường xuống. Khi nào có lịch gửi ngay cho tớ.” – Tiến Trung vợ vội cây chổi và bước về phía trước, không quên quay lại dặn dò – “Cắm đặt chỗ mấy cái khách sạn nổi tiếng ma quỷ. Tớ mà bị dọa chết thì cậu cũng chuẩn bị hành lý, di thư mà theo tớ đi. Tớ tới đón ngay sau đó đây.”

“Cái cậu này. Đến giờ cậu vẫn tin vào chuyện đó là sao hả?”

...

“Sau khi dọn xong chúng ta xuống căn tin nhé. Tớ vừa nhận được mail bài giảng thầy giáo gửi. Lớp cậu vẫn chưa nhận được mà phải không?” – Diệp Vũ cầm bọc đựng đầy vỏ hộp mỉm cười nhìn Đình Hải.

“Vấn đề này cậu có thể liên hệ với lớp phó lớp tớ. Tớ không phụ trách bộ môn đó.” – Đình Hải nhũn mảy, có chút không thoải mái, lắc đầu từ chối.

“Vậy... tớ giúp cậu dọn dẹp cũng được mà. Hai người sẽ mất nhiều thời gian đó.”

“Nhưng bốn người cũng là quá nhiều. Cảm ơn ý tốt của hai cậu. Các cậu về trước đi”

“Nhưng...” – Diệp Vũ mím môi.

Hạ Diệp đứng bên cạnh cảm thấy vô cùng bất mãn. Diệp Vũ đã nhiệt tình như vậy, cậu ta không nể mặt thì cũng nên nể mũi chứ! Hạ Diệp vội kéo tay Diệp Vũ ra sau, chẳng buồn nhìn Đình Hải lấy một cái liền trực tiếp kéo Diệp Vũ ra cửa.

“Chỉ là dọn dẹp thôi mà. Người ta không muốn, cậu cũng không cần phải xót. Về thôi. Chúng ta đi xem phim. Hôm nay tớ khao.”

“Vậy tớ về trước. Gặp hai cậu sau.”

“Ừ”.

...

“Chà chà... thật ngang trái mà. Tớ ngửi thấy mùi rồi đấy. Chuyện tình tay ba chẳng? Mà cũng không đúng, đều đơn phương hết.” – Tiến Trung vỗ vai Đình Hải – “Nên gọi là gì đây?”

“Dừng tự ý biên kịch cuộc sống của người khác thế. Cậu quét xong rồi à?”

“Dừng có đánh trống lảng. Rút cuộc cậu thích gì ở cô nàng Lệ Tâm yêu tiền hơn yêu mạng đó chứ?” -

Tiến Trung xì miêng khinh thường. Mấy năm nay, chẳng biết Đình Hải bị làm sao mà kiên quyết bám dính Lệ Tâm không rời, hy sinh đủ mọi mặt. Nhiều lúc Tiến Trung vỗ đầu, thử dò xét từ ngoại hình đến tính cách của cô nàng. Cũng đâu có xinh đẹp gì. Nếu là cậu, cậu chọn ngay Diệp Vũ. Này nhé... xinh đẹp... có xinh đẹp, học giỏi... miễn bàn về cái này, càng nói càng thêm tự ti thôi... rồi thì dịu dàng, tốt bụng... chưa kể gia thế tốt. Tóm lại một câu thôi, cậu ta không vừa ý điểm nào về *con nhà người ta* thế kia chứ?

Đình Hải như hiểu được suy nghĩ của Tiến Trung, cười trả lời - “Thì vậy nên tớ và cậu mới là hai cá thể độc lập đó. Tiêu chí của cậu đừng áp đặt vô tớ. Nếu cậu xong phần mình rồi thì giúp tớ nhặt mấy vỏ hộp trên bàn đi. Nhiều chuyện quá!”

“Tớ là bạn cậu gần hai chục năm vẫn chẳng thể hiểu nổi rốt cuộc cậu đang nghĩ gì. Nếu thích thì cứ nói ra đi. Cứ giữ mãi rồi mong cô ấy tự hiểu hả? Thôi đi. Đầu đất ấy mà hiểu được tớ đưa luôn gia tài của tớ cho cậu.”

“Cái đồng tiểu thuyết ngôn tình ấy tớ lấy làm gì hả? Cậu...”

“Cậu nhỏ tiếng thôi. Lỡ ai nghe thấy thì sao hả?” – Tiến Trung đưa tay bịt miệng Đình Hải – “Tớ chỉ là muốn nhắc cậu khi từ chối một ai đó nên nhìn vào thành ý của người ta một chút. Sẽ tôn trọng người quan tâm đến cậu đó.”

“Vẫn tốt hơn là để họ hy vọng. Tớ có thể tự lo được mà” – Đình Hải nhìn Tiến Trung – “Cậu nói tớ cũng nên xét lại bản thân mình chút chứ. Không nên chỉ giới khuyên thôi.”

...

“À mà này... Cậu đã rửa tay chưa mà bịt miệng tớ đó hả?”

“Ếc...” – Tiến Trung quay đầu đi – “Tớ xuống nhà xe trước nhé.”

“Cậu...”

...

Bạn đang đọc truyện *Khép Mi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Chương 1.2

Lý Gia, Thành phố Đài Bắc, Đài Loan.

Xoạt... Xoạt...

Gia Huy đưa tay kéo rèm cửa sổ. Cậu với tay mở khung cài, miệng khẽ ngâm nga khúc nhạc. Nắng theo gió lùa vào căn phòng. Không gian như bừng lên một sức sống mới.

“A Nhân, cậu không nghĩ tới việc sử dụng báo thức của đồng hồ hay điện thoại để định giờ thức giấc à? Đừng làm mấy nhà thiết kế túi thân chứ!”. – Gia Huy khẽ thở dài.

“So với mấy móc thì người vẫn tốt hơn.” – Hạo Nhân nhỏ giọng trả lời.

Đừng có xem ý tốt của cậu thành sự phiến toái như vậy chứ! Gia Huy vô cùng ai oán “Nghe giáo sư Trần nói thì có vẻ cậu đã hoàn thành khóa học trước thời hạn rồi phải không?”

Hạo Nhân chau mày nhìn cậu bạn, với tay gạt chiếc chăn trên tay Gia Huy – “Nếu chỉ là việc ấy thì cậu có thể về rồi. Nhớ khóa cửa. Không tiễn.”

“Này...” – Gia Huy chụp lấy chiếc chăn, hét to – “Vi cái việc chẳng đâu vào đâu đó mà mò đến đây từ sáng sớm? Tôi điên chắc. Việc tôi hỏi cậu lúc trước, cậu quyết định chưa hả?”

“Quyết định?” – Hạo Nhân bực bội nhìn Gia Huy, nhớ tới mấy cái đề nghị vớ vẩn hôm trước, gất giọng – “Tôi không có hứng.”

“Gừm... Tôi đang nói tới việc cậu dự định về Việt Nam ấy. Chẳng phải thi xong thì đi sao? Chờng nào đi?”

“Có hứng thì đi. Chân của tôi, đi lúc nào cũng đau nhất thiết phải báo với cậu.”

Hạo Nhân bực bội nhìn Gia Huy – “Tôi không giỏi trong việc điều tiết cảm xúc đâu. Hoặc là cậu tự đi, hoặc là tôi đá văng cậu ra khỏi phòng. Chọn một đi.”

“Không chọn cái nào hết. Nói xong rồi đi.”

“Nói xong từ một phút trước rồi. Ôn chết đi được.”

“Á...” – Gia Huy hét lớn. Giấc ngủ của cậu ta còn quan trọng hơn cậu sao? Gia Huy liếc chết lay Hạo Nhân kịch liệt – “Dậy đi. Cho tôi mười phút nói chuyện thôi.”

“Một phút hoặc không gì cả.” – Hạo Nhân lẩm nhẩm – “Cậu còn năm mươi giây”

“Sắp tới tôi nằm trong danh sách trao đổi giảng viên với một trường đại học bên Việt Nam. Trường đó ở Đồng Nai – nơi mẹ cậu sinh ra ấy. Có hứng thú đi chung không?” – Gia Huy tua thật nhanh, tận dụng từng giây ít ỏi để nói xong nội dung. Tính Hạo Nhân cậu biết quá rõ, cậu ta cho một phút thì là một phút, đừng hòng dây dưa thêm.

“Khi nào thì đi?” – Hạo Nhân lấy tay xoa nhẹ thái dương, đến mí mắt cũng không buồn động đậy – “Lưu lại bao lâu?”

“Cuối tháng này đi. Chắc tầm một năm đó.” – Gia Huy vờ đưa tay chấm lệ - “Người ta không nhớ xa cậu lâu mà.”

Hạo Nhân gai gai sống lưng – “Tránh ra đi.”

“Cậu nói đi thì tôi mới tránh. Không thì tôi từ chiến cổ thủ trong phòng cậu luôn đấy.” – Gia Huy ôm chặt Hạo Nhân – “Trước cũng đi sau cũng đi. Sao phải đợi chứ!”

“Buông ra. Cậu là giảng viên hay diễn viên thế hả? Bỏ ngay cái giọng điệu buồn nôn ấy đi.” – Hạo Nhân cố sức muốn đá văng tên bạn phiền toái ra khỏi phòng – “Nếu cậu muốn ăn đập thay vì ăn sáng thì tôi rất sẵn lòng.”

“Nhưng cậu phải trả lời là đi. Không thì từ giờ đến lúc tôi bay, tôi chuyển sang đây định cư luôn đấy. Tôi không ngại sang đây ăn chực đâu.”

“Tuần sau.”

“Tuần sau? Nghĩa là trước đó một tuần à? Sao lại gấp vậy?” – Gia Huy thắc mắc.

“Không hỏi. Tôi tự có chủ ý.” – Hạo Nhân nhắm mắt - “Nếu xong rồi thì ra ngoài. Tôi không muốn nhắc lại phương thức giúp cậu ra khỏi phòng đâu.”

“Được được... Đi sớm thì đi sớm. Xem như sang sớm để du lịch.” – Gia Huy lẩm nhẩm - “Mà này... nếu tôi không sang sáng nay thì có phải cậu định đi một mình mà không báo cho tôi phải không? Cậu... Sao cậu nhấn tâm quá vậy?”

“Nhấn tâm? Tôi lại cảm thấy mình quá nhân từ với cậu ấy chứ! Cậu thấy đúng không?” – Hạo Nhân quét mắt nhìn Gia Huy – “Ra ngay lập tức.”

“Được được... ra ngay đây. Ngủ ngon nhé!” – Gia Huy mỉm cười tình nghịch – “Một nụ hôn buổi sáng thật nồng nàn này” – “Chụt”.

“Á” – Lệ Chân hét lên khi bắt gặp cảnh tượng mùi mẫn trước mắt – “Xin lỗi... xin lỗi hai thiếu gia... Thật sự là tôi không thấy gì hết... thật không thấy gì hết...”

“E hèm... cô lên đây lúc nào vậy?” – Gia Huy thăm nghĩ cứ như ma ấy – “Có chuyện gì à?”

“Dạ... chỉ là phu nhân cho gọi hai cậu xuống phòng ăn dùng điểm tâm ạ! Nhà bếp đã chuẩn bị xong.”

“Ăn sáng à? Đúng lúc đấy! Đi thôi.” – Gia Huy vui vẻ bước đi – “Mà này... sáng nay món gì thế? Có bánh Quế Hoa không?”

“Dạ có. Phu nhân đã cho người chuẩn bị sẵn rồi ạ.” – Lệ Chân cung kính trả lời.

“Ngày nào cũng sang mà đãi ngộ cứ như người từ xa trở về vậy. Cậu nói đúng không Hạo Nhân?” – Ai... lại không thèm để ý đến cậu nữa rồi, Gia Huy nhìn về phía Lệ Chân – “Đi thôi. Xuống ăn sáng nào.”

“Dạ... Cậu cứ xuống trước. Tôi mời nhị thiếu gia đã ạ.”

“Đừng gọi nhị thiếu gia. Xuống đi.” - Hạo Nhân gắt gỏng.

“Dạ... Nhưng...” – Lệ Chân bối rối. Cô sẽ bị quản gia khiển trách nếu không gọi cậu chủ xuống dùng bữa mất.

“Tôi không muốn nhắc lại lần thứ hai đâu. Nhớ kỹ, đừng áp đặt mấy cái quy định của nhà họ Lý lên người tôi.”

“Dạ... Dạ... tôi hiểu rồi ạ. Tôi xin phép được xuống dưới ạ” – Lệ Chân cúi đầu lui dần ra cửa phòng.

“Này... cậu hơi quá đáng rồi đấy! Công việc của người ta thì họ làm thôi. Cậu bức bối cái gì chứ!” – Gia Huy bắt bẻ thay cho Lệ Chân – “Cô ấy sẽ bị trừ lương nữa đấy. Cậu cũng thật là...”

“Chỉ một câu nữa thôi... tớ đảm bảo cậu sẽ phải nhịn nói trong một thời gian dài đó.”

“Đừng nóng đừng nóng mà.” – Gia Huy phi nhanh ra cửa, tiện tay đóng luôn cửa trước khi tên bạn khó tính kia nổi khùng.

Một giây...

Hai giây...

Ba giây...

“Cậu nghĩ sao về một buổi liên hoan cùng rượu với vài mấy cô nàng sexy trước khi đi...?” – Gia Huy láu lỉnh thò đầu vào hỏi.

Rầm...

...

Không còn tiếng lải nhải của Gia Huy, căn phòng chợt im ắng đến mức có thể nghe được tiếng lách cách vội vàng của những chiếc kim đồng hồ. Hạo Nhân từ từ mở mắt. Khoảng trần trắng được điểm xuyên với từng chùm đèn pha lê lộng lẫy nhưng dường như cũng chẳng xua tan được nét cô đơn đến nơi chủ nhân của nó.

“Cũng nên về rồi.”

Hạo Nhân đưa tay siết chặt chiếc vòng được tết khéo léo nơi cổ tay. Sắc len đỏ thắm ngày nào giờ đã dần phai màu. Chiếc chuông bạc vang lên âm thanh leng keng nghe thật vui tai. Kí ức – đối với nhiều người là những điều cực kỳ tốt đẹp nhưng đối với số khác lại là những chuỗi ngày lạnh lẽo, bị thương. Lãng quên và sống tốt không phải ai cũng có thể làm được. Nhắm mắt lại, cơn ác mộng ngày nào lại kéo đến. Khi nào thì mới kết thúc đây?

...

“Phù... Suýt chết...” – Gia Huy nhanh tay đóng cửa trước khi chiếc gối bay thẳng vào đầu cậu.

“Cậu Gia Huy... Nhị thiếu gia không sao chứ? Tôi nghe có tiếng...” - Lệ Chân vội vã chạy nhanh lên cầu thang.

“Tên ấy thì sao được chứ! Người cô nên hỏi thăm là tôi đây này.” – Gia Huy buồn bực hét to.

“Bình thường tên đó cũng nóng tính thế à? Ý tôi là những lúc không có tôi ở đây ấy.” - Lấy tay day day thái dương, nhìn bộ dạng còn chưa hết hoảng sợ của Lệ Chân, cậu thật không nổi giận.

“Dạ không... Nếu ở Lý Gia, cậu ấy chỉ ở trong phòng đọc sách, học ngôn ngữ, rất ít khi ra khỏi phòng cũng không thường xuyên mở cửa phòng trừ những lúc cô Hạo Nguyệt sang thôi. Nên tôi cũng chưa thấy cậu ấy nổi giận bao giờ. Chỉ là...” – Lệ Chân ngập ngừng.

“Chỉ là... là sao? Nói đi chứ!”

“Chỉ là... cậu chủ căn dặn không được gọi cậu ấy là Nhị thiếu gia. Nếu không sẽ bị đuổi ra khỏi phòng ngay lập tức.”

“Như lúc nãy đấy à?” – Hướng về phía phòng Hạo Nhân, Gia Huy hỏi thăm.

“Cũng không hẳn vậy ạ. Lúc nãy kỳ thật là cậu chủ có tức giận hơn mọi khi. Mấy lần trước cũng không giận như vậy.”

“Được rồi. Cô nghe đây... lần sau cứ thấy mặt cậu ta ở đâu cô cứ gọi cậu chủ, nhị thiếu gia, cậu hai gì đó cho tôi. Vị trí của cậu ta trong nhà này sớm muộn gì cậu ta cũng hiểu. Cứ tập trước cho quen đi. Hiểu không?”

“Nhưng thưa cậu... Tôi trên có mẹ già, dưới có...” – Lệ Chân cảm thấy lo sợ. Tình khí cậu chủ nói thật là không tốt cũng chẳng xấu. Chỉ cần nghĩ đến bộ dạng nổi giận khi nãy của cậu ấy thì cô đã sợ muốn chết rồi, làm sao cô dám vi phạm nữa chứ.

“Dừng... đừng có nói dưới có con thơ nha! Cô đang đóng phim cổ trang đấy hả?” – Gia Huy thật không giữ nổi bình tĩnh trước cô nàng Lệ Chân này nữa rồi.

“Ấy... không phải, không phải ạ... Ý tôi là dưới có em thơ. Gọi cũng không được mà không gọi cũng không được. Cậu xem...” – Híc... cô còn cần công việc này nha! Cậu chủ Gia Huy không thù không oán với cô, sao cứ xui cô tông đầu vào tảng đá thế không biết. Cô còn định chốc nữa xuống năn nỉ quản gia Lý xin đổi sang công việc quét tước hậu viên. Thà chăm sóc mấy cái cây còn hơn chăm cậu hai khó tính này. Kiểm tiền thật không dễ mà.

“Cô không phải lo. Chẳng phải cậu ta nói mình không phải người nhà họ Lý sao? Vậy lấy quyền gì mà đuổi cô chứ! Tôi họ Lý. Tôi bảo gọi là phải gọi. Quyết định thế đi.” – Gia Huy ra vẻ nghiêm nghị.

“Dạ... được ạ.” – Lệ Chân nắm tay thành nắm đấm đầy quyết tâm.

“Tốt. Cứ thế đi nhé. Gọi cho phiền chết cậu ta đi. Mà này... cô gọi cậu ta là cậu chủ tôi không có ý kiến nhưng đừng có gọi tôi như thế. Tôi không phải cậu chủ của cô.”

“Không được đâu ạ. Sao có thể gọi khác được ạ. Tôi...” – Lệ Chân lúng túng.

“Sẽ bị quản gia trách phạt, bị đuổi việc, trên có mẹ già dưới có em thơ... cô có nhiều nỗi lo quá nhỉ? Vậy thì những lúc không có ai cứ gọi tôi là Gia Huy thôi. Cũng chẳng còn mấy thời gian nữa là sẽ thay đổi xưng hô rồi.”

“Là sao ạ? Tôi không hiểu lắm.” - Đúng là cô và cậu Gia Huy tương đồng về tuổi, cũng từng là huynh muội trong trường nhưng dù gì cậu ấy cũng là cậu chủ của cô mà. Gọi thế đã hơn 20 năm, giờ phải thay đổi làm sao cô làm được.

“Cô cứ biết là vậy đi. Tôi xuống gặp bác đây. Cứ đi làm việc của mình đi nhé.”

“Dạ... chào cậu... Gia Huy”.

...

“Bác cả. Cháu xuống rồi đây”

“Cháu đến sớm” – Lý phu nhân với tay lấy tách trà. Hương hoa nhài nhàn nhạt như có như không thơm ngát cả căn phòng.

“Cũng chẳng thể khác được. Thức dậy thay cho tên bạn lười.” – Gia Huy đưa tay ra hiệu cho Trương quân gia không cần kéo ghế thay cậu.

“Ta nghe nói cháu sắp sang Việt Nam?”

“Vâng ạ. Cũng chỉ còn một tuần nữa thôi. Dự định sẽ đi một năm. Cũng vì việc này mà cháu và ba mẹ đã khẩu chiến trăm hiệp. Nên đi thì sẽ đi. Tính cháu trước giờ vẫn vậy mà.”

“Ta hiểu được lo lắng của cha mẹ cháu. Cha mẹ không thắng được con cái. Hãy làm điều cháu muốn khi cháu cho là đúng.”

“Cháu biết ơn vì bác đã ủng hộ. Mà con bé Hạo Nguyệt đâu rồi bác? Cháu có tạc qua vườn hoa lúc sáng nhưng không thấy.”

“Tiểu Nguyệt có buổi nói chuyện với Bác sĩ Đồng vào sáng nay. Ta đã cho người đưa con bé đi từ sớm” – Lý phu nhân khẽ giọng trả lời.

Nhìn vẻ điềm tĩnh như không có chuyện gì của bác cả, Gia Huy lại thấy đau lòng. Hai mươi năm qua, nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn. Mỗi người ở đây như chìm trong không gian của riêng mình. Căn nhà rộng rãi cô quạnh vắng đi tiếng cười từ lúc nào chẳng ai biết. Dường như tất cả chỉ tồn tại chứ không phải đang sống.

“Cũng đã quá lâu rồi. Nhìn con bé... cháu thật không nỡ.” – Gia Huy thờ dài.

“Chúng ta chỉ có thể chờ đợi.” – Lý phu nhân cúi đầu giấu nỗi buồn trong cái chớp mắt.

“Chúng ta không chỉ chờ đợi có mỗi Tiểu Nguyệt. Bác, cháu nghĩ...”

“Nhà họ Lý chỉ cần một chủ nhân. Ta hiểu ý cháu nhưng nên dừng ở đây thôi.” – Lý phu nhân nâng khăn lau nhẹ chút trà còn đọng lại trên viền môi, Trương Hòa nhanh chóng đưa tay muốn dìu bà.

“Bác đã dừng ở điểm này hai mươi năm nay rồi. Đã hai mươi năm cả bác cả cậu ấy tự bó buộc mình trong không gian ngột ngạt đó. Bác có hiểu cảm giác của Hạo Nhân không? Cậu ta có hiểu bác không? Chẳng ai muốn hiểu ai. Đây không phải nhà. Nó giống nhà tù hơn. Không tốt ... thật sự không tốt chút nào cả.”

“Ta tự có chủ ý của mình. Tốt hay không tốt không phải cứ nói là được. Trương Hòa, đưa ta ra hoa viên.”

“Phu nhân, bà nên dừng thêm một chút.” – Trương Hòa thấy lo lắng thay cho phu nhân của mình.

“Khí trời không hợp, ta không muốn ăn.” – Lý phu nhân nhẹ bước - “Cháu hãy làm tốt mọi việc ở trường và hãy sống cuộc sống mà cháu muốn. Như vậy là được rồi.”

“Bác... Sắp tới cậu ấy sẽ cùng cháu trở về Việt Nam”

“Ta biết.” – Lý phu nhân mỉm cười quay lại nhìn Gia Huy.

“Hãy bên cạnh Hạo Nhân. Ta nhờ cháu.”

Bạn đang đọc truyện *Khép Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Chương 2.1

Lạc Viên, Lý Gia

“Phu nhân... trà của người.” – Trương Hòa cung kính đặt tách trà lên chiếc bàn. Ngược nhìn về mặt đượm buồn của Lý phu nhân, bất giác bà lại thấy đau lòng.

“Ở đây cũng không có ai, bác không cần gọi như vậy. Hãy cứ gọi là Tiểu Vân như trước đi.”

“Dạ thưa...” – Trương Hòa mím môi, thờ dài – “Tiểu Vân, những lời cậu Gia Huy nói lúc nãy không có gì sai cả. Ta thấy đã đến lúc cháu và Hạo Nhân

giải tỏa những khúc mắc trước giờ. Đòi người chẳng sống được bao lâu. Sao lại tự làm khổ mình như vậy?”

“Cháu hiểu lo lắng của bác, của A Huy. Nhưng mà... vị trí chủ nhân nhà họ Lý chỉ cần Hạo Thiên là đủ rồi.” – Lý phu nhân nhấp ngụm trà, cất giọng nhàn nhạt.

“Cháu nghĩ làm vậy là công bằng cho Hạo Thiên và Hạo Nhân hay sao? Trường bối nhà họ Lý không nói, không có nghĩa họ chấp nhận chuyện này. Cháu có thể bảo vệ thằng bé được bao lâu đây? Rồi cũng đến lúc nó phải nhận lại tổ tông, rồi cũng phải thực hiện...”

“Bác Trương... Cháu không phải đang bảo vệ nó. Cháu chỉ làm những việc nên làm thôi.”

“Cháu nghĩ có thể gạt ta như gạt những người khác ư?”

“Bác...”

“Đã gọi ta một tiếng bác, ta biết cháu kính trọng ta cũng không ít. Ta chăm sóc cháu từ khi cháu được 6 tuổi. Ta theo cháu về làm dâu nhà họ Lý này cũng đã hơn 20 năm. Bà già này xem cháu như con, làm sao ta để con mình chịu khổ được?”

“Cháu không phải đang chịu khổ, cũng không phải tự dẫn vật mình. Hạo Thiên là con trưởng, là chủ nhân của nhà họ Lý nay mai. Cháu chỉ muốn giúp con mình bảo vệ vị trí đó. Điều đó có gì sai ư?” – Lý phu nhân kiên quyết.

“Không sai. Hạo Thiên là chủ nhân nhà họ Lý. Nhưng cháu có từng nghĩ, cháu làm vậy là bảo vệ Hạo Thiên hay đang bảo vệ Hạo Nhân? Không phải ta không nhắc cháu, là chủ nhân nhà họ Lý phải gánh vác trách nhiệm của cả gia tộc, là “thân bất do kỷ”. Không lẽ cháu muốn Hạo Thiên cũng giống như cháu, cả đời giam mình trong nhà giam Lý gia này ư?”

“Vậy để Hạo Nhân gánh vác trách nhiệm đó là đúng ư? Nó không phải con cháu, nó chưa bao giờ thừa nhận mình là người Lý gia, chúng ta lấy quyền gì buộc nó phải làm những điều đó? Ý cháu đã quyết, chúng ta đừng việc này ở đây.”

“Tiểu Vân, ta biết từ lâu cháu đã xem Hạo Nhân chẳng khác nào con trai mình. Đối với nó, ngoài tình yêu của người mẹ cháu còn nổi ân hận lớn hơn nữa. Đã dẫn vật mình ngàn ấy thời gian, cũng đến lúc cháu nên tự mình kết thúc việc này rồi. Sự việc năm xưa không phải lỗi do cháu, tất cả chỉ là tai nạn. Cháu không cần phải chịu trách nhiệm về bất cứ việc gì.” – Trương Hòa cố gắng khuyên răn. Bà biết, bao năm nay dù người ngoài có nhiều điều đàm tiếu không hay về phu nhân Lý Gia, dù Trình Khả Vân tỏ vẻ không quan tâm nhưng kim đã đâm tới da, có thể không đau ư? Nếu đã không thể lảng tránh thì đối mặt để giải quyết là lựa chọn tốt nhất cho mỗi người.

“Cháu không muốn nhắc lại chuyện đó. Cháu cần yên tĩnh một lát.”

“Ta... Thôi được rồi. Cháu nghỉ đi. Có việc gì cứ gọi ta.”

Trương Hòa lắc đầu, quay bước đi. Ở bên cạnh cô chủ hơn nửa đời người, trong mắt bà, cô chủ lúc nào cũng thật đơn độc. Sinh ra trong một gia tộc giàu có, gả vào hào môn có thể là mong ước của nhiều người nhưng với cô chủ của bà lại như xiềng xích khóa trọn cả ước mơ, cả tình yêu, cả tuổi thanh xuân của mình. Dẫu biết nhân sinh số phận mỗi người không ai giống ai, sinh ra trong gia tộc lớn việc đánh đổi mọi thứ để củng cố địa vị không có gì lạ nhưng mỗi khi nhìn cô chủ tựa cửa nhìn xa, tìm bà như bị xát muối. Thôi thì, cô chủ đi bước nào bà sẽ cùng cô ấy biết bước đó vậy, chỉ sợ đến lúc nhìn lại, lại nuối tiếc thời gian trôi qua quá nhanh, yêu thương cũng theo đó nhạt nhòa dần.

“Tiểu Huệ, chăm sóc Lý phu nhân. Có gì thì gọi ta.”

“Dạ, Trương quản gia.” – Tiểu Huệ cung kính cúi đầu, trong lòng đầy lo lắng nhìn về phía chủ nhân.

“Không cần căng thẳng như vậy. Phu nhân là người hiền lành, không quá nghiêm khắc với kẻ dưới như chúng ta đâu.” – Trương Hòa mỉm cười nhìn Tiểu Huệ. Cô bé theo hầu tuy chưa lâu nhưng rất chịu khó và nhanh nhẹn, đối với ai cũng khiêm nhường nên bà đặc biệt yêu mến.

“Dạ không phải. Chỉ là con theo hầu đã vài tháng nhưng chưa thật sự thấy phu nhân vui lúc nào. Đạo gần đây lại ngủ rất ít, thức ăn cũng không vừa miệng. Chỉ e...”

“Con cứ làm tốt việc của mình là được. Ai cũng có những khó khăn của chính mình, chỉ là phu nhân còn nhiều khúc mắc, thời gian qua đi rồi cũng sẽ tìm thấy được đáp án.” – Trương Hòa nhìn về phía hoa viên, nhắc nhở - “Tiết trời cuối thu se lạnh, khi trời trở gió con nhớ nhắc phu nhân vào nhà nghỉ ngơi, có gì cứ gọi ta.”

“Dạ. Con đã biết, Trương quản gia cứ yên tâm.”

...

Gia Huy đưa tay day day huyệt thái dương, thở dài. Bác cả lúc nào cũng vậy, rõ ràng rất yêu thương Hạo Nhân nhưng ngoài mặt lại lạnh nhạt như thể đối diện với người lạ. Hai người họ cứ bước đi trong lớp sương mù, vương vấn mãi quá khứ đến mức không thể chấp nhận sự tồn tại của đối phương. Yêu – hận cũng chỉ cách nhau có mỗi cái đầu nhưng lại chẳng ai dùng cảm để bước qua.

Tiểu Hoàng liếc nhìn cậu chủ Gia Huy qua gương chiếu hậu. Mỗi lần đón cậu ấy từ Lý Gia trở về cậu đều thấy cậu chủ của mình có vẻ không vui. Lý Gia là gia tộc giàu có nổi tiếng cả nước, con cháu Lý Gia ai chẳng có thành tựu riêng đáng ngưỡng mộ, thật chẳng hiểu nổi họ còn buồn phiền điều gì. Haiz... chắc đúng như Lão Từ từng nói giàu có nổi buồn của người giàu, nghèo có nỗi lo của người nghèo, cứ xem như công bằng mà ông trời dành cho mỗi

người đi. Chỉ là lần này có vẻ nghiêm trọng hơn mọi khi, cậu chủ Gia Huy bình thường dễ gần, vui vẻ nhưng từ khi rời khỏi nhà chính Lý Gia đến giờ chẳng mở miệng nói với cậu một câu. Muốn cậu không lo lắng cũng không được mà.

“Cậu chủ, cậu không sao chứ?” – Tiểu Hoàng cho xe chạy chậm chậm vào khu phố sầm uất, lên nhìn cậu chủ qua gương chiếu hậu.

“Không sao. Chỉ chút việc gia đình thôi.”

“Có phải vì chuyện cậu sang Việt Nam không ạ? Tôi có nghe Lão Từ nói, lão gia và phu nhân cũng buồn phiền vì việc này lắm!”

“Cũng dễ hiểu thôi mà. Trước giờ tôi ra nước ngoài chủ yếu không chụp ảnh thì đi du lịch, xa nhà chẳng quá một tháng. Giờ sang Việt Nam ở hẳn một năm, cha mẹ không ý kiến tôi mới thấy lạ.” – Gia Huy lắc đầu ngao ngán.

“Lão gia và phu nhân cũng vì quá lo lắng cho cậu. Dù gì hai người cũng chỉ có mỗi cậu, đồng ý cho cậu đi xa lâu như vậy cũng thật không dễ.”

“Chính vì vậy nên mới khiến tôi đau đầu.” – Gia Huy mệt mỏi ngả người phía sau ghế - “Nếu có đồng anh em chắc tôi cũng không đến mức bị quản giáo nghiêm đến vậy. Chỉ có vết thương nhỏ trên tay đã bị tịch thu luôn xe để đảm bảo an toàn. Cách lo lắng của cha mẹ tôi cũng độc đáo thật.”

“Cậu chủ, cái này thì tôi hiểu được. Lúc trước, chân Tiểu Oanh bị thương, tôi không yên tâm nên cũng xin nghỉ một tuần để đưa con bé đến lớp.”

“Tiểu Oanh em cậu mấy tuổi? Cậu đem một cô nhóc chưa tới mười tuổi ra so sánh với tôi?” – Gia Huy lắc đầu cười khổ.

“Cậu chủ, cậu biết tôi không có ý đó mà. Ý tôi là...”

“Con cái thì mãi không lớn trong lòng cha mẹ, ý cậu là cái đó chứ gì? Đùa cậu thôi, tôi hiểu mà.” – Gia Huy quay đầu nhìn hướng cửa xe, miệng lầm nhảm – “Tiểu Hoàng này, trước giờ cậu có từng mâu thuẫn với gia đình bao giờ chưa?”

“Cũng không phải không có. Khi cha mẹ còn sống, cũng một vài lần tôi cãi lại lời họ. Giờ nghĩ lại mới hiểu khi xưa cha mẹ tôi yêu thương tôi rất nhiều. La mắng tôi không phải vì ghét bỏ tôi mà là vì quan tâm lo lắng cho tôi thôi.” – Tiểu Hoàng mỉm cười trả lời.

“Thế sau đó cậu với cha mẹ làm sao giải quyết bất hòa?” – Gia Huy quay đầu nhìn Tiểu Hoàng. Trước giờ tính cậu vốn độc lập, cha mẹ luôn ủng hộ mọi việc cậu làm nên chẳng bao giờ xảy ra bất hòa nào to tát, nhiều lắm cũng chỉ cần nhắc cậu vài câu rồi lại hết chuyện, đúng là không có kinh nghiệm giải quyết mấy vụ này mà.

“Cũng không có gì đặc biệt! Người cùng một nhà, ăn với nhau bữa cơm, nói với nhau vài câu là xong hết mọi chuyện.” - Nói tới đây, Tiểu Hoàng nhìn Gia Huy đầy vẻ nghi hoặc - “Cậu chủ, không phải cậu với lão gia và phu nhân bất hòa với nhau chứ?”

“Tôi cũng ước đó là tôi. Haiz...” – Gia Huy phát tay ý bảo Tiểu Hoàng cứ tiếp tục công việc lái xe của mình.

Ngả người dựa đầu vào chiếc ghế sau lưng, Gia Huy cười khổ. Đúng là cậu nhiều chuyện thật, chẳng ai mở miệng nhờ vả lại cứ thích mua dây buộc mình. Hai người bọn họ như thể mặt trăng với mặt trời, muốn mặt đối mặt đã khó nói gì đến việc cùng nhau dùng chung một bữa ăn.

Nghĩ lại những gì bác cả đã nói, những việc mà Hạo Nhân đã làm khiến cậu chẳng thể hiểu nổi hai người họ đang chơi trò gì. Bác cả ngoài miệng thì nói cứ tùy cậu ấy, vị trí chủ nhân Lý Gia là của Hạo Thiên nhưng thực tế thì sao chứ? Chưa nói đến việc tự tay nấu ăn cho Hạo Nhân mỗi lúc cậu ta ở nhà, phòng ốc của cậu ta cũng do đích thân bác ấy dọn dẹp. Còn nhớ buổi chiều cuối thu hơn 10 năm trước, hôm đó cậu có việc nên trở lại trường sau giờ tan học. Kết quả bất ngờ bác cả bước ra từ văn phòng họp. Sau đó cậu có hỏi giáo viên mới biết bác đến họp phụ huynh cho Hạo Nhân. Sau lần tình cờ đó, cậu không còn e dè về ngoài nghi ngờ của bác cả nữa và càng tin rằng về lạnh nhạt của bác cả đối với Hạo Nhân chung quy cũng vì một nguyên nhân sâu xa nào khác.

Nghĩ đến Hạo Nhân, thật ra cậu ta cũng chẳng hơn gì, ngoài miệng phủ nhận mình là con cháu Lý Gia nhưng người thực tài đứng đằng sau công việc kinh doanh của gia tộc lại chẳng phải cậu ta thì là ai? Bác Lý Uy lại càng không thể hiểu nổi, biết rõ mọi chuyện nhưng lại đứng ngoài như thể hai người đó không phải là vợ con của mình vậy. Xét cho cùng, nguồn gốc của tất cả chuyện này không phải từ bác ấy mà ra sao? Ôi! Càng nghĩ càng đau cái đầu.

...

“Lão Từ, bố mẹ cháu không có ở nhà sao?”

“Dạ, lão gia và phu nhân hôm nay có hẹn nên đã ra ngoài từ sớm.” – Lão Từ cung kính trả lời.

“Bingo...” – Gia Huy nắm tay hô to đầy thích thú, nhanh tay kéo Lão Từ hướng về phía phòng mình – “Ông giúp cháu chuẩn bị mấy bộ quần áo, tuần sau cháu đi. Việc này chỉ có cháu với ông biết thôi, đừng nói với bố mẹ, cháu không muốn họ đi tiễn đầu. Phiền phức lắm!”

“Cậu chủ, chẳng phải cuối tháng sẽ đi sao? Sao lại gấp vậy ạ?” – Lão Từ nhìn cậu chủ đầy thắc mắc. Cậu chủ Gia Huy bên ngoài luôn tỏ vẻ khó chịu khi được bảo bọc quá mức nhưng thực ra ông biết cậu ấy sẽ không vì lý do muốn tránh mặt ông bà chủ ra tiễn mà khởi hành sớm đâu.

“Xem như cháu sang sớm du lịch vậy. Ông đừng hỏi, cứ thu dọn giúp cháu vài thứ đơn giản là được rồi. Thiếu đâu cháu sẽ mua đó.”

“Thực ra trước đó bà chủ đã dặn dò chúng tôi đặt trước một số trang phục mùa hè cho cậu. Cậu chủ... Cậu sang đó sớm e rằng không kịp may mất.” – Lão Từ lắc đầu khó nghĩ.

“Đặt trang phục? Không cần thiết. Cháu đi dạy chứ có phải đi diễn thời trang đâu mà trang phục hề với trang phục đông. Ông cứ chia ra cho Tiểu Từ với Tiểu Hoàng hộ cháu. Nói cháu tặng quà Tết cho họ trước.” – Gia Huy tròn mắt nhìn Lão Từ, thật muốn ngất với mẹ cậu. Có lẽ mẹ cậu quên luôn ngày sinh tháng đẻ của cậu rồi. Nếu không sẽ không đối xử với cậu theo phương thức đặc biệt này đâu. Chắc chắn là vậy rồi.

“Áy, thật không được đâu cậu. Sao chúng tôi dám nhận được. Hơn nữa đáng người của cậu và bọn chúng không giống nhau. Hay là tôi cứ giục họ may nhanh, nếu không kịp thì cậu cứ sang trước, tôi nhờ Tiểu Từ gọi cô Hiếu Đồng mang sang giúp cậu sau. Như vậy có được không cậu?”

“Hiếu Đồng cũng sang Việt Nam? Ông nghe từ Tiểu Từ à?”

“Dạ, thưa cậu. Tiểu Từ nói cô Hiếu Đồng cũng nằm trong danh sách trao đổi sinh viên. Nó vì việc này mà buồn rầu mãi, cứ tiếc vì đang là trợ giảng nên không được đi. Hôm qua còn nghe thằng bé hỏi cô ấy khi nào thì tổ chức tiệc chia tay mà.”

“Nếu đi theo đoàn trường thì sẽ đi vào cuối tháng. Có điều con bé Hiếu Đồng thì không nói trước được.” – Gia Huy khoanh tay nhìn Lão Từ - “Tóm lại ông cứ theo ý cháu, có mang sang cháu cũng chẳng dám chắc sẽ đem chúng trở về. Cháu lên thư phòng lấy mấy cuốn sách, ông chuẩn bị rồi lên ngay nhé!”

“Dạ, tôi lên ngay ạ.”

...

“...” Gia Huy buồn bực ngắt điện thoại. Nghe tiếng chuông báo kết nối được nhưng không biết con bé lại chạy đi đằng nào chẳng thèm nghe máy. Đưa tay đẩy cánh cửa gỗ nặng nề, không gian vừa mở ra đã nghe mùi hương nhẹ nhàng từ những kệ gỗ tỏa ra khắp cả căn phòng. Lúc bé cậu thường theo cha đến thư phòng, đây cũng là nơi gắn liền với tuổi thơ của cậu. Chạm nhẹ vào những cuốn sách được sắp xếp cẩn thận trong giá gỗ, Gia Huy khẽ mỉm cười. Đối với cậu, cha vốn là người điềm tĩnh, hơi nguyên tắc nên nhiều năm rồi thư phòng ngoài việc tăng số lượng sách cũng không có sự thay đổi nào.

Với tay lấy một vài quyển sách, Gia Huy bước lại chiếc bàn được đặt trang trọng giữa phòng. Ngồi lên vị trí cha thường ngồi, cậu có thể hình dung dáng vẻ đăm chiêu của ông mỗi khi làm việc. Đưa tay xoa nhẹ tấm kính, bức ảnh gia đình hiện lên rõ từng nét. Thật ra chuyến đi này cậu cũng đã suy nghĩ rất nhiều. Tuổi trẻ nên làm những điều mà mình mong muốn, đó cũng là cách để trưởng thành, chỉ mong cha mẹ cậu không vì việc đó mà phiền lòng.

“Cậu chủ, tôi đã sắp xếp xong. Trưa nay cậu muốn dùng gì ạ? Tôi dặn dò nhà bếp chuẩn bị.” – Lão Từ nhìn cậu chủ đang thất thần trong thư phòng cung kính hỏi.

“Không cần đâu bác, cháu đã dùng bữa bên nhà chính rồi. Bác cứ làm việc của mình đi.”

“Dạ. Tôi xin được lui xuống trước.”

Đặt bức ảnh xuống bàn, Gia Huy cầm vài quyển sách toan cất bước. Tay cậu vô ý chạm nhẹ cạnh bàn, mấy cuốn sách đặt gần đó rơi xuống nền nhà, tạo nên chút hỗn loạn nho nhỏ. Cậu cúi đầu, lần lượt nhặt từng cuốn sách lên, trong lòng thầm mong cha không nhớ vị trí từng cuốn trên bàn. Một sắp ảnh vô tình rơi ra từ cuốn sách khiến cậu khựng lại.

“Đây... đây là...”

...

Sân bay S, Đài Bắc, Đài Loan

Quang cảnh nhộn nhịp, dòng người tấp nập đổ ra từ nhiều ngõ. Ở nơi đây, niềm vui đoàn tụ giống như căn bệnh phát tán khắp nơi trong không khí, những con người xa lạ cũng vì thế mà gần gũi hơn.

Trên một băng ghế gần phòng chờ, một cô gái nhỏ nhắn cuộn mình ngủ trong chiếc áo bông, dường như sự ồn ào này chẳng ảnh hưởng gì đến cô. Vẻ mặt đáng yêu như trẻ con, cái miệng mím mím hơi nhếch lên khiến nhiều chàng trai gần đó không thể dời mắt.

“Bạn gì ơi, bạn có điện thoại...” – Một chàng trai đánh bạo đến hỏi.

“Chép... chép...” – Cô gái khó chịu quay mặt sang hướng khác. Âm thanh này nghe quen quen nhưng thật sự là ồn quá đi! Cô hướng tay tới nơi phát ra âm thanh đáng ghét đó đẩy nhẹ.

“...”

“Cậu bạn... cô ấy là người thân của tôi. Cảm ơn cậu nhé!” – Từ Hữu Bằng thở phào nhẹ nhõm khi tìm thấy cô bạn thân của mình. Cũng may cậu chủ Lý nhắc nhở cậu. Nếu không chắc cậu cũng chẳng hay biết cô nàng này lại to gan đến mức dám trốn nhà sang Việt Nam trước.

Hữu Bằng cẩn thận ngồi xuống băng ghế gần đó. Ánh mắt cậu dịu dàng nhìn Hiếu Đồng. Hữu Bằng thờ dài, cậu cứ vậy mà đi xa tít, tít sao có thể bảo vệ cậu đây?

Nhẹ nhàng nâng đầu Hiếu Đồng gối lên gối mình, Hữu Bằng lấy tay hất nhẹ vài lọn tóc đang bết lại gần miệng con sâu ngủ này. Không cần nói cũng biết lại mơ thấy được ăn gì nữa rồi.

Nhìn bầu trời xanh thẳm qua khung cửa kính, từng chiếc máy bay đang cắt cánh vẽ nên những vệt mây mờ, tựa như những cây cầu nhỏ nối liền bầu trời và mặt đất.

Hiểu Đồng à! Khoảng cách giữa tớ và cậu... có xa như giữa trời và đất không?...

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chương 2.2

Reng... reng... reng

Tiếng chuông báo thức reo vang báo hiệu một ngày mới lại đến. Ở một vùng đất quanh năm nắng ấm như Đồng Nai thì buổi sáng quả thật là khoảng thời gian tuyệt vời nhất trong ngày. Nhiều người chọn cách khởi đầu ngày mới bằng một vài động tác thể dục đơn giản, số khác lại tìm đến những quán nhỏ ven đường để vừa nhâm nhi tách trà vừa cập nhật thông tin thời sự nóng hổi. Tuy nhiên, không phải với ai ngày mới cũng bắt đầu như vậy, ít nhất là...

“Trời ơi! Sáng nào cũng báo thức. Tâm, cậu làm ơn cho tớ sống với. Tắt ngay giùm đi.” – Thu Trang hướng phía giường Lê Tâm gào to.

“Biết rồi biết rồi... tắt ngay đây.” – Lê Tâm mắt vẫn nhắm tịt đưa tay quờ quạng xung quanh, miệng lẩm bẩm – “Hôm nay không cần dậy sớm, tớ quên. Ngủ tiếp đi.”

“Các cậu còn lẩm nhẩm nữa thì sáng thật luôn đó. Yên lặng giùm đi.” – Mỹ Dung há miệng ngáp to tiện đà không quên nhắc nhở.

...

Cốc cốc... cốc cốc

Vừa bắt đầu thiu thiu ngủ lại, tiếng gõ cửa rất có quy luật khiến ba cô nàng tỉnh ngủ hoàn toàn, đồng loạt hướng ánh mắt đầy phẫn nộ về hướng cửa phòng. Chẳng mấy khi được ngủ nướng, thế mà hết lần này đến lần khác bị phá đám.

“Tâm, đánh trước nói sau.” – Thu Trang với tay nhặt chiếc gối ôm nhắm thẳng hướng giường Lê Tâm phóng tới.

“Sao lại là tớ? Tớ mặc kệ, gọi không thấy thì đi. Tớ ngủ rồi.” – Lê Tâm lấy gối bịt chặt hai tai. Không đi, nhất định cô không đi.

“Gần cửa thì mở đi. Gõ thế này ngủ nghe gì được hả?” – Mỹ Dung dụi hai mắt, với tay lên đầu giường tìm mắt kính. Cả tuần nay nhận đề tài tiểu luận liên tục đã muốn đoạt mạng cả đám rồi. Nhất định phải nhìn rõ xem cái kẻ chết bầm nào lại cả gan làm phiền giấc ngủ vàng ngọc của tụi cô.

“Đổi giường, tớ muốn đổi giường.” – Lê Tâm vô cùng uất ức hướng hai cô bạn gào to. Huhu... chẳng qua lúc đầu để thuận tiện cho việc đi lại nên cô chọn ngay giường gần cửa. Muốn tiết kiệm vài bước chân ai dè lại biến mình thành kẻ gác cổng A308. Thời thì “hai đánh một không chốt cũng què”, mở cửa thôi mà, sợ ai mà cô không mở, mở là được chứ gì.

Lê Tâm đưa tay kéo khóa sắt, mắt nhắm mắt mở nhìn ra. Bên ngoài chẳng có lấy một ai, vắng lặng đến mức cô nghe được cả tiếng cô lao công đang quét rác dưới sân. Ý! Không phải cô mơ ngủ nên nghe nhầm đó chứ?

“Đưa nào vậy Lê Tâm?” – Mỹ Dung sốt ruột hỏi.

Vậy là không phải mình bị ảo thính. Lê Tâm thờ phảo nhẹ nhõm hướng Mỹ Dung trả lời – “Không biết nữa, chẳng thấy ai hết á.”

“Ê ề... lại phụ tớ. Làm gì mà lâu mờ thế hả?” – Hà My khệ nệ vác nẩy bọc nilong đen to tướng từ phía cầu thang đi lên, mắt nhìn Lê Tâm đang đóng cửa la lớn.

“Hà My?” – Lê Tâm tròn mắt nhìn cô bạn cũng phòng tay xách nách mang linh khinh n thứ, nhanh chân tiến lại gần.

“Ồi! Bạn thân yêu... tớ...” – Hà My quăng hết mọi thứ trên tay, hướng Lê Tâm chạy tới.

“Xê ra nào... cậu mang lên gì thế? Ăn ngay luôn được không?” – Lê Tâm ngồi bệt xuống nền căng mắt cố nhìn xuyên lớp bọc đoán thử Hà My sẽ mang lên thứ gì, quyết định lơ luôn chủ nhân của chúng. Xem nào, cậu ta về ăn cưới, chắc mấy cái này ăn không hết nên mang lên cải thiện bữa ăn cho phòng cô đây mà.

“Lúc nào cũng ăn. Có phải kiếp trước cậu nằm trong danh sách người chết trong nạn đói năm 45 không hả? Tình cảm của tớ dạt dào thế này mà cậu

nữ...”

“Đặt với chả dào!” – Lê Tâm xì miệng, quét mắt nhìn cô bạn – “Một tháng nay mới được ngủ nướng một ngày lại bị cậu phá đám. Chưa tính sổ với cậu là may rồi còn đòi ôm ấp. Nếu không có cái gì ngon thì cậu chết với tớ.”

“A haha... vào phòng, vào phòng đi...” – Hà My hắng giọng làm lạnh. Chết thật! Bình thường không phải giờ này Lê Tâm đã dậy rồi sao? Sao số cô lại xui xẻo như vậy? Nếu biết mấy cái bực kia đừng gì không khéo cô bị cả phòng truy sát luôn chứ riêng gì Lê Tâm. Ôi mẹ ơi! Mẹ hại con rồi.

“Hà My? Không phải chiều nay cậu mới lên sao? Sao lên sớm vậy?” – Mỹ Dung ngạc nhiên vô cùng.

“Ôi cậu đừng nói nữa. Tớ bị đuổi khỏi nhà rồi.” – Hà My uể oải ngồi luôn xuống giường Lê Tâm.

“Lại nói linh tinh gì nữa rồi? Thuộc cậu quá mà.” – Lê Tâm dù đang đánh răng trong nhà vệ sinh vẫn không quên quay đầu ra hóng hớt vài câu.

“Tớ không nói bậy mà là nói thật. Lần này tớ oan thật đó.” – Hà My thanh minh.

“Oan cái đầu cậu ấy. Tin cậu tớ đời từ lâu rồi.” – Thu Trang dù bận sắp xếp lại giường chiếu vẫn không quên mĩa mai cô bạn vài câu.

“Thế rốt cuộc là ra làm sao mà cậu bị hai bác tổng cổ lên đây sớm thế? Nói nghe coi.” – Lê Tâm với tay lấy khăn mặt, mỉm cười nhìn bộ dạng đầy oan ức của Hà My.

“Hức... tớ về ăn cưới chị. Lúc đưa dâu thấy mẹ khóc dữ quá nên nói vài câu. Ai ngờ bị đuổi thẳng cẳng.”

“Nói vài câu? Biết ngay “họa từ miệng mà ra” mà.” – Lê Tâm lắc đầu ngao ngán.

“Cắm xen vào giữa chừng, nói... rốt cuộc cậu nói cái gì mà bị đuổi thẳng cẳng. Học ở đâu cái kiểu kể nửa vời thế hả?” – Thu Trang vờ nghiêm mặt hướng hai cô nàng nhiều chuyện nói.

“Ừm thì... đại loại là... tớ bảo “Mấy năm nay chị toàn học xa nhà, giờ chẳng qua chỉ là chuyển hộ khẩu từ nhà mình sang nhà anh rể, có gì khác đâu, mẹ khóc cứ y như thật ý, long hết cả mi giả kia kìa”... Vậy mà đến đồ ăn thừa cũng chẳng buồn cho tớ... hức...” – Hà My chớp chớp mắt, hướng mấy nàng cùng phòng tranh thủ sự đồng tình.

“Vậy mà còn kêu oan nữa hả? Đã dặn bao nhiêu lần là nếu không hiểu thì cắm cho ý kiến, cứ làm theo là được rồi.” – Thu Trang cắn nhai – “Mất thời gian quá, nhặt hộ tớ cái gối ở giường Lê Tâm đi.”

Không thông cảm thì thôi, lại còn sai cô nữa chứ! Hức... mặt cô dễ bắt nạt lắm hay sao mà ai cũng tranh thủ vui dập cô thế này. Hà My mang một bụng ấm ức cúi người nhặt gối cho Thu Trang.

Lê Tâm cười xòa. Nhiều lúc cô cũng ganh tỵ với Hà My, có một gia đình yên ấm, cha mẹ yêu thương thành thử dù cùng tuổi nhưng cô bạn lại trẻ con hơn bọn cô rất nhiều. Nhưng mà... khoan đã... hình như cô quên cái gì mất rồi...

“Này Hà My... cậu nói mẹ không cho mang đồ thừa lên...” – Lê Tâm nhướn mày nhìn mấy cái bọc đen to ú ụ mình vác lúc nãy – “Vậy thì cái đồng bọc này đựng cái quỷ gì vậy?”

“A... haha... Quả của bố mình đấy, rau xanh tự làm tự ăn... mang lên cho phòng mình ăn mì gói... đảm bảo tươi ngon an toàn à nha!”

“Quý thật! Tớ đánh chết cậu.” – ba cô nàng hướng gối phóng thẳng tới Hà My. Ai chả biết gia đình cô nàng nổi tiếng cả huyện về dịch vụ tiệc cưới. Dù được mời nhưng ngại ăn chực còn nhiều hơn ăn chính, muốn giữ thể diện nên quyết định gửi gắm cô nàng mang lên. Ai ngờ... Trời ơi là trời!

“Tớ biết lỗi rồi... tha cho tớ... tha cho tớ... huhu...” – Hà My khiếp sợ lui vào góc giường. Ôi tía ơi! Chỉ là mấy món ăn thôi mà, có cần kích động như thế không?

Ring... Ring... Ring...

“Lê Tâm, Lê Tâm... Có điện thoại.” – Hà My mừng quýnh. Ai mà đúng lúc thế không biết? Cô nhanh tay giờ cao điện thoại hướng Lê Tâm hét to.

“Gừm... Lát xử lý cậu sau. Đưa tớ.” – Lê Tâm đưa tay đón lấy – “Alo, chị ạ. Đợi em tí.” – Sau đó hướng Hà My đe dọa – “Phạt cậu nhặt rau, cắm sọt sâu như lần trước đó. Tớ nghe điện thoại một lát sẵn tiện mua thêm ít mì dự trữ, các cậu có gửi gì thì nhắn tin sau nhé.”

“Yes, madam!” – Hà My đưa tay chào theo kiểu quân đội – “À Dung, đánh răng xong thì mượn nồi com điện về luộc rau nhé. Nước nóng không chín hết đâu, phải nấu đó.”

“Ok... tớ đi mượn liền đây.”

...

“Chị... em nghe nè. Sao hôm nay chị gọi sớm thế?” – Lê Tâm cất giọng vui vẻ.

“Con bé này, sớm gì nữa, cũng gần 7h rồi. Nhớ em nên gọi thôi. Sáng nay có phải đi học không?” – Lê Giang mỉm cười. Em gái cô lúc nào cũng vui vẻ như vậy.

“Sáng nay em được nghỉ, chiều thì chạy chương trình S’café ở siêu thị thôi. Ôi... anh Hùng cũng thật phát xít. Hôm trước em chỉ tới muộn có vài phút đã phạt em đi sớm dọn hàng mấy ngày liền. Một muốn chết...” – Lê Tâm mè nheo.

“Em cũng thật là, chị đã bảo cứ lấy xe của chị đi lại không chịu. Hay chị cứ sửa lại rồi cuối tuần này em sang lấy về nha?” – Lê Giang thuyết phục.

“Không được. Em lấy rồi thì chị lấy gì đi làm? Em đi nhờ bạn là được. Hôm nào đi xa thì đi xe bus...” – Lê Tâm tút tút – “Và lại em chạy chương trình nhiều nơi, đập xe tới nhiều khi cũng không thể gọi, em lại không trông được. Không sao đâu chị.”

“Ừ, tùy em vậy.” – Lê Giang nghen ngào, cô biết em gái sợ cô đi bộ đến chỗ làm mệt nên luôn từ chối, thà mình vất vả chạy đi chạy về.

“Chị đừng ừ rữ như thế, em không sao thật mà. “ – Lê Tâm chuyển đề tài – “Sáng nay chị không đi làm sao? Gọi điện cho em thế này không sao chứ chị?”

“Chị dọn xong rồi nên tranh thủ nghỉ một chút.” – Lê Giang ngập ngừng – “Lê Tâm này... cuối tháng này hai chị em mình đi thăm mẹ, được không em?”

...

“My... cậu nhặt rau kiểu gì vậy? Cái này bị sâu gặm gần hết cậu bỏ vào làm gì?” – Thu Trang vừa rửa rau vừa lên án Hà My. Chẳng giao cho cậu ta việc gì được mà.

“Ủầy... Thì vẫn còn cái cộng đó thôi. Ăn cái ăn cộng ngon hơn mà.” – Hà My chống chế.

“Ngon thì lát cậu ăn hết đấy nhé! Chỉ gọii chống chế thôi.” – Thu Trang đe dọa. Lát nữa nhất định cô phải tống hết mấy cộng rau này vào tô mì Hà My, có vậy lần sau cô nàng mới chú ý hơn thôi.

“Nước gần sôi rồi đó. Cậu rửa nhanh hộ tớ đi.” – Mỹ Dung mở nắp nồi kiểm tra.

“Xong ngay đây... Cậu mở nắp ra tớ bỏ vào.” – Thu Trang nhanh nhẹn vớt rau chạy đến.

“Cho thêm ít muối vào đi. Vậy rau mới xanh.” – Mỹ Dung khuấy đều rau, góp ý.

“Ok...” – Hà My nhanh tay cho nguyên nửa hũ muối vào – “Nhiều được chưa?”

“Này... cậu đổ nhiều như vậy làm gì? Mặn vậy ai mà ăn nổi?” – Thu Trang thật muốn điên cái đầu. Ông trời cứ cô nàng này xuống để thử thách khả năng kiên nhẫn của cô đây mà. Không sao không sao, hít vào thở ra... hít vào thở ra... – “Trước khi tớ hết cảm cực nổi, cậu lấy mì cho ra từng tờ đi. Im lặng mà làm... ok?”

“Éc... ok...ok...” – Hà My lập tức chạy ngay khỏi hiện trường. Hic! Mỗi lần Thu Trang chìa gương mặt đáng sợ này ra cứ y như rằng cô sẽ bị đập tã toi. “Tẩu vi thượng sách” vậy.

“Được rồi đó Dung, tớ vớt ra trước, cậu thêm nước vào nấu. Bấy nhiêu nước không đủ chế mì đâu.” – Thu Trang hướng Mỹ Dung nói. Ủầy... Đổ nước luộc thì tiếc nhưng mà mặn thế này làm sao ăn nổi, cứ thêm nước vào giảm độ mặn vậy.

Râm...

Tiếng đẩy cửa mạnh khiến mọi người trong phòng giật mình. Ai lại bất lịch sự dữ vậy? Không biết gõ cửa hay sao? Thu Trang ngược lên định cho đối phương một bài học nhưng người trước mắt cô không phải là Lê Thúy hay sao? Cậu ta đi đâu cả đêm không liên lạc với mọi người trong phòng cô còn chưa hỏi tội, giờ về lại nổi giận đùng đùng. Thật muốn ăn chửi đây mà.

“Cậu điên hả? Mới sáng sớm đã...” – Thu Trang vô cùng tức giận.

“Đúng, tớ điên rồi.” – Lê Thúy ngắt lời, chỉ tay về phía Mỹ Dung – “Trước khi trách tớ, cậu thử hỏi cô ta xem đã làm gì với tớ rồi hãy nói...”

“Làm gì là làm gì? – Hà My bước vội đến gần Lê Thúy – “Thúy... từ từ rồi nói. Bình tĩnh lại đã.”

“Bình tĩnh? Cậu muốn tớ bình tĩnh? Hà My... Tớ cũng muốn bình tĩnh lắm, nhưng mà... nhưng mà...” – Lê Thúy hét to, cô cũng muốn bình tĩnh lắm, cô cũng biết tức giận thì mọi chuyện không nói rõ được, nhưng mà...

“Rốt cuộc hai người làm sao vậy? Các cậu mới sáng sớm đã cãi nhau ầm ĩ, muốn cả ký túc xá cùng lên xem sao?” – Thu Trang tức giận quát lớn – “Hà My, cậu kéo cậu ta vào rồi khép cửa lại. Có gì thì từ từ nói.”

“Mỹ Dung, cậu nói đi chứ! Làm gì mà im thin thít vậy?” – Lê Thúy cất giọng mỉa mai – “Hay thấy tôi bị bạn trai đá rồi nên cậu vui mừng đến mức không còn gì để nói?”

“Bạn trai đá?” – Hà My và Thu Trang đồng thanh.

“Nhưng mà... đợi đã, Dừng với cậu chia tay thì liên quan gì tới cậu ấy? Không lẽ...” – Hà My tròn mắt nhìn Mỹ Dung – “Này Dung, không lẽ cậu cướp người yêu của cậu ấy?...”

“Cậu không cần tức giận với mọi người, tôi không làm gì sai, cũng không phải nguyên nhân khiến hai cậu chia tay...” – Mỹ Dung nhìn thẳng Lê Thúy – “Trước khi nói tôi, cậu nên nghĩ lại mình đi. Cậu thừa biết nguyên nhân là tại ai. Nếu cậu thực sự yêu cậu ấy cậu đã không như vậy.”

“Tôi làm gì? Haha... ý cậu tôi là kẻ bắt cá hai tay nên bị đá là đúng rồi? Mỹ Dung, vai thiên sứ không phải ai cũng đóng được đâu. Uống công tôi xem cậu là bạn rồi.” – Lê Thúy chỉ thẳng mặt Mỹ Dung hét lớn.

“Hai cậu im đi. Chuyện hay ho lắm hay sao mà la hét ở đây. Thúy, cậu nói vậy là có ý gì? Nói rõ ra đi.” – Thu Trang cùng Hà My thay nhau giữ hai kẻ quá khích. Hôm nay rốt cuộc là ngày quý quái gì? Từ sáng tới giờ đủ mọi chuyện cả.

“Được... tớ nói. Mỹ Dung, tôi hỏi cậu, có phải cậu nói chuyện giữa tôi và Thiện cho Dững nghe không? Đừng có chối, người duy nhất biết tôi qua tôi đi với Thiện chỉ có mình cậu thôi. Rút cuộc thì cậu cũng chịu lộ bộ mặt giả dối của mình rồi phải không?”

“Tôi không giả dối. Người giả dối là cậu. Chính miệng cậu cũng thừa nhận mình bắt cá hai tay, chính miệng cậu cũng nói mình và Thiện có chuyện. Nói cho cậu biết, tôi không ưa gì kẻ bắt cá hai tay nhưng cũng không khốn nạn tới mức gọi điện để phá cậu đâu.”

“Không phá tôi? Buồn cười. Nói tôi bắt cá hai tay sao không nhìn lại mình? Cậu thì tốt lành gì? Đừng tưởng tôi không biết cậu nghĩ gì. Nói cho cậu biết, tôi và cậu ta không có kết quả, cậu tưởng sẽ đến phần cậu sao?” – Lê Thúy thật sự muốn phát điên. Đúng! Cô đã dao động trước một người con trai khác, là cô sai trước. Nhưng mà Mỹ Dung biết tôi qua cô gặp Thiện vì muốn nói rõ quyết định của mình. Cô thật không ngờ Mỹ Dung lại đi nói với Dững trước khiến cô đứng dưới nhà cậu ấy nguyên đêm mà ngay cả một câu giải thích cậu ấy cũng không muốn nghe cô nói.

Nghĩ đến đây, Lê Thúy thật sự không không chế nổi bản thân, cô đưa tay hất Thu Trang đang ôm chặt mình, chồm người đẩy mạnh Mỹ Dung khiến Mỹ Dung va mạnh vào cửa, ngã sòng soải xuống nền.

...

“Híc... đến mì tôm giấy cũng tăng giá rồi. Kiểu này chắc có ngày mình cạn đất mà ăn quá.” – Lê Tâm cảm bực mỳ hướng cầu thang đi tới. Phải nhanh về phòng ăn sáng mới được, cả tháng nay đã chẳng có bữa nào ra hồn rồi. Ôi! Nghĩ tới đã muốn dành cho Hà My một trận rồi, hại cô đến đồ ăn thừa cũng chẳng có. Tháng này đừng mong cô nhận lương mời khách. Đến ly nước mía cô cũng không cho.

“Oái...” – Lê Tâm bị một trong hai cô nàng chạy cùng hướng va phải, mỳ gói của cô cũng vì thế mà rớt luôn xuống đất.

“Cậu không sao chứ? Xin lỗi xin lỗi... tôi chạy vội nên không tránh kịp.” – Cô bạn hướng Lê Tâm xin lỗi, nhanh chóng nhặt hộ mỳ cho Lê Tâm.

“Không sao. Cậu đi đi, tôi nhặt lên là được rồi.” – Lê Tâm mỉm cười nhìn cô bạn. Dù gì người ta cũng không cố ý, cô đâu thể nhỏ nhặt như vậy.

“Cảm ơn cậu nha.” – Cô bạn hướng Lê Tâm mỉm cười đầy thành ý.

“Nhanh lên, nhanh lên...” – Cô bạn còn lại hướng hai người gọi to – “Kiểu này chắc đánh nhau to rồi.”

“Đánh nhau? Khoan đã... đánh nhau ở đâu vậy hai bạn?” – Lê Tâm kéo tay cô bạn đứng mình lúc nãy, thắc mắc. Hướng đó không phải là...

“A308... Từ này tới giờ rồi. Có người xuống gọi...”

Không kịp nghe cô bạn nói hết câu, Lê Tâm vội vã chạy nhanh về phòng. Cô mới chỉ đi có vài phút mà phòng cô đã xảy ra đánh nhau. Bình thường Hà My và Thu Trang cũng hay gây gỗ nhưng cũng chỉ nội bộ trong phòng đâu có ảnh hưởng tới mấy phòng khác. Không lẽ là... Nghĩ tới đây, Lê Tâm càng chạy nhanh hơn, linh tính mách bảo cô lần này lớn chuyện thật rồi.

Bên ngoài cửa, nhiều người từ phòng khác nghe tiếng động đã vây quanh A308. Ai cũng hướng ánh mắt tò mò nhìn vào phòng. Trước giờ A308 nổi tiếng là đoàn kết, chưa từng gây chuyện với nhau cũng chưa từng xích lòng các phòng khác. Không hiểu đã xảy ra chuyện gì mà mới sáng sớm đã ầm ầm như vậy.

“Á... Cho tớ qua... cho tớ qua...” – Lê Tâm khó khăn lách người qua đám đông. Ở với nhau cũng đã ba năm, không lẽ bọn họ muốn đánh nhau thật sao?

...

“Dung... cậu cậu...” – Hà My hoảng sợ, vội vã chạy lại điu Mỹ Dung – “Thúy, cậu quá đáng lắm rồi. Cũng chưa rõ mọi chuyện, đâu chắc là do Dung nói.”

“Cậu nổi điên đủ chưa?” – Thu Trang đứng bật dậy nắm tay Lê Thúy kéo lại gần mình – “Nếu từ đầu cậu không dao động thì Dung lấy gì để nói cậu. Rõ ràng là cậu sai trước, ai nói thì có khác gì nhau.”

“Các cậu không cần nói đỡ cho tớ. Tớ không làm gì sai, tớ không sợ.” – Mỹ Dung với tay ra hiệu Hà My cô vẫn ổn, đây là chuyện riêng của cô và Lê Thúy, cô không cần hai người bọn họ can dự vào – “Tôi yêu thầm Dững, tôi không phủ nhận. Nhưng có một điều tôi muốn nói với cậu là... Lê Thúy, ít

nhất tình cảm của tôi là chân thật, yêu ai sẽ không dễ gì thay đổi... không giống cậu...” – Mỹ Dung hướng thẳng ánh mắt nhìn Lê Thúy, rít từng chữ qua kẽ răng – “Ai cũng có thể xem là chồng.”

“Mày...” – Câu nói của Mỹ Dung như giọt nước tràn ly khiến chút lý trí còn sót lại của Lê Thúy cũng theo đó mà trôi đi mất. Cô đưa mắt nhìn xung quanh, và...

“Dung...” – Lê Tâm hướng Mỹ Dung la lớn, không kịp suy nghĩ nhiều, cô vươn tay muốn kéo Mỹ Dung về hướng mình nhưng không kịp.

Ào... Lê Thúy hất thẳng nôi nước về phía Mỹ Dung. Quá bất ngờ, Thu Trang và Hà My không kịp ngăn chặn chỉ có thể đưa mắt nhìn Mỹ Dung bị nước sôi tạt vào.

“Á...” – Mỹ Dung la lên đau đớn. Cảm giác nóng rát khiến cô ngã quỵ xuống đất.

“Á...” - Mọi người hoảng sợ nhìn cảnh tượng trước mắt không nói nên lời.

Thu Trang và Hà My nhanh chân chạy đến phụ Lê Tâm đỡ Mỹ Dung dậy. Các cô thật sự không dám nhìn. Vai và lưng cậu ấy...

“Các cậu nhìn đủ chưa hả? Mau gọi phòng y tế... không... gọi cấp cứu... gọi nhanh lên đi.” – Lê Tâm hướng đám đông đang hoảng loạn ngoài cửa quát to.

Tiếng la của Lê Tâm khiến Lê Thúy như người tỉnh mộng. Cô giật mình thả luôn nôi xuống, tiếng kim loại va xuống nền gạch vang lên chát chúa.

Cô hướng mắt nhìn Mỹ Dung và mọi người đang ở trước mặt. Đôi mắt cô như dại đi, cô không hiểu chuyện gì đang xảy ra nữa. Cảm giác nóng rát ở lòng bàn tay khiến cô giật mình hoảng sợ.

Cô... đã làm gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 3.1

Phòng trực ban, khu nội trú

“Các em... ai có thể cho tôi biết...” – Thầy Cảnh, người phụ trách vấn đề an ninh trật tự toàn khu nội trú cố gắng áp chế cơn nóng giận nhìn các hai thành viên A308 là Thu Trang và Lê Tâm – “Nguyên nhân nào dẫn đến sự việc kia hả?”

“Thưa thầy... các bạn ấy có chút hiểu lầm nhau nên...” – Thu Trang hướng Thầy Cảnh trả lời. “Hiểu lầm? Em nghĩ một câu hiểu lầm là có thể cho qua mọi chuyện sao? Lê Tâm, em nói. Em là trưởng phòng A308, tôi cần em làm rõ mọi chuyện với khu nội trú. Dù từ mâu thuẫn cá nhân nhưng sự việc diễn ra ngay trong khu vực khu nội trú quản lý. Tôi cần biết nguyên nhân để giải thích trước trường và gia đình hai em đó. Đây là việc phải làm.”

“Thưa thầy... Nguyên nhân thật sự là gì tụi em cũng không biết rõ...” – Lê Tâm nắm chặt tay Thu Trang dưới bàn trấn an – “Sự việc xảy ra nhanh nên không ai phản ứng kịp. Thầy cũng biết, trước giờ phòng em không xảy ra ẩu đả, thành tích học tập hay hạnh kiểm của hai bạn đều rất tốt. Em biết không thể dùng hai điều này để nói giúp cho các bạn ấy, em chỉ mong thầy hiểu đây chỉ là sự cố ngoài ý muốn, bản thân Lê Thúy hay Mỹ Dung đều không muốn điều này xảy ra.”

“Không muốn nhưng cuối cùng chẳng phải cũng xảy ra hay sao? Nếu chỉ là mâu thuẫn cá nhân các em có thể ngồi xuống để nói chuyện chứ không phải gây nhau đến mức phải nhập viện. Các em sống với nhau đâu phải chỉ một vài ngày, quen nhau đâu phải chỉ một vài giờ.” – Thầy Cảnh đập mạnh bút xuống bàn – “Được rồi... các em khó xử, không muốn nói tôi cũng không ép. Giải thích với nhà trường và gia đình tôi sẽ tự giải quyết.”

“Em cảm ơn thầy.” – Thu Trang và Lê Tâm hướng thầy Cảnh cảm ơn.

“Không cần cảm ơn tôi. Việc riêng của hai bạn đó tôi tạm thời cho qua, bây giờ tới việc chung của cả phòng. Lê Tâm, Thu Trang – tôi nhớ không nhầm thì ngay khi các em vào khu nội trú tôi đã nói rõ nội quy, trong phòng ở cũng dán rõ trên tường. Các em vui lòng lý giải cho tôi vì sao trong phòng lại nấu ăn hay không?” – Thầy Cảnh nghiêm mặt nhìn hai cô nàng trước mắt.

“Dạ... em em...” – Lê Tâm biết cuối cùng cũng không tránh được việc này. Haiz... muốn tránh cũng khó mà. Nếu không có nồi nước sôi đó thì cùng lắm Lê Thúy và Mỹ Dung “thượng cẳng tay, hạ cẳng chân” với nhau thôi, các cô nhào vô can thì cũng không đến nỗi phải nhập viện. Rút cuộc thì nên nói thế nào đây?

“Dạ... thầy ơi... tụi em chỉ là muốn nấu mì ăn... híc... chỉ là không nghĩ tới cuối cùng mọi chuyện lại xảy ra như vậy. Bình thường tụi em không nấu ăn đâu ạ... thầy ơi, thầy xem xét lại giúp em đi thầy... tụi em...” – Thu Trang hướng thầy Cảnh giải thích, trong lòng cầu mong thầy cho qua chuyện. Híc... Nồi cũng không phải của phòng cô, giải thích với người ta cũng đã mệt lắm rồi, thôi thì ráng cầu xin, bớt được việc nào thì đỡ việc đó vậy.

“Các em hay thật... gây bao nhiêu chuyện chỉ một câu xem xét là xong hết sao?” – Thầy Cảnh lắc đầu nhìn hai cô nàng đang cố tỏ vẻ đáng thương trước mặt – “Xem thì tôi xem rồi, giờ nghe tôi xét đây... tịch thu nồi cơm các em suốt học kỳ này đồng thời A308 chịu phạt trực sân đến hết tuần, điểm thi đua cả phòng về cuối. Riêng hai bạn vi phạm thì tôi sẽ kiến nghị kỷ luật mức nặng nhất là rời khỏi khu nội trú trước thời hạn hợp đồng, phần còn lại sẽ do nhà trường giải quyết. Các em không ý kiến gì chứ?”

“Dạ... Thầy ơi... tụi em có ý kiến... được không thầy?” – Lê Tâm ngập ngừng.

“Đương nhiên là...” – Thầy Cảnh ngược mắt nhìn hai cô nàng trước mặt, chậm chậm nhả ra từng chữ – “Không được.”

“Híc... không được mà thầy còn hỏi...” – Thu Trang lý nhí.

“Các em không nhận thấy đó là câu hỏi tu từ sao?” – Thầy Cảnh mỉm cười – “Chúng ta sang chuyện khác. Lê Tâm, theo tôi được biết thì phòng em có hai bạn học bên Việt Nam học phải không?”

“Dạ đúng, thưa thầy. Em và Hà My là sinh viên ngành Việt Nam học ạ.” – Lê Tâm trả lời. Sao thầy lại hỏi việc này nhỉ? Khó hiểu quá.

“Tốt... sẵn đây tôi cũng thông báo... mỗi phòng trong khu nội trú có tất cả là tám sinh viên. Theo danh sách thì phòng em đủ người nhưng trên thực tế thì ba trong số đó xin thực tập trước thời hạn tại mấy công ty nên thường xuyên không có trong phòng. Giờ thêm việc này nữa, trước mắt có thể nói là phòng em chỉ còn lại ba người...” – Thầy Cảnh sửa lại gọng kính – “Chắc em cũng biết cuối tháng này nhà trường sẽ có chương trình trao đổi sinh viên một số ngành với một trường đại học ở Đài Bắc nên sẽ có sinh viên nước ngoài ở trong khu nội trú của chúng ta. Phòng em sẽ đón một hay hai bạn vào ở. Em và các bạn hãy giúp đỡ họ trong thời gian họ ở đây. Em hiểu ý tôi chứ?”

“Dạ... thưa thầy em hiểu... em sẽ cùng các bạn ‘lấy công chuộc tội’...” – Cô biết ngay thầy không dễ dàng cho qua việc này được mà. Haiz... nếu không thoát được thì cô mặt dày xin xỏ thêm nữa vậy, nghĩ là làm, cô vói tay nắm chặt tay thầy – “Thầy ơi, thầy có thể nói giúp Lê Thúy và Mỹ Dung được không thầy? Chỉ một năm nữa là tốt nghiệp, thầy xin nhà trường ‘giơ cao đánh khẽ’ tha cho bọn họ một con đường sống, nha thầy?”

“Thầy... thầy xin giúp họ đi thầy... em biết thầy nổi tiếng đẹp ‘chai’, tốt bụng... tụi em lấy đầu mình ra cam đoan không để xảy ra việc gì nữa đâu... thầy... thầy ơi...” – Thu Trang cũng tranh thủ chạy ngay sang bên kia, nắm nốt tay còn lại. Gì chứ xin xỏ thôi mà, tụi cô kinh nghiệm đây mình, không tin thầy không giúp.

“Trời đất... mấy đứa làm gì vậy hả? Buông ra mau... buông ra rồi nói... các em nghe không hả?” – Thầy Cảnh bị lắc qua lắc lại đến ù cả tai. Ôi! Mấy đứa sinh viên quý quái này, còn lắc nữa chắc bữa sáng của mình cũng bị tụi nó cho ra luôn quá!

“Được rồi được rồi... tôi cũng không muốn hai em đó vì việc này mà bị thôi học. Tôi sẽ cố gắng nói giúp, được hay không thì phải đợi thông báo mới biết được. Giờ thì các em về đi.”

“Dạ... em cảm ơn thầy ạ.” – Lê Tâm cùng Thu Trang hướng thầy Cảnh cảm ơn. Bây giờ, ngoài việc chờ đợi kết quả, cô và mọi người còn có thể làm gì được nữa. Chỉ tiếc cho một A308 không còn trọn vẹn.

“Trang, cậu đi lấy xe, chúng ta ghé qua bệnh viện thăm Dung một chút... tớ gọi điện thoại cho anh Hùng xin nghỉ chiều nay đã.”

“Ừ... được rồi. Đợi tớ trước công.”

...

Bệnh viện Biên Hòa

Tiếng xe cấp cứu vang vọng, mùi thuốc sát trùng nồng nặc lan tỏa khắp nơi trong không khí khiến Lê Tâm và Thu Trang nhẩn mặt. Trước các phòng bệnh, những dãy ghế ngồi đợi đã chật kín người. Có người mệt mỏi dựa vai người thân bên cạnh; có người chạy theo cán cứu thương gào khóc nức nở.

Nhìn hình ảnh trước mắt, bất giác Lê Tâm cảm thấy hoảng loạn. Cảnh tượng đáng sợ khi xưa như những thước phim quay chậm đang từ từ tua lại trong đầu cô. Lê Tâm nắm chặt hai tay, nhắm mắt bình tâm lại cảm xúc, để mặc Thu Trang kéo mình lách qua đám đông trước mắt.

“Kia rồi Tâm, Hà My đứng đằng kia.” – Thu Trang nhắm thẳng hướng Hà My đang đứng đi tới – “Không biết cậu ấy đã gọi điện thoại báo cho gia đình Dung chưa chưa? Sao không thấy người nhà của cậu ấy đâu hết vậy?”

“À, chắc My gọi rồi. Mình đã nhắc ngay khi cậu ấy đi theo xe rồi.” – Lê Tâm hắng giọng.

“Giọng cậu sao vậy? Cậu không sao chứ!” – Thu Trang giật mình nhìn lại Lê Tâm. Lúc này thấy cậu ấy còn bình thường mà, sao giờ lại mệt mỏi như vậy?

“Không sao, lại chỗ Hà My đã.” – Lê Tâm trả lời qua loa cho xong chuyện.

“Ừ...ừ...”

“Hai cậu đến rồi hả? Ở phòng sao rồi? Lê Thúy bình tĩnh lại chưa? Máy thầy cô ở khu nội trú có nói gì không?” – Hà My chạy lại kéo tay hai cô bạn hỏi vô vấp.

“Cậu hỏi nhiều như vậy có mệt không? Khu nội trú thì tụi tớ giải quyết xong rồi nhưng Lê Thúy thì... Thôi nói sau... Mỹ Dung sao rồi?” – Thu Trang nhăn mặt nhìn Hà My, thờ dãi.

“Híc... lúc này vào bệnh viện, bác sĩ phải dùng kéo cắt phần áo sau lưng cậu ấy rồi mới cấp cứu được. Tớ nhìn thấy đã muốn xỉu luôn rồi... thật sự là rất ghê... Tớ cũng gọi điện thoại cho ba mẹ cậu ấy rồi. Hai bác nhờ tụi mình trông hộ cậu ấy vài tiếng, xin cơ quan nghỉ xong rồi sẽ lên ngay. Vừa tiêm thuốc xong nên cậu ấy ngủ rồi. Nhìn tội lắm” – Hà My kéo Lê Tâm và Thu Trang ngồi xuống ghế đợi kế lại. Nghĩ đến sự việc sáng nay cô còn chưa hết sợ. Có đánh chết cô cũng không tin hai người bạn thân của mình có ngày lại trở mặt với nhau như thế.

“Được rồi, ở đây đã có tụi tớ, cậu tranh thủ đi ăn chút gì đi.” – Lê Tâm vỗ vỗ mu bàn tay Hà My trấn an.

“Các cậu có mua gì không? Tớ ăn rồi mua luôn cho hai cậu. Cũng chưa ai ăn gì mà.” – Hà My hỏi lại.

“Tớ không muốn ăn. Cậu lo phần mình trước đi.” – Lê Tâm cười xòa, quay khuôn mặt Hà My về phía trước – “Căn tin hướng kia kìa.”

“Tớ đi mua nước cùng cậu. Tâm... C2 nhé!” – Thu Trang đặt tay lên vai Hà My đẩy về phía trước, quay đầu hỏi Lê Tâm.

“Ok... C2.”

...

Hà My và Thu Trang đi rồi, Lê Tâm cũng nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào phòng cấp cứu, nhìn Mỹ Dung một lát.

Nhìn lớp băng gạc quấn quanh người Mỹ Dung cô lại thấy đau lòng như thể người bị thương không ai khác là mình vậy. Lê Tâm lắc đầu thờ dãi. Cô đưa tay kéo tấm mền mỏng đắp lên ngang người Mỹ Dung sau đó với tay điều chỉnh gối để bạn mình được ngủ thoải mái.

“Mỹ Dung... làm vậy... có đáng không?” – Lê Tâm quay đầu hướng cửa, bước ra ngoài.

Đôi mi Mỹ Dung khẽ động, giọt nước mắt lăn dài xuống má thấm sâu vào gối. Lê Tâm... cậu hỏi có đáng không sao? Cậu có biết cảm giác khi thấy người mình yêu thầm bị lừa dối, trở thành trò cười cho người khác là như thế nào không? Tớ không ân hận những gì mình đã làm. Nếu có, chỉ là nuối tiếc khi không thể bên cạnh các cậu trong quãng thời gian còn lại thời sinh viên.

...

Lê Tâm nhẹ nhàng khép cửa lại như lúc cô vào, quay lưng lại phía sau, cô giật mình khi thấy Thu Trang đã đứng đó từ lúc nào.

“C2 của cậu, tớ lấy loại ướp lạnh.” – Thu Trang đặt chai nước vào tay Lê Tâm.

“Ừ... cảm ơn cậu.” – Lê Tâm đưa tay nhận lấy, mỉm cười nhìn Thu Trang cảm ơn.

“Hai bác đã đến rồi, đang ở phòng bác sĩ. Đợi Hà My ăn xong chúng ta có thể xin phép về.” – Thu Trang nhìn Lê Tâm đầy ẩn ý – “Cậu có muốn ra chỗ ghế đá kia ngồi không? Mùi thuốc sát trùng làm tớ đau đầu.”

“Được.”

...

“Thu Trang này...” – Lê Tâm dùng lực vặn nắp chai, nhấp ngụm nước, khẽ hỏi người bạn bên cạnh – “Yêu là gì vậy?”

“Yêu?” – Thu Trang cất giọng nhàn nhạt – “Từ lúc nào cậu bắt đầu quan tâm đến những thứ không đáng tiền đó thế?”

“Cậu cũng thật là... chẳng mấy khi tớ nghiêm túc như thế, ít nhất cậu cũng nên hợp tác tí chứ.” – Lê Tâm nghịch ngợm lấy chai nước của mình hướng chai Thu Trang cụng nhẹ.

“Hợp tác? Cậu còn dám nói với tớ hai chữ này. Trước khi tớ nổi giận, cậu cũng nên hợp tác tí đi.” – Thu Trang xì miệng. Đừng trách cô không nói trước. Nhìn điệu bộ Lê Tâm lúc này chắc chắn đã biết nguyên nhân từ trước. Cô không dễ lừa như Hà My đâu.

“Cậu chẳng phải cũng biết ngay từ đầu sao? Đến căn tin ăn trưa thôi cậu cũng đi cùng cậu ấy, sao có thể tin tưởng để một mình Hà My đưa Mỹ Dung vào bệnh viện mà ở lại cùng tớ xin xỏ cho Lê Thúy. Đúng không?”

“Cậu nói đúng một phần. Tớ không biết gì cả, tớ chỉ thấy nghi ngờ thôi. Lê Thúy dù ngày thường tính tình không phải là tốt nhưng với bạn bè lại luôn chân thành. Nếu không phải Mỹ Dung có lỗi trước, Thúy sẽ không hành động đến mức không kiểm soát được bản thân như vậy.” – Thu Trang hắng giọng – “Đừng nhìn tớ với ánh mắt ngưỡng mộ như vậy. Nếu Mỹ Dung không nói câu ‘Ai cũng có thể xem là chồng’ thì chắc chắn tớ cũng tin cô ấy. Trong chúng ta có ai không biết trước kia mẹ Lê Thúy là cave, cậu ấy trước giờ cũng chưa từng có ý giấu chúng ta. Khoan hãy nói tới những việc xảy ra trước

đó, chỉ riêng điều này thôi tớ đã thấy Mỹ Dung có ý khiêu khích rồi. Chịu thôi... Tớ trước giờ yêu ghét rõ ràng. Giờ thì tới cậu, biết gì khai ra mau.”

“Đúng là không qua mắt cậu được mà... thật ra...”

10h20 tối qua...

“Bác ơi... cho cháu lấy thẻ xe.” – Lê Tâm hướng bác bảo vệ gọi to.

“Tối ngay đây... Này... tôi đi lấy thẻ xe, ông đừng có mà tráo cò đó.” – Bác bảo vệ đứng dậy khỏi bàn cò tiến tới gần cửa sổ, không quên quay lại dặn dò ông bạn của mình.

“Cái ông này... tôi đang thắng thế. Dại gì mà tráo cò. Ông chuẩn bị nhận thua đi. Haha...”

“Xem nào... 007... đây... của cháu.” – Bác bảo vệ vui vẻ đưa thẻ xe cho Lê Tâm – “Sao cháu mò hôi nhể nhại vậy? Cháu có bị đau ở đâu không?”

“Không sao bác, xe cháu bị đứ ả nào xì hơi nên dất bộ tí thôi, sáng mai cháu đi bom là được. Cảm ơn bác, bác chơi cò tiếp đi nhé!”

“Được rồi... cháu lên phòng đi. Nhớ nhắc các bạn tuần sau tham gia tập huấn phòng cháy chữa cháy. Đừng có trốn như kỳ trước.”

“Bác nhớ dai quá... cháu lên ạ.”

Lê Tâm nhanh chóng dất xe vào khu vực quy định. Thật sự là một ngày mệt mỏi mà. Không biết cô gây thù chuốc oán với ai mà bị người ta xit lóp, phải dất từ chỗ làm về. Cũng may tối nay cô dẹp tiệm sớm nên về chưa quá giờ đóng cổng, không phải lang thang bên ngoài cả đêm luôn.

“Ý... Ai như Mỹ Dung... - Lê Tâm hào hứng tiến lại gần – “Ban đêm không ở trên phòng lại mò xuống dưới này, chắc chắn có khả nghi.”

“Cậu nhấn tin lại cho tớ là được rồi, không cần gọi lại đâu.” – Mỹ Dung mỉm cười, nhẹ giọng nói chuyện với đối phương qua điện thoại – “Nói Thúy tranh thủ về sớm đi, tớ chờ dưới cổng xin bác bảo vệ đợi cửa cho.”

...

“Cậu nói sao? Không phải Thúy... đi với cậu sao? Cậu ấy nói với tớ...” – Mỹ Dung ngập ngừng.

...

“Tớ... tớ...” – Mỹ Dung nhanh chóng bấm phím tắt, tay nắm chặt điện thoại. Từng hồi chuông điện thoại lại vang lên, cô đều chọn phím tắt để cự tuyệt. Sau khoảng ba bốn cuộc gọi, dường như chủ nhân của nó cũng không còn đủ kiên nhẫn nữa, không gian xung quanh lại yên ắng như lúc đầu. Mỹ Dung xoay người ngồi xuống ghế đá gần đó. Cô đưa tay xoay nhẹ chiếc nhẫn bạc – vật kỷ niệm đại diện cho A308 trên ngón út, vô hồn nhìn về phía trước.

Lê Tâm yên lặng đứng sau quan sát Mỹ Dung, thấy cô ấy đột nhiên quay lưng ngồi xuống ghế đá đối diện bãi đậu xe, cô nhanh chân tìm chỗ trốn. Ai... Cô cũng chẳng biết vì sao mình phải trốn nữa. Nhưng mà... chưa bao giờ cô thấy Mỹ Dung như vậy. Cô nghe không nhầm thì Mỹ Dung đang tìm Lê Thúy, nhưng nghe sao cũng không thấy đơn giản chỉ có vậy.

Mỹ Dung à... Rút cuộc có phải tớ suy nghĩ nhiều quá rồi không?

...

“Theo những gì cậu nghe được thì tớ đoán Mỹ Dung biết Lê Thúy cuối cùng vẫn chọn Dũng nên mới ra tay trước. Tối qua có thể Lê Thúy đã nhấn tin nhờ Mỹ Dung xuống cổng đợi, Dung biết Lê Thúy sẽ về lúc nào nên giả vờ nhấn tin dặn Dũng đưa Thúy về sớm nhưng mục đích là muốn nói cho Dũng biết Thúy không ở kí túc xá; tắt máy liên tục là để cậu ta nghi ngờ, lo lắng nên chủ động đi tìm rồi bắt gặp Thiện đưa Lê Thúy về lại khu nội trú. Sau cùng là tức giận chia tay.” – Thu Trang suy đoán.

“Thật ra còn một chuyện nữa các cậu không biết. Hón một tháng trước, mẹ Dũng có lên tìm Thúy. Thì ra trước kia mẹ Thúy từng qua lại với bố Dũng. Thúy không muốn mọi người biết chuyện nên ra gặp riêng, tình cờ là tớ với Mỹ Dung đi mua com nên nhìn thấy. Tớ thấy mẹ Dũng tát Thúy, nói cô ấy cũng chỉ là... cave sinh viên thôi. Lúc đó nhiều người nhìn thấy lắm. Sau đó có lẽ Dũng cũng biết nên giữa hai người không còn được như trước. Có lẽ vì thế nên Thúy mới dao động trước Thiện. Nghĩ cũng tội Thúy mà.” – Lê Tâm buồn bã kể lại.

“Sau đó thì sao? Cậu cứ vậy núp sau thùng rác đợi cậu ấy đi lên rồi mới lên sau à? Lê Tâm... Cậu cũng can sò đảm quá đó chứ!” – Thu Trang châm chọc.

“Cậu thôi ngay đi. Tớ ôm thùng rác gần nửa tiếng đã đủ thấm lắm rồi chưa kể còn làm mồi cho bọn muỗi nữa. Nói thật là đến giờ tớ chỉ ước mình về trễ thêm một hai phút gì đó, như vậy tớ cũng giống như Hà My, không phải suy nghĩ vẩn vơ. Cậu nói có đúng không?” – Lê Tâm thờ dãi.

“Cậu có sợ nghe chuyện của người khác thì phải chịu thôi, kêu ca cũng không ích gì đâu.” – Thu Trang đưa tay búng mũi cô bạn – “Nhưng xét cho cùng thì Mỹ Dung cũng thật xui xẻo, trầm tính ngàn tính lại không tính tới việc Hà My lên sớm, tội mình nổi hứng ăn mỳ rồi Lê Thúy bất ngờ xuất hiện khiến kết quả thành ra thế này. Nè Lê Tâm, cậu không thấy việc này nói thế nào cũng thấy rất ly kỳ sao? Không hiểu sao nó làm tớ liên tưởng ngay tới câu “trời cao có mắt”, Mỹ Dung đúng là hại người hại luôn cả mình mà.”

“Xét cho cùng hai người đó đều yêu người không nên yêu. Cậu đừng vì chuyện này mà thành kiến với cậu ấy. Nói gì thì nói tớ vẫn xem cô ấy là bạn. Chỉ tiếc là tội mình không thể cùng tung hoa trong ngày tốt nghiệp rồi. Buồn thiệt.” – Lê Tâm đưa mắt nhìn xa, dù chưa có thông báo chính thức nhưng chắc chắn Lê Thúy và Mỹ Dung không tránh khỏi việc bị đình chỉ học tập ít nhất là một học kỳ.

“Buồn làm gì, cũng xảy ra rồi mà.” – Thu Trang an ủi – “Cậu cứ ngồi đây nghỉ đi, Hà My cũng ăn xong rồi kìa. Tớ bảo cậu ấy vào xin phép hai bác, tớ đi lấy xe rồi tội mình cùng dắt bộ ra về. Chỉ 5 phút thôi đấy.”

“À... đón lấy.” – Thu Trang ném chai C2 rỗng về phía Lê Tâm – “Đem về bán ve chai hay lia vào thùng rác đằng kia là tùy cậu.”

“Cậu đang xia xối tớ đấy hả?” – Lê Tâm hướng Thu Trang quát lớn – “Bán ve chai.”

Thu Trang đi rồi, Lê Tâm ngồi trên ghế đá suy nghĩ về những chuyện đã xảy ra.. Tình yêu là thứ tình cảm quái quỷ gì lại có thể khiến con người ta dễ dàng đánh mất bản thân mình như vậy? Đến cuối cùng cũng chẳng thể nói rõ ai đúng ai sai, ai được ai mất.

Một mối ngả người về phía sau, ngẩng đầu nhìn bầu trời, Lê Tâm nhớ lại câu Thu Trang nói với cô lúc nãy.

Thật sự... “trời xanh có mắt”?

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6: Chương 3.2

“Các bạn đang có mặt trên chuyến bay...”

“Này, A Nhân... bay mấy tiếng thì tới vậy?” – Gia Huy hích vai cậu bạn bên cạnh. Ôi... cậu quả thật rất mong sớm đặt chân đến vùng đất này, dù gì cũng là nơi Hạo Nhân sinh sống khi còn bé mà.

“Khi nào tới thì tới.” – Hạo Nhân chẳng buồn ngẩng đầu khỏi tờ báo – “Cất cánh chưa được năm phút... Gia Huy, cậu hỏi câu này đã là lần thứ ba rồi.”

“Cuối cùng cũng chịu mở miệng rồi à? Này A Nhân... Nơi đó như thế nào? Tôi thật sự rất tò mò.” – Gia Huy cất giọng vui vẻ.

“Không nhớ.” – Hạo Nhân quay đầu đối diện người bên cạnh – “Nếu không muốn ngay khi xuống sân bay chúng ta đường ai nấy đi thì cậu nên quản lý tốt cái miệng của mình. Hiểu không?”

“Này... cậu quá đáng vừa thôi. Tôi vì cậu không ngại gian khổ học tiếng Việt gần chục năm nay, vậy mà đến năm phút nói chuyện cậu cũng chẳng thể cho tôi. A Nhân... dù cậu mang họ Hứa nhưng dòng máu đang chảy trong người cậu một nửa là của họ Lý đấy. Làm ơn kính trọng người anh họ này chút đi.” – Gia Huy quyết tâm tìm lại vị trí của mình. Nói gì thì nói cậu cũng lớn tuổi hơn Hạo Nhân, vậy mà khi đứng trước cậu ta chẳng có kí lô trọng lượng. Không thể chấp nhận nổi mà.

“Cậu anh họ này nghe cũng thật vui tai.” – Hạo Nhân ngược đầu khỏi tờ báo, hướng Gia Huy mỉm cười – “Vậy anh họ nói thử xem, kiểu tóc trên đầu tôi nên giải quyết thế nào đây?”

“A ha ha... Xem như tôi không nói gì hết... đọc báo... cứ đọc báo tiếp đi...!” – Gia Huy mỉm cười nịnh nọt, xoay người về hướng cửa sổ lẩm nhảm – “Hợp thể còn gì... cậu nên tin tưởng khiếu thẩm mỹ của tôi chứ.”

Hạo Nhân đưa tay xoa xoa thái dương. Đi với Gia Huy về Việt Nam lần này không biết có phải là quyết định đúng đắn không nữa? Dù gì cũng chẳng thể mở cửa máy bay đá thẳng cậu ta về nhà, đành chấp nhận chịu đựng cho tới lúc máy bay hạ cánh vậy.

Nhắm mắt ngả người về phía sau, Hạo Nhân nghĩ đến cuộc nói chuyện của cậu và Lý Uy – người cha về mặt sinh học của mình. Ban đầu, cậu quyết định về Việt Nam vì chuyện cá nhân nhưng sau cuộc nói chuyện tối qua thì chuyến đi này lại mang thêm mục đích khác. Như vậy cũng tốt, sống trong ngôi nhà đó chỉ gọi đến cho cậu nhiều kỷ niệm buồn, đi xa đi lâu cũng là giải pháp tốt cho tất cả mọi người. Nghĩ đến đây Hạo Nhân cảm thấy tâm trạng mình khá hơn hẳn, tạm thời quên luôn những rắc rối nhỏ nhỏ mà cậu bạn bên cạnh mang lại.

...

Biệt thự Lý gia, buổi tối trước ngày khởi hành

Hạo Nhân đưa tay kéo khóa, nói lỏng dây mạng sau lưng rồi cẩn thận đặt balo trên ghế. Chưa tới 24h nữa là cậu và Gia Huy sẽ lên đường trở về Việt Nam.

Phản... phật...

Tiếng rèm cửa lung lay trong gió xóa tan không gian tĩnh mịch. Tiến lại gần với tay khép cửa sổ, đưa mắt nhìn về phía thư phòng, Hạo Nhân lặng lẽ thở dài.

Cốc cốc...

“Là ai?”

“Cậu hai... Tôi là Lý Mạc.”

“Vào đi.”

“Cậu hai...” – Lý quản gia đẩy cửa bước vào, cung kính cúi đầu - “Lão gia muốn gặp cậu. Mời cậu đến thư phòng.”

“Được. Ông ra trước đi.” – Hạo Nhân hướng Lý Mạc trả lời.

Lý Mạc nhận lệnh, xoay người bước ra hướng cửa, căn phòng lại trở nên yên lặng như lúc đầu. Bước tới gần bàn gỗ, Hạo Nhân nhẹ nhàng vuốt ve chiếc hũ gốm màu bạch ngọc trên bàn. Cảm giác lạnh lẽo truyền đến từng đầu ngón tay khiến cậu nhúm mày. Nơi cậu sắp đến có lẽ sẽ ấm áp hơn. Nhưng mà, những người ở đây, đến bao giờ mới có thể tìm được ấm áp cho riêng mình?

Thư phòng Lý Gia

“Lão gia... Tôi đã đi gọi cậu hai... ông có dặn dò gì thêm không ạ?” – Lý Mạc hướng chủ nhân đợi lệnh.

“Ta và A Nhân cũng không nói chuyện lâu, không cần chuẩn bị gì cả.” – Lý Uy dừng bút, mỉm cười nhìn Lý Mạc đang đứng đằng xa – “Lý Mạc... Công việc tôi nhờ ông chuẩn bị đã làm xong rồi chứ?”

“Thưa lão gia... tôi đã chuẩn bị xong. Mọi việc chỉ cần chờ cậu hai sang đó thôi ạ.”

“Được rồi.”

Cốc cốc...

“Vào đi.” – Lý Uy phát tay ra lệnh cho Lý Mạc đứng sang bên cạnh.

“Ông cho gọi tôi.” – Hạo Nhân đẩy cửa bước vào, mắt nhìn thấy Lý Uy đang luyện chữ, khẽ nhúm mày.

“Ngày mai con trở về Việt Nam?” – Lý Uy cất giọng uy nghiêm.

“Điều ông muốn nói là gì?” – Hạo Nhân dường như không quan tâm đến câu hỏi của cha mình – “Tôi không cho rằng ông tìm tôi chỉ vì việc này.”

“A Nhân... Ta không phản đối chuyến đi này của con, chỉ muốn nhắc nhở con một điều.” – Lý Uy mỉm cười nhìn đứa con trai chưa một lần gọi ông tiếng cha – “Lý gia là nhà của con.”

“Vậy nên... chuyến đi này tôi sẽ phải dùng thân phận con cháu Lý gia?” – Hạo Nhân cảm thấy câu nói của Lý Uy còn nhiều ẩn ý. Rút cuộc ông ta nhắc nhở cậu điều này là có ý gì?

“Con hiểu sai ý ta rồi.” – Lý Uy đứng dậy, hướng Hạo Nhân bước tới – “Trong chuyến đi về Việt Nam lần này, ta mong con có thể đại diện về mặt pháp lý cho Tập đoàn Lý Thị tài trợ toàn bộ học bổng cho hơn 200 sinh viên trong diện trao đổi. Đại học S là sản nghiệp của Lý Gia. Những người này cũng chính là nhân lực trong tương lai của Lý Thị. Yêu cầu này không quá đáng với con chứ.”

Lý Uy quay đầu nhìn về phía cửa sổ, khẽ cất giọng - “Con có thể không mang họ Lý nhưng trách nhiệm đối với Lý gia con không thể không thực hiện.”

“Được... Nếu không còn chuyện gì khác, tôi muốn về phòng nghỉ ngơi... cũng đã muộn rồi.”

“Được... con về phòng đi.” - Lý Uy cười hiền từ nhìn Hạo Nhân, giọng ông kiên định – “A Nhân... Lý gia có thể không phải là nơi mẹ con muốn đến nhưng chắc chắn là nơi con phải trở về.”

Hạo Nhân xoay người bước đi. Trước khi cánh cửa khép lại, cậu quay người nhìn bóng lưng cô độc của cha mình. Hai mươi năm trước, lần đầu tiên con người này xuất hiện trước mặt cậu và nói với cậu “*Ta chính là cha con*”, cũng thật lạ, cậu đã nhiều lần hỏi mẹ về cha, trong mơ cậu đã ước ao được gặp ông ấy bao nhiêu lần nhưng khi ông ấy đứng trước mặt cậu, cậu lại không hề vui như mình từng tưởng tượng.

Ngước nhìn bầu trời qua khung cửa sổ, ánh trăng len lỏi qua các đám mây chiếu rọi mặt đất, dường như mang đến chút ấm áp xóa tan sự lạnh lẽo của đêm tối. Hạo Nhân đưa mắt nhìn xa xăm. Ở một nơi nào đó trong tâm trí lại nhớ về những tháng ngày sống bên người mẹ bạc mệnh của mình.

“Mẹ... tiếng cha này... con có thể gọi không?”

...

Sau đó... nghĩ tới những chuyện xảy ra sau đó, con giận chẳng dễ dàng dập tắt có nguy cơ bùng cháy trở lại. Gừm... không nghĩ tới Gia Huy lại ra dám ra lệnh cho Lê Chân trao hương liệu trong phòng cậu, khiến cậu ngủ mê mết. Lúc tỉnh dậy trong một căn phòng xa lạ, vây quanh là mấy mui cô gái đang nhìn cậu như hồ rình mồi, cậu vẫn chẳng hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra. Đến lúc nhìn vào tờ giấy dán trước gương có hàng chữ nghịch ngoạc “*Tớ về lấy hành lý, đợi ở sân bay nha!*” cậu thật muốn bầm vằm cậu ta ra thành trăm mảnh. Ôi... cái đầu vàng chóc này... cậu ta thật sự nghĩ mình sang đó chỉ để du lịch? Hạo Nhân nghiêng răng quay sang nhìn tên bạn đang ngủ gà ngủ gật bên cạnh, cố gắng kìm hãm ý định muốn bóp chết cậu ta.

“Gia Huy... tôi nhất định sẽ xóa tên cậu ra khỏi cuộc đời tôi ngay khi xuống sân bay...”

“Ừ... ừ... chép chép...” – Gia Huy xoay người tìm vị trí thoải mái gối đầu, không hề bận tâm đến gương mặt đen thui sánh ngang Bao Công của người bên cạnh.

Hạo Nhân: -.-!!!

...

Sân bay Tân Sơn Nhất, Thành phố Hồ Chí Minh

“A Nhân... A Nhân... cậu đi đâu mà gấp vậy? Đi vệ sinh hả?” – Gia Huy cố lách người qua đám đông, hướng Hạo Nhân hét to.

Hạo Nhân quyết định lơ luôn Gia Huy, tiến nhanh ra cửa.

“A Nhân, A Huy... bên này.” – Hạo Thiên đứng ở cổng chờ, hướng hai cậu em vẫy tay.

“Gia Huy...”

“Không phải tôi báo... Hạo Nhân... cậu làm ơn điều tra trước rồi kết án sau có được không?”

“Haha... em đừng trách A Huy, không phải nó báo đâu. Cậu hai Lý gia đi đâu hẳn nhiên sẽ có người báo cho anh biết rồi.” – Hạo Thiên nhìn bộ dạng đầy ỳ khuất của Gia Huy, rồi liếc nhìn kiểu tóc mới của Hạo Nhân, có lẽ cậu hiểu được mọi chuyện rồi – “A Huy... đây là... tác phẩm của em?”

“A haha... Hạo Thiên... anh biết là được rồi... đừng có hại chết em như thế.” – Gia Huy với tay chụp lấy ba lô của Hạo Nhân và balo của mình đưa cho Hạo Thiên – “Anh mang cái này về trước, đã tới đây nhất định phải đi cho biết. Hạo Nhân... cậu nói thử xem, đồ ăn ở đây ngon lắm phải không? Trên máy bay chẳng có gì ăn cho ra hồn.” – Gia Huy xoa bụng, quả thật món ăn trên máy bay chẳng có gì đặc sắc, so với mẹ cậu nấu còn tệ hơn.

“Cậu im đi. Đừng có nói chuyện với tôi.” – Hạo Nhân khá bức bối. Cứ nghĩ sang đây sẽ tự do hơn một chút, không nghĩ đến chỉ là chuyển từ kiểu giám hộ này sang kiểu giám hộ khác. Rút cuộc họ muốn gì ở cậu đây?

“Hiểu hiểu... không nói thì không nói... đi nào...” – Gia Huy vô cùng thức thời, lập tức quay sang nịnh nọt.

“Được rồi, anh về lại công ty trước.” – Hạo Thiên lắc đầu nhìn em trai mỉm cười, cậu mở ví đưa cho Gia Huy tấm card – “Cầm lấy cái này, khi nào muốn về thì cứ theo địa chỉ trên đó là được.”

Hạo Nhân khẽ gật đầu chào anh mình, xoay người bước theo Gia Huy đang đi nhanh về phía trước.

Hạo Thiên quay đầu mở cửa xe, môi khẽ nở nụ cười - “Em trai, chào mừng cậu về nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Khép Mi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Chương 4.1

Reng... reng...

Hú òa... hú òa...

Tiếng chuông báo động vang khắp năm tầng khu nội trú. Dưới sân, từng đường ống dài nối liền các trụ nước chỉ chờ người ra hiệu hoạt động.

“Cấp báo cấp báo... tình huống khẩn cấp... toàn bộ những người có mặt trong khu nội trú khẩn trương di chuyển ra bên ngoài theo lối thoát hiểm. Hạn chế xô đẩy khi di chuyển.”

“Đội cứu hỏa vào vị trí... Hành động.”

Tiếng thầy Cảnh vang lên đều đặn trong loa thông báo. Năm tầng lầu, từng đợt người theo sự chỉ dẫn của các thầy cô trong phòng công tác sinh viên di chuyển nhanh xuống lầu.

“Dép của tớ.” – Hà My buông tay Lê Tâm, chạy nhanh về phía trước nhặt dép. Bọn họ không nghe thông báo hay sao, còn xô đẩy làm dép cô bay luôn lên trước rồi.

“Từ từ thôi. Không ai lấy chiếc dép rách đó đâu.” – Lê Tâm hướng Hà My lên tiếng.

“Đừng có khinh thường nó. Dép đúc chính hiệu đó nà.”

“Ba mươi ngàn đồng hai đôi mà là dép đúc thật á? Thu Trang cậu nói... á... Thu Trang đâu rồi?” – Lê Tâm hốt hoảng hét lớn.

“Không phải đi sau cậu sao? Không lẽ...”

“Chắc chắn luôn chứ chẳng lẽ gì... nhanh... nhanh quay lại phòng thôi.” – Lê Tâm nắm lấy tay Hà My chạy vội về phòng. Chết thật, Thu Trang muốn từ chiến giữ phòng hay sao mà giờ này còn chưa ra. Tức chết mất.

“Này các em, các em...”

...

“A307... một, hai... sáu em... đủ.”

“A308... A308...” – Thầy Cảnh dừng bút, đưa mắt kiểm tra.

“Có mặt...” – Lê Tâm kéo Hà My cùng Thu Trang lướt nhanh vào vị trí quy định – “Ồi... mệt quá.”

“Các em không nghe loa thông báo hay sao? Sao giờ này mới có mặt.” – Thầy Cảnh nhìn ba cô nàng hét lớn.

“Thưa thầy... phù... chúng em đã cố gắng hết sức... phù...” – Lê Tâm nói không ra tiếng.

“Khi chạy... phù... phát hiện có người còn mắc lại nên... phù... quay lại cứu.” – Hà My tiếp lời.

“Các em cứu người gặp nạn?” – Thầy Cảnh tỏ vẻ nghi ngờ nhưng giọng nói cũng có phần ôn hòa hơn trước rất nhiều – “Tốt... gặp nạn vẫn không quên cứu người là rất tốt. Thế các em cứu ai vậy?”

“Thu Trang ạ.” – Lê Tâm và Hà My đồng thanh.

“?!” – Vết bút ngoạch dài trên trang giấy, thầy Cảnh trân trối nhìn ba cô nàng nói không nên lời. Cứu người gì chứ? Rõ ràng là không nghiêm túc tập huấn. Minh lại bị tội no đùa bỡn rồi, quả thật không thể tin lời đám nhóc quỷ này mà.

...

Hai mươi mét phía trước khu nội trú

“Đình Hải... nể mặt khanh không quản đường xa hộ tống trăm tới đây, trăm quyết định mở rộng hầu bao đãi khanh chai nước.” – Tiến Trung mở ví kiểm tra – “Chọn cái nào rẻ rẻ thôi nhé!”

“Thôi đi ông. Lần sau thì tự mà đi. Tớ không có nhiều thời gian để dính với cậu đâu.”

“Nhưng có nhiều thời gian để theo đuôi cô nàng Lê Tâm chứ gì! Tớ nói này... “cưới vợ phải cưới liền tay”... cậu mà còn chần chừ thì có ngày...” – Tiến Trung hăng giọng, cất tiếng hát – “Cái ao khổ công anh đào, đào đêm đào ngày...”

“Biết rồi ông tướng, ra căn tin đi.”

“Có cần gọi cô nàng không?” – Tiến Trung khởi động điện thoại – “Đừng tưởng tớ tin cậu có ý tốt chờ tớ đến đây.”

“Không cần gọi, đằng trước kia.” – Đình Hải quay đầu nhìn Tiến Trung đáp trả – “Đừng tưởng tớ tin cậu có ý tốt mời nước. Tiến Trung, cậu cũng nên thành thật với bản thân chút đi.”

“Chỉ được cái tinh vi.” – Tiến Trung xì miệng, nhanh chân bước theo Đình Hải về phía trước.

...

“Này... Làm gì mà xuống cả đây thế?” – Tiến Trung ngồi xuống ghế đá, thì thào bên tai Thu Trang còn đang ngáy ngủ.

“Á...” – Thu Trang giật mình la to – “Sợ chết mất... cậu làm cái trò gì vậy hả?”

“Gọi cậu dậy.” – Tiến Trung đáp tỉnh bơ, nhìn bộ dạng Thu Trang nhếch nhác trong bộ đồ ngủ rộng thùng thình cất giọng chế diễu – “Hay cậu đang đợi hoàng tử đến thì thảo bên tai lời mình dậy.”

“Mà khoan...”

“Tránh xa tôi ra, cậu lết lại gần thế làm gì? Lại muốn ăn đấm phải không?” – Thu Trang đưa tay đẩy Tiến Trung rút khỏi ghế, đứng dậy bước tới chỗ đám bạn đang đứng.

“Thầy... tha cho tụi em đi. Tuần trước thầy đã phạt trực rồi mà. Tha cho tụi em lần này đi thầy, đi thầy.” – Lệ Tâm một tay lôi kéo thầy Cảnh, tay còn lại giật giật Hà My ra hiệu.

“Huhuhu... Thầy thương tụi em đi thầy. Tuần này tụi em thi giữa kỳ nhiều môn. Huhuhu... không có muốn giành việc với các cô lao công nữa đâu... huhuhu... thầy...” – Hà My ngồi bệt xuống ôm chặt chân Thầy Cảnh đe dọa – “Thầy mà không tha, em tuyệt đối không buông chân thầy... đi mà thầy...”

“Đi gì mà đi.” – Thầy Cảnh giờ tay giữ chặt quần. Lúc sáng đi vội nên không kịp nịt quần, tụi nó mà kéo nữa chắc bung cả nút. Xét thấy không có khả năng thắng được bọn quỷ này, thầy Cảnh đành nuốt cục tức vào bụng nhận thua. Không sao không sao... mới một tháng đầu học kỳ đã hai lần xử phạt phòng này, không lo từ đây đến cuối kỳ không tóm được bọn nó lần nữa. Vẫn là nên nhịn.

Đình Hải ngậy người nhìn cảnh tượng trước mặt. Cứ tưởng A308 có mỗi Lệ Tâm là đã đau đầu lắm rồi, không nghĩ tới những người còn lại cũng cùng chung một tính. Đúng là làm khó cho thầy Cảnh thật rồi.

“Được rồi. Không phạt bọn em nữa. Lần sau nhớ hành động mau lẹ. May là diễn tập phòng chống cháy nổ, nếu thật bọn em bỏ mạng luôn rồi. Nhớ đó.”

“Thầy đừng lo, nếu cháy thật bọn họ còn chạy nhanh hơn cả thầy ý chứ.” – Thu Trang cất giọng vui vẻ.

“Này, Tiến Trung... cậu làm cái gì mà cứ lồm vồm trước mắt tôi vậy? Xê ra coi.” – Thu Trang tung chân đá Tiến Trung.

“Á... Tiến Trung, Đình Hải... các cậu làm gì ở đây vậy?” – Hà My lập tức thả chân thầy Cảnh, đứng bật dậy.

“Thầy nhớ là hứa tha cho tụi em đấy nhé!” – Lệ Tâm vẫn không quên xác nhận lại lần nữa với thầy Cảnh, “cẩn tắc vô ưu” mà.

“Á...” – Đình Hải lập tức quay lại thực tại – “Tiến Trung có việc cần lên khoa. Tổ đi cùng cậu ấy.”

“Lên khoa hả? Tiến Trung... lại có hoạt động gì à?” – Lệ Tâm thắc mắc.

“Á...” – Tiến Trung nhanh chân né cú đập của Thu Trang – “Công tác chuẩn bị đón tiếp đoàn du học sinh.”

“Có kiểm ăn được không?” – Mắt Lệ Tâm sáng lên, nhìn Tiến Trung chờ đợi.

“Đã đăng ký cho cậu vào đội dâng hoa rồi...” – Tiến Trung chạy nhanh về phía trước, chắn trước mặt Thu Trang, kéo cô cách xa đám đông, quay đầu dận dò – “Cậu đi sau tớ đi.”

“Nói cái gì vậy hả? Xê ra, nếu không tớ không nhẹ tay với cậu đâu.”

Tiến Trung thờ dài. Cô nàng này, cô nàng này... ôi... Rút cuộc phải nói ra làm sao đây?

Mang theo tinh thần quả cảm, Tiến Trung tiến đến gần, nhỏ giọng – “Lần sau có ra ngoài thì nhớ mặt... áo chip. Đừng có nhầm lẫn, đây là trường học, không phải thăm đồ để cậu phô bày đâu.”

“Cậu... cậu...” – Thu Trang nhảy bật về phía sau, túm chặt áo tức giận nhìn Tiến Trung – “Á... Thấy hết rồi? Còn nhìn nữa... á... Cậu cố ý.”

Tiến Trung cời áo khoác ngoài, mỉm cười nhìn Thu Trang đầy thích thú – “Cậu nói thế nào thì là thế ấy. Chỉ là... cũng chẳng khác chanh cóc trong vườn nhà tớ.” – Cố ý nhượng mắt lên cao, Tiến Trung thấp giọng – “Đâu có gì đặc sắc.”

“Cậu cậu...”

...

“Thu Trang và Tiến Trung nhỏ to chuyện gì vậy?” – Hà My khó hiểu nhìn hai người trước mặt.

“Không rõ nữa. Đình Hải, cậu nghe được gì không?”

“Không chắc. Hình như cậu ấy hỏi Thu Trang có thích ăn trái cây hay không ấy?” – Đình Hải nhìn miệng Tiến Trung đoán đại.

“Có nhầm không vậy? Sao tớ thấy không khí giữa họ căng thẳng, đâu có giống mời ăn.” – Lê Tâm nghi ngờ hỏi lại.

“Ừm... biểu hiện trên gương mặt Trang giống hệt mấy lần bị tớ chọc giận.” – Hà My khẳng định. Như vỡ lẽ được điều gì, Hà My hướng về phía Tiến Trung hét lớn - “À... Tiến Trung, chạy nhanh đi...”

...

“Cho cậu mượn áo khoác, choàng...” – Tiến Trung đưa áo khoác về phía Thu Trang – “A...”

Thu Trang tức giận với tay túm chặt tóc Tiến Trung. Quá lắm rồi! Đả nhin của cô còn dám buông lời giễu cợt. Có biết đối với con gái nói đến ngực là một trong những điều cấm kỵ không hả? Đừng tưởng cùng hoạt động trong hội sinh viên trường là cô sẽ cho qua, cũng đừng nghĩ cô sẽ nể mặt Đình Hải, Lê Tâm mà xem như chưa xảy ra chuyện gì. Tiến Trung... tên chết tiệt... cậu chết chắc rồi.

“Tiến Trung chết tiệt... Bà đây cúp ngực 36, hàng thật giá thật bao người ngưỡng mộ, thế mà vào miệng cậu lại là trái chanh trái cóc. Bà nói cho mà biết, có là trái cây cũng là trái cam trái bưởi, mắt bị mù không dùng được thì tôi móc ra giúp cậu. Đứng lại...” – Thu Trang vẫn chưa hạ hỏa, hướng Tiến Trung phóng dép – “Hôm nay tôi nhất định sẽ dạy dỗ cậu đến nơi đến chốn. Tôi nói đứng lại nghe không hả?”

Đình Hải, Thầy Cảnh và những người đang có mặt gần đó ngây người nhìn cảnh tượng trước mắt, tâm hồn mỗi người đều trôi về một nơi xa xăm.

“Tiến Trung, so với tôi cậu cũng đáng thương không kém” – Đình Hải thở dài.

“Lần sau, tội nó có phạm lỗi mình cũng nể nhắm mắt bỏ qua. Híc...” – Thầy Cảnh liên tục dằn dò bản thân.

Lê Tâm và Hà My lấy tay che mặt. Ôi... Lần sau ra khỏi phòng phải lấy mo che mặt. Mất mặt quá!

Không nỡ nhìn Tiến Trung bị Thu Trang thẳng tay đả đập, Đình Hải hích vai Lê Tâm cầu cứu – “Cậu có cách gì cứu Tiến Trung không? Gì thì gì cậu ta cũng là khách hàng thân thiết của cậu đó.”

“Vẫn đang nghĩ.” – Lê Tâm nhăn mặt nhìn cảnh tượng hài hùng trước mắt – “Ca này khó cứu.”

“Hay tớ với cậu hợp sức lôi Thu Trang ra. Kiểu này có án mạng đó.” – Hà My góp ý.

“Không cần thiết. Nghĩ được rồi.” – Lê Tâm hướng Thu Trang hét to – “Thu Trang, muốn ăn me dầm không? Đi hái me thôi. Theo tớ.”

“Me dầm?” – Thu Trang lập tức dừng tay, buông Tiến Trung còn nửa mạng xuống đất – “Ở đâu? Gần đây không?”

“Gần... Tạp hoa Mai Lan đầu hẻm”

“Được... tớ tới liền.” – Thu Trang phui tay đứng dậy. A... đúng rồi... quên mất một chuyện.

“Tịch thu... tuần sau trả lại.” – Thu Trang cúi người giật mạnh áo khoác trong tay Tiến Trung, nhỏ giọng dặn dò – “Nếu muốn sống, đem chuyện này quên sạch, còn không...” – Thu Trang lấy tay xoẹt ngang cổ ra hiệu, miệng tạo khẩu hình – “Cậu chết chắc.”

Ôi... Tiến Trung đau đớn ngã vật xuống nền đất... Thu Trang, cậu tin rằng còn người chưa biết hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Khép Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Chương 4.2

Chương 4.2 - Truy người

Chung cư Nguyễn Văn Trỗi, Thành phố Biên Hòa.

“Ra ngoài.” – Hạo Nhân thẳng tay kéo Gia Huy đẩy ra hướng cửa. Ở Đài Loan, cậu ta muốn tới Lý Gia lúc nào cậu không quản, nhưng đây là Việt Nam cậu tuyệt đối không nhân nhượng.

“Never.” – Gia Huy cũng không vừa, cậu đưa tay ôm chặt cửa – “Muốn đuổi tôi đi ư? A Nhân chết tiệt... ông đây không đi. Tôi vì cậu sang Việt Nam trước, muốn đá tôi ra cổng thì ít nhất cũng đợi một tuần nữa đi.”

“Được, một tuần thì một tuần.” – Hạo Nhân cất giọng hòa hoãn, với chân kéo cửa – “Nhớ những gì cậu nói.”

“Tất nhiên tất nhiên.” – Gia Huy lập tức buông tay đứng thẳng dậy – “IQ tôi vốn cao. Không đợi cậu...”

“Tạm biệt.” – Hạo Nhân đột nhiên đẩy Gia Huy về phía sau, chụp lấy khóa cửa, đóng mạnh. Cuối cùng cũng lừa cậu ta ra ngoài.

Gia Huy mất đà, người hơi ngã về phía sau nhưng nhanh chóng lấy lại thăng bằng. Ngẩng đầu nhìn cánh cửa phòng đóng chặt, sau 5 giây đứng hình, cuối cùng Gia Huy cũng ý thức được bản thân vừa bị Hạo Nhân lừa đá ra cửa. Cậu ta, cậu ta...

“Á, A Nhân chết tiệt, đồ @\$%^^, cậu là @\$%^&&, tôi nhất định sẽ @\$%^%^...”

Rầm rầm rầm... “Mở cửa ra, mở cửa ra nhanh lên.”

“Ồi... – Hạo Nhân lấy tay xoa xoa thái dương – “Ồn ào quá!”

Vội tay chụp lấy balo trên bàn, Hạo Nhân tiến nhanh ra cửa.

“Ồi mệt quá!” – Gia Huy sau một hồi gằm rú trước cửa vẫn không xoay chuyển được người trong phòng, cậu quyết định ngồi bệt xuống nền nghỉ lấy sức. Hạo Nhân trước giờ thích yên tĩnh, nhất định sẽ mở cửa cho cậu vào.

“Một, hai...” – Gia Huy nở nụ cười quý quyết – “ba...”

Cạch...

“Biết ngay là cậu...”

“Cầm lấy.” – Hạo Nhân ném balo về phía Gia Huy.

“What?” – Gia Huy tròn mắt nhìn balo trước mặt.

“Đừng có lấy lý do hết tiền hay gì đó làm phiền tôi. Nếu không...” – Hạo Nhân nhìn Gia Huy với ánh nhìn sắc lạnh – “Giấc mơ hạnh phúc của cậu, tôi không ngại đem nó bóp nát. Nhớ rõ đấy.”

Rầm...

Ồi... ời... Rõ ràng hôm qua đã đặt chân xuống vùng đất nhiệt đới nhưng sao Gia Huy có cảm giác chẳng khác đang đứng ở Bắc Cực lạnh giá. Đôi mắt Hạo Nhân nhìn cậu tựa đao phủ nhìn phạm nhân, quả thật rất đáng sợ. Đời còn dài, cậu sống còn chưa đủ. Nghĩ đến đây, Gia Huy vội thu dọn đồ đạc, ba chân bốn cẳng chạy khỏi khu chung cư không một lần ngoáy đầu lại.

Đuổi được Gia Huy đi rồi, Hạo Nhân quay đầu nhìn căn phòng trước mặt. Anh trai cậu đã dụng tâm không ít cho lần trở về Việt Nam này của cậu. Vật dụng bố trí trong phòng, màu sắc trang trí nhìn sơ qua cũng ít nhiều giống căn phòng của cậu ở Lý Gia.

Hạo Nhân ngả người lên giường, nhìn chùm đèn pha lê ánh sao trên trần trầm ngâm - “Hạo Thiên, anh đang tính toán điều gì?”

Liệu có đúng như những gì em đang nghĩ không?

...

Nhìn bộ dạng thất thuở của Gia Huy, Hạo Thiên không nhịn được cười. Đưa tay ấn còi, âm thanh chói tai cuối cùng cũng đưa được tâm hồn Gia Huy về với thực tại.

“Hạo Thiên, anh vẫn còn ở đây?” – Gia Huy mở cửa xe, ngồi vào.

“A Huy... Sức chịu đựng của A Nhân với em ngày càng giảm” – Hạo Thiên đưa tay nhìn đồng hồ - “Chưa tới 15 phút đã bị đuổi. Quá thảm.”

Gia Huy xụ mặt – “Hạo Thiên, anh quả thật rất hiểu A Nhân.”

“Có thể không hiểu sao? Nó là em trai anh mà.” – Hạo Thiên cất giọng tự hào – “Gia Huy... em vẫn nên làm tốt công việc của một giảng viên khi ở Việt Nam thôi, nội gián không hợp với em đâu.”

“Anh biết?” – Gia Huy ngạc nhiên nhìn anh họ trước mặt.

“Anh không chỉ hiểu rõ tính cách của em trai mà còn của mẹ mình.” – Hạo Thiên nhìn Gia Huy thương cảm – “Hạo Nhân chắc chắn cũng biết. Gia Huy, em thề thốt rồi.”

“Ồi...” – Gia Huy hướng đầu ra cửa xe đập bôm bốp – “Hèn chi vừa đặt hành lý xuống bàn đã đá thẳng em ra cửa không thương tiếc. Chuyến này em biết nói thế nào với bác cả đây?”

“Haha...” – Hạo Thiên ním cười thích thú – “Mẹ anh chắc cũng đoán được rồi. Gia Huy... em muốn ở nhà anh hay cũng giống Hạo Nhân thuê riêng

đây?”

“Tất nhiên là về nhà anh. Nhưng mà không phải lúc này. Hạo Thiên, đưa em tới đây đi.” – Gia Huy đưa một mảnh giấy có ghi địa chỉ - “Đây là giảng đường chính của ngành Việt Nam học Đại học L.”

“Việt Nam học? Gia Huy... anh không nhầm thì em là giảng viên khoa Kinh tế. Em đến đây làm gì?”

“Tìm người.” – Gia Huy nhìn Hạo Thiên đầy ẩn ý – “Con dâu Lý Gia đã bay sang đây trước cả em và Hạo Nhân. Cũng gần tới ngày đoàn sinh viên trao đổi sang, cô nhóc chắc chỉ loanh quanh khu vực gần đó thôi. Em cần xác định xem cô ta đã đăng ký thông tin với trường học chưa.”

“Ý em là... Hiếu Đồng đã sang đây?”

“Chính xác. Không những thế cô ta còn dùng thân phận con dâu Lý Gia để gây áp lực với Hiếu trưởng buộc ông ta đưa vào danh sách trao đổi sinh viên. Hạo Thiên... anh nói xem... là đại thiếu phu nhân hay nhị thiếu phu nhân đây?”

“Ồi...” – Thông tin này như một quả bom có sức công phá lớn đối với Hạo Thiên. Nghĩ đến Chung Hiếu Đồng, đầu cậu đau như búa bổ. Trơ mắt chờ đợi cũng không phải cách, gì thì gì cũng phải tóm được cô nàng trước rồi tính.

“Được, em lo chuyện ở trường, anh sẽ cho người tìm bên ngoài. Đừng để con bé nói linh tinh về hôn sự này nọ, nếu không chúng ta sẽ gặp rắc rối.”

“Ok.” – Gia Huy nhìn bộ dạng lo sợ của Hạo Thiên vô cùng mãn nguyện. Cuối cùng cũng có việc làm anh lo sợ rồi sao?

Hạo Thiên khởi động xe, chậm chậm quay đầu tiến ra cổng chung cư, nhanh chóng hòa vào dòng người trên phố.

Gia Huy đưa mắt nhìn cảnh vật qua khung cửa, quang cảnh hai bên đường dần lùi về sau.

Hạo Nhân... nếu cậu biết được hôn sự hai nhà Lý – Chung, liệu rằng phản ứng của cậu sẽ như thế nào đây?

...

“Còn thế nào nữa?” – Thu Trang nhìn hai tên con trai trước mặt quát lớn – “Các cậu không định lên sao?”

Nhìn mấy cây me cao to trước mặt, Đình Hải và Tiến Trung không khỏi run người. Trước giờ bọn họ chỉ leo được... cầu thang thôi, chưa leo cây bao giờ, giờ bảo họ leo lên có khác nào lấy mạng họ. Nhưng mà cũng không thể không leo, như vậy rất mất mặt. Ồi... leo không được, không leo cũng không được, rút cuộc nên làm thế nào đây?

Tiến Trung hướng Lê Tâm cùng Hà My đang nói chuyện với chị Mai Lan ở đằng xa phóng tia SOS. “Lê Tâm, tớ nhất định sẽ đối xử thật tốt với cậu. Tớ thề. Cậu làm ơn cứu mạng tớ lần này, sau này cậu bảo bên trái là bên phải tớ cũng không dám cãi. Cứu mạng aaaaa...”

Như linh cảm được có người cầu cứu, Lê Tâm quay đầu nhìn về hướng đám bạn, bước tới.

“Cậu làm khó họ làm gì? Họ không leo được đâu. Muốn nhanh ăn thì tự thân vận động.” – Lê Tâm lườm Thu Trang ra lệnh.

“Á... Đình Hải... cậu mang cái thang ra đây làm gì? Không cần đến nó đâu, tụi tớ tự leo được.” – Hà My phát hoảng khi thấy cậu bạn đang khệ nệ vác thang đi tới.

“Không được.” – Đình Hải kiên quyết – “Cao như vậy rất nguy hiểm.”

“Haha... đó là em chưa thấy tài nghệ của bọn khi này rồi?” – Mai Lan cười to.

“Miễn sao chị canh con Gấu cho tốt là được.” – Lê Tâm hướng chuông chó, nhỏ giọng dặn dò – “Em chỉ ớn anh chàng này thôi.”

“Yên tâm. Hôm trước em chọc ghẹo nó đến đứt dây, chị mua lại dây mới rồi. Sao? Hôm nay hái cây ngoài, trong, hay giữa đây?”

“Cả ba.” – Ba cô nàng đồng thanh hét to.

“Nhanh... các cậu cầm cái mũ này đi. Đây bịch nào tụi tớ lia xuống bịch đó.” – Lê Tâm đưa hai cái nón lá cũ cho hai tên con trai đang ngo ngắc đón lá me bay dưới gốc.

“Lên nào...”

Sau tiếng ra hiệu của Thu Trang, ba cô nàng tẩn ra ba gốc cây, bắt đầu leo. Đình Hải cùng Tiến Trung tròn mắt nhìn không nói nên lời. Nhanh thoăn thoắt, chỉ nghe tiếng chân chạm nhẹ lên cành cây, mấy lá me vàng theo lực rơi xuống lá tã. Chưa đầy một phút, cả ba đã an tọa trên cành cây lớn nhất, vươn tay vạt mấy chùm me.

Quá nhanh... quá nguy hiểm...

“Má ơi... Đình Hải... cậu có thấy những gì tớ đang thấy không?” – Tiến Trung run giọng – “Bọn họ không phải là người, bọn họ là khi.”

“Ừ... ừ...” – Đình Hải ừ đại theo quán tính. Giờ Tiến Trung nói gì cậu cũng mặc kệ, Lệ Tâm ở trên cao kia quan trọng hơn. Bất giác Đình Hải thấy mình thật vô dụng.

“Tôi nghe hết rồi đó.” – Thu Trang trên cao nhìn xuống, quát hai tên ngốc phía dưới.

“Má ơi... Đình Hải... cậu có nghe những gì tớ đang nghe không? Bọn họ không phải là khi, bọn họ chắc chắn cầm tinh con chó.” – Tiến Trung nhăn mặt, cao thế vẫn nghe thấy sao?

Tiến Trung vừa dứt lời, nguyên một chùm me nhắm hướng cậu đang đứng phóng thẳng tới.

Bốp...

“Ui da...”

“Hu hu... Thu Trang... lần sau thấy cậu tớ nhất định cách xa ba bước. Tha cho tớ điiiii...”

Mọi người: “?!”

...

“Quá đã.” – Hà My reo lên sung sướng – “Những 6 bịch... Lệ Tâm... phần sau trông cả vào cậu.”

“Yên tâm, yên tâm” – Lệ Tâm cũng vui không kém – “Me đợt này vừa chuyển hừng, đảm là tốt nhất.”

“Ôi... nói đến đã chảy nước miếng” – Thu Trang ôm chặt hai bịch me trong tay – “Tuyệt vời.”

“Ngon dữ vậy à? Các cậu có khoa trương quá không thía?” – Tiến Trung nhìn biểu hiện gương mặt của ba cô nàng, không nhịn được cất giọng nghi ngờ.

“Còn phải nói sao? Lệ Tâm... mà lần này nhớ cho Tiến Trung liếm một miếng.” – Mai Lan cất giọng trêu chọc.

Phụt... hahahaaa... nhìn gương mặt vắn vẹo của Tiến Trung, không ai nhịn được cười.

Ngày hôm nay toàn gặp vạ miệng, Tiến Trung quyết định từ giờ đến lúc về nhịn nói, xem như hôm nay đau họng vậy!

“Được rồi, ba đưa ra đằng sau rửa mặt mũi tay chân đi rồi về. Lệ Tâm phụ Đình Hải đem thang cất hộ chị. Chị đi lấy đồ cho con Gấu ăn đã, cũng trưa rồi đây.”

“Được ạ.”

“Đình Hải... để tớ khiêng phía sau hộ cậu.” – Lệ Tâm nhanh nhẩu chạy vội về phía thang.

“Không cần đâu. Tớ tự mang được.” – Đình Hải nhìn Lệ Tâm áy ngại – “Cái này thì tớ phải giành với cậu.”

Hiểu được tính Đình Hải, Lệ Tâm mỉm cười đồng ý. Nhìn con Gấu đang nằm phơi nắng đằng xa, Lệ Tâm tiến lại gần.

“Gấu ui... bị xích lại rồi à? Haha...” – Lệ Tâm phẩy phẩy tay chọc ghẹo – “Lần này thì đừng hòng dọa được chị.”

Gấu... gấu... gấu... bị chọc ghẹo, con Gấu tức giận sủa lớn.

“Muốn chị cho ăn me nữa không? Im lặng nằm tằm nắng...”

Gấu... gấu... gấu... phụt...

Chữ “tiếp đi” chưa kịp rời miệng, con Gấu chồm lên khiến xích bị đứt, nhắm thẳng hướng Lệ Tâm chạy tới.

“Á...” – Lệ Tâm hoảng sợ, đứng bật dậy, quay đầu chạy thục mạng. Chị Lan, còn nói đã mua dây xích mới, chị mua trúng hàng giả chắc rồi.

“Lệ Tâm Lệ Tâm...” – Đình Hải trả thang về chỗ cũ, khi quay lại đã thấy cô bạn cầm đầu cầm cổ chạy, cậu liền vội vã đuổi theo.

“Trời đất, cậu chạy theo làm gì?” – Lệ Tâm quay đầu hướng Đình Hải quát lớn – “Nhanh... nhanh... chạy hướng ra đường nương, không là chúng ta chết chắc.”

Cùng lúc đó, Mai Lan vội cầm dây xích chạy ra hướng chuồng chó – “Lệ Tâm, chị quên chưa dặn em, nhà chị chưa ai thay...” – mắt nhìn không gian yên ắng trước mặt, Mai Lan nuốt nước bọt – “... dây xích mới cho nó.”

...

Ừm... ừm...

Lệ Tâm nhanh chân nhảy xuống nước, tiếp đó Đình Hải cũng nhảy xuống theo. Con Gấu đuổi theo sát nút, nhìn thấy kẻ địch bay xuống nước liền thẳng lại, đứng trên bờ sủa vang.

“Ồi... Thoát rồi. Một chết mất.” – Lệ Tâm hướng con Gấu khiêu khích – “Lần này thì hết dí nữa nhé. Đồ nhát gan.”

“Cậu... làm... gì... mà nó đuổi theo dữ vậy?” – Đình Hải thở hổn hển. Chỉ không bên cạnh có mấy phút đã lại gây chuyện. Cứ thế này, làm sao bảo cậu yên tâm đây?

“Mới thù ngày trước, hôm nay nó tính với tớ đó.” – Lệ Tâm nhướn miệng cười – “Hôm trước, thấy nó nằm ngoài nắng buồn quá, tớ bèn bóc me lia vào miệng cho cu cậu ăn. Haha... ai dè... nó bị hóc, khạc đến khô cả họng nên giờ gấp tớ là đuổi cắn.”

Đình Hải: “...”

“Nhưng mà yên tâm đi. Thấy nó vậy chứ nhát nước lắm, không dám xuống đâu.” – Lệ Tâm đá nước dưới chân – “Tiện thể rửa chân đọi mọi người tới cứu vậy.”

“Giờ này mà cậu còn nghịch nước được sao?” – Đình Hải vói tay xuống nước, tinh nghịch hắt về phía Lệ Tâm – “Rửa chân chưa đủ, rửa cả mặt nữa.”

“Á... Đình Hải... không được tạt, không được tạt.”

Hahaha...

...

Cách đó không xa

“Con nhóc chết tiệt.” – Gia Huy tức giận, vung tay đập thẳng vách tường trước mặt – “Rốt cuộc cô chạy đi đâu rồi?”

Gia Huy lo lắng ngồi xổm xuống nền đất trước văn phòng chính Khoa Đông Phương, chống tay nhìn trời than trách – “Bỏn thiếu gia công việc bẽ bộn, giờ còn kiêm luôn cả việc tìm người. Thật thê thảm.”

“Không sống nổi nữa rồi, mình mặc kệ. Hạo Thiên, anh tự lo cho mình đi.”

Sau một hồi suy nghĩ cân nhắc, Gia Huy quyết định việc tới đâu thì giải quyết tới đó, lo trước cũng chẳng ích gì. Gia Huy đưa mắt nhìn xung quanh. Ủầy... tới đây rồi nhất định phải chụp một vài tấm ảnh kỷ niệm nhưng góc nhìn ở đây quá hẹp, Gia Huy chạy nhanh xuống lầu, bước tới khu nhà trước mặt.

“Ý... đây là khu nhà ở, là khu nội trú của trường thì phải?” – Nhìn quần áo của các bạn sinh viên bước ra từ mấy phòng gần đó, Gia Huy mới ý thức được mình đã đi nhầm. Cậu đưa máy ảnh lên cao – “A... tôi... tôi... chụp ảnh... được không?”

“Á... đẹp trai quá!”

“Người ngoại quốc thì phải?”

“Đúng rồi đó. Cứ kệ anh ấy đi, đừng làm người ta ngại.”

Các bạn sinh viên nhìn Gia Huy đầy thích thú, nhưng không muốn cậu ngại nên đều lảng ra xa, lấp ló nhìn. Gia Huy vui vẻ đưa ống kính lên cao chụp phong cảnh phía sau trường.

“Tuyệt... Phía sau thật khoáng đạt. Có cỏ xanh, nước trong đẹp quá!”

“A...” – Như phát hiện ra một điều gì đó cực kỳ thú vị, Gia Huy điều chỉnh ống kính chụp xa – “Một cô gái và một chàng trai đang nghịch nước... Không nghĩ đến mình lại may mắn chụp được cảnh này... Tuyệt.”

Click...

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Chương 5.1

Siêu thị Co.opmart Biên Hòa

Lại một tuần nữa trôi qua, sự việc của Mỹ Dung và Lê Thúy đã được nhà trường và Ban quản lý Khu nội trú đưa ra mức kỷ luật cuối cùng. Bên cạnh việc bị kết thúc hợp đồng trước thời hạn ở khu nội trú, Lê Thúy còn bị đình chỉ học một năm, Mỹ Dung thì phải điều trị nên cũng nghỉ học kỳ này. Kỳ thật ba người còn lại trong phòng đều biết đây đã là mức phạt nhẹ nhất rồi, cũng không cưỡng cầu gì thêm.

Lê Tâm khề thờ dài. Thôi thì mọi chuyện cũng đã qua, ai đúng ai sai cũng không quan trọng nữa, chỉ mong họ có thể bình tâm trở lại, bước tiếp con đường phía trước. Với tay lấy hộp cà phê trên kệ cho vào thùng, Lê Tâm nhanh tay dọn dẹp lại mọi thứ, kết thúc ngày làm việc đầy vất vả.

Xong đâu đấy, cô lấy chiếc ghế nhỏ, ngồi trước quầy hàng đợi hai đồng nghiệp của mình trở về. Tuần sau đã là cuối tháng, cũng là ngày cô hẹn chị gái cùng đi thăm mẹ, không biết...

Thôi không nghĩ nữa, Lê Tâm xách chiếc cặp jean cũ kỹ ra khỏi thùng giấy bên cạnh, lấy một chiếc hộp ra.

“Cái gì vậy chị?” – Kim Oanh vừa từ nhà vệ sinh ra, mắt nhìn chiếc kẹp trên tay Lê Tâm tò mò – “Cũng không giống kẹp tóc lắm.”

“À... là kẹp áo.” – Lê Tâm đưa chiếc kẹp áo lên cao ngắm nghía – “Chị muốn tặng chị của chị. Oanh, em góp ý thử xem, mẫu này đẹp không?”

“Ừm... em thấy hơi đơn giản. Một bông hoa, một chiếc lá... chị có đơn điệu quá không?” – Kim Oanh nhàu mày nhìn kẹp áo trước mắt – “Hơn nữa bây giờ kẹp áo đâu có nhiều người dùng, hay chị đổi món quà khác đi.”

“Đơn điệu lắm à?” – Lê Tâm đưa chiếc kẹp lên cài thử – “Nhưng chị Lê Giang lại thích cái này, khó nghĩ quá!”

“Ôi... vậy thì đừng nghĩ nữa. Tặng quà thì người nhận phải thích mới được.”

“Ừm... em nói cũng đúng. Vậy thì quyết định chọn cái này vậy, không đổi nữa.” – Lê Tâm đưa tay mở khóa.

“A... anh Hùng về rồi.” – Kim Oanh nhìn thấy lão đại đã trở về, vui mừng reo to – “Money của em đâu?”

“Đây đây... lương tháng này anh nhận đủ cả, ai cũng có phần hết á. Lê Tâm, của em đây... Kim Oanh, của em nè. Kiểm tra lại hộ anh đi.”

Ba mươi giây sau...

“What? Anh... sao của em lại thiếu mất hai mươi ngàn đồng vậy?” – Lê Tâm hướng Đỗ Hùng lên án – “Anh... vạn lần đừng nói lại phạt em cái gì nữa đó nha?”

“Ghe thật... tốc độ tính tiền của em cũng nhanh quá thể.” – Đỗ Hùng tròn mắt nhìn Lê Tâm, không nghĩ mình cố ý lấy toàn tiền lẻ đưa cô lại chẳng làm khó được cô miếng nào cả – “Em thật hiểu ý anh. Đương nhiên là phạt em vụ đi trễ hôm trước rồi.”

“Huhu... có nhầm không vậy? Anh chẳng phải đã bắt em ba hôm liên tiếp đều đến sớm hơn hai người hai mươi phút để dọn dẹp trước rồi sao? Sao còn nợ trừ tiền của em nữa.”

“Ủầy... sao không nợ? Dù gì cũng đâu phải tiền của anh.” – Đỗ Hùng nhìn gương mặt mất mát của Lê Tâm không nhịn được trêu chọc – “Em không thấy mấy tên tội phạm bị bắt, ngoài vào tù còn phải bồi thường cho gia đình nạn nhân hay sao?”

“Ừ... lát nữa đi ăn chẳng phải chị cũng chiếm thể thượng phong hay sao? Em còn đang lo hai mươi ngàn đồng ấy chẳng thấm vào đâu đây nè.” – Kim Oanh quệt tay lên miệng thấm nước bọt, dù đang bận đếm tiền vẫn không quên trêu chọc Lê Tâm vài câu.

“Là em nói đó nhé! Lát nữa đừng ân hận.” – Lê Tâm thích ý. Được rồi, lát nữa cô sẽ dùng tốc độ thần sầu cướp thức ăn của bọn họ, nghĩ tới thôi là đã thấy bụng sôi cồn cào rồi.

Reng... reng...

Tiếng điện thoại reo vang, Lê Tâm nhanh chóng bỏ tiền vào ngăn kéo trong cốp, nhấc máy.

“Tớ nghe nè.”

“Mua giúp tớ mấy bịch bánh mỳ đi.” – Thu Trang thều thào – “Không nghĩ lại đến sớm như vậy.”

“Ừ. Có cần tớ mua thuốc thêm không?”

“Không sao. Nhớ chọn hàng khuyến mãi là được.”

“Ok... Cậu nghỉ đi. Tầm hai tiếng nữa tớ mới về đó.”

“Ừ...”

Ngắt cuộc gọi, Lê Tâm nhờ Kim Oanh cầm giúp cặp, lấy ví tiền chạy nhanh vào khu vực phía trong siêu thị.

...

Cùng lúc đó,

Quầy nước uống hôm nay quả thật náo nhiệt hơn mọi khi. Bình thường khu vực này tùy lúc sẽ xuất hiện một vài cô nàng PG sản phẩm, nhưng hôm nay không cần lực lượng này nơi đây vẫn đông đúc lượt người đi qua đi lại, nhất là những thiếu nữ đang tuổi mộng mơ.

Hạo Nhân khẽ nhủ mảy. Cảm giác bị người khác nhìn chăm chăm khiến cậu liên tưởng tới bản thân chẳng khác nào mấy con vật trong vườn bách thú. Thật sự rất bức mình! Bỏ nhanh vài lốc nước lọc vào xe đẩy, Hạo Nhân lách người về phía trước mau chóng thoát khỏi chuồng thú này.

Nghiêng người kiểm tra xe đẩy, ước chừng đã mua đủ nhu yếu phẩm thường ngày, Hạo Nhân nhìn các kệ hàng trước mặt, có lẽ nên mua một ít giấy nữa, nhưng mà mặt hàng này được xếp ở đâu đây?

“Xin lỗi, tôi muốn tìm giấy. Chúng ở đâu?” – Hạo Nhân lịch sự hướng nhân viên siêu thị đang xếp hàng hóa gần đó hỏi.

“Giấy ư? Chúng ở gian cuối cùng bên tay phải.” – Cô gái mỉm cười nhìn vị nam khách hàng anh tuấn trước mặt. Đẹp trai thì chó, lại còn lịch sự như vậy nữa. Ôi!

“Cảm ơn.” – Hạo Nhân nhìn ánh lửa đang tỏa ra từ mắt cô gái, biết chắc mình nên rời khỏi nơi này sớm rồi. Rốt cuộc thì bộ dạng cậu có mấy điểm khác người, có cần thiết phải nhìn chăm chăm như vậy không?

...

“Xem nào... Diana mua ba tặng một, Peppi... không tặng, bỏ qua đi.” – Lê Tâm vừa chọn hàng vừa lẩm nhẩm – “Ôi! Dừng cố định một loại mình còn dễ chọn, cứ đổi xoành xoạch theo khuyến mãi thế này thật mệt óc.”

Nghĩ đến Thu Trang, nhiều khi Lê Tâm không thể hiểu nổi. Xét về gia cảnh thì thuộc hàng khá giả, tiền tiêu vật quả thật không thiếu thốn, đâu nhất thiết phải nhiệt tình theo đuổi hàng khuyến mãi như cô đâu. Nghĩ đến trước kia bọn họ từng tranh nhau một gói bột giặt khuyến mãi cuối cùng trên giá đến mức cầu xé đôi phương lại thấy buồn cười. Có lẽ nhờ vậy mà thân nhau như người cùng gia đình cũng nên.

Bịch...

Có một vật gì đó vừa rơi xuống, nghe âm thanh thì có lẽ gần nơi cô đang đứng. Ở gian hàng giấy vệ sinh cạnh đó, một bé trai đang cúi xuống cố ôm hết lốc giấy vệ sinh vào người, cái miệng hơi chu lên trông rất đáng yêu. Có vẻ như lốc giấy hơi to so với thân hình của cậu nên cậu bé gần như cúi rạp người, quyết lời bên mép cầm định lời đi. Lê Tâm đặt lại mấy lốc băng vệ sinh trở lại trên kệ, tiến đến gần.

Phía sau, một chiếc xe đẩy đang thẳng hướng cậu bé đi tới, Lê Tâm giật mình chạy nhanh về phía trước. Dường như chủ nhân của chiếc xe đó đang chăm chú nhìn các mặt hàng trên giá nên không thấy cậu bé đang cúi người trước đó. Nếu không nhanh chân, chỉ sợ cậu bé sẽ đụng ngã mất.

“Á...” – Lê Tâm kéo mạnh cậu bé vào lòng, khẽ xoay về bên phải một chút, người cô mất đà hơi nghiêng về phía trước, tay đập mạnh vào phần đầu của xe đẩy.

“Ôi...” – Phần cổ tay bị va đập khiến Lê Tâm nhủ mảy, không hẳn quá đau nhưng kỳ thật cũng không dễ chịu gì.

Chủ nhân chiếc xe đẩy ngạc nhiên nhìn về phía một lớn một nhỏ đang ở trước mặt mình, sau 3 giây khựng lại cuối cùng cũng hiểu được chuyện xảy ra phía trước.

“Cô... không sao?”

“Hức hức...” – Nghe âm thanh vọng lại từ phía sau, cậu bé trong lòng Lê Tâm như nhớ ra điều gì đó, nhăn mặt, cái mũi hơi chun lại trông vô cùng ầm ức.

Lê Tâm nhìn cậu bé trong lòng, biết chừng cu cậu có lẽ đang giật mình lo sợ nên sắp khóc, cô xoay mặt cậu bé lại đối diện với mình, nhìn khắp người cậu kiểm tra. Nhìn thấy không có xây xước gì, có lẽ khóc là do cô cầm tay kéo lại mạnh quá cũng nên.

“Ngoan... Không khóc nè.”- Nói xong đưa tay cậu lên miệng thổi nhẹ - “Thôi vù vù sẽ không đau.”

Không biết có phải mấy hơi thổi vù vù của cô thực có công hiệu hay không mà cậu bé thôi không khóc nữa, đưa mắt nhìn Lê Tâm. Lê Tâm mỉm cười, ôm cậu bé đứng dậy, sửa lại quần áo ngay ngắn giúp cậu.

“Cô...”

“Chỉ va đập một chút thôi. Tôi không sao.” - Lê Tâm dù không nhìn chủ nhân của chiếc xe đẩy nhưng vẫn biết anh ta chưa đi nên thuận miệng trả lời cho có lệ, sau đó tìm kiếm người nhà cậu bé.

Một người phụ nữ đang hốt hải đăng xe về phía cô, nhìn trang phục có thể đoán đại khái là người làm văn phòng. Cậu bé trong tay cô thấy mẹ đến cũng nhanh chóng buông tay cô ra hướng mẹ chạy tới. Lệ Tâm cúi người nhặt lốc giấy vệ sinh lên, theo hướng cậu bé đang chạy, đi tới; sau đó lại chạy nhanh về bên gian hàng kế bên, chọn nhanh một lốc hàng. Lệ Tâm thủy chung từ đầu đến cuối không để ý đến người chủ xe đẩy lấy một lần. Khuôn mặt bị chiếc mũ vải trên đầu che khuất khiến đối phương không thấy được biểu cảm trên gương mặt cô nên cũng chẳng thể nói gì thêm nữa.

Hạo Nhân nhìn cảnh tượng trước mắt không biết tư vị trong lòng ra làm sao. Đây có lẽ là lần đầu tiên cậu biết được cảm giác bị cho ra rìa là như thế nào, về sau chắc phải thay đổi thái độ với Gia Huy một chút. Hạo Nhân tự nhắc nhở mình.

Cô gái dường như đã chọn được món đồ mà mình muốn mua, rất nhanh tiến đến khu vực tính tiền. Hạo Nhân chợt nhớ ra mục đích của mình cũng tiện tay lấy một hộp giấy màu sắc hơi sậm một chút đặt vào xe đẩy, không nhanh không chậm tiến đến khu vực thanh toán. Cũng thật may, trời vừa ngã sang chiều nên lượng người trong siêu thị cũng không quá đông, gần như ngay sau đó đã tới lượt cậu.

Cô gái thu ngân mỉm cười nhìn cậu, tác phong làm việc chuyên nghiệp, nhanh chóng.

“Anh có sử dụng thẻ khách hàng không?”

“Không.” – Hạo Nhân đặt các món hàng lên quầy.

“Vậy anh thanh toán bằng thẻ hay tiền mặt ạ?” – Cô gái linh hoạt nhập mã hàng, đặt cẩn thận từng món đồ vào bọc chuyên dụng.

“Tiền mặt.” – Hạo Nhân mở ví, nhanh chóng thanh toán.

“Thưa anh, cái này...” – Cô gái sau khi kiểm tra hàng hóa, phát hiện trong đó có một mặt hàng không được bày bán ở khu vực này, hướng Hạo Nhân đưa tới – “Mời anh nhận lại.”

“?!” – Khó hiểu nhìn món đồ trong tay mình, Hạo Nhân không hiểu tại sao vật này lại có trong xe đẩy của cậu. Món đồ này vương lại trên mấy lốc nước lọc, nhưng lúc lấy chúng từ kệ xuống rõ ràng là không có mà. Cẩn thận đánh giá vật trên tay, có vẻ như là một chiếc kẹp áo không giá trị lắm, hoa văn không quá cầu kỳ nhưng thoát nhìn có vẻ trang nhã, không biết từ lúc nào lại ở trong xe đẩy của cậu.

Nhìn thái độ của khách hàng, cô nhân viên thu ngân đoán chắc anh ta cũng không phải chủ nhân của nó, cô mỉm cười hướng dẫn.

“Thưa anh... bên ngoài siêu thị có quầy phục vụ khách hàng, nếu món hàng này không phải của anh, anh có thể để lại, chúng tôi sẽ thông báo để chủ nhân của nó đến nhận lại. Đây là hóa đơn và tiền dư. Cảm ơn.”

Hạo Nhân nhìn cô gái khẽ gật đầu, nhận lại mấy bọc hàng, tiến thẳng ra cửa. Cậu nghĩ mình đã biết chủ nhân của nó, chính là cô gái xem cậu chẳng khác gì không khí lúc này. Hy vọng cô ta chưa đi xa.

Giai điệu piano khẽ vang lên, Hạo Nhân lấy điện thoại trong túi quần ra, nhìn thấy người gọi là Gia Huy, miễn cưỡng ấn nút kết nối.

Không đợi Hạo Nhân mở miệng, Gia Huy lập tức nói ngay qua điện thoại.

“A Nhân... đang ở đâu? Tôi đợi cậu rất lâu rồi.”

“Tôi nhớ chúng ta đã thỏa thuận xong lúc sáng.” – Hạo Nhân đưa mắt tìm quanh, cô gái đội mũ vải trên đầu nên cậu không nhìn rõ mặt, chỉ nhớ hình như chiếc mũ vải cô ấy đội có in hình một nhân hiệu cà phê nào đó.

“Tên chết tiệt, còn dám nhắc đến chuyện lúc sáng. Cậu không thấy quá đáng khi vứt tôi như vứt rác một chút nào sao?”

“Tuyệt đối không.” – Có lẽ cô ta đã đi khỏi rồi, Hạo Nhân tiến nhanh ra cổng siêu thị, nhằm chắn trả lời Gia Huy – “Cậu chẳng phải đang sống rất tốt ở chỗ anh Hạo Thiên hay sao? Đừng tìm tôi vì mấy chuyện không đâu như thế.”

“Tôi cũng lười nói với cậu. Hiện tôi đang ở trước chung cư đợi cậu, chúng ta sang gặp anh Hạo Thiên một chút.”

“Chuyện gì?” – Hạo Nhân khó hiểu - “Nếu là chuyện của cậu thì tự mình đi. Tôi còn có việc.”

“Là chuyện của dì. A Nhân, lý do này đủ rồi chứ?”

Bên kia điện thoại, Gia Huy im lặng đợi chờ câu trả lời của Hạo Nhân. Đối với người đi này, cậu không có mấy ấn tượng chỉ nhớ trong ảnh đó là người có đôi mắt buồn giống Hạo Nhân. Gia Huy cố gắng áp chế tiếng thở dài không mong người bên kia điện thoại sẽ nghe thấy. Lần này trở về Hạo Nhân không cần nói cậu cũng biết mục đích chính là muốn đưa mẹ ruột Hứa Thụy An về an nghỉ nơi này. Cậu từng nghe cha mình nói qua, mẹ ruột Hạo Nhân là một Hoa Kiều lưu lạc từ thời chiến tranh, ngẫu nhiên gặp bác cả Lý Uy rồi sinh ra Hạo Nhân. Năm cậu ta tròn năm tuổi thì Lý tộc tìm được đưa về Đài Loan chi tiết là đi Hứa mất ngay sau đó không lâu trong một tai nạn. Không thể trách Hạo Nhân vì sao không thích Lý Gia, thậm chí bài xích tất cả những thứ liên quan tới Lý Gia, xét cho cùng nguồn cơn bất hạnh cũng từ lần trở về lúc đó. Hai mươi năm đã qua cũng không giúp cậu ấy quên đi tất cả mọi chuyện.

“Được.” – Hạo Nhân khẽ giọng trả lời, tiếp đó không đợi Gia Huy nói thêm, trực tiếp ngắt điện thoại.

Âm thanh tút tút vang đều, Gia Huy lắc đầu cười khổ. Lần nào cũng vậy, không tới một phút đã đá bay cậu đi. Không biết khi xưa có thật mẹ Hạo Nhân chết vì tai nạn hay vì đưa con trai khó ưa này nữa? Gia Huy nhìn đồng hồ, không lâu nữa sẽ tới giờ cơm tối, điều chỉnh ghế ngồi ngả về sau, cậu quyết định tranh thủ chợp mắt trong ít phút. Đi sớm hơn dự định đã khổ lắm rồi còn bị người ta nhằn tâm đập ra khỏi cửa. Thật mệt mỏi nha!

...

Sau khi cúp điện thoại, Hạo Nhân đón taxi gần đó trở về. Taxi khởi động tiến về phía trước, một bóng dáng quen thuộc lướt nhanh qua, vội vã chạy về khu vực bán hàng siêu thị. Chỉ tiếc là người trong xe đang theo đuôi suy nghĩ riêng của mình nên không nhìn thấy, chiếc kẹp áo vẫn yên vị nơi túi trước rung rung chào tạm biệt chủ nhân của nó.

Mục đích Hạo Thiên tìm cậu chắc chắn không ngoài việc giúp tìm nơi an nghỉ cho mẹ. Khóe miệng Hạo Nhân khê cong lên, cũng tốt, mẹ cậu sớm an nghỉ ngày nào, mối liên hệ giữa cậu và Lý Gia kết thúc sớm ngày đó, còn điều gì mà phải bận tâm.

“Lý Gia có thể không phải là nơi mẹ con muốn đến nhưng chắc chắn là nơi con phải trở về.”

Tiếng nói trầm buồn của Lý Uy vang lên trong đầu, Hạo Nhân cố gắng xua đi cảm giác ngọt ngào. Trở về? Lại một lần nữa trở về ngôi nhà đó sao? Liệu có giống như hai mươi năm trước, phải đánh đổi hạnh phúc một lần nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Chương 5.2

Quan Âm Tự Viện, Biên Hòa, Đồng Nai

Trong gian bếp ngọt ngào đầy khói bụi, tiếng trò chuyện của hai cô gái vang lên thanh thúy.

“VẬY NGHĨA LÀ, CẬU LÀM MẤT CÁI KẸP ÁO ĐÓ RỒI À?”- Hà My vuốt xoa tiếc của – “Tớ bảo này, tuy không đắt lắm nhưng mà kiểu đó hết rồi, giờ muốn mua phải chọn mẫu khác đó.”

“Nhắc tới là thấy đau.” – Lệ Tâm dọn chén đĩa trên bàn cho vào rổ, thút thít – “Hơn một trăm ngàn lận đó.”

“BIẾT THẾ THÌ QUAY LẠI TÌM CHO KỸ VÀO. KHÔNG PHẢI TỚ CÓ Ý GÌ ĐÂU NHƯNG GIÁC QUAN CỦA CẬU NHẠY NHƯ ... CHÓ Ý. MẤY LẦN TRƯỚC CHẴNG PHẢI ĐỀU VẬT HOÀN NGUYÊN CHỦ À?”

“MAY MÀ CÒN NÓI ĐÚNG ĐƯỢC CÂU SAU, CẬU MÀ ĐỔI CHỮ NGUYÊN THÀNH CHỮ CỔ CÓ TIN TỚ ĐỂ CẬU RỬA HẾT ĐỒNG NÀY LUÔN KHÔNG HẢ?” – Lệ Tâm trừng mắt, giọng mà nhạy như chó chửi, rõ ràng đang đá xéo cô.

“BIẾT RỒI. LO RỬA NHANH RỒI CÒN RA ĂN, TỚ ĐỂ NHIỀU LẮM. HẮC HẮC...” – Hà My nhỏ giọng thì thầm – “Toàn đồ ngon, không no tới mai tớ đòi họ theo cậu luôn.”

“Ồ KÊ...”

Khác với gian bếp ồn ào, nơi chánh điện lại mang vẻ trầm lắng, uy nghiêm. Trụ trì Quan Âm Tự Viện về mặt hiền đức hướng hai vị thí chủ từ xa đến tiếp chuyện. Giới trẻ ngày nay đa phần đến chùa dịp lễ tết, lễ Phật thì ít, chụp ảnh lưu niệm thì nhiều nhưng hai thí chủ trước mặt ông ở họ tỏa ra khí chất cao sang nhưng gần gũi, khiến người đối diện cảm thấy tin tưởng, thoải mái. Trước giờ thí chủ Hạo Thiên giúp đỡ nhà chùa không ít, là đại thiện nhân, lần này có thể hỏi đáp phần nào nhà chùa cũng lấy đó là vinh hạnh. Do vậy dù mới gặp lần đầu nhưng Trụ trì đã yêu mến không thôi, trò chuyện thực hợp đến quên cả thời gian.

Ngồi bên nghe trụ trì và Hạo Nhân thảo luận về Phật giáo cũng đã mấy tiếng liền, với một người thích bay nhảy như Gia Huy thì thật không thể chờ được nữa. Bình thường có cạ miệng cũng chẳng buồn nói chuyện, chẳng hiểu hôm nay ăn nhầm thứ gì mà nói dữ thế, quan trọng hơn là toàn về chủ đề Phật Giáo. Gia Huy tặc lưỡi, hóa ra Hạo Nhân cũng biết đứng dưới mái hiên nhà người là phải thế nào, cứ nhìn thế này ai dám nói cậu ta là nhị thiếu gia khó gần chứ!

“Hôm nay có nhiều người tới đây, ngày đặc biệt à?” – Gia Huy cất lời.

“Quả thật là vậy. Theo âm lịch hôm nay là lễ Vu Lan, ngày “Xả tội vong nhân” nên người viếng chùa có đông hơn mọi khi.”

“Là ngày lễ lớn à.” – Gia Huy kết luận.

“Trên ngực họ có cài bông hồng hai màu đỏ trắng, chúng có ý nghĩa gì không thưa trụ trì?” – Hạo Nhân thắc mắc, quả thật trước khi đến đây cậu có đọc

qua một vài cuốn sách về Phật Giáo nhưng chưa tìm hiểu về việc này, có lẽ là một phần lễ nghi nơi cửa Phật chăng?

“Màu sắc bông hồng biểu hiện việc mẹ của thí chủ đó có còn trên đời hay không. Màu đỏ là thí chủ đó còn mẹ, màu trắng thì ngược lại. Lễ nghi này nhắc nhở chúng ta về lòng hiếu thảo và tình người.”

“Rất ý nghĩa. Chúng tôi có thể được đeo bông hồng đó?” – Gia Huy cung kính chấp tay trước tượng Phật, tham quan chùa vào dịp này thực quá đúng, có thể xin đeo chục bông trên ngực càng tốt, ai chẳng mong được nhiều phúc đức chứ.

“Tất nhiên là được. Bên phải chính điện là bàn dâng hương, thí chủ có thể đến đó để tham dự.”

Hóa ra nhà chùa không hạn chế mấy người ngoại quốc như bọn họ tham dự, Gia Huy hào hứng không thôi kéo Hạo Nhân chào Trụ trì rồi bước ngay đến vị trí được chỉ dẫn.

“Chúng tôi... chúng tôi...” – Gia Huy ấp úng, muốn cài trên ngực bông hồng nhưng không biết nên dùng chữ gì để nói đây.

“Xin được cài bông hồng màu trắng.” – Hạo Nhân lắc đầu nhìn cậu bạn bên cạnh – “Còn cậu ấy là bông hồng màu đỏ.”

Tiếp đó cậu quỳn một ít tiền vào hòm công đức bên trên, cúi đầu chào sư thầy – “Xin nhận lễ.”

Gia Huy chấp tay tạ lễ, mắt nhìn bông hồng đỏ được sư thầy cài trên ngực mình cảm xúc ảm áp. Lúc trước không tin thần quỷ nhưng giờ lại mong những vị đó có thật. Chỉ mong cha mẹ bình an thì siêng đi lễ một chút cũng không có vấn đề gì.

Hạo Nhân đốt mấy nén nhang, chấp tay thành tâm trước tượng Phật. Đây là nơi mẹ cậu sẽ an nghỉ sau này, là nơi bà vẫn mong muốn được trở về. Dù hơi muộn nhưng cuối cùng cậu cũng có thể thực hiện được di nguyện của mẹ mình rồi.

“A Nhân... di nguyện của di cuối cùng cũng thực hiện được. Sắp tới cậu có dự định gì không?” – Gia Huy cất giọng buồn bã – “Nếu trở về Đài Loan sẽ không thể thường xuyên đến đây được.”

“Cậu là đang thay những người đó thăm dò tôi sao?” – Hạo Nhân vẻ mặt nhìn không ra cảm xúc hỏi ngược lại Gia Huy càng khiến Gia Huy cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Cậu có phải quá khắt khe với tôi? A Nhân, tôi không giống họ, việc cậu có hay không thừa kế sản nghiệp Lý Gia kỳ thực tôi không quan tâm.”

“Tôi biết.” – Hạo Nhân nhìn thẳng Gia Huy – “Kỳ thực cái cậu quan tâm chính là sự đảm bảo về tương lai của bản thân mình.”

“Cậu...” – Gia Huy nắm chặt hai tay, giấu đi cảm giác lúng túng. Hạo Nhân nói không sai, cậu biết chắc cậu ta sẽ trở về Lý Gia nhưng lại không kìm được lòng đi thăm dò cậu ấy. Lý Gia hiện giờ có Hạo Thiên là người danh chính ngôn thuận thừa kế nhưng tương lai không gì chắc chắn được. Cổ phần tập đoàn phần lớn vẫn nằm trong tay bác cả Lý Uy, vị trí chủ tịch vẫn chưa được quyết định, ngộ nhờ Hạo Thiên lại gặp chuyện không may như hai mươi năm trước thì sự vụ sau này không nằm trong tầm kiểm soát của cậu nữa rồi. Lúc đó, nếu như Hạo Nhân buông tay thì bản thân Gia Huy trở thành người thừa kế thứ hai của gia tộc, dù là về công việc hay hôn nhân bản thân cậu cũng không thể tự mình định đoạt. Gia Huy ngẩng đầu nhìn tượng Phật cười khổ. Gia tộc người ta tranh đấu nhau vì quyền thừa kế còn Lý Gia bọn họ thì sao? Chỉ mong đây cái ghé đó đi xa để được sống thật với bản chất con người mình.

“Cậu nói không sai, tôi biết cậu sẽ quay về Lý Gia.” – Gia Huy hướng Hạo Nhân mỉm cười – “Cái tôi muốn biết... trở về Lý Gia, cậu nguyện ý sao?”

“Không hề.” – Hạo Nhân quả quyết – “Tôi còn nợ họ một số thứ nhất định phải trả và sẽ rời đi khi thích hợp. Gia Huy, cậu là người thông minh tin chắc không đem tin này báo lại. Hiểu ý tôi rồi chứ?”

“Được.”

Gia Huy âm thầm rơi lệ. Cậu có ngu mới đem tin này báo lại với mấy người đó. Nếu Hạo Nhân phẩy tay ra đi ngay lúc này, không phải cậu sẽ lập tức bị buộc trở lại tập đoàn làm việc, không thể trở thành giảng viên hay sao? Chưa kể đến lúc đó mấy ông già trong tộc họp nhau ép cậu đính hôn kết hôn gì đó với một cô nàng tiểu thư đồng đẳng không quen thì Lệ Chân của cậu phải làm thế nào? Căn bản chủ nhân Lý Gia không thể tự quyết được cuộc sống của mình là điều bao đời đã thế, bác cả của cậu là minh chứng sáng giá nhất để cậu nhìn đó làm gương rồi.

Nghĩ tới đây, Gia Huy lại nhớ tới cô nàng Chung Hiểu Đồng. Trước kia, hai nhà Lý – Chung đúng thật có hôn ước liên minh. Tập đoàn Lý Thị kinh doanh rất nhiều ngành trong đó nổi bật nhất chính là xây dựng, hệ thống các trung tâm thương mại và gia công may mặc. Tập đoàn Chung Thị thành lập sau nhưng tiềm lực phát triển mạnh mẽ, là bá chủ ngành ngân hàng và thời trang. Chỉ cần hai tập đoàn này liên doanh lại với nhau đúng thật như hổ thêm cánh. Có điều hôn ước đã định trước đó gặp phải trắc trở, đến bây giờ vẫn chưa định rõ thời điểm hay người phải thực hiện.

Nhìn Gia Huy thần thờ, Hạo Nhân nhếch mép khinh thường. Cô gái Lệ Chân đó căn bản không biết tình cảm của cậu ta nhưng tên ngốc này lại ở đây suy tính mọi việc vì tương lai của hai người. Cậu nên vỗ tay khen hấn biết nhìn xa trông rộng hay quảng cho hấn ánh mắt thương hại một kẻ tự mình đa tình.

“Hai năm. Tôi chỉ có thể giúp cậu bấy nhiêu thôi.”

“Hả?” – Gia Huy ngạc nhiên nhìn Hạo Nhân, nếu không nhầm thì cậu ta bảo trong hai năm tới sẽ không rời Lý Gia phải không? Có điều...

“Ba năm được không?” – Gia Huy nhìn gương mặt ngày càng xám xịt của Hạo Nhân khó khăn lên tiếng. Đùa gì vậy? Hai năm phấn đấu cao lắm là thoát khỏi ảnh hưởng tài chính của Lý Gia, nếu muốn thuận lợi tiếp quản Đại học S của Lý Thị ít nhất phải có được thành tựu nghiên cứu quốc tế, thời gian ngắn như vậy làm sao cậu thực hiện hết tất cả mọi việc được.

“Đây không phải là việc cậu có thể thương lượng.” – Hạo Nhân không nể mặt, một cước đá văng đề nghị của Gia Huy – “Hon nữa, cô gái đó có hay không đề ý đến sự tồn tại của cậu? So với tôi, không phải cậu gấp hơn sao?”

Oành... Trong đầu Gia Huy như vang lên một tiếng nổ lớn. Sao cậu có thể quên mất việc này? Lãnh thổ chưa được đánh dấu đã tự ý rời khỏi trận địa. Ngộ nhờ Lê Chân không có ý với cậu, chẳng phải công sức bấy lâu nay đều là vô ích hay sao? Không được, tuyệt đối không được. Nhất định phải đem buộc cô ấy bên mình càng sớm càng tốt miễn đêm dài lắm mộng. Còn việc Lê Chân có thích cậu hay không cậu tuyệt nhiên không quan tâm, chỉ cần cậu nắm chặt không buông thì nhất định giữ được cô ấy.

Nhìn nụ cười đầy hắc ám của Gia Huy, không cần nói cũng biết tên đầu đất này đang suy tính điều này. Mang tư tưởng dâm dục đó đứng trước tượng Phật, dù cậu biết mấy vị này chưa chắc có thật nhưng tôn trọng đạo giáo của người khác là điều nên làm. Hạo Nhân xoay người bước ra cửa, quyết định thăm mẹ lần nữa rồi trở về căn hộ của cậu.

“Cậu đợi một chút, tôi đi lấy máy ảnh chụp vài pô lưu niệm đã. Không lâu đâu.” – Gia Huy thấy Hạo Nhân đang bước ra cửa liền hối hả chạy theo dặn dò.

“Được.” – Hạo Nhân chẳng mấy nhiệt tình, gật đầu đồng ý.

Nhìn Gia Huy đi xa, Hạo Nhân buông lỏng tinh thần, cúi đầu nhìn bông hoa hồng trắng trước ngực, một cổ bi thương dâng lên trong lòng. Nếu khi xưa không phải do cậu thì mẹ cậu đã không gặp tai nạn, bông hồng này cũng sẽ đỏ thắm một màu. Hạo Nhân không kiềm lòng, đưa mắt nhìn bàn dâng hương lúc này, cước bộ chậm dần. Một hình ảnh lướt nhanh qua đầu, chân không tự giác tiến gần đến bàn dâng hương.

...

Sau khi giúp nhà chùa rửa sạch chén đĩa, quét tước, sắp xếp gọn gàng mọi thứ đầu vào đó, Lê Tâm cùng Hà My bước đến gian thất phía cổng sau của chùa. Trước đây cô và chị gái mình Lê Giang không ghé nơi này thường xuyên, chỉ có bà của cô là rất hay đến nơi này làm công ích. Sau đó bà cô mất, hai chị em vốn muốn đem bà về quê an táng nhưng lúc hấp hối bà cô chỉ muốn gần con, gần cháu nên mong các cô tuân theo di nguyện, hỏa táng bà rồi đem tro cốt gởi vào chùa. Gian thất này để thờ cúng các vị sư thầy trong chùa, rất hiếm khi nhận tro cốt bên ngoài nên lúc đầu các cô rất khó nghĩ. Cuối cùng không đành lòng làm trái di nguyện của bà nên đến chùa cầu xin một phen. Trụ trì chùa quả thật là người nhân đức, biết bà cô là người thường xuyên đến đây, là người thiện lương nên chấp nhận, cũng từ đó mỗi khi có thời gian cô và chị sẽ đến chùa làm chút việc vặt, trước là thăm cúng bà, sau là cảm tạ thịnh tình của nhà chùa.

Được rồi, cô rõ ràng nghe được tiếng xì mũi khinh thường từ bà ngoại đã mất + cô nàng Hà My đang sống bên cạnh. Lý do sau sau đó nữa là nhà chùa mỗi khi đến rằm hay ngày lễ Phật đều có cơm chay... miễn phí, hương vị thực ngon, trước làm sau ăn cũng không tệ.

“Sư thầy Huệ Mẫn.” – Lê Tâm và Hà My chắp tay cung kính chào vị sư thầy đang bận rộn lau dọn bên trong gian thất – “Thầy có cần tụi con giúp gì không ạ?”

“Không cần không cần. Ta lau dọn sắp xong hết cả rồi.” – Sư thầy mỉm cười hòa ái.

Gian thờ được sư thầy lau dọn ở ngay bên trái gian thờ bà ngoại cô, điều này có nghĩa là sẽ có một người nữa sắp được thờ tự ở đây. Lê Tâm nhíu mày suy nghĩ, không phải trong chùa vừa có ai mất đấy chứ?

Như hiểu được suy nghĩ của Lê Tâm, sư thầy tiếp lời – “Quan Âm Tu Viện nhận được nhiều sự giúp đỡ từ một doanh nghiệp trẻ, người sắp được thờ ở đây có mối quan hệ thân thiết với người đó. Không phải sư thầy trong chùa đâu con. Lúc này người nhà họ đã mang tro cốt đến, các sư thầy đang làm lễ trước, lát sẽ chuyển tro cốt vào đây.”

Lê Tâm nghe sư thầy nói thế cũng không nghĩ nhiều nữa, khẽ cúi người chào sư thầy rồi kéo Hà My đến trước gian thờ bà ngoại thấp nhang. Nhang vừa được thấp xong, bên ngoài các sư thầy đã cho người mang tro cốt đến, Lê Tâm cùng Hà My lui lại phía sau nhường chỗ cho họ đặt tro cốt, bài vị và ảnh thờ xuống gần đó. Xong đâu đấy, mọi người dần lui ra sau, Hà My cũng tiện đà kéo theo Lê Tâm rời đi. Không hiểu sao, lúc đi ngang qua gian thờ mới đặt, Lê Tâm không kìm lòng được ngước mắt nhìn bức chân dung của người mới đến.

Trong ảnh, một cô gái còn rất trẻ đang mỉm cười. Khóe miệng hơi nhếch lên một chút, nụ cười không sâu nhưng thật chân thành, không chút gượng gạo. Tóc mái phía trước không nhiều nên nhìn rõ vầng trán cô ấy cao, cái mũi nhỏ nhắn kín kẽ, gương mặt nhìn tổng thể trông thực thanh tú, một vẻ đẹp mang hương vị xưa. Nhưng mà, không hiểu sao Lê Tâm cảm thấy dù cô gái đang cười nhưng vẫn phảng phất một nỗi buồn nào đó. Thật lạ!

“Sao vậy Tâm?” – Hà My thấy bạn chần chừ không đi nên lấy làm lạ. Cũng đã muộn rồi, nếu không về sẽ tối thật mất.

“Không sao. Mình chỉ cảm thấy cô ấy còn quá trẻ đã qua đời rồi, có khi còn trẻ hơn tụi mình nên trong lòng... ai... không rõ nữa, chỉ là thấy thương cô ấy quá.”

“Kỳ thật cũng không trẻ hơn con đâu.” – Sư thầy nghe Lê Tâm than thở, biết cô có tấm lòng nên nhẹ giọng an ủi – “Người đưa cô ấy đến đây chính là con trai cô ấy. Bức ảnh này có lẽ được chụp rất lâu trước khi cô ấy qua đời. Theo như ta được biết thì cậu con trai đó không phải người ở đây, theo di nguyện của mẹ mang tro cốt về cố hương an táng, xem ra cũng thật có lòng. Có được một người con hiếu thảo như thế, cô ấy đã thực hạnh phúc.”

Hà My cùng Lê Tâm khẽ gật đầu, trong lòng cũng không còn nặng nề như trước. Lê Tâm cúi đầu nhìn bài vị, tên cô gái là Hứa Thụy An nghe sao cũng thấy giống tên Trung Quốc hơn. Từ này đến giờ cứ thảo luận về cô ấy như vậy hình như không được lịch sự lắm. Lê Tâm quyết định đốt cho cô ấy nén nhang, thành tâm khấn vái.

“Con chào cô Thụy An, con là Lê Tâm, này giờ nói nhiều chuyện về cô mong cô không giận.”

“Này, cậu làm gì vậy? Cũng không phải người quen, đừng khấn lung tung.” – Hà My đứng bên cạnh cẩn thận dặn dò.

“Yên nào. Tôi đang khấn. Đừng có phá.” – Lê Tâm đưa chân đạp cô bạn sang bên cạnh. Cô đâu có khấn lung tung, cô là đang có chuyện muốn nhờ người ta thật mà.

“Cô ơi... bà cụ ngồi bên phải cô ý, bà ấy là bà ngoại con. Bà ngoại con là người rất rất tốt chỉ là hơi nói nhiều một chút thôi, nếu thật làm phiền cô cô cũng đừng buồn bà ấy nhé. Bà con đi lại hơi khó khăn, đường âm phủ gấp ghe mong cô chiều cố chăm sóc bà ấy một chút. Còn nữa, mỗi buổi sáng bà con rất ít khi ăn sáng, chỉ nhấp miếng trà nhạt, loại trà hai ngàn đồng một bó thật lớn đó cô, nếu được cô giúp bà con nấu giùm ấm nước...”

Cạch...

Hạo Nhân đập huyệt bậc thang, sóng mắt ngưng đọng. Tiếng dận dò vang vọng từ phía gian thất khiến cậu nhú mào. Hình như là... không... chắc chắn là... cô gái đó vừa nhắc tới tên mẹ cậu. Nhưng sau màn chào hỏi đó, mẹ cậu bị giáng cấp xuống làm người giúp việc của một bà lão không quen biết. Nắm chặt tay, mắt lạnh nhìn về phía phát ra âm thanh, lần đầu tiên Hạo Nhân nghi ngờ việc mình mang mẹ đến đây an táng là một sai lầm. Bước nhanh về phía cửa, Hạo Nhân quyết định phải nhìn xem kẻ to gan nào đang làm phiền mẹ cậu.

Bên trong, Lê Tâm vẫn rất nhiệt tình với màn khấn vái có một không hai của mình. Không nhờ thì thôi, đã nhờ thì nhờ cho hết, Lê Tâm cô trước giờ luôn treo phượng châm đỏ trên đầu mà sống.

“Còn nữa, bà con nói thật là hơi mất vệ sinh. Có ít tiền là cứ nhét vô chiếc vớ rách đặt ngay gối nằm, nếu cô có thấy thì đừng vứt cô nhé. A đúng rồi, cô mới từ nước ngoài về chắc chưa có tiền Việt, lần sau đến con nhất định sẽ đốt biếu cô...”

Đứng bên cạnh, Hà My và Sư thầy Huệ Mẫn lắc đầu ngao ngán. Haiz... không ngao ngán mới lạ. Mỗi khi có ai được thờ cúng trong này là Lê Tâm lại lôi bài đó ra nhờ vả, nghe mà toát cả mồ hôi. May mà người thân của họ không nghe thấy, nếu có e rằng không bị ăn chửi mới lạ.

Vừa đặt chân lên cửa thềm, tiếng chuông điện thoại vang lên khiến Hạo Nhân lần nữa bước chân ra ngoài.

“Gian thất thờ, phía sau cùng.”

“A Nhân, trở lại chính điện một chút. Bên công ty vừa chở tới một số vật dụng sinh hoạt tặng nhà chùa cần cậu đại diện trao tặng.” – Gia Huy ngập ngừng, không giấu nổi thắc mắc trong lòng – “Việc này... không phải anh Hạo Thiên vẫn làm sao?”

Bên kia điện thoại, Hạo Nhân nhớ lại những gì Hạo Thiên nói với cậu hai hôm trước. Anh ấy nói muốn cậu giúp một chuyện lại không nói rõ chuyện gì, đơn giản chỉ bỏ lại một câu đó là việc cậu nên làm. Bất quá nếu việc anh ấy muốn cậu làm là đại diện trao tặng cho nhà chùa thì cũng bình thường, nhưng không hiểu sao cậu lại có cảm giác Hạo Thiên không đơn giản chỉ muốn như vậy.

“Được.”

Ngắt kết nối, Hạo Nhân lần nữa quay vào gian thất. Cô gái lúc này đã không thấy nữa, nơi đây lại trở về trạng thái yên tĩnh vốn có. Cũng nhanh chân thật đấy, lúc này cậu thấy cô ta thật phiền phức nhưng giờ nghĩ lại mới rõ tình cảm cô ta dành cho bà mình rất nhiều, cũng không dễ bụng những lời cô ta lúc trước nữa.

Hạo Nhân lần nữa đốt nhang, cắm lên chiếc lư nhỏ đặt trước hũ tro cốt của mẹ, đôi mắt ánh lên sự dịu dàng.

“Đợi con.”

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Mi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chương 6.1

Tháng 11,

Trời miền Nam rực lửa.

Lệ Tâm nheo mắt, không khí oi nồng khiến cô khó thở. Nhìn bên dưới, một vài vật có trở nên xơ xác, lộ nền đất khô nứt. Lệ Tâm chớp chớp mắt, nóng bức khiến mắt cô khô rất, mọi thứ như mờ dần đi. Đưa tay vịn mũ lưỡi trai ra phía sau, cô khẽ xoa chiếc cổ căng cứng, nhìn cảnh lại nhớ cảnh.

Đồng Nai không phải quê gốc của cô, quê cô ở Miền Trung, rất nghèo. Thời gian này, nếu ở đó chắc đã vào mùa mưa. Mùa mưa là một danh từ dễ nghe, Lệ Tâm cười, nên gọi là mùa lũ thì chính xác hơn. Cô nhớ có năm nước lũ dâng cao, cả nhà chật vật ngồi trên nóc cổ thụ nhỏ mình tựa như chỉ có thể mưa bão sẽ thương sót mà bỏ qua cho họ. Nhớ đến khoảng thời gian 6 năm trước, lúc theo bà ngoại vào Nam sinh sống, cô và chị mình có chút ngỡ ngàng với khí hậu nơi đây, quanh năm luôn ẩm áp. Nghĩ cũng thật buồn cười. Đôi khi con người ta quá quen với khó khăn, đột nhiên gặp ngày thuận lợi không khỏi sinh cảm giác lạ lẫm.

Nóng! Mới đầu buổi sáng đã nóng như vậy không biết đến trưa sẽ thế nào đây? Lệ Tâm thở dài, ngược đầu nhìn trời cảm thán.

Cộp...

“Ui!” – Chớp mũi mát lạnh, Lệ Tâm nhướn mày nhìn chai nước lơ lửng trước mặt, bật cười.

“Anh Hùng, mũi em mà bị tẹt em nhất định kiểm anh tính sổ.”

“Ai bảo em khi không lại vịn mũ ra đằng sau làm gì?” – Đỗ Hùng buồn cười, đưa tay kéo sợi dây dù lấy từ bao xi măng đóng đưa trước mặt Lệ Tâm đang dưới cậu một tầng nhắc nhở - “Vì em anh đã tốn hẳn chín ngàn đồng mua chai Sting này, uống nhanh kẻo hết lạnh bây giờ.”

“Vì em? Em lại không vì anh à?” – Lệ Tâm xụ mặt, không mở dây dù mà trực tiếp vịn nắp chai tu luôn một hơi, uống xong lại giật dây ra hiệu để Đỗ Hùng kéo lên.

Vốn dĩ định bảo Lệ Tâm đừng uống nhưng quá hiểu tính cách cô nàng nên Đỗ Hùng miễn cưỡng lại kéo dây lên, than thở.

“Thật không nghĩ đã vào mùa mưa mà thời tiết càng ngày càng nóng. Việc này anh nhận đáng lý ra phải hoàn thành từ hôm qua rồi nhưng cuối cùng cũng không kịp. Gấp lắm mới nhờ đến em đó. Dù gì thì việc này không hợp với em.”

“Vậy không bị người ta la chứ anh? Bình thường có bao giờ anh trễ hẹn đâu?”

“Trời nóng quá nên mấy người làm chung với anh đều bị cảm hết rồi. Để đến một tuần liền vác mặt đón nắng. Nếu không phải anh đại diện nhận việc, thực muốn trốn luôn. Anh nói với người ta rồi, họ cũng thông cảm nhưng chỉ cho trễ hẹn thêm một ngày thành thử mới kéo em theo. Yên tâm, hai anh em mình làm thì chỉ mất nửa ngày thôi, anh vẫn trả em một ngày lương hoàn chỉnh. Quá hời rồi còn gì!”

Lệ Tâm gật đầu, tiếp tục công việc trước mắt. Trường Đại học L có luật bắt thành văn là hai năm sẽ cho sơn toàn bộ cơ sở lại một lần, thông thường sẽ chọn thời điểm nghỉ tết hay nghỉ hè. Cô nhắm tính, nếu bây giờ sơn lại thì chỉ mới hơn một năm nhưng lần tu sửa này lớn hơn mấy lần trước đó. Ngoài việc bố trí lại phòng ốc, đổi bàn ghế hỏng, trang bị máy bán nước tự động, trong khuôn viên trường còn có xây thêm mấy bồn cây. Tính ra thì trước đó ở khu nội trú diễn ra hoạt động diễn tập Phòng cháy chữa cháy xem ra cũng chỉ vì mục đích tưới nước cho mấy bồn cây này thì có. Lệ Tâm chắc lưỡi, một công đôi chuyện mà.

Khâu cuối cùng của việc tu sửa chính là sơn lại tường phía ngoài. Cơ sở có tổng cộng năm lầu. Trước đó, nhóm Đỗ Hùng đã sơn gần hết, chỉ còn từ tầng ba xuống, hướng cửa phụ. Đỗ Hùng bắt giàn giáo ngồi ở tầng ba, cô ở tầng hai, ngồi lệch nhau một chút để không bị nước sơn nhỏ trúng. Lệ Tâm nheo mắt nhìn xuống đất, quả thật không hợp với cô. Sáng nay cô và Đỗ Hùng quyết định pha sơn làm sớm, tránh bị nắng, thế nhưng cũng chẳng khá là bao nhiêu. Vạch tay áo, nhìn đồng hồ, hiện tại cô đang sơn bên cửa phụ, cũng sắp đến giờ vào học, sinh viên đông dần, đều đi vào theo lối cửa chính nên có phần đông đúc. Nhìn thôi đã thấy mệt rồi.

...

Cách đó không xa

Cộp...

Phù phù. . .

Hà My co cẳng chạy thực mạng. Mẹ ơi! Sáng nay có kiểm tra giữa kỳ, nếu không nhanh chân sẽ muộn mất. Tối qua rõ ràng cô đã cài đặt báo thức không nghĩ tới lại lẫn lộn hai chữ a.m với p.m, đáng lý báo thức buổi sáng lại thành ra báo thức buổi tối, giờ thì hay rồi chưa tới năm phút nữa đã tới giờ vào lớp. Cũng may sáng nay học ở cơ sở 5 – cơ sở mới xây cách cơ sở 3 chưa tới 1 km, không thì cô chết chắc.

Hà My thực muốn khóc, Lệ Tâm chắc chắn đã tới lớp thế mà chẳng gọi điện đánh thức cô, muốn cô bỏ thi chắc? Chuyện này về cứ thức ăn đánh tới, đừng mong cô cho sơ mũi thêm miếng nào. Đáng đời!

Phía cổng phụ cơ sở 3, hàng quán buổi sáng buôn bán có phần náo nhiệt. Bên lề đường, mấy sạp nhỏ bán thức ăn nhanh như xôi mặn – ngọt, bánh bò, bánh ướt, bánh mì... cũng rất đông người dừng xe ghé mua. Đối với nhiều người thì đây là cảnh tượng rất đời thường nhưng với những người ngoại quốc như Hiểu Đồng thì khung cảnh này vẫn có điểm cuốn hút đặc biệt.

“Bằng... cậu thấy không? Tớ rõ ràng không nói dối, đang đứng trước cổng trường đây.” – Hiểu Đồng vừa nói vừa xoay điện thoại về phía tấm bảng bên trên đề Hữu Bằng thấy rõ.

“Được rồi, lần này cậu thực không dối tớ. Hôm nay là ngày báo danh, cậu nhanh chóng lên Khoa đăng ký để họ sắp xếp chỗ ở. Tuyệt đối đừng ở bên ngoài. Hiểu không?” – Hữu Bằng khẽ cười, giọng nói không che giấu vẻ sùng nịnh.

“Được được... nhất định thế.” – Hiểu Đồng gật đầu đồng ý, tay còn lại cầm gói xôi đã mở hơ hơ trước màn hình – “Cậu nhìn xem... là xôi gà đó. Lần trước ăn cũng đã cách đây gần 10 năm rồi, không biết giờ có ngon như lúc đó không nữa?”

“Không phải vì món ăn đó cậu mới cất công sang Việt Nam đó chứ?” – Hữu Bằng thở dài, thật không còn gì để nói.

“Một phần thôi.” – Hiểu Đồng lém lỉnh – “Kỳ thực món ăn lễ đường bên này khá ngon. Bằng... cậu nghĩ mình có nên viết một cuốn sách về Ẩm thực đường phố Việt Nam không? Chắc chắn sẽ kiếm được rất nhiều tiền.”

“Mình chẳng nghĩ thế. Tốt nhất...”

Rầm...

Hiểu Đồng cảm thấy phía sau lưng bị vật gì đó tông mạnh, lao đảo ngã bệt xuống đất, điện thoại hay xôi gà đều văng đi đâu mất. Đầu óc choáng váng, mông hơi ê khiến cô nhất thời chưa lấy lại tinh thần, ngồi yên bất động.

“Ui da...” – Hà My nhăn nhó. Đang chạy vội lại gặp kẻ cản trước tầm mắt khiến cô không thắng lại kịp, va chạm nảy lửa.

Nghe thấy tiếng động phía sau, Hiểu Đồng hoàn hồn, quay đầu về sau nhìn kẻ đã đụng mình. Cô gái phía sau cũng trạc tuổi cô, mái tóc dài quá vai, đen nhánh lại rất thẳng. Gương mặt cô gái đó nhỏ nhắn, có lẽ đau nên hai mắt nhủu nhủu vào nhau lại tăng thêm vẻ trẻ con bướng bỉnh.

Hà My cũng nhanh chóng đánh giá kẻ đang ngã gần cô. Mái tóc xoăn nhẹ buột cao lộ ra chiếc cổ trắng mịn đẹp mắt. Cô gái này ăn mặc nhìn có vẻ rất tùy tiện, trên người mặc chiếc áo phông màu trắng phía trước điểm xuyến vài hình ảnh nhí nhố kết hợp cùng quần jean chấp vá, ngoài ra cũng không có trang sức gì kèm theo, buột hờ trên vai chiếc áo khoác nhẹ nhìn có vẻ lười biếng. Cô gái xoay đầu nhìn cô không chớp mắt, con giận của Hà My tăng cao.

“Đi đường phải nhìn về phía trước, khi không lại đi giạt lùi làm chi? Hà?”

“Tôi tôi...” – Hiểu Đồng bị đối phương la hét liên khựng người, miệng lắp bắp – “Cô chạy... chạy... nhanh... đẩy đẩy... tôi...”

“Đẩy gì mà đẩy. Là cô không nhìn đường đã vậy còn đi giạt lùi nên tôi mới đụng trúng. Cô không biết đi như vậy rất nguy hiểm hay sao? Hà?” – Hà My tức giận hét lớn.

“Cô cô... là cô... a... đi nhanh... đi nhanh nên... nên...” – Hiểu Đồng thật muốn khóc. Sao lại do cô được, nếu cô ta đi chậm thì làm sao va trúng cô. Cô ta vô lý quá!

“A...” – Hà My nhón chân định đứng dậy, không nghĩ tới lúc nãy ngã xuống, chân trật sang một bên nhất thời đau nhức. Thật xui xẻo!

“A... cặp của tôi...” – Hà My cúi xuống nhặt cặp, đoạn đứng dậy nhanh chóng chạy đi – “Chết mất, mình muộn thi mất rồi... không kịp mất...”

“Cô cô...” – Hiểu Đồng giữ tay Hà My lại, kiên quyết – “Cô... đụng trúng... trúng... tôi... phải phải... xin lỗi lỗi...”

“Xin gì mà xin... rõ ràng là lỗi của cô.” – Hà My giật tay ra khỏi tay cô nàng cá lăm, kiên quyết không xin lỗi – “Buông tay ra. Đi đường phải đi về phía trước. May mà tôi không đi xe không là cô chết chắc rồi. Nhớ đó.”

Nói đoạn Hà My chạy nhanh về phía trước, tốc độ càng lúc càng nhanh. Còn chưa tới một phút nữa là đến giờ vào lớp, cô có bay cũng không thể vừa tới nơi đã leo ngay lên tầng ba được. Chết mất thôi!

Hiểu Đồng nhăn nhó xoa xoa hai tay. Lúc nãy ngã xuống khiến đất cát bám đầy, lún vào da tạo thành những vết đỏ như bị nổi sởi vậy. Nhớ tới cô gái lúc nãy khiến cô lại thấy tức. Đúng là cô đi giạt lùi nhưng nếu cô nàng đó không chạy nhanh thì nhất định sẽ tránh được cô. Hic! Mất cô không phải mọc đằng sau, làm sao biết được phía sau có người mà tránh chứ! Cũng không phải cô cố ý mà, chỉ là muốn xác nhận với Bằng là cô đã tới nơi thôi.

Đúng rồi... Bằng của cô đâu rồi? Hiểu Đồng nhìn quanh cuối cùng cũng thấy chiếc điện thoại nằm gần chỗ ngã lúc này. Thật may! Điện thoại cô có ốp lưng chống va đập nên cơ bản không bị sao cả. Hiểu Đồng nhanh chóng ấn nút gọi lại, miệng mếu máo.

“Bằng... xôi gà của tớ bị người ta dè bẹp rồi... huhu...”

Hữu Bằng: “...”

Hà My chạy một đường tới phòng học tầng ba cũng may giảng viên bộ môn chưa tới. Vừa đặt cặp xuống đã quét mắt tìm Lê Tâm tính sổ. Lạ thật! Lê Tâm thế nhưng lại không đi học. Không phải cô ấy kiếm tiền say mê đến mức quên luôn cả ngày thi? Hà My đau lòng lấy điện thoại ấn nút gọi Lê Tâm.

Reng... Reng... Reng...

Lê Tâm đưa cây cọ sang hướng tay trái, tay phải lấy điện thoại từ trong túi ra, miệng khẽ cong lên.

“Sao vậy? Không phải bình thường đều nhắn tin sao?”

“Hôm nay là ngày thi giữa kỳ. Cậu rớt cuộc đang ở đâu vậy? Tới nhanh lên đi, giảng viên sắp tới rồi.” – Hà My đảo mắt nhìn quanh, không hiểu sao hôm nay giảng viên lại tới muộn như vậy.

“Không vội. Hôm qua lúc về tớ gặp thầy ấy, thầy nói hôm nay có lịch công tác gấp, lúc chiều lên khoa xin sắp người giảng dạy thế thầy rồi.”

“Thật sự? Con nhỏ chết tiệt, sao không nói sớm? Hại tớ chạy thực mạng cậu vui lắm hả?” – Hà My kích động hét lớn.

“Chỉ là muốn rằng luyện khả năng tự giác của cậu thôi mà.”

“Vậy thầy có nói hôm nay ai dạy không? Tớ muốn chuẩn xuống căn tin ăn sáng. Đói quá!” – Hà My gục mặt lên bàn, ôm bụng thuê thảo.

“Ai... Đó là sắp xếp của Khoa, miễn không trống tiết là được. Đầu giờ chắc không ai điểm danh đâu, cậu đi ăn đi. Đến giữa giờ tớ xong việc sẽ lên ngay. Tớ đã đeo sẵn thẻ sinh viên rồi, không cần xuống cổng luôn ra cho tớ như mấy lần trước đâu.”

Hà My đang định trả lời, phía cửa phòng học đã có người đi đến. Hà My cất giọng ỉu xìu.

“Không đi được rồi, giảng viên lên. Lát gặp cậu.”]

Lệ Tâm mỉm cười cất điện thoại. Nghe giọng thì có vẻ Hà My sắp đói đến xỉu rồi. Trước giờ cô không có thói quen ăn sáng, nhịn đói chút cũng không sao nhưng Hà My từ nhỏ đã được gia đình chăm nom kỹ càng, ba bữa ăn chính hai bữa ăn phụ đều đủ cả. Lệ Tâm nghĩ, làm xong việc nhất định sẽ mua một chai sữa bắp lên cho Hà My, xem như vì tương lai ăn ké mà đầu tư vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khép Mi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 6.2

Hôm nay là ngày đón chào sinh viên trao đổi từ trường Đại học S Lý Thị - Đài Loan đến Việt Nam, ngay từ đầu giờ sáng, Hiệu trưởng cùng giảng viên đại diện các khoa của Đại học L Đồng Nai đã có mặt tại cơ sở chính chuẩn bị công tác đón tiếp. Đại học L thành lập từ những năm 90 với ba cơ sở ban đầu. Sau quy mô ngành đào tạo tăng lên, cơ sở đào tạo cũng tăng thêm cả về số lượng lẫn chất lượng. Bên cạnh đó, Trường còn xây dựng thêm khu nội trú có sức chứa khoảng một ngàn sinh viên và được đặt ở cơ sở 3. Theo lịch trình thì hai ngày đầu tiên sinh viên Đại học S sẽ tạm trú ở khách sạn Newstar, tham quan du lịch những địa danh nổi tiếng ở nơi này trước khi bắt đầu năm học. Tuy nhiên kế hoạch đưa ra trước đó không được giảng viên Đại học S ủng hộ. Họ kiến nghị để sinh viên mình trước mắt nhanh chóng ổn định chỗ ở và lịch học, việc tham quan sẽ linh động kết hợp với sinh viên bản địa trong thời gian học tại đây.

Thật ra, ý kiến này cũng không tồi chỉ là mục đích của người đưa ra ý kiến không phải chỉ dừng ở đó. Gia Huy nhăn mặt. Theo đúng lịch thì hôm nay Hiệu Đồng sẽ sớm báo danh, chỉ cần đứng đợi ở cơ sở 3 này nhất định sẽ tóm được cô nàng nhưng đến giờ vẫn chưa thấy.

Gia Huy thở dài. Có khi Hiệu Đồng chỉ dùng có đó để hợp thức hóa việc đi bụi của cô nàng cũng nên, đâu có chắc cô ta sẽ nhớ đến việc sang đây để học chứ!

“Hiện tại chúng ta đang đứng tại cơ sở 3, Giảng đường chính của Khoa Đông Phương và Khoa Ngôn ngữ Anh, đây là một trong những Giảng đường có diện tích lớn nhất của Đại học L...” – Hiệu trưởng Đại học L vừa dứt lời, phiên dịch viên của trường vô cùng nhiệt tình hướng các vị giảng viên Đại học S giới thiệu.

“Lớn để làm gì chứ, chỉ khó tìm người.” – Gia Huy cảm thán. Ở Đài Loan muốn tìm một người đối với cậu không khó, nhưng ở nước ngoài thì đó lại là chuyện chẳng dễ dàng gì.

Gia Huy liếc nhìn người đang đứng bên cạnh, tự tìm niềm vui cho mình. Kỳ thật khi sang đây cậu không hề biết Hạo Nhân đã nhận lời làm người Đại diện cho hoạt động Giáo dục của Đại học S Lý Thị tại Đồng Nai nên mới liều chết nhuộm màu tóc cho cậu ta. Thuốc nhuộm đó là loại đặc biệt, chỉ cần không ra nắng thì màu tóc chỉ hơi chuyển hung đỏ, nhưng dưới ánh sáng mặt trời thì cực kỳ rực rỡ. Ừm... giống đóa hoa mặt trời. Cũng may mấy hôm trước đi Quan Âm Tự Viện toàn ở trong nhà, nếu không thì thật bất nhả. Một điểm cậu yêu thích chính là khả năng giữ màu tóc cực kỳ cực kỳ lợi hại, muốn xả màu nhuộm về nguyên gốc ban đầu thì cách duy nhất chính là dùng chất xả đặc biệt của nó. Thành ra...

Hạo Nhân sắc mặt không lộ rõ cảm xúc nhưng với kinh nghiệm tiếp xúc hơn hai mươi năm Gia Huy có thể lấy mạng ra bảo đảm cậu ta đang kiềm chế cơn giận trong lòng. Năm giây, liếc một lần, thêm năm giây sau lại liếc thêm lần nữa, thêm vài lần thì... lòng mày Hạo Nhân xoắn tít lại một chỗ dọa Gia Huy giật nảy mình. Được rồi, vì cậu không hiểu chuyện nên hại cậu ta giữa trời Nam nóng bức phải đội mũ bịt bùng, từ vị Đại diện cao quý phút chốc phải ăn mặc như mấy cậu nhóc sinh viên trong đoàn. Cậu ta vẫn đồng ý đi với cậu tới đây đã là may mắn lắm rồi. Gia Huy suy nghĩ, giả dụ cậu ta vì lý do này quãng luôn việc Đại diện sang một bên thì cậu chết chắc. Nghĩ thôi đã thấy hãi rồi.

“Khi nào thì xong công việc?” – Hạo Nhân không kiên nhẫn – “Lịch sử thành lập trường có nhất định ai cũng phải biết. Nội dung giáo dục mới là cái sinh viên nên nghe nhiều.”

“Cậu hai... đây là cách đón chào của trường họ, lịch sử thì nghe, nghe xong cũng không cần nhớ tới. Đối với người làm kinh doanh như cậu đúng thật là làm khó.” – Gia Huy thấp giọng - “Tôi cũng cực kỳ bài xích nội dung chào đón này. Không thú vị tí nào hết.”

Hạo Nhân im lặng. Một số thứ khi đã trở thành khuôn mẫu thì không dễ gì thay đổi được. Nếu đã vậy thì dù muốn hay không cũng nên học cách để thích ứng.

Khuôn viên trường so với các trường Đại học cậu từng đến thì nơi này diện tích không lớn. Tổng thể gồm tòa nhà cơ sở 3 cao năm tầng, khu nội trú cũng năm tầng và khu căn tin được xây liền kề đó. Hạo Nhân nghĩ, tuy diện tích không quá rộng nhưng bài trí tương đối hợp lý, kết hợp với mấy bồn cây phía bên ngoài tạo thêm không gian xanh nhìn rất dịu mắt.

Đang mãi mê đánh giá kiến trúc, Hạo Nhân chợt nghe thấy một âm thanh có phần quen thuộc, bắt giác đi về hướng đó.

Gia Huy đang đi bên cạnh Hạo Nhân, thấy cậu ta chuyển hướng cũng đi theo. Lúc hai người tới nơi thì thấy đó cũng là một cửa để vào tòa nhà cơ sở 3, hơi nhỏ nên chắc là cửa phụ.

Giàn giáo được bắt lên đến tầng 3 của tòa nhà, trên đó có một chàng trai đang ngồi, lưng thẳng rộng lưng loát quệt sơn lên tường ngoài. Phía dưới đó một tầng, một bóng dáng có phần nhỏ bé hơn khoác bên ngoài một chiếc áo sọc caro rộng thùng thình, chiếc quần thể dục thẫm màu cũng đang làm công việc như thế. Dưới nền đất, từng tấm nilong cũ kỹ được phủ kín nên chắc là để nước sơn không day bẩn nền. Hạo Nhân nhú mày, chăm chú nhìn cảnh tượng trước mắt, tự hỏi bản thân sao lại đi đến đây?

“Sao vậy?” – Gia Huy khó hiểu nhìn cậu bạn – “Khi không lại đi đến đây?”

“Không biết.” – Hạo Nhân thành thực trả lời – “Chỉ là muốn đến thôi.”

Gia Huy biết Hạo Nhân không muốn nói nhiều nên cũng không hỏi nữa, tay đưa máy ảnh lên cao, chụp thêm một vài tấm ảnh. Sang giao lưu đúng dịp trường họ tu sửa, xem ra họ cũng rất có thành ý. Gia Huy cười thầm, thay vì nghe họ thao thao bất tuyệt về lịch sử thành lập trường, cậu vẫn thấy tranh thủ chụp ảnh lại có ý nghĩa hơn rất nhiều. Đưa máy lên cao, chụp ngay hai người đang mãi mê làm việc phía trên.

...

Reng... reng... reng...

Điện thoại lần nữa vang lên, lại là Hà My gọi đến. Lệ Tâm miễn cưỡng nhận máy.

[“Lại gì nữa vậy?”]

“Cậu mau lên đây đi. Sáng nay cô Hằng dạy thế, vẫn thuyết trình đây này.” – Hà My hốt hoảng- “Không phải buổi này sắp xếp để không trống tiết thôi sao, sao giờ vẫn kiểm tra? Ôi...”

“Cái gì?” – Lệ Tâm hét lớn – “Có thật cô Hằng? Trời đất... cô ấy cũng là Trợ giảng bộ môn này, tớ quên mất. My, cậu nói Đình Hải tới qua tớ gửi mail Powerpoint vào hộp thư của cậu ấy rồi, cứ mở lên, 5 phút sau tớ có mặt ở đó.”

“Cậu ấy đi lấy máy chiếu rồi. Cậu lên nhanh đi, không cả đám ăn zero bây giờ.”]

...

Ngay khi Hạo Nhân định nhấc chân đi, tiếng Lệ Tâm trả lời điện thoại khiến cậu dừng bước. Cảm giác quen thuộc, Hạo Nhân chắc rằng giọng nói này cậu đã từng nghe thấy ở đâu đó rồi. Trước giờ cậu rất ít chú tâm tới những điểm như thế này, thấy rằng nó không cần thiết nhưng lần này lại bất ngờ bị thu hút. Nghe chất giọng thì chắc đó là một cô gái. Cậu khi nào thì quen một cô gái ở nơi hơn hai mươi năm mới quay trở về? Hạo Nhân mãi suy nghĩ, không biết chân từ lúc nào đã tự giác bước về phía đó, đứng gần giàn giáo nơi phát ra âm thanh.

Lệ Tâm nhanh chóng cất điện thoại trong túi, hướng Đỗ Hùng đang ngồi phía trên lớn tiếng.

“Anh... em có việc gấp, không đi không được. Phần còn lại anh tự làm nhé. Nếu không kịp cứ để chiều, chiều em quay lại giúp anh.”

“Sao vậy? Nếu gấp em cứ đi đi, còn lại không nhiều, mình anh làm được rồi.” – Đỗ Hùng cúi đầu nhìn xuống dưới, dạn dỏ – “Phía dưới đặt nhiều đồ, em cẩn thận kéo va phải.”

“Dạ... em...” – Lệ Tâm đứng dậy khỏi tấm ván, định nhảy vô tầng hai rồi đi xuống dưới. Nhưng ngồi lâu khiến cô bị tê chân nhất thời đứng không vững, bật ngã xuống khoảng không phía dưới.

“Á...”

Hạo Nhân vừa tới nơi, nhìn thấy cô gái đang đứng dậy, thân hình nhỏ bé bỗng lay động như sắp rơi xuống dưới. Từ nơi đó xuống đất khoảng cách không

cao nhưng nếu ngã theo hướng bật ngựa sẽ rất nguy hiểm. Không nghĩ thêm nữa Hạo Nhân chạy nhanh về hướng đó, đưa tay về phía trước, đúng lúc Lê Tâm ngã từ trên đó đón lấy.

Tấm nilong rơi tuột, không độ ma sát khiến Hạo Nhân hơi trượt chân. Cũng may trước đó cậu từng luyện võ nên khả năng giữ thăng bằng tương đối tốt, ôm cô gái xoay vòng rồi khụy chân xuống nền.

Khi vừa rơi xuống Lê Tâm đã la lớn, khiến mọi người đang tham quan gần đó hốt hoảng chạy tới vừa đúng lúc Lê Tâm rơi xuống đất. Trước mắt họ là hình ảnh một chàng trai đang ôm một cô gái vào lòng, chân khụy xuống nền đất.

Gia Huy chấn động nhìn cảnh tượng trước mắt. Hạo Nhân bây giờ không còn vẻ lạnh lùng thường ngày, ánh mắt bi thương phảng phất nét ám áp lại giống như là lo lắng nhìn cô gái trước ngực. Gia Huy chưa bao giờ thấy Hạo Nhân như vậy, tay không tự chủ ấn xuống vô tình chụp trọn cảnh Hạo Nhân và cô gái xa lạ vào khung hình.

Hạo Nhân nhìn cô gái trước ngực mình, hai mắt vẫn nhắm chặt chứng tỏ cô ấy vẫn còn đang sợ, chưa ý thức được bản thân không còn nguy hiểm, nhón chân đứng dậy. Chớp mũi xinh khẽ chun lại, làn da trắng nhợt, hai tay nắm chặt thành quả đấm. Đột nhiên, cậu thấy lo, nắm chặt tay như vậy móng tay sẽ cắm vào lòng bàn tay mất, cô ta không thấy đau sao? Mái tóc cô gái ngắn, đen tuyền, trên đầu đội một cái mũ lưỡi trai màu nâu quay ngược vành mũ về phía sau nhìn có vẻ tùy tiện. Nhìn cô gái đã bất động trong ngực cậu hơn mười giây vẫn không chịu mở mắt, Hạo Nhân có chút không kiên nhẫn, cất giọng.

“Cô... không sao?”

Âm thanh rất gần, Lê Tâm đột nhiên mở mắt, mũi thở hết ra, miệng há to. Hình như không có đau đớn, cô không phải đã ngã xuống dưới đất sao, sao lại không thấy đau gì hết?

“Tâm... em không sao chứ?” – Đỗ Hùng bị cảnh tượng vừa rồi dọa sợ, la lớn. Khi này thấy Lê Tâm ngã từ trên xuống tìm cậu như muốn vọt ra khỏi lồng ngực, cũng may phía dưới có người đón kịp. Nhưng sao không nghe thấy tiếng Lê Tâm nữa? Không lẽ cô bé vẫn bị thương?

“Em... em...” – Lê Tâm không nói được hết câu, tay thả lỏng, chớp mắt nhìn lên cao như xác nhận bản thân mình có thật hay không đã rơi xuống đất.

Đỗ Hùng không giữ được bình tĩnh, nhào người về phía trong tòa nhà, leo xuống. Lúc leo qua lan can, không cẩn thận nên gót chân huyếch nhẹ vô thùng sơn đang để bên cạnh, nước sơn sánh ra bên ngoài, đổ xuống.

Hạo Nhân không hề biết đến nguy hiểm đang ở phía trên, vẫn đang nhìn cô gái trước mắt. Lê Tâm sau khi nghe Đỗ Hùng gọi đã tỉnh táo lại đôi chút, mắt nhìn thấy thùng sơn đang đổ xuống nhanh nhẹn nghiêng người nhảy xuống, tay trái vung lên hất thẳng mũ Hạo Nhân xuống dưới đất.

Ào...

Hạo Nhân thấy trước mắt mờ dần, mũi phảng phất mùi sơn nồng làm cậu hơi choáng váng, cơ bản chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Mọi người xung quanh ngây ngời, nhất thời không gian yên lặng đến mức nghe được tiếng hít thở. Chiếc máy ảnh cầm trên tay lúc này đã buông xuống từ khi nào, đặt trước ngực Gia Huy. Gia Huy mím môi, chưa bao giờ cậu thấy Hạo Nhân chật vật như lúc này.

Chiếc mũ rơi xuống, mọi người nhìn thấy hình dáng của chàng trai trước mặt. Chàng trai rất cao, chắc hẳn không dưới một mét tám, khuôn mặt đẹp như vị thần trong thần thoại Hy Lạp. Chiếc mũi cao, thẳng; đôi môi mỏng hơi mím lại, không rõ cảm xúc; chiếc cằm cương nghị tỏa vẻ lạnh lùng. Nhưng đẹp nhất vẫn là đôi mắt, một đôi mắt đen, sâu thẳm lại mang vẻ bi thương khiến người đối diện cảm thấy ngộp thở.

“Học trưởng... học trưởng Hạo Nhân...” – Một cô bé sinh viên Đại học S Lý Thị không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

“Không thể nào... anh ấy không thể có mặt ở đây được.” – Một cô bé khác cất giọng không chắc chắn – “Anh ấy đã tốt nghiệp trước rồi mà, sao lại có mặt trong đoàn sinh viên trao đổi như chúng ta được?”

“Nhưng mà...”

Tiếng thảo luận càng lúc càng to, Lê Tâm không hiểu họ đang nói gì đoán chắc là đang nói về cô. Lê Tâm cúi đầu, không dám nhìn chàng trai trước mặt. Cô mới nhảy xuống từ tay anh ta nên chắc anh ấy là người đã cứu cô. Chàng trai yên lặng không nói một tiếng nào, nước sơn từ trên đầu, theo tóc chảy xuống gương mặt như thể đang vẽ nên những nét hoàn mỹ trên gương mặt lạnh lùng. Chiếc áo phông màu đen bết những mảng sơn lớn, chiếc quần ka ki cùng màu cũng lấm tẩm những vệt sơn xanh trông vô cùng thê thảm. Quả thật Lê Tâm không cố ý. Phản ứng cơ thể cô trước giờ nhanh nhẹn, ngay khi có nguy hiểm sẽ cố sức tránh khỏi cơ bản không kịp thông báo với anh ta. Ít nhiều cũng là lỗi của cô, Lê Tâm đánh bạo đi đến trước mặt người đó.

“Tôi... tôi...”

“Em không sao chứ?” – Đỗ Hùng vừa xuống tới nơi đã kéo Lê Tâm sang kiểm tra tổng thể, lo lắng cô nàng bị thương khiến anh không kịp nhìn chàng trai nhếch nhác đứng kế bên đó.

“Em... em...”

“Em... em... sao? Trời ơi... em làm sao vậy? Em không bị sao chứ?” – Đỗ Hùng nhìn trước nhìn sau một lượt vẫn không thấy Lê Tâm có xây xát gì nhưng mãi vẫn không nói được câu hoàn chỉnh khiến cậu lo lắng không thôi.

Reng... reng... reng...

Tiếng điện thoại rung trong túi quần, Lệ Tâm hốt hoảng không thôi. Chết cô rồi, còn buổi thi giữa kì nữa. Lệ Tâm không suy nghĩ nhiều, co cẳng chạy khỏi hiện trường, nhắm thẳng phía cổng chạy tới không kịp nói lại một lời, bỏ lại sau lưng là ánh mắt ngỡ ngàng của tất cả mọi người.

Nhìn bóng dáng cô gái thoáng qua trước mắt, Hạo Nhân đưa tay định bắt lại nhưng chỉ chạm vào khoảng không trước mắt. Chết tiệt! Nước son khiến mắt cậu nhòe đi không thấy rõ. Hạo Nhân nhíu mày, điều chỉnh mắt kiểm chiếc mũ vừa rơi xuống đất, gấp lại lau đi chút son còn dính lại trên mặt.

Gia Huy sau giây phút thất thần cũng tỉnh táo lại đôi chút, nhanh chóng bước lại gần Hạo Nhân.

“A Nhân... Cậu...”

“Không sao.” – Hạo Nhân đè ép giọng, cố giữ bản thân bình tĩnh.

“A... cậu là người đỡ con bé phải không? Tôi... tôi... thay nó cảm ơn cậu.” – Đỗ Hùng nhìn biểu cảm của chàng trai trước mặt không dám nhiều lời. Không hiểu sao cậu thấy ở chàng trai này toát nên vẻ âm trầm, lạnh lùng tựa băng tuyết ngàn năm vậy.

“Không cần.” – Hạo Nhân gằn giọng.

“Được được... vậy tôi...” – Đỗ Hùng quyết định không nhiều lời nữa. Cậu còn việc phải làm, không can đảm ở đây vuốt băng lạnh, vẫn nên rời khỏi hiện trường là tốt hơn.

Ngay khi Đỗ Hùng quay gót, chợt nghe âm thanh lạnh thấu xương từ phía sau vọng tới, nhất thời cosplay tượng tại chỗ.

“Đứng lại.” – Hạo Nhân quét ánh mắt tựa đao kiếm về phía chàng trai đang định bước đi, giọng nói lạnh lùng không rét chết đối phương không đền tiền – “Cô gái đó... cô ta là ai?”

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 7

Khung cửa sổ thủy tinh không ngăn được ánh sáng bên ngoài truyền vào, Hạo Nhân nheo mắt. Đầu đau như búa bổ, cổ họng hơi rát, tay chân không còn sức lực chắc chắn là dấu hiệu của việc bị cảm lạnh. Hôm qua sau khi từ trường trở về, cậu đã tắm rửa rất lâu. Nước son theo dòng chảy khắp người cậu, đưa tay chà mạnh cổ đến mức đỏ ửng lên nhưng mớ hồ vẫn chưa tan hết cái màu xanh đáng ghét đó. Nhấc tay ra khỏi cổ, lau nhẹ tầng mồ hôi trên trán; trước đó Gia Huy đã tự ý nhuộm màu tóc cậu, thật không biết dùng loại thuốc nhuộm nào mà nước son không bám lại được chỉ có da đầu thì không được may mắn như thế khiến cậu phải gội rửa một lúc khá lâu.

Không gian yên ắng, tiếng hít thở như có như không khiến khung cảnh càng trở nên nặng nề, Hạo Nhân cứ nằm vậy nhìn trần nhà. Cậu mơ hồ nghĩ đến một số việc trước kia, khi ấy mẹ cậu còn sống. Có một lần, nhà hàng xóm sửa nhà, cậu lên mẹ sang đó chơi. Nhìn mấy hộp sơn để ngoài sân, cậu thật cao hứng. Căn nhà của cậu không được tô màu, chỉ là một bức tường xi măng thô kệch, mỗi khi có mưa xuống sẽ loang lổ từng mảng trông rất nhếch nhác. Có lẽ cậu quá chú tâm nên không phát hiện có người đằng sau, cuối cùng bị người đó đẩy ngã vào mấy thùng sơn. Chất sơn dính dính, mùi nồng xông thẳng vào mũi khiến cậu bôn nôn, chưa kịp phản ứng đã bị chủ nhà kéo thẳng dậy, tát vào mặt.

Có đau hay không cậu không nhớ, chỉ nhớ hình dáng mẹ chạy vội từ bên nhà sang, kéo cậu vào lòng rồi cúi thấp đầu xin lỗi người đó. Mẹ ôm cậu về nhà, nấu nước ấm rồi tắm rửa cho cậu rất lâu, rất lâu. Nước xối lên người tung tóe, chảy dài lên gương mặt mẹ, ấm nóng.

Không biết là nước mắt hay nước tắm của cậu?

“Mẹ... con bị đánh... con không khóc sao mẹ lại khóc?” – Hạo Nhân mím môi.

Mẹ Hứa không nói gì, chỉ nhìn cậu. Sau đó cậu thấy hình dáng mẹ phóng lớn lên, mẹ cúi người ôm cậu vào lòng rồi liên tục xin lỗi cậu.

Hạo Nhân không hiểu, không phải mẹ làm đổ sơn khiến bác ấy tức giận, không phải mẹ đánh cậu tại sao mẹ lại xin lỗi cậu?

Hạo Nhân không biết rằng, nếu cậu khóc, mẹ cậu sẽ tự dặn mình đây là lần đầu cậu bị người khác đánh, cậu sợ nên khóc; nhưng khi nhìn cậu im lặng như không có chuyện gì xảy ra, bà hiểu rằng cậu đã quen với việc bị bắt nạt, đã quen nên không còn cảm giác. Sự bất lực khiến bà tự trách bản thân mình, trái tim như bị bóp nghẹt, biến dạng đến đau.

Cốc cốc cốc...

Tiếng gõ cửa vang lên, tâm trạng Hạo Nhân dần bình ổn. Mở cửa ra, Gia Huy nhanh như gió xộc thẳng vào phòng cậu, như thể chỉ chậm một giây sẽ bị nhốt trở ra ngoài. Hạo Nhân không nói gì, đưa tay chốt cửa.

“Cậu vẫn ổn chứ?” – Gia Huy mỉm cười tinh quái – “Tôi cứ tưởng cậu tức chết rồi.”

“Ừ.” – Hạo Nhân mở tủ lạnh lấy nước ném về phía Gia Huy, còn mình thì mở lốc nước để bên ngoài, vắn nấp uống. Cốc nóng như lửa đốt, uống từng ngụm từng ngụm để hạ hỏa chẳng mấy chốc đã hết nửa chai.

“Cậu sao vậy?” – Gia Huy giật mình – “Sao lại uống nước như thế? Không phải bị cảm rồi đi.”

“Cổ hơi nóng, có chút rát.” – Hạo Nhân đứng dậy bước vào nhà vệ sinh. Một lát sau, cậu cầm một chiếc khăn nhỏ lau mặt, xua đi cảm giác bết bát khó chịu.

“Bắt đầu từ hôm qua đến giờ? Có cần liên hệ bác sĩ hộ cậu không?”

“Không cần. Cậu liên hệ lịch làm việc với trường hộ tôi là được.”

“Không thành vấn đề. Mà A Nhân... cậu thật sự trở thành đại diện của Tập đoàn Lý Thị tại Việt Nam?”

Hạo Nhân im lặng, Gia Huy xem như đó là thừa nhận. Cậu không hiểu. Trước giờ Hạo Nhân luôn tránh xa những hoạt động liên quan tới truyền thông của Lý Thị, chuẩn bị cho sự ra đi trong im lặng của mình sao lần này lại có quyết định như thế? Phải biết rằng, trước giờ truyền thông chỉ biết Lý Gia có đại thiếu gia Lý Hạo Thiên, hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của Nhị thiếu gia Hứa Hạo Nhân, dù đây không phải ở Đài Loan nhưng việc chấp nhận là đại diện cũng sẽ khiến cậu ta bị chú ý.

Phải thừa nhận rằng đời thứ năm của Lý thị ở Đài Loan, Hạo Nhân là người tài hoa bậc nhất. Tập đoàn Xây dựng Lý Thị nhờ những thiết kế độc đáo của cậu ta chỉ trong ba năm ngắn ngủi đã đứng vững ở vị trí đầu ngành. Ngoài thiết kế, Hạo Nhân có óc kinh doanh nhanh nhạy, vô tình hữu ý những ý kiến cậu ta đưa ra luôn trở thành quyết sách của Tập đoàn trong vài năm qua.

Gia Huy cảm thấy thật buồn cười. Nhiều kẻ tranh nhau công lao không phải của họ, có người lại phủ nhận những thứ mình cố sức làm ra, Hạo Nhân là điển hình tiêu biểu của vế sau. Một điều cậu không hiểu nữa là việc anh Hạo Thiên hoàn toàn không có ý kiến về việc này, vấn đề cậu ta bình lặng trong tối, bản thân lại trở thành tâm điểm của Lý Thị.

Rốt cuộc thì hai người bọn họ đang chơi trò gì đây?

“Việc đại diện này không liên quan đến kinh doanh của Lý Thị tại Việt Nam. Đơn giản chỉ là đại diện tài trợ học bổng và tham gia hoạt động hợp tác giáo dục của Đại học S Lý Thị và Đại học L Đồng Nai.” – Hạo Nhân trầm giọng – “Nếu cậu đang lo lắng tới vấn đề truyền thông thì không cần nghĩ nữa. Tôi không mang họ Lý, chỉ được xem là nhân viên Lý Thị công tác tại Việt Nam trong vài tháng tới... Không hơn.”

Gia Huy gật đầu, xem như đã hiểu. Người có thể khiến Hạo Nhân miễn cưỡng nhận việc này ngoài bác Lý Uy thì không còn ai khác. Những lần hợp tác trước đó, bên phía trụ sở chính đều cử người từ Đại học S nhận vị trí này, nên truyền thông cũng không có hứng thú tìm hiểu. Xem như cậu nghĩ nhiều rồi.

“Lịch hợp tác lần này tập trung cả nội dung giảng dạy lẫn hoạt động giao lưu. Tuần sau sẽ bắt đầu. Trước mắt cậu cứ nghỉ ngơi đi.”

“Được.” – Hạo Nhân ngả đầu dựa vào ghế, chẳng buồn tiếp chuyện Gia Huy nữa, hạ lệnh đuổi khách – “Nhớ khép cửa.”

Gia Huy trề miệng, quả là tên lạnh lùng. Hết chuyện liền xua cậu như xua tà, chẳng nghĩ xem cậu tốt với cậu ta bao nhiêu.

“Đợi đã. Đã nói hết đâu.” – Gia Huy ịu xù – “Hôm qua tôi quên không nói với cậu một chuyện. Anh Hạo Thiên nói gần đây có một khu công viên khá rộng, cảnh trí đẹp thích hợp để cậu chạy thể dục buổi sáng. Lúc trước tôi đã đi ngang qua, rất đẹp. Ngày mai đưa cậu tới đó xem thử. Ok?”

Lúc nghe Hạo Thiên nói Hạo Nhân có thói quen chạy bộ buổi sáng, Gia Huy cảm thấy rất khó tin. Những năm gần đây Hạo Nhân rất ít khi ở Lý Gia mà dù có về Lý Gia cũng toàn do cậu đến sớm đánh thức; thời gian hai người gặp nhau ở trường đa phần là ở căn tin. Chưa từng thấy cậu ta có sở thích gì đặc biệt nhưng xem ra cậu hiểu quá ít về con người này rồi. Lần này, Gia Huy càng thêm bội phục Hạo Thiên, quả thật anh ấy rất yêu em trai mình.

Những lời Gia Huy nói khiến lòng Hạo Nhân gọn sóng. Từ chỗ ở, nơi an nghỉ của mẹ tới những thứ nhỏ nhặt như bày trí phòng ốc, thói quen sinh hoạt hàng ngày Hạo Thiên đều thay cậu an bài. Hạo Thiên quan tâm cậu, cậu đều biết nhưng quan tâm tới mức này thì cậu chưa bao giờ nghĩ đến.

Ngay từ hôm đầu đến đây, cậu đã để ý tới vị trí của khu chung cư này. Không chỉ gần trường học và siêu thị, nơi đây cũng rất gần với Quan Âm Tự Viện – nơi mẹ cậu an nghỉ, phải công nhận đây là một khu chung cư quá phù hợp để cậu sống trong thời gian sắp tới. Chỉ có một điều cậu không hài lòng lắm là khuôn viên bên trong chung cư rất nhỏ, không thích hợp cho thói quen chạy bộ buổi sáng của cậu. Nhưng xem ra cậu đánh giá quá thấp sự hiểu biết của Hạo Thiên về mình, trước giờ cậu đa phần chọn trường nội trú rất ít khi về Lý Gia nên tin rằng thói quen này gần như không ai biết không nghĩ tới Hạo Thiên lại nắm rõ như vậy.

“Được. Sáng mai tôi sẽ đợi cậu dưới cổng.”

“Ok. Tôi sẽ cố tới sớm.” – Gia Huy góp ý – “Thực ra nếu đi từ đây tới công viên đó tôi nghĩ cậu nên sử dụng xe sẽ tốt hơn. Nơi đó có khu giữ xe riêng,

tập xong có thể trực tiếp lái xe trở về.”

“Trước mắt không cần nghĩ tới điều này, nếu cần thiết tôi sẽ mua phương tiện để đi. So với tôi nhân nhả thì giảng viên trao đổi là cậu cần hơn nhiều.”

“Được. Tôi không ý kiến nữa. Cậu nghỉ ngơi đi, cần thiết thì liên hệ với tôi.”

Gia Huy bước ra cửa, ánh mắt ngập ngừng nhìn Hạo Nhân đang nửa nằm nửa ngồi trên ghế. Con người yếu đuối nhất là lúc đau ốm không có ai bên cạnh, không lẽ Hạo Nhân lại không cảm thấy như vậy ư?

Gia Huy lắc đầu, miệng lẩm nhẩm - “Bộ mặt lạnh lùng đó trưng ra cho ai xem chứ. Thật không biết ai có thể xé tan cái mặt nạ thối tha đó đây?”

Haiz...

Còn lại một mình trong phòng, Hạo Nhân lơ đãng nhớ lại sự việc diễn ra ngày hôm qua. Cô gái kia... Nghĩ tới hình ảnh nhếch nhác của cậu ngày hôm qua, Hạo Nhân có chút ân hận vì hành động của mình lúc đó. Ngay khi được cậu cứu, cô ta biến mất như một con gió, không quan tâm người cứu mình đang chật vật thế nào. Một người vô trách nhiệm!

Hạo Nhân buồn bực, chẳng hiểu khi đó cậu nghĩ gì lại muốn biết cô ta là ai. Tuy không thu được kết quả gì nhưng linh cảm mách bảo chắc chắn cậu sẽ gặp lại cô ta lần nữa.

Cô gái... tốt nhất đừng để tôi gặp lại... nếu không... tôi e bản thân mình sẽ khiến cô ân hận về hành động vô ơn lúc đó.

Ở một nơi xa, Lê Tâm không biết bản thân mình vừa kết thù với một ai đó vẫn vui vẻ gặm chân gà bỏ xôi với ba cô bạn cùng phòng. Kỳ thực trong đầu Lê Tâm cũng rất biết ơn người đã cứu cô, có điều sự việc diễn ra quá nhanh nên cô không có ấn tượng lắm về vị ân nhân của mình.

Thực ra, ngay tối hôm qua Đỗ Hùng đã gọi điện kể với cô về tình hình hiện trường sau khi cô rời khỏi. Nhìn thái độ của đối phương không được thiện lắm nên khi anh ta hỏi về cô, Đỗ Hùng quyết định giấu nhẹm, chỉ báo đó là nhân viên thời vụ anh ta kêu làm hôm nay, chưa xong việc không cần thanh toán nên cũng chẳng cần tìm cô làm gì nữa. Mấy người còn lại tuy là giảng viên khoa Đông Phương nhưng chuyên ngành Trung Quốc học, căn bản chưa từng gặp sinh viên ngành Việt Nam học như cô nên càng không có gì đáng ngại, Lê Tâm vuốt vuốt ngực, cảm thấy bản thân cực kỳ may mắn.

Giờ chỉ mong sao không gặp lại anh ta nữa. Xem như cô ở hiền gặp lành được thần linh phái người xuống cứu giúp cũng được.

Lê Tâm chấp tay thành kính... Nam mô a di đà phật... thiện tai thiện tai...

Bạn đang đọc truyện *Khép Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 8.1

Văn Miếu Trấn Biên

Gia Huy dừng xe, lắc lắc cổ cho tỉnh ngủ. Chênh lệch thời gian của Đài Bắc và Việt Nam không lớn nhưng với người chẳng mấy khi chịu dậy sớm như Gia Huy thì giờ này thức dậy cũng quá làm khó cậu rồi.

Hạo Nhân đẩy cửa bước xuống, không nói một lời nào. Cậu xuống cổng đợi gần một tiếng đồng hồ mới thấy cậu ta lơ mơ chạy xe đến. Xem như hôm nay đi để biết địa điểm, tiện thể quan sát nơi cậu sẽ sống trong thời gian sắp tới.

“A Nhân... tôi có việc nên đi trước đây. Khoảng 2 giờ sau sẽ trở lại nơi này đón cậu.” – Gia Huy nhanh chóng lánh nạn, gương mặt âm u kia cậu nhìn mãi đã quen rồi. Tốt nhất là tránh càng xa càng tốt.

“Tùy cậu.”

Hạo Nhân nói xong, không đợi Gia Huy chào tạm biệt đã nhanh chân chạy về phía trước. Bây giờ đã gần 6h30, bắt đầu chạy bộ lúc này là quá muộn nhưng nếu đơn thuần chỉ là tham quan thì đây là thời gian thích hợp.

Quần thể kiến trúc ở khu Văn Miếu này rất đặc sắc, tổng thể chia làm hai khu tiền điện và chính điện. Khu chính điện dùng để thờ cúng, khu tiền điện lại thích hợp để tham quan ngắm cảnh. Một điểm đặc biệt nữa là kiến trúc nơi đây đa phần đều xây trệt, chỉ duy nhất tòa nhà gần cổng có 2 tầng, đứng trên tầng 2 có thể quan sát toàn bộ nơi này. Trời vẫn còn sớm nên Hạo Nhân quyết định lần này chỉ tham quan, lần sau đến muộn hơn một chút, lúc ấy sẽ đi vào khu chính điện quan sát. Với một người yêu thích kiến trúc như Hạo Nhân thì nơi này đích thực là điểm đến cuốn hút.

Ngay khi xác định được mục đích của lần tham quan này, Hạo Nhân chọn tòa nhà 2 tầng gần cổng là điểm dừng chân. Đứng trên này ngoài việc nhìn

ngắm toàn cảnh Văn miếu còn có thể quan sát cảnh vật bên ngoài. Phải thừa nhận rằng đây là một trong những khu đất đẹp nhất cậu từng đến. Bên trong kiến trúc cổ kính, bên ngoài lại mang vẻ đẹp xanh ngát của thiên nhiên với hồ nước xanh cùng thảm cỏ bạt ngàn. Cũng may là Gia Huy không có ở đây, nếu có thì kẻ cuồng chụp ảnh như cậu ta tin rằng còn lâu mới nghĩ đến việc phải trở về.

Ngay lúc Hạo Nhân đang định quay bước đi xuống, một hình dáng quen thuộc rơi vào tầm mắt cậu. Khoảng cách hơi xa, Hạo Nhân nhíu mắt cố nhìn rõ đôi phương. Hạo Nhân mỉm môi, ánh mắt sáng rực như thợ săn tìm thấy con mồi, cậu xoay bước xuống lầu. Xem ra ông trời rất ưu ái cho cậu có cơ hội giáo dục lại kẻ vô ơn này. Đã vậy cậu cũng không cần từ chối.

“Cà phê, đậu nành, đậu bắp đây...”

Một cô gái nhỏ trong bộ đồ thể dục trắng xanh bên cạnh là một chiếc xe đạp nhìn có vẻ cũ kỹ, phía sau yên xe buộc một thùng xốp cất tiếng rao hàng. Nếu nghe kỹ, người ta còn cảm nhận được sự vui vẻ trong những lời rao mời ấy. Chiếc nón vải che nghiêng, gương mặt cô ẩn hiện trong nắng sớm, nụ cười rạng rỡ trên môi khiến những người đối diện cảm thấy ấm lòng.

“Cô chú uống gì không ạ?” – Nhìn thấy khách quen, Lê Tâm chạy vội đến mời.

“À... là cháu à... như mọi khi nhé!”

“Vâng ạ.” – Lê Tâm nhanh tay lấy một ly cà phê đá và một chai đậu nành nóng đưa cho hai vị khách hàng đáng kính – “Giá cũng như mọi khi ạ.”

“Con bé này... hôm rày bán được không cháu? Mấy hôm trước cô không thấy cháu đi. Làm cô chú đợi mãi.” – Cô chủ với tay lấy ví, ân cần hỏi thăm.

“Buôn bán cũng được cô chú ạ. Chỉ là cháu còn phải đi học nên không bán thường xuyên. Hôm nào cháu không có tiết mới đi được. Cô chú ủng hộ cháu là cháu vui lắm rồi.”

“Hay cháu cứ tới tiệm tạp hóa của cô chú mà làm. Buôn bán vậy vất vả quá! Con gái vẫn nên tìm chỗ làm ổn định thì hơn.” – Vị khách hàng nam buông tờ báo, nhận lấy ly cà phê vợ đưa, cười hiền từ nhìn Lê Tâm.

“Cháu cũng muốn thế lắm! Nhưng trước mắt vẫn nên ưu tiên việc học hơn, chỉ sợ thời gian làm việc bất ổn sẽ ảnh hưởng tới cô chú. À... hay là vậy... sắp tới cháu cũng ra trường, trước mắt chắc chẳng ai thuê cháu, cô chú cho cháu giữ phiếu xin việc này được không ạ? Cháu không dám hứa sẽ làm lâu nhưng nhất định trong lúc làm sẽ làm tốt nhất. Được không cô chú?”

“Tùy cháu thôi. Cô chú lúc nào cũng hoan nghênh. Chỉ mong sau khi ra trường cháu tìm được việc luôn, thời gian rảnh, ngày lễ tết thì tới chỗ cô chú kiếm thêm chút tiền tiêu vặt thì càng tốt. Haha...”

“Cô chú hứa rồi nhé! Chúc cô chú buổi sáng tốt lành. Cháu đi bán tiếp đây ạ.”

“Được rồi. Cứ quyết định vậy đi nhé. Đi bán kéo trưa cháu.”

Lê Tâm mỉm cười tạm biệt, chân bước nhanh về phía trước, miệng ngọt ngào rao hàng – “Chớ ai... Cà phê, đậu nành, đậu bắp... đề...”

“Đứng lại...”

“Hả?” – Lê Tâm lập tức bất động. Tiếng hét này âm lượng cũng lớn quá đi, làm cô suýt buông cả tay lái. Nhưng mà... âm thanh này nghe không giống muốn gọi nước lã! Nghe bảo mấy khu này cũng có bảo kê. Lê Tâm tái mặt. Cô tránh được đã ba năm nay chẳng lẽ hôm nay lại gặp?

Họa chăng có thiếu nào mới đứng đây cho tụi nó *luộc* mình. Đầu nghĩ, chân lập tức khởi động, Lê Tâm nhắm mắt nhắm mũi leo lên xe, quyết đạp nhanh về phía trước.

Hạo Nhân với tay nắm chặt yên sau xe, kéo chiếc xe về phía mình. Cô nàng này quả thật tinh quái, nhanh như gió khiến cậu chẳng khi nào tóm được. Lần này xem như cậu gặp may, để xem cô ta dùng cách nào thoát khỏi cậu.

“Oái...” – Lê Tâm giật mình la lớn khi bị kéo mạnh về phía sau. Không cần nhìn cũng biết tụi này thuộc dạng đầu trâu mặt ngựa rồi, may mà cô giữ thăng bằng tốt, không thì đập mặt chứ chẳng chơi.

“Cô không nghe tôi gọi?”

“Không nghe mà tôi khựng lại cả buổi để rồi bị anh tóm đấy hả?” – Trong lòng Lê Tâm gào to. Xem như tháng này cô cúng cô hồn vậy.

“Ý... Chỉ mình anh thôi sao?” – Lê Tâm quay đầu nhìn phía sau. Thật sự bất ngờ! Không biết đám bảo kê này hoạt động ra làm sao mà đi đòi tiền chỉ có một người. Đồng người cô còn sợ đồng nhiều chứ một tên thì tìm cách bịp luôn cũng được. Lê Tâm hớn hờ ra mặt, nở nụ cười vô cùng tươi tắn tựa như ánh nắng ban mai nhìn người đối diện.

Hạo Nhân nhìn biểu hiện không hợp hoàn cảnh của cô gái trước mặt, hơi hơi rợn người một chút. Chẳng biết cô ta bị thần nhập hay sao mà gặp cậu lại mỉm cười hạnh phúc như vậy. Nhưng... hình như cô ta không nhận ra mình. Hạo Nhân cố gắng nuốt cục tức xuống bụng. Gặp nhau lần thứ hai rồi mà cô ta...

“Cô... không nhận ra tôi.” – Câu hỏi đổi thành câu khẳng định.

“Đùa gì vậy?” – Lê Tâm thầm nghĩ – “Không lẽ cô từng gặp qua tên bảo kê này rồi sao?” – Lén nhìn mặt người đang tóm cổ mình, Lê Tâm bắt đầu lục lại trí nhớ.

“Vẫn không nhận ra? Cô... cô...”

“Khoan khoan... anh bình tĩnh tí đi. Có gì từ từ nói. Tôi... biết anh sao?”

“Hừ...” – Hạo Nhân khoanh tay nhìn Lê Tâm từ trên xuống, ý nhìn cảnh cáo.

“Anh... Milket này! Thật tôi không biết anh là ai mà. Tóm lại là phải đóng bao nhiêu? Tôi còn phải đi bán nữa.”

“Đóng bao nhiêu?” – Hạo Nhân cảm thấy khó hiểu. Đóng mở gì chứ! Cô ta rốt cuộc đang nói gì vậy?

“Thì tiền bảo kê ấy. Anh làm ơn thu ít ít thôi nhé! Tha cho tôi đi, tôi làm ăn cò con lắm.” – Lê Tâm chớp chớp mắt, tỏ vẻ đáng thương nhìn người đối diện.

“Tiền bảo kê? Là cái gì?” – Hạo Nhân bắt đầu cảm thấy rối rắm. Cô ta và mình cùng nói Tiếng Việt nhưng nghe sao cậu cũng chẳng hiểu cô ta đang nói gì. Mà khoan đã... cô ta gọi mình là cái gì nhỉ?

“Cô gọi tôi là gì? Mì mì gì?”

“À... à... anh nghe không rõ ư?” – Lê Tâm nuốt nước bọt, mừng thầm - “Thôi không rõ thì bỏ qua đi. Anh làm ơn cho tôi một con số, trời sắp nắng to rồi, kiểu này tôi không bán được gì đâu.”

Hạo Nhân lấy tay xoa nhẹ thái dương. Nghe cô ta nói tới đây thì cậu có thể chắc chắn rằng cô gái này không hề nhận ra mình. Sau lần gặp mặt trước, cậu chắc rằng dù cô ta có hóa thành tro cậu cũng có thể nhận ra, ấy vậy mà cô ta chẳng có chút ấn tượng gì về cậu. Thông thường người được cứu sẽ nhớ rõ ân nhân của mình, trường hợp của cậu thì ngược lại. Đạo lý gì vậy?

Lê Tâm ngược mắt nhìn người đối diện. Nhìn kỹ thì quả thật anh ta... rất đẹp trai. Có điều đầu óc có vẻ không được bình thường. Bảo kê thì lo đòi tiền đi chứ, lại ở đây nói nhăng nói cuội làm đầu cô cũng muốn ong ong theo. Lê Tâm ngẩng đầu nhìn trời, ôi... cứ đà này thì cô chẳng kịp đi trả hàng ế chứ đừng nói tới việc bán thêm. Ông trời muốn diệt cô nên mới cử tên bảo kê thiếu chuyên nghiệp này xuống cản đường làm ăn của cô đây mà. Thất vọng tràn trề, Lê Tâm cúi đầu buồn bã.

Hạo Nhân nhìn người trước mặt, kiên nhẫn mất sạch. Không nhanh không chậm quăng quả bom có tính sát thương tương đối cao về phía người đối diện.

“Đại học L Đồng Nai, hai hôm trước.”

“Hà?”

Một giây ...

Hai giây ...

...

Năm giây ...

Đã năm giây trôi qua, sau khi phun ra một tiếng “Hà?” Lê Tâm triệt để yên lặng. Hạo Nhân nhìn cô gái thà nhìn đất còn hơn nhìn cậu có chút tức giận. Kỳ thực đầu Lê Tâm vẫn cúi gằm nên Hạo Nhân không thấy được ánh mắt đang chuyển sắc liên tục của cô. Khi nghe Đại học L cô đã chột dạ, ánh mắt mở mồm chuyển thành ngạc nhiên. Nhưng ngạc nhiên chưa bao lâu lại nhớ đến những gì Đỗ Hùng nói, cô bỗng chốc lo sợ tự hỏi người trước mặt có hay không tìm cô tính sổ? Sau cùng lo sợ bị phần nộ thay thế. Chẳng phải cô đã thành tâm khảm vãi các vị thần linh phù hộ độ trì cho cô rồi hay sao? Hay họ chê cô khảm miệng không thiêng nên mới lần nữa phái tên “*hạ nhân*” này tới?

“Được rồi.” – Lê Tâm cuối cùng cũng chịu ngẩng đầu khỏi mặt đất – “Tôi biết mình nên làm gì. Anh đợi tôi một chút, tôi gửi cái này cho người quen trông giúp rồi sẽ theo anh tạ tội.”

Lê Tâm nói xong quay mặt đi về phía trước, trên môi nở nụ cười đầy tính toán. Nhìn cách ăn mặc của anh ta đại khái cô cũng có thể đoán được anh ta là người giàu có. Người giàu có chẳng phải rất trọng thể diện hay sao? Vậy thì cô cũng nên vì thể diện của anh ta mà thể hiện đôi chút.

“Hà?” – Lần này là người kêu là Hạo Nhân. Cô ta nói đã hiểu, rốt cuộc cô ta hiểu cái gì? Sao cậu chẳng hiểu gì cả? Phút thất thần qua đi, Hạo Nhân đưa mắt nhìn về phía trước, thấy cô gái cúi người nói chuyện với hai người lúc nãy. Không biết cô ta nói gì mà người nam gật gật đầu, người nữ khoa trương hơn, khẽ vuốt đầu cô ta đầy vẻ quan tâm. Hạo Nhân nhú mày, cậu cảm giác có chuyện không lành, bước nhanh về phía cô gái.

Lê Tâm quay đầu chạy, không dám ngoái đầu. Hạo Nhân đang tính tăng tốc theo cô ta thì bất ngờ bị hai người lúc nãy chắn trước mặt.

“Không được theo con bé nữa...” – Vị khách nam lớn tiếng – “Con bé đã nói rõ ràng rồi, cậu tốt nhất đừng làm phiền nó nữa. Nếu không chúng tôi không khách sáo với cậu đâu.”

“Tránh ra... làm ơn.” – Hạo Nhân không hiểu ông ta đang nói gì, dù rất tức giận nhưng đối phương là trưởng bối nên không thể vô phép, chỉ mong ông ta biết ý không cản trở cậu là được.

“Con bé rất tội nghiệp.” – Vị khách nữ lên tiếng – “Gia đình cậu cứ gây khó dễ cho con bé, nó làm sao dám chấp nhận tình cảm của cậu? Nếu giữa tình thân và tình yêu cậu không lựa chọn được thì con bé đã thay cậu chọn rồi. Để con bé yên đi.”

“?!” – Hạo Nhân ngơ ngác, càng nghe họ nói cậu càng mờ mịt. Cậu dám chắc chắc điều cô ta nói với hai người này rất bất lợi cho cậu bằng không họ sẽ không bày ra tư thế cảm tử quân bảo vệ cho cô ta chạy thoát.

Hạo Nhân không thêm đề ý đến hai người đó kiên quyết đi thẳng. Hai vị khách hàng đứng thật không phụ sự ủy thác của Lê Tâm, nhanh tay kéo cậu lại, mặc cậu nói gì cũng không buông. Đối Hạo Nhân vùng người chạy thoát hai người đó thì Lê Tâm đã chạy một đoạn rất xa rồi. Hạo Nhân ban đầu có ý định đuổi theo nhưng chợt nhớ nơi này hoàn toàn xa lạ với cậu bèn dừng lại, dựa vào bóng mát của gốc cây bên đường thở hổn hển. Hận ý đối với cô gái càng lúc càng tăng.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Chương 8.2

Lê Tâm sau khi thoát khỏi anh chàng Miliket liền cầm đầu cầm cổ đạp xe đến nơi nhận hàng, trả lại số hàng còn lúc sáng, sau đó nhanh chân chạy về sân bóng. Hôm nay cô nhận đưa nước cho hai lớp thi đấu, hy vọng bé Oanh linh động đem nước tới đúng giờ nếu không thì cô chết đuối trong đám nước bọt của tay Tiến Trung lắm chuyện.

Kết...

Lê Tâm nhắm thẳng vị trí trống cuối cùng trong nhà xe phóng tới, không quên ra hiệu cho anh chàng giữ xe không cần lấy phiếu. Xong đâu đó, cô nhanh chân chạy vội vô sân bóng tìm kiếm bóng dáng cô em đồng nghiệp của mình.

“Chị... Bên này bên này...” – Kim Oanh vẫy tay ra hiệu vị trí của mình.

“Ồi... mệt chết mất.” – Lê Tâm nhận lấy khăn ướt Đình Hải đưa, mỉm cười áy náy – “Lại làm phiền cậu rồi. Cảm ơn nhiều nhé!”

“Không sao. Cũng tiện đường nên đưa con bé theo thôi.” – Đình Hải cúi người lấy nước đưa cho các cầu thủ, quay người nhìn cô bạn – “Đến muộn cũng không cần vội như thế. Tớ và Tiến Trung phụ bé Oanh cũng được mà.”

“Tiện đường nên đưa theo?” – Tiến Trung kéo dài giọng – “Này Đình Hải, xét về tiện đường thì tớ và cậu tiện hơn đó. Nhận được điện thoại ai kia là sẵn sàng đá văng bạn nói khổ. Có biết tớ phải muối mặt đi nhờ cô nàng Hạ Diệp cực khổ lắm không hả? Cậu vừa vừa phải phải cho tớ nhờ.”

“Haha... Đúng là khổ cho cậu thật rồi. Mà cô ta cho cậu đi nhờ thật à? Khó tin quá.” – Lê Tâm cất giọng mỉa mai.

“Tớ chứ không phải cậu. Nói cho cùng chỉ có mỗi hai người là gây chuyện với nhau thôi, làm ơn làm phúc đừng kéo tớ vào là tớ đã vãi tạ mười mấy đời tổ tông nhà các cậu rồi. Chỉ rõ... Hạ Diệp với Diệp Vũ đứng bên kia, đừng có men sang đó mà gây chuyện. Vạch rõ giới tuyến. Hiểu chưa?” – Tiến Trung nghiêm mặt dặn dò.

“Ok... ok... dù gì hôm nay cũng là tớ có lỗi với cậu, mọi chuyện theo ý cậu hết. Được rồi chứ!”

“Tốt... các khanh cứ làm việc tiếp đi. Trăm có chuyện cần giải quyết. Bái bai.” – Tiến Trung xoay người bước nhanh ra phía ngoài vội vã, đoán chừng gặp việc vô cùng khẩn cấp.

“Này... tớ đã hứa sẽ không gây chuyện, cậu cũng nên nể mặt giúp đỡ chút nữa chứ... Tiến Trung. Tiến Trung...” – Lê Tâm gọi với theo.

“Gùm... đi World cup cũng phải báo với cô ta sao? Con gái con đũa, chẳng tinh ý chút nào hết.” – Tiến Trung làm bầm, nhanh chân nhắm thẳng hướng WC phóng tới.

...

“Thật sự ngứa mắt mà.” – Hạ Diệp nhìn đám người bên kia sân bóng, cất giọng khinh miệt – “Cô ta lợi dụng Đình Hải với Tiến Trung đủ đường. Diệp Vũ, cậu và Đình Hải trước sau gì cũng...”

“Đó là chuyện của tôi, cậu quan tâm làm gì?” – Diệp Vũ ngắt lời.

“Tớ là nghĩ cho cậu. Nếu cậu không thích nghe tớ cũng không nói nữa. Nhưng Diệp Vũ... tớ chỉ muốn cậu nhắc cậu một điều “*hứa gần rơm lâu ngày cũng cháy*”... ba năm nay hai người họ như hình với bóng, cứ như vậy cậu sẽ chẳng thể nào nắm được Đình Hải trong tay đâu.” – Hạ Diệp nhúm mày nhìn cô bạn bên cạnh. Mối quan hệ giữa Đình Hải và Diệp Vũ e rằng ngoài hai người bọn họ, trong trường này chỉ còn cô biết. Thời gian cô làm bạn với Diệp Vũ không lâu nhưng cũng đủ để hiểu một phần con người của cô ấy. Nếu cứ tiếp tục như vậy, chỉ sợ đến cuối cùng chẳng ai được hạnh phúc.

“Cậu đang mỉa mai tôi?” – Diệp Vũ nở nụ cười lạnh lùng nhìn Hạ Diệp.

“Vũ... tớ...”

“Lần sau muốn nói gì thì nên dùng đầu để nghĩ, dùng mắt để nhìn. Lời vô nghĩa, tôi không muốn nghe.”

“Ừ... tớ biết rồi.” – Hạ Diệp nhỏ giọng trả lời. Cô thật sự sợ ánh mắt vừa rồi của Diệp Vũ, vừa lạnh lẽo, cô đơn vừa ảm đạm, tàn độc... Tốt nhất là không nên nhắc tới chuyện này lần nữa, nếu không e rằng người không liên quan như mình cũng chẳng được yên thân.

...

Trận chung kết luôn là trận đấu hứa hẹn nhiều bất ngờ và kịch tính nhất. Cầu thủ hai đội tận dụng hết mọi cơ hội và khả năng ghi bàn khiến trận đấu càng về cuối càng trở nên gay cấn.

“Cậu đoán xem, đội lớp Diệp Vũ hay lớp Tiến Trung sẽ thắng đây? Tớ cá đội Diệp Vũ thắng.” – Lê Tâm nhướn mày nhìn Đình Hải.

“Còn phải nói sao? Tất nhiên là lớp tớ thắng. Mà này... cậu đang trù lớp tớ phải không? Miệng quạ của cậu tớ sợ lắm rồi.” – Tiến Trung vỗ vai Đình Hải lôi kéo đồng minh, mỉm cười nhìn Lê Tâm khiêu khích.

“Tớ mà tinh thông mấy thứ yêu thuật đó thì giàu to rồi, không rồi hơi đi trù mấy trò không đầu này. Nhưng nhìn sao cũng thấy đội lớp Diệp Vũ mạnh hơn. Tự tin quá hóa tự cao đó bạn.” – Lê Tâm không thua kém đối đáp.

“Quan trọng là phải có chiến thuật. Cậu cứ nhìn cho kỹ vào, gần cuối giờ nhất định vũ khí bí mật lớp tớ sẽ ra chân. Tớ cá với cậu tớ sẽ...”

À...

Quả bóng vượt qua đám cầu thủ đang chắn trước mặt, nhắm thẳng hướng đám người Lê Tâm phóng tới. Đình Hải nhào người kéo Lê Tâm về phía mình. Ôm thật chặt Lê Tâm trong vòng tay, cả người cậu mất đà ngã về phía sau, tay và đầu đập mạnh xuống nền đất.

Quả bóng vẫn tiếp tục xoáy mạnh về phía sau...

Bum...

Tiến Trung cảm thấy trời đất đảo lộn, khung cảnh xung quanh trở nên lung linh mờ ảo. Ôi... có cả sao nữa này.

Hình như... còn có ai đang gọi cậu từ nơi xa xăm vọng về.

“Anh Trung, anh Trung anh đừng làm em sợ... anh tỉnh dậy đi... huhu...” – Kim Oanh sợ hãi khóc òa lên.

Đám đông bắt đầu nhốn nháo, trận đấu bị buộc dừng lại, mọi người có mặt trong sân đều nhanh chân chạy lại hướng xảy ra chuyện. Lê Tâm cuối cùng cũng hoàn hồn, cô chống tay ngồi dậy, kéo Đình Hải đứng lên, xoay người sang hướng phát ra tiếng khóc.

Hạ Diệp cùng Diệp Vũ lách người chen vào đám đông. Nhìn thấy Tiến Trung bất động, hai trông mắt cứ quay mò mò trông thật đáng sợ.

“Cậu ta không sao chứ? Mẹ ơi, nhìn mặt cậu ta sợ quá!”

“Hội trưởng hội trưởng... tỉnh lại đi...”

“Có nước không? Tạt vào mặt thử xem...”

Đám đông bắt đầu nhốn nháo, hết người này đến người nọ góp ý. Chẳng biết hồn vía Tiến Trung đang phiêu du đến nơi nào mà gọi mãi chẳng thấy quay về, kiểu này chắc phải vác cậu ta xuống trạm xá quá!

“Tránh ra cho cậu ta thở đã.” – Hạ Diệp cùng Diệp Vũ đẩy đám người ra xa, quỳ xuống cạnh Tiến Trung, nhỏ giọng vào tai tên hội trưởng lắm chuyện – “Là cậu cho tôi cơ hội “*dạy dỗ*” cậu đấy nhé!”

Bép... lép...

Hạ Diệp vung tay tát mạnh vào má Tiến Trung không thương tiếc.

Ôi... mẹ ơi... kinh dị quá! Lê Tâm và mọi người có mặt xung quanh đều ngây người,

“Á... đau quá! Đứa nào... đứa nào đánh ông?” – Tiến Trung bị đánh bất ngờ, bật người tỉnh dậy.

“Thấy chưa? Bí quyết gia truyền nhà tớ rất hiệu quả. Khỏi tốn nước rồi nhé!” – Hạ Diệp vỗ vỗ hai tay. Híc... da cậu ta dày thật, đánh xong đỏ cả tay.

Diệp Vũ liếc nhìn Đình Hải đang đứng cạnh Lệ Tâm, cánh tay lúc nãy ngã xuống dính đầy bụi đất, còn thấy mấy vết rầy ngoài da nữa. Đôi chân cô hơi nhích về phía đó, Đình Hải ngẩng đầu lên tỏ ý không hài lòng. Diệp Vũ khựng lại, sau đó xoay người bước về phía xa. Bóng lưng cô nghiêng nghiêng, cô đơn trên sân cỏ đầy nắng.

“Hiệu quả quý gì? Xảy quai hàm tớ rồi này!” – Tiến Trung xuyt xoa.

“Lắm chuyện! Có thành tích thì phải có hi sinh. Nếu muốn, bà đây sẵn sàng tát thêm vài cái sửa lại quai hàm giúp cậu. Ok?”

Mọi người : -.-!!!

...

Thấy nạn nhân tỉnh dậy, mọi người cũng tản ra xa, tất cả trở lại vị trí của mình, trận đấu lại tiếp tục bắt đầu.

“Anh Trung, anh có hoa mắt, chóng mặt, nhức đầu gì không? Em lấy nước anh uống cho tỉnh người nhé!” – Kim Oanh vỗ vế.

“Cậu ta không sao đâu. Em lấy cục đá trong thùng, tìm thêm cái khăn quấn vào, không có thì lấy khăn ướt quấn tạm cũng được. Đưa cậu ta chườm lên trán là được rồi.” – Đình Hải nhận lấy chai nước từ Lệ Tâm, cẩn thận rửa vết thương ở tay, hướng Kim Oanh góp ý.

“Ôi... xem chừng hai bên má của cậu cần cấp cứu hơn đây. Haha...” – Lệ Tâm cố nhin cười – “Y như hai quả cà chua. Hạ Diệp ra tay không nhẹ mà.”

“Gùm... cậu còn cười.” – Tiến Trung trừng mắt, lấy tay xoa xoa hai bên má – “Đình Hải, *“anh hùng cứu mỹ nhân”* phải dùng thân mình đỡ đạn thì mới có cơ hội được người ta *“lấy thân báo đáp”*. Quá đáng!”

“Nói nhăng nói cuội. Đáng lý ra quả bóng nên nện thẳng vào miệng cậu chứ không phải trán.”

“Nhắc mới nhớ... tên nào đá bóng về phía này thế hả? Bị mù rồi chắc.”

“Lốp trường lớp cậu chứ ai!” – Lệ Tâm mỉm cười thích thú. Haha... quân ta choảng quân mình, đúng là không còn gì để nói nữa mà.

“Oh lady gaga...”

“Sức đá thật kinh người.” – Lệ Tâm với tay mở cặp, lấy một miếng băng dán cá nhân vừa thổi vừa dán vào vết thương trên tay Đình Hải, quay đầu hỏi – “Tiến Trung, đừng nói đó là vũ khí bí mật của lớp cậu nhé!”

Hức hức... Tiến Trung khóc không ra nước mắt...

...

“Tiến Trung... thua độ rồi.” – Lệ Tâm hướng Tiến Trung kì kèo – “Nên ăn gì đây ta?”

“Ăn gì tùy cậu. Không có hứng góp ý.” – Tiến Trung xụ mặt. Bình thường lốp trường đá rất ổn, chẳng biết hôm nay trúng phải gió gì mà càn đá càn tệ. Đúng thật *“phong độ chỉ là nhất thời, đẳng cấp mới là mãi mãi”*.

“Cậu chẳng có thành ý gì cả.”

“Gùm... vậy chứ cậu có chắc? Giúp cậu bao nhiêu lần mà có lần nào được cậu mời ăn đâu. Lệ Tâm, tớ nhắc lại... Tớ tên họ đầy đủ là Nguyễn Tiến Trung, không phải họ Lục tên Văn Tiên.”

“Biết rồi, biết rồi... vậy lần này tớ mời, lần sau tới cậu trả nợ. Ok?” – Lệ Tâm cầu hòa.

“Thế còn được. Đi Co.opmart ăn gà rán. Cậu không ý kiến gì chứ?” – Tiến Trung chớp nhanh cơ hội ngàn năm có một.

“Ôi... đã man. Đi tong ngày lương của tớ rồi.”

...

Siêu thị Co.opmart Biên Hòa

Cách không xa trung tâm thành phố lại gần các cơ sở của trường đại học, siêu thị Co.opmart là địa điểm lý tưởng thu hút nhiều đối tượng khách hàng tham quan, mua sắm. Vào những ngày cuối tuần, nơi đây càng trở nên tấp nập, nhộn nhịp hơn bao giờ hết.

Đình Hải nắm chặt tay Lệ Tâm, lách người tiến về phía trước. Phía sau, Tiến Trung cũng nhanh chân dẫn Kim Oanh bước theo.

“Đồng thật đấy... chị, em sắp bị kẹp dẹp lép luôn rồi này.” – Kim Oanh meo mào.

“Dẹp thì em cứ nhè anh Trung mà bắt đền.”

“Hay thật đấy... lúc nào cũng nhè tớ ra chịu trận là sao?”

“Cậu và bé Oanh ở đây giữ bàn, tớ và Tiến Trung xếp hàng gọi món. Mọi người ăn gì đây?” – Đinh Hải vớ lấy hộp giấy trên bàn, lau dọn.

“Sao lại cậu và cậu ấy xếp hàng? Lần này tớ mời khách, tớ đi gọi.” – Lê Tâm quay sang nhìn Đinh Hải – “Một suất com đùi gà + mì, đúng chứ?”

“Em com đùi gà + pepsi.”

“Tớ cũng...”

“Cậu thì theo tớ xếp hàng. Ăn gì tự gọi.” – Lê Tâm trừng mắt nhìn Tiến Trung.

“Why? Tớ cũng là khách mà.”

“Không thấy cậu ấy bị thương ở tay sao? Tớ không mang hết ngần ấy thức ăn về được. Rút cuộc cậu có chịu dòi mông không?”

“Hức hức...”

...

Cách đó không xa...

“Đồ ăn tới rồi đây.”

“...”

“Sao im lặng vậy? Ăn đi chứ.” – Gia Huy đưa tay tách cánh gà, thấy Hạo Nhân vẫn giữ nguyên tư thế như lúc đến, khẽ giục.

“Hôm trước là đồ nướng đường phố, hôm nay là gà rán siêu thị... Gia Huy, cậu...”

“Tôi không muốn chết. Cũng là bất đắc dĩ thôi, ăn đỡ đi cậu hai.”

“Tôi có thể nấu ăn. Cậu tự đi mà giải quyết hết chúng.” – Hạo Nhân tức giận đứng bật dậy. Gia Huy chết tiệt, biết cậu không thích ăn dầu mỡ lại cố tình gọi những món ăn này, rõ ràng là cố ý.

“Có nhầm không vậy?” – Gia Huy tròn mắt nhìn Hạo Nhân – “Cậu hai Lý Gia biết nấu ăn? Tôi có thấy cậu nấu bao giờ đâu?”

“Này A Nhân, ngồi xuống, ngồi xuống đã... cậu không ăn thì ngồi xuống uống nước đi. Tôi ăn xong sẽ đưa cậu về tận nhà. Ok?”

“À... chỗ tôi chờ cậu đến lúc sáng tuyệt chứ? Anh Thiên nói đó là nơi lý tưởng để chạy thể dục buổi sáng đó.” – Gia Huy tiếp lời.

“Tuyệt, rất tuyệt.” – Hạo Nhân nghiêng chặt răng, gằn từng chữ.

“Vậy là được rồi. Nơi đó cũng gần chỗ cậu ở, buổi sáng cứ ra đó tập là được.”

“Chỉ cần không có cậu làm phiền thì nơi nào cũng được hết.” – Hạo Nhân với tay lấy ly lipton đá trên bàn, bỏ cả nắp và ống hút vào sọt rác dưới chân, trực tiếp đưa lên miệng uống.

“Đây là cái gì?” – Hạo Nhân đưa mắt nhìn phong bì đặt trên bàn. Lúc sáng khi Gia Huy đưa cậu đến Văn miếu, hình như cậu không thấy chúng.

“Hình tôi chụp khi sang Việt Nam đó. Sáng nay anh Hạo Thiên gọi tôi sang lấy. Anh ấy có việc nên vài ngày tới không có mặt ở nơi này.” – Gia Huy lấy vài tờ khăn giấy lau sạch vết dầu mỡ trên tay, mở phong bì.

“Đây là hình lúc ở Thành phố Hồ Chí Minh, đây là quang cảnh bên ngoài căn hộ của cậu, đây là hình ảnh lúc tới chùa, lúc tham quan trường...”

Gia Huy vô cùng hào hứng, giới thiệu từng bức ảnh cậu chụp được lúc đến Việt Nam cho Hạo Nhân. Nói về sở thích, so với Hạo Nhân, Gia Huy có phần giống Hạo Thiên hơn, đều yêu thích chụp ảnh. Mỗi lần có dịp đi du lịch hay công tác đến một vùng đất mới, Gia Huy đều tranh thủ thời gian chụp rất nhiều ảnh. Có điều kỹ thuật của cậu không cao nên đa phần hình ảnh chỉ dành làm bưu thiếp tặng người thân, không giống với Hạo Thiên đạt được nhiều giải thưởng cả trong và ngoài nước.

Hạo Nhân miễn cưỡng xem ảnh. Cậu thật không có hứng thú với bộ môn nghệ thuật này nhưng nhìn vẻ mặt hớn hở của Gia Huy cậu lại không nỡ bỏ đi.

Một hình ảnh quen thuộc lướt nhanh qua mắt cậu, Hạo Nhân nhũn nhũn. Hình ảnh này...

“Khoan đã... “ – Hạo Nhân giật lấy sắp ảnh trên tay Gia Huy, đưa mắt tìm kiếm.

“Sao vậy?”

“Bức ảnh này... là cô ta...” - Hạo Nhân rút một tấm ảnh ra, đôi mắt cậu ánh lên tia sắc lạnh.

“Ai vậy?” – Gia Huy đưa tay giật lại tấm ảnh – “Cô gái này quen quá! A...” – Gia Huy mỉm cười nhìn Hạo Nhân – “Thiên địch của cậu.”

“Xem nào... dựa vào trang phục có thể đoán cô ta ở gần nơi đây. Hạo Nhân... có cần tôi giúp cậu điều tra cô ta không?” – Đó là bức ảnh cậu chụp được hôm ghé qua Khoa Đồng Phương tìm Chung Hiểu Đồng. Trong ảnh cô gái cùng một người khác đang đùa nghịch, vẩy nước ở khu vực phía sau trường. Gia Huy hứng thú nhìn Hạo Nhân. Chuyện này càng ngày càng thú vị rồi.

Hạo Nhân đưa tay cầm ly nước, đứng dậy xoay người về phía cổng khu ẩm thực. Gia Huy cũng nhanh tay chộp lấy balo bước vội theo.

“Tùy cậu.”

Gia Huy khựng người. Nếu cậu không nghe nhầm thì vừa rồi Hạo Nhân đã đồng ý cho cậu tìm hiểu về một cô gái. Nhìn cậu bạn đang bước phía trước, tâm tình Gia Huy rất vui vẻ. Xem ra cậu càng ngày càng giống con người rồi, Hạo Nhân. Gia Huy móc điện thoại bấm nhanh dãy số.

“Hạo Thiên... Có chuyện thú vị, cần anh giúp.”

“Giúp?” – Giọng nói trong điện thoại vang trầm ấm

“Em muốn mượn vài người từ anh.”

“Không có vấn đề gì.” – Hạo Thiên vui vẻ nhận lời – “Anh còn có cuộc họp. Cúp máy đi.”

“Ok...”

...

“Hơ hơ...” – Lệ Tâm che miệng – “Hắt xì...”

“Ôi... mất vệ sinh quá! Muốn hắt xì thì xoay người ra hướng kia chứ! Chẳng ý tứ gì hết. Ai mà dám ăn nữa.” – Tiến Trung cầu nhàu.

“Không ăn thì đưa đây.” – Lệ Tâm tung nĩa về phía Tiến Trung – “Tớ không ngại.”

“Chị... chị bị cảm à? Nếu mệt tối nay mình em bán cũng được.” – Kim Oanh lo lắng nhìn Lệ Tâm. Khuôn mặt chị ấy hơi tái, chắc là tuần này làm việc nhiều quá đây.

“Chị không sao.” – Lệ Tâm mỉm cười – “Một mình em không làm hết việc đâu. Ăn nhanh còn về. Chiều nay em có tiết đấy.”

Lấy ly pepsi trước mặt, Lệ Tâm uống một hớp thật to. Lúc nãy chẳng hiểu sao cô lại thấy ớn lạnh, rùng mình. Không lẽ bị cảm rồi ư?

Lắc lắc đầu xua đi ý nghĩ xui xẻo, cúi nhìn đùi gà rán vàng ươm trước mặt, Lệ Tâm cảm phập chiếc nĩa xuống.

“Chắc tại mình dặn nhiều tiêu quá! Lần sau xin ít lại mới được.”

Bạn đang đọc truyện *Khép Mi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Chương 9.1

Hạo Thiên mỉm cười nhìn tấm ảnh trên tay. Lần này đến Việt Nam kỹ năng chụp ảnh của A Huy tăng lên không ít, rất có hồn. Trong ảnh, Hạo Nhân đang cúi người ôm một cô gái trong lòng, ánh mắt phảng phất có sự lo lắng. Nhìn biểu cảm trên gương mặt của cậu em trai, khóe miệng Hạo Thiên khẽ nhếch lên. Cậu quả thật rất hài lòng.

“Hạo Thiên... bức ảnh đó anh xem không dưới chục lần rồi. Anh không thấy em vẫn còn rất rất nhiều tấm ảnh khác đáng xem sao?”

“Không giống.” – Hạo Thiên khẽ lắc đầu, khóe miệng càng nhếch lên – “Em không thấy biểu cảm trên gương mặt của A Nhân rất thú vị sao?”

“Đó là anh chưa tận mắt thấy biểu cảm lúc sau của cậu ta, rất rất khủng bố.” – Gia Huy nhớ lại tình cảnh hôm đó, cất giọng đầy tiếc nuối – “Em chưa bao giờ thấy cậu ta tức giận tới mức đó, cô gái này quả thật có bản lĩnh khiến người khác.”

“Haha... có thể khiến A Nhân đổi sắc mặt quả thật là người không tầm thường.” – Hạo Thiên cười cợt – “Việc em mượn người từ anh có hay không liên quan đến cô gái này?”

“Đúng thế. Em đã nắm được một số thông tin từ trường học của cô ta. Lần này chắc chắn cô ta đã chạm mốc giới hạn của A Nhân nên cậu ta mới để em tùy ý điều tra như thế.” – Cứ nghĩ mấy hôm nay A Nhân ngâm thơ “*Ôm cây đợi thỏ*” Gia Huy có cảm giác bản thân đã trả thù những uất ức mà cậu đã chịu đựng suốt 20 năm qua. Rất sáng khoái!

“Nhưng A Huy này... điều tra một người không nhất thiết phải dùng nhiều nhân lực như thế. Có phải em quên không nói với anh chuyện gì không?” – Hạo Thiên nửa đùa nửa thật, lơ đãng miết nhẹ ly cà phê trên tay quan sát biến hóa trên gương mặt Gia Huy.

Gia Huy trầm tư. Thuộc hạ của Lý Gia một khi đã nhận lệnh từ ai sẽ chuyên tâm làm việc vì người đó nên chắc chắn Hạo Thiên chỉ nghi ngờ chứ chưa nắm được thông tin cậu đang điều tra. Gia Huy âm thầm tính toán, cân nhắc có nên nói với Hạo Thiên việc này không?

“Quả thật có một chuyện em chưa nói với anh. Không phải là quên, chỉ là muốn điều tra cho rõ.” – Gia Huy thoải mái thừa nhận – “A Nhân và anh đều tình quái, trước mắt hai người em có khi nào giấu được chuyện gì.”

“Chuyện có liên quan tới A Nhân.” – Hạo Thiên nhấp một ngụm cà phê, khẳng định suy đoán của mình.

“Đúng.” – Gia Huy trở về phòng của mình, mở hành lý lấy một cuốn sổ giảng dạy thường nhật cẩn thận lấy một bức ảnh đưa cho Hạo Thiên đang ngồi phía đối diện – “Anh xem đi.”

Hạo Thiên đưa tay đón lấy tấm ảnh, sau đó nhìn Gia Huy với vẻ khó hiểu – “Bức ảnh Di Thụy An với A Nhân. A Huy... em thắc mắc điều gì?”

“Em không thắc mắc về nội dung ảnh.” – Gia Huy trầm giọng – “Anh không biết em tìm thấy tấm hình này ở đâu đâu. Em đã lấy nó từ thư phòng của ba.”

Hạo Thiên im lặng, chờ Gia Huy tiếp lời.

“Em nghĩ ba em và A Nhân có mối liên hệ. Chỉ mong em nghĩ quá nhiều.”

“Em đúng thật nghĩ quá nhiều. Nếu em cho rằng mối quan hệ đó là cha con thì anh chắc rằng lần này em đã lầm.” – Hạo Thiên khẳng định.

“Thiên... anh không hiểu.” – Gia Huy cười khổ – “Có một lần em nhìn thấy ba ngắm bức ảnh này, thần sắc của ông ấy rất... dịu dàng. Lúc đó em nghĩ là ảnh của gia đình mình, không nghĩ lần gần nhất vào thư phòng lại nhặt được nó. Cảm giác của em lúc đó thực không tốt.”

“Có lẽ cách quan tâm của ba và chú hai dành cho A Nhân khiến em thấy nghi ngờ. Nhưng em nên nhớ một điều, ba anh là người có lòng tự trọng rất lớn, cũng là người rất nguyên tắc.” – Hạo Thiên lên tiếng nhắc nhở – “Dù rằng anh không hề thích hợp cho vị trí chủ nhân Lý Gia thì ba anh cũng sẽ không hồ đồ đến mức nhận con của em trai mình làm con dâu. Em chỉ cần biết như thế là được rồi.”

Gia Huy cẩn thận suy nghĩ những lời Hạo Thiên vừa nói. Đúng vậy, Hạo Thiên không muốn là người kẻ nghiệp Lý Gia, đây không phải là chuyện bí mật. Bác cả hoàn toàn hiểu điều đó nhưng ngay từ đầu lại không hề ngăn cản anh ấy theo đuổi con đường trở thành nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp. Hạo Nhân về Lý Gia là khi cậu ta được năm tuổi, lúc ấy bác cả vẫn còn trẻ, hoàn toàn có thể có người thừa kế chân chính đầu cần miễn cưỡng nhận con của em trai mình rồi nuôi dưỡng như con ruột được.

Như vậy, ngay từ đầu, Hạo Nhân không phải là người kẻ nghiệp thứ hai mà là... người kẻ nghiệp duy nhất của Lý Gia mới đúng.

“Theo như cách anh nói thì A Nhân chính là chủ nhân Lý Gia sau này.” – Gia Huy khẳng định – “Nên ngay từ lúc cậu ta đến Lý Gia đã bị buộc học chủ yếu về kinh doanh. Xem ra bác cả đã chuẩn bị cho việc này rất lâu rồi.”

“Lúc này em mới nhận ra quả thật hơi muộn. Đó là chuyện đã được quyết định từ rất lâu trước đó, chúng ta không thể thay đổi, cũng không muốn thay đổi.” – Hạo Thiên đặt tách cà phê xuống bàn, giọng nói có chút mất mát – “Có lúc anh rất ghen tỵ với A Nhân. Cậu ta có tất cả mọi thứ từ tài năng, diện mạo đến tình yêu của ba và mẹ, còn chúng ta tài năng là thứ nhờ bản thân rèn luyện mới có được. Nhưng khi chân chính nhìn vào nỗi đau và sự cô đơn của cậu ấy anh lại có cảm giác bản thân mình quá may mắn. A Huy, nếu như anh không khẳng định về thân thế A Nhân, anh thật sự rất tò mò em có muốn hay không muốn em ấy là em trai ruột của mình?”

“Em vẫn lựa chọn tin tưởng ba mình, hy vọng cậu ta là em họ của mình hơn. Nếu không... em sợ mình không thể tha thứ cho ông ấy mất.” – Gia Huy ngẩng đầu nhìn Hạo Thiên trước mặt, mỉm cười – “Nhưng mà, dựa vào hiểu biết của em về ba, em khẳng định ông ấy vẫn còn giấu em một điều gì đó. Thiên... hai chúng ta thử cá cược một lần. Thế nào?”

...

Lại một ngày nữa trôi qua, Hạo Nhân “*ngâm thơ*” chờ đợi tại chỗ cũ, bên cạnh là chiếc xe đạp màu trắng cực đẹp vừa mua vài hôm trước. Chẳng qua chỉ là “*tiện thể*” tập thể dục nên nán lại thôi, không phải “*cố ý*”, Hạo Nhân dặn lòng như vậy.

Nhưng quả thật vận may không đến hai lần. Có điều, dù không tóm được người nhưng bù lại hình ảnh của cậu đã tăng được vài phần thiện cảm trong

lòng người khác.

“Ông xem, cậu ta cũng không phải người xấu.” – Vị khách hàng nữ lên tiếng – “Đã đợi con bé suốt ba ngày này rồi. Nhìn cũng tội.”

“Cũng đành chịu. Gia đình cậu ta so với con bé cách biệt quá lớn.” – Vị khách hàng nam giọng nói không che được nỗi buồn – “Đâu phải ai cũng may mắn như chúng ta, cùng trốn vào Nam lập nghiệp kiếm được miếng cơm manh áo. Nhìn cách ăn vận của cậu ta cũng biết không thể chịu khổ, thà buông tay trước còn hơn sau này oán hận nhau.”

“Ông nói cũng phải. Nhưng nhìn con bé đau lòng tôi cũng đau theo. Kể cũng lạ, con bé không thân thích nhưng tôi lại thấy nó như người nhà. Ông nói xem, có phải tôi đang tuổi mãn kinh nên tâm tình bất ổn, tình cảm thất thường hay không? Thương cho tội nó quá!”

Vị khách hàng nam -.-!!! – Chuyện này với chuyện bà đang tuổi mãn kinh thì có gì liên quan với nhau hả?

...

Tiếng piano vang lên trầm bổng, không cần kiểm tra, Hạo Nhân hoàn toàn có thể biết được ai đang gọi đến.

“A Nhân... vẫn còn ở đó sao?” – Gia Huy tỏ vẻ quan tâm, dù vậy trong giọng nói vẫn nghe được tia vui sướng khi người khác gặp họa.

“Nói chủ đề chính đi. Tôi không có nhiều thời gian dành cho cậu.” – Hạo Nhân miệng nói, mắt vẫn không quên quan sát xung quanh. Cậu không tin cô ta vì mình mà bỏ qua địa bàn đang làm ăn. Chắc chắn cô ta chỉ ở đâu đó quanh đây thôi.

“Tôi gọi để nhắc nhở cậu sáng mai dự lễ khai giảng năm học mới của Đại học L Đồng Nai.” – Gia Huy thông báo lịch trình, không vì Hạo Nhân gắt gỏng mà buồn bực – “Chỉ cần ngày mai đúng hẹn dự lễ, sẽ có món quà bất ngờ dành cho cậu.”

“Đã biết.” – Hạo Nhân quyết định không chờ nữa, cậu hiểu ý tứ trong lời nói của Gia Huy.

“Sáng mai 6h gặp cậu.” – Gia Huy nhỏ giọng nhắc nhở - “Nếu muốn cậu có thể nhuộm lại màu tóc khác theo ý thích, chỉ cần chịu khó không đụng nước là được. A Nhân... tôi thấy màu son hôm trước rất hợp với cậu, hay là...?”

Tút... tut... tut...

Không đợi Gia Huy nói hết câu, Hạo Nhân đã trực tiếp cúp máy. Gia Huy quả biết cách khiêu khích người khác, cho phép cậu ta nói cậu ta liền diễn thuyết, cậu không rồi hơi nghe cậu ta lải nhải.

Hạo Nhân vừa rẽ qua khúc cua, đập xe về phía khu chung cư, phía sau đã vang lên tiếng rao hàng ngọt ngào quen thuộc.

“Chớ ai... cà phê, đậu nành, đậu bắp đê ê ê...”

Phải thừa nhận rằng Hạo Nhân rất biết cách nhìn người, mới chỉ chính thức gặp hai lần đã hiểu chút ít về đối phương. Sau khi bị anh chàng Miliket tóm cổ ở cổng trước, Lệ Tâm đổi sang bán ở cổng sau. Hạo Nhân không hề biết rằng khu Văn miếu có hai cổng nên dù cố ý chờ vẫn chưa một lần gặp lại đối phương.

Nhưng mà duyên phận đúng thật kỳ lạ. Không phải không còn cơ hội, chỉ là chưa đến thời điểm thích hợp.

Sợi dây duyên phận mỏng manh nhưng đầy ma thuật đang từ từ siết chặt hai người, kiên định không đứt.

...

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Mi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 9.2

Cơ sở 2, Đại học L Đồng Nai

Bầu trời trong xanh không một gợn mây, ánh nắng trải dài khắp sân trường, ấm áp. Đối với Đại học L Đồng Nai, hôm nay là một ngày trọng đại, khai giảng năm học mới đồng thời cũng tiến hành lễ đón chào sinh viên Đại học S Lý Thị Đài Loan sang giao lưu học tập.

Cơ sở 2 diện tích trung bình so với các cơ sở còn lại, kiến trúc gồm hai tòa nhà cao 5 tầng xây vuông góc với nhau, ngay điểm vuông góc tầng trệt được thiết kế theo kiểu sân khấu, rất thích hợp cho việc tổ chức những buổi lễ ngoài trời.

Vì điều kiện thời tiết, lễ khai giảng dự kiến được tổ chức lúc 7h sáng, kết thúc lúc 9h, công tác chuẩn bị đã được tiến hành từ rất sớm. Từng hàng ghế dài được kê ngay ngắn trong phạm vi sân, hàng ghế danh dự trên cùng còn kê thêm chiếc bàn đặt hoa tươi, nước và một ít đồ ăn trên đó.

Ngoài sân công tác chuẩn bị được tiến hành thuận lợi, nhưng phía hậu trường lại xảy ra chút rắc rối nho nhỏ.

“Tiến Trung, rốt cuộc chuyện này là sao?” – Cô Hằng – Bí thư đoàn trường cao giọng – “Cô rõ ràng đã đưa danh sách cho em, tại sao số lượng hoa lại thiếu một bó? Còn nữa, bên trang phục cũng đã ghi rõ, là 10 bộ áo dài cho đội hình dâng hoa cuối cùng vẫn là thiếu 1. Đây không phải là lần đầu tiên em chuẩn bị cho một buổi lễ, sao vẫn đề xảy ra sai sót?”

“Việc chuẩn bị trang phục, em xin lỗi. Lúc kiểm tra phát hiện trang phục có vết rách nên em đã nhờ người sửa lại, đảm bảo sẽ kịp buổi lễ. Về phần hoa tươi thì đúng thật là sai sót của em, em đã nhờ bạn đến cửa tiệm hoa tươi để đặt lại.” – Tiến Trung cắn môi, trong giọng nói vẫn không che giấu được sự lo lắng – “Tin chắc cũng sẽ kịp giờ.”

“Được. Có em đảm bảo, tôi cũng không truy cứu nữa.” – Cô Hằng mềm giọng, dù vậy trong lời nói vẫn có chút rắn đẽ – “Đại học L Đồng Nai nhiều năm đạt được giải thưởng lớn của cả nước, lần này không đơn giản chỉ là tổ chức lễ khai giảng, đây còn là cơ hội quảng bá trên truyền hình. Tôi không phải muốn làm khó em, chỉ nhắc em làm việc cho cẩn thận. Hiện tại đã là 6h45 phút, em còn chưa tới nửa tiếng để hoàn thành công việc. Được rồi, em đi làm đi.”

Tiến Trung gật đầu chào cô Hằng, quay bước ra hướng cổng trường. Lúc đi ra hướng cổng vẫn không quên liếc mắt lạnh lùng nhìn Hạ Diệp đang đứng bên ngoài. Hôm qua, cậu cùng Hạ Diệp và một bạn nữ khác lên cơ sở 3 nhận đồ từ phòng truyền thống, không cần nói cũng biết ai giờ trò. Nhưng đó không phải là tất cả, Hạ Diệp dường như không hề muốn che giấu việc đó, vẫn mỉm cười nhìn cậu đầy khiêu khích. Cậu từng nghe qua câu “*không đánh người mặt cười*”, đúng vậy, giờ cái cậu cần là bình tĩnh giải quyết mọi việc chứ không phải tức giận đổ lỗi cho một ai đó. Không đáng!

Tiến Trung bật sáng màn hình, kiểm tra thời gian trên điện thoại, đoạn nhấn nút gọi điện cho Hà My. Sáng nay lúc phát hiện thiếu trang phục cậu đã ngay lập tức chạy ngược lên cơ sở 3, có điều buổi lễ này khá lớn, cả giảng viên và sinh viên đại diện từng khoa đều tập trung hết xuống đây nên nhân viên phòng truyền thống không đi làm, không thể tùy ý ra vào nơi đó. Cũng may Đại học L Đồng Nai đồng phục các khoa không đồng nhất về màu sắc, chỉ cần tìm một bộ áo dài có màu sắc tương tự là được nên cậu đã nhờ Hà My hỏi mượn sinh viên nữ trong khu nội trú. Hy vọng mọi việc vẫn còn nằm trong tầm kiểm soát của cậu.

“My... cậu có mượn được không?”

“Được...” – Trong điện thoại vẫn nghe được tiếng thở dồn dập của Hà My – “Có điều màu hơi sậm một chút. Nhưng cậu đừng lo, chênh lệch không lớn lắm... nhìn vào sẽ nghĩ là do mới hơn thôi.”

“Ừ được...” – Tiến Trung nở nụ cười – “Cậu xuống tới nơi thì vào ngay phòng hậu trường. Vẫn nhớ chỗ chứ. Hay tớ ra đón cậu?”

“Tớ nhớ. Cậu lo gọi hỏi Lệ Tâm tới đâu rồi đi. Chỗ bán hoa xa hơn nơi này nhiều, tớ sợ không kịp về.”

“Được. lát nữa gặp.”

Tiến Trung bỏ điện thoại vào túi, chạy nhanh ra hướng cổng trường. Gần tới giờ làm lễ nên mọi người đều đổ dồn về phía khán đài. Ngoài cổng, chiếc LS 460L bóng loáng nhãn hiệu Lexus cực kỳ bắt mắt đang chậm chậm tiến vào cảng thu hẹp phần đường di chuyển. Tiến Trung lách người, mất gần hai phút mới bước ra tới cổng, lo lắng tìm kiếm thân ảnh Lệ Tâm.

Đối với Tiến Trung, hôm nay là một ngày xui xẻo, bản thân bị Hạ Diệp chơi xấu đã đành, còn tự mình gây họa. Lúc này kiểm tra phát hiện thiếu đồ nên cậu hơi hoảng, không cẩn thận làm rơi hai bó hoa phía trên cùng xuống đất. Như vậy cũng không nói làm gì, chỉ là chưa kịp nhặt lên đã bị người ta giẫm mất. Có mấy bông hoa bị dập nát, Lệ Tâm giúp cậu bó lại miễn cưỡng chỉ còn một bó, đành phải nhờ cô ấy đi đặt mua thêm một bó khác, có điều gần đây chỉ bán cây cảnh, không có tiệm bán hoa nên đi hơi xa. Đã gần nửa tiếng rồi nên chắc cô ấy cũng sắp tới nơi. Cậu quyết định đứng đây đợi cả Lệ Tâm và Hà My.

...

Gia Huy cho xe dừng, ấn nút mở cửa, bước xuống. Hôm nay, cậu chọn quần tây đen và áo sơ mi trắng nhìn giống như một sinh viên nghiêm túc hơn là một giảng viên đại học. Gương mặt luôn treo một nụ cười thân thiện, ánh mắt dịu dàng phóng điện khắp nơi, cả người như tỏa sáng thu hút không ít ánh mắt nhìn sang. Gia Huy cười thầm, hiệu quả hình ảnh vượt quá mong muốn, xem ra sức hút của cậu cũng không tệ. Gia Huy đưa tay gõ nhẹ lên nóc xe nói với người vẫn còn ngồi bên trong.

“A Nhân, xuống đi chứ.”

Người được gọi là A Nhân vẫn một mực im lặng, hoàn toàn không để ý đến người bên ngoài. Gia Huy khó hiểu, cúi người nhìn vào bên trong xe.

“Ách... được rồi, tôi lái xe đi chỗ khác là được chứ gì.” – Gia Huy chặc lưỡi, trung nụ cười gọi đòn về phía Hạo Nhân, nhanh chóng chui lại vào xe, khởi động chạy lên phía trước một chút, dừng lại. Lúc này lái xe vào cậu chủ động tìm chỗ có bóng cây để đỗ, dù gì nơi này cũng quá nắng, cậu vẫn chưa quen lắm. Không nghĩ lúc dừng lại quên nhìn, đồ sát cạnh cây hoa tím thắm khiến Hạo Nhân không mở cửa được. Gia Huy lại lần nữa bước xuống xe, tiếp tục trung nụ cười hòa ái có điều hiệu quả không được như ban đầu.

“A...” – Một cô bé nhỏ giọng cảm thán, ánh mắt không dời mắt đuổi nhìn một người nữa đang từ từ bước xuống xe.

Không gian xung quanh bỗng chốc im ắng.

Đôi giày da màu đen tuyền, bóng loáng đặt xuống nền đất, một chàng trai hơi cúi đầu bước ra khỏi ghế phụ. Toàn trang phục lấy màu đen làm chủ đạo rất phù hợp với khí chất lạnh lùng, cao ngạo của cậu ta. Gia Huy trề môi, lắc lắc đầu tỏ vẻ không hài lòng. Dù gì cũng là đến trường người ta dự lễ khai giảng, lại cố tình chọn cái màu đưa tang ấy. Nhưng đó không phải là điểm khiến cậu gai mắt nhất, bức nhất là dù chọn màu sắc tối tăm ấy Hạo Nhân vẫn nổi bật ngời ngời, đi với cậu ta cậu chưa bao giờ thoát khỏi kiếp làm nền, mãi mãi như tên hầu đứng cạnh.

Với kinh nghiệm làm nền suốt 20 năm qua, Gia Huy cũng nhanh chóng sốc lại tinh thần. Nhân vật chính hôm nay là cậu ta, cậu mờ nhạt một tí cũng là hợp lý.

Chiếc cầm cương nghị hơi ngẩng lên một chút, đi ra khỏi tán cây, ánh nắng chiếu lên gương mặt khiến Hạo Nhân có chút chưa thích ứng, khẽ nhíu mày.

“Đi thôi.” - Gia Huy nhìn phía lễ đài, nhanh chóng xác định vị trí đoàn đại diện Đại học S Lý Thị ra hiệu cho Hạo Nhân cùng bước về phía đó.

...

Trên bục, Hạ Diệp nhận nhiệm vụ là MC chính cho lần khai giảng năm học này, đang gấp rút chuẩn bị nội dung giới thiệu. Kết quả học tập của Hạ Diệp không tốt nhưng bù lại cô nàng có chất giọng truyền cảm, gương mặt xinh xắn nên rất được ưu ái trong những lần lễ hội, thi đấu của trường. Đang kiểm tra công việc, tiếng ồn ào phía dưới lễ đài khiến cô tò mò, ngẩng đầu nhìn. Dưới khán đài, một chàng trai cực kỳ anh tuấn đang bước về hàng ghế danh dự, Hạ Diệp khựng người. Cô cúi đầu kiểm tra danh sách khách mời, tra một loạt từ trên xuống dưới vẫn không thấy ban tổ chức mời nam ca sĩ, người mẫu nào mà. Vậy anh ta là ai?

Đúng 7h, buổi lễ bắt đầu. Sau khi giới thiệu và cảm ơn các vị khách mời tham dự buổi lễ, Hạ Diệp lui về phía chỉ định, theo dõi tiến trình buổi lễ, mắt vẫn không rời chàng trai lạ mặt.

Hiệu trưởng Đại học L Đồng Nai kết thúc lời khai mạc trong tiếng vỗ tay nhiệt tình từ phía dưới, trình trọng mời người tiếp theo lên lễ đài chủ trì.

“Đại học L Đồng Nai nhiều năm qua luôn giữ mối giao hảo với Đại học S Lý Thị, hôm nay lại vinh hạnh đón chào quý vị tham dự lễ khai giảng năm học mới của chúng tôi. Tiếp theo xin mời ông Lý Hạo Nhân – Đại diện Tập đoàn Lý Thị tại Việt Nam lên phát biểu và trao tượng trưng 200 suất học bổng toàn phần cho sinh viên tham gia trao đổi trong đợt này. Xin mời!”

Ngồi trên hàng ghế danh dự, tay Hạo Nhân vô thức nắm chặt, đôi mắt nhìn thẳng lên khán đài, bất động. Gia Huy ngồi bên cạnh cũng im lặng không dám nhìn người bên cạnh, tâm lo sợ. Việc này là do ai làm đây? Là bác cả hay anh Hạo Thiên? Hay là cả hai người? Hạo Nhân, cậu ấy...

Bên cạnh Gia Huy, các giảng viên từ Đại học S Lý Thị cũng ngỡ ngàng nhìn nhau. Hạo Nhân là sinh viên xuất sắc vừa tốt nghiệp chuyên ngành Tài chính Quốc tế Đại học S, đây là điều ai cũng biết. Lần này cậu ấy trở thành Đại diện cũng không có gì khó hiểu, chứng tỏ Tập đoàn Lý Thị rất biết trọng dụng người tài. Nhưng theo những gì mọi người biết cậu ấy mang họ Hứa, đầu phải họ Lý. Việc này... Nhất thời mọi người không ai hỏi ai điều hướng ánh mắt về phía vị đại diện đang ngồi bên cạnh về dò xét. Cậu ta và Lý Thị rốt cuộc có mối quan hệ gì đây?

Gia Huy đang định dùng vai huých nhẹ Hạo Nhân thì cậu ta đã đứng dậy đi về phía lễ đài. Gia Huy thở phào nhẹ nhõm. Hạo Nhân khẳng định rất tức giận nhưng cậu ta cũng là người biết cân nhắc nặng nhẹ, nếu đã nhận lời từ trước, khẳng định không phụ sự ủy nhiệm.

Hạo Nhân bước từng bước lên lễ đài, môi khẽ cong lên. Xem ra biểu hiện của mình quá rõ ràng nên bọn họ quyết áp dụng kế sách “*tiên hạ thủ vi cường*”? A... nên làm thế nào đây? Cậu có nên ngoan ngoãn nghe theo sắp đặt của họ?

Bạn đang đọc truyện *Khép Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chương 10.1

Lệ Tâm lách người qua đám đông, cô di chuyển đến vị trí quy định trong thời gian sớm nhất. Khi cô đem hoa tới nơi thì sân trường đã đầy ắp người, đội dâng hoa cũng đã vào vị trí quy định chỉ còn thiếu mỗi mình cô thôi. Chen chúc trong đám đông cũng không tính là vấn đề, vấn đề thực sự của cô là áo dài Hà My mượn được có hơi dài, dù cô đang mang đôi giày cao đến 5 phân nhưng ống quần vẫn lếch tha lếch thếch khiến cô suyt ngã mấy lần. Thật nguy hiểm!

Bình thường trong những dịp lễ hội hay thi đấu ở trường, đội hình dâng hoa khoảng 3 – 4 người thôi nhưng lần này số lượng lại lên đến 10 người. Lệ Tâm đưa tay nghịch sợi dây đỏ trên tay, nguyên nhân của lần tăng người này. Sắp tới trường cô cử 8 đội tham gia cuộc thi Robocon nên nhà trường muốn dựa vào buổi lễ khai giảng để nâng cao sĩ khí. Theo kế hoạch thì sau khi tặng hoa xong, đội dâng hoa sẽ buộc sợi dây đỏ mang thông điệp chiến thắng này vào cổ tay phải của những người trên lễ đài, tiếp đó đứng dạt ra hai bên để chụp ảnh cho hoành tráng nên mới cần nhiều người dâng hoa như thế. Mỗi người dâng hoa sẽ nhận được 200.000 đồng. Lệ Tâm chặc lưỡi. Ôi! Thật tốn kém.

Không khí sau khi thầy Hiệu trưởng phát biểu xong có phần kỳ dị, Lê Tâm ngẩng đầu nhìn. Người đại diện của Đại học S Lý Thị đang bước lên lễ đài, quay lưng với cô nên không nhìn rõ mặt, chỉ là bóng lưng ấy khiến Lê Tâm có chút lo sợ. Lê Tâm đưa tay sờ sờ mũi, làm sao cô có thể quen người đó được chứ? Rõ thật rồi hơi nghi bậy mà.

“Đầu tiên, tôi – Hạo Nhân – Đại diện Tập đoàn Lý Thị tại Việt Nam gửi lời chào trân trọng đến Ban Giám hiệu Nhà trường, Ban Tổ chức cùng tất cả các bạn sinh viên của hai trường Đại học L Đồng Nai và Đại học S Lý Thị đang tham dự buổi lễ...”

Tiếng Hạo Nhân vang lên trầm ấm, ít ai có thể nghĩ vị đại diện này có thể lưu loát nói Tiếng Việt như thế. Vị phiên dịch viên đứng cạnh cầm cũng muốn rơi xuống đất rồi. Gia Huy mỉm cười nhìn gương mặt ngạc nhiên của mấy vị giảng viên bên cạnh. Không trách họ được. Hạo Nhân lúc sang Lý Gia đã 5 tuổi, thời gian đầu rất ít giao tiếp, nếu có thì toàn nói tiếng Việt. Chính khoảng thời gian này, muốn giao tiếp với cậu ta chỉ có thể dùng tiếng Việt do vậy trên dưới Lý Gia đều nỗ lực ngày đêm học tập ngôn ngữ này. Sau đó Hạo Nhân cũng mở lòng được một chút, học thêm ngôn ngữ của bọn họ. 10 năm sau, Hạo Nhân gặp tai nạn, mất trí nhớ, bác cả Lý Uy lập tức mang cậu ta sang Mỹ vừa điều trị vừa du học, mất 4 năm mới cho cậu ta về nước. Nói về ngôn ngữ Hạo Nhân thông thạo ba thứ tiếng: Việt – Trung – Anh. Nghĩ tới đây, Gia Huy cau mày bất mãn. Cậu ta chỉ mất khoảng 3 năm là nói thành thạo tiếng Trung trong khi cậu mất gần 20 năm chỉ miễn cưỡng ở mức nghe hiểu Tiếng Việt. Bất công a!

Ngay khi Hạo Nhân cất tiếng, Lê Tâm đã đóng băng dưới này rồi. Ôi! Ngoại ơi! Có phải địa cầu này quá nhỏ nên xoay đi xoay lại con vẫn không thoát được anh ta? Lê Tâm ngẩng đầu nhìn “*cục than*” trước mặt, khóc thầm. Dù đầu tóc đã được nhuộm lại thành màu đen nhưng gương mặt trắng hơn cả con gái, vẻ đẹp “*ngiên nhiên đồng nước*” đó không nhầm đi đâu được. Lê Tâm lấy tay lau nhẹ tầng mồ hôi trên trán, vẻ mặt không che giấu được sự khâm phục. Chết rồi! Lát nữa lên dâng hoa anh ta có nhận ra mình hay không? Lê Tâm nhìn sợi dây màu đỏ trong tay, lần đầu tiên trong đời sinh ra ý niệm oán trách người giúp cô kiếm tiền.

Hạo Nhân nhìn khắp sân trường, ánh mắt dừng lại ở đội hình dâng hoa đang đứng ở góc trái ngoài cùng. Ban đầu là vì trang phục của họ, áo dài màu hồng cánh sen thanh nhã nổi bật trong nắng vàng trông rất đẹp mắt. Nhưng quan trọng hơn là “*món quà bất ngờ dành cho cậu*” đang xuất hiện trong đó. Khoảng cách từ chỗ cậu đến chỗ cô ta không dưới 15m, ấy vậy mà Hạo Nhân vẫn thấy rất rõ vẻ mặt vô cùng rối rắm của cô gái. Mỗi Hạo Nhân không tự chủ, nở nụ cười, dù rất nhẹ nhưng cũng đủ để mọi người trên dưới lễ đài choáng ngợp. Bây giờ mới bắt đầu lo sợ, cô gái, có muộn quá không?

Gia Huy chớp chớp mắt, miệng há ra mãi không khép được. Hạo Nhân đang cười, trong 20 năm qua đây là lần đầu tiên cậu thấy Hạo Nhân mỉm cười thật sự. Không phải nụ cười xã giao, không phải nụ cười châm chọc, lần này là do vui vẻ nên cười. Gia Huy nhìn theo hướng Hạo Nhân đang nhìn, khi xác định được nguyên nhân của nụ cười đó thì khóe miệng lần nữa cong lên đầy thích thú. Ra vậy! Khó trách tâm tình Hạo Nhân lại tốt như thế. Xem ra vận số của hai người vô cùng tốt, giữa hàng ngàn người nhưng chẳng mất nhiều thời gian đã nhìn ra nhau. Cô bé! Anh là nên chúc mừng Hạo Nhân hay chia buồn với em đây?

“... Cuối cùng, Tập đoàn Lý Thị chúng tôi rất vinh hạnh được hợp tác giao lưu giáo dục với Đại học L Đồng Nai, cam kết sẽ tạo mọi điều kiện thuận lợi cho các bạn sinh viên đang du học tại Đại học S Lý Thị.

Hy vọng mối quan hệ hữu hảo giữa hai trường được duy trì lâu dài và bền vững.

Cám ơn.”

Hạo Nhân kết thúc nội dung của mình, không để ý đến tiếng vỗ tay phía dưới, xoay người nhường chỗ cho vị MC tiếp tục công việc của mình. Hạ Diệp vẫn mãi nhìn Hạo Nhân nên nhất thời quên luôn nhiệm vụ của mình, mãi đến khi nhận thấy ánh mắt không thiện cảm của Hạo Nhân nhìn sang mới giật mình, lúng túng tiến lên lễ đài.

“A... vâng... tôi... a...” – Hạ Diệp cố kìm nén sự hoảng loạn trong lòng, háng giọng – “Phần tiếp theo là phần Đại diện Tập đoàn Lý Thị tại Việt Nam, ông Lý Hạo Nhân sẽ trao học bổng đại diện cho từng khoa. Mời đại diện các khoa nhanh chóng tiến về lễ đài.”

Lê Tâm vô đầu. Bình thường dự lễ cô toàn mong kết thúc sớm nhưng sao hôm nay cô chẳng muốn tiến hành nhanh tí nào. Xong màn này là tới màn dâng hoa với cổ vũ tinh thần rồi, giờ có muốn trốn cũng chẳng kịp.

Thịch... thịch...

Mỗi bước chân của vị Đại diện kia đi, tim cô như rút một nhịp. Lê Tâm vỗ mạnh đầu, tự dặn bản thân phải bình tĩnh. Bình tĩnh... bình tĩnh...

Đúng rồi... bình thường mấy vị đại biểu sau khi trao mấy cái này xong sẽ chủ động đứng ngoài cùng, như vậy cô chỉ cần bon chen lên hàng giữa là có thể tránh được việc “*giáp lá cà*” với đối phương. Đợi sau khi bước xong sợi dây xui xẻo này lên tay người nào đó rồi lập tức rời khỏi hiện trường, chẳng phải sẽ thoát được anh ta sao?

Nghĩ đến đây, Lê Tâm an lòng hơn hẳn, sau khi nhận được tín hiệu từ Ban tổ chức, cô nhanh chân len lỏi lên vị trí đã dự tính trước đó, xiêu vẹo bước lên lễ đài.

Đúng như những gì cô Hằng đã nói trước đó, buổi lễ hôm nay được truyền hình trực tiếp trên sóng Miền Nam, giới truyền thông ngay từ đầu đã có những động thái tương đối tích cực đối sự kiện này. Một điều thú vị ngoài lễ là Đại diện Lý Hạo Nhân không chỉ có dung mạo hơn người mà còn rất lưu loát Tiếng Việt nên ngay khi anh ta xuất hiện mọi ống kính đồ đòn về phía lễ đài chưa từng xê dịch.

Hạo Nhân tao nhã bắt tay nói lời chúc may mắn với đại diện của từng đội tham dự Robocon, mắt vẫn liếc về phía đội hình dâng hoa đang đi đến. Lần đầu tiên Hạo Nhân vận dụng khả năng toán học siêu đẳng của mình, tính toán vị trí dâng hoa của đối phương. Khá lắm! Cô ta cũng không phải ngốc, đã thành công chen chân từ cuối hàng lên giữa hàng rồi. Hạo Nhân nhếch miệng hừ lạnh, nhanh chân hoàn thành công việc, rất tự nhiên trở về giữa hàng,

kiên nhẫn đợi “*thiên định*” đến.

Ngay từ lúc bắt đầu di chuyển lên lễ đài, Lệ Tâm đã quăng vị Đại diện kia sang một bên, toàn tâm toàn sức dành cho việc... kéo quần. Lúc lên đến lễ đài, Lệ Tâm buông một tay ra, cầm lấy bó hoa dành cho buổi lễ được để sẵn ở vị trí quy định. Phạt oi! Nếu xảy ra sai sót, không đợi Tiến Trung bay từ hậu trường ra, cô Hằng ở hàng ghế danh dự phía dưới cũng nhất định xé xác cô rồi. Lệ Tâm cẩn thận bước từng bước như đang đi trên băng, cuối cùng cũng đến vị trí chỉ định. Cô ngẩng đầu mỉm cười hòa ái.

Đoàng...

Trong đầu Lệ Tâm vang lên tiếng nổ lớn, ngẩn ngơ nhìn người trước mặt. Hạo Nhân mặt không đổi sắc, neho hai mắt nhìn cô, khóe miệng từ từ cong lên. Lệ Tâm hoảng hốt, lùi lại phía sau, tay đang kéo ống quần không tự chủ buông xuống.

Ngay khi cô lùi lại, cô gái đi sau không phản ứng kịp, liền va vào Lệ Tâm, khiến cô mất thăng bằng, cả người đổ về phía trước.

Lệ Tâm thấy mình rơi vào khoảng không trước mặt, theo bản năng cô đưa hai tay về phía trước, ý đồ muốn mượn người trước mặt giữ cô lại.

Chỉ là... ngay lúc đó... Vị đại diện nhếch môi nhìn cô, quay vai trái về phía sau, Lệ Tâm tiếp đất với thế nằm đầy uy vũ.

Rầm...

Cả sân trường im lặng đến mức một chiếc lá rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ âm thanh, không gian trong chốc lát có chút quỷ dị.

“Phi...” – Gia Huy không thể nhịn được nữa, cất tiếng cười vô cùng sảng khoái. Kế đó, như hiệu ứng Domino, tiếng cười vang lên khắp nơi, vang dội trong không gian rộng lớn.

Hạo Nhân nửa quỳ nửa ngồi, cúi người tào nhả nhìn cô gái đang cắm đầu xuống đất. Động thái này như một quả bom nổ chậm khiến tất cả các ống kính cùng ánh mắt mọi người đổ dồn về phía lễ đài. Chỉ thấy Hạo Nhân nhẹ nhàng nói vào tai cô gái một câu gì đó, chắc là muốn đỡ cô ta đứng lên nhưng đối phương có lẽ vẫn ngượng ngùng nên không hề nhúc nhích.

Lệ Tâm cảm thấy, hôm nay có lẽ là ngày tận thế của cô rồi, thật muốn tìm một cái lỗ chui xuống dưới đó không bao giờ lên nữa.

Nhớ tới ánh mắt sắc lạnh và cái nhếch môi đầy thích thú như thể thợ săn nhìn thấy con mồi của vị đại diện đang ở ngay trước mặt, Lệ Tâm nắm chặt hai tay, run rẩy.

Sau đó, cô cảm thấy áp lực càng lúc càng tăng, vị đại diện cúi người xuống gần cô, thổi từng làn hơi lạnh giá vào vành tai mỏng manh của cô, “*quan tâm*” tặng cô hai chữ:

“Đáng đời.”

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Mi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Chương 10.2

Hội Bảo trợ trẻ em lang thang cơ nhỡ Thành phố Biên Hòa

Con người, có thể giống nhau ở cách thức tới thế giới nhưng chắc chắn có một điều khác biệt chính là số phận mỗi người.

Khi đến nơi này, điều đầu tiên Lệ Tâm nghĩ đến là số phận của mình, số phận của những đứa trẻ ở đây. Chúng và cô, đều là cô nhi. So với chúng, cô may mắn hơn một chút, ít nhất bây giờ bên cạnh cô có một người chị yêu thương cô hết mực. Cô như vậy cũng được xem là hạnh phúc, còn cái gì mà than ngán thở dài nữa chứ. Chỉ là...

“Haiz...”

“Tớ nói này...” – Thu Trang gần giọng – “Nếu cậu không thích tham gia mấy hoạt động từ thiện này, muốn toàn tâm toàn ý dành thời gian kiếm tiền thì ra thẳng công, quẹo tay phải, đi chừng năm phút tới trạm xe bus, bắt xe về trước. Tớ mà còn nghe một tiếng thở dài nào nữa thì đừng trách tớ ra tay độc ác. Are you understand?”

Lệ Tâm rùng mình, quyết tâm dẹp bỏ tâm tư tập trung làm việc. Hôm nay đã là ngày thứ năm cô đi làm công tác từ thiện, Lệ Tâm trong lòng oán thán. Đại học L có phải nghĩ sinh viên bọn họ có rất nhiều thời gian, nhiệt huyết bừng bừng nên ngày nào cũng tổ chức đi làm từ thiện thế này không? HuHu... thật không muốn cho người ta sống mà.

Thu Trang cẩn thận tắm rửa cho một đứa bé, cử chỉ và ánh mắt đều toát lên sự yêu thương. Trước giờ cô rất nhiệt tình tham gia công tác Đoàn hội, không giống Lê Tâm chỉ biết hăng hái kiếm tiền thành ra nhìn đáng vẻ miễn cưỡng làm việc của cô nàng, cô ngứa mắt không chịu nổi. Mấy hôm liền chẳng biết đâu cô nàng chạm mạch ở đâu, sáng nào cũng đòi cô chở theo đi làm từ thiện. Đi làm từ thiện không phải đi thi, không thích đi thi có thể ở nhà mà, vác bộ mặt mặt của ấy đi là sao chứ?

“Rốt cuộc mấy hôm nay cậu bị sao vậy? Ăn nhầm thực phẩm ôi thiu nên hỏng não luôn rồi à?” – Thu Trang quyết định tìm hiểu tình hình – “Không thích thì đừng đi. Đi như vậy làm người khác khó chịu lắm.”

“Huhu... tớ...” – Lê Tâm bộ dạng muốn nói lại thôi.

“Haha... có gì mà không thể nói. Nói đi chứ Lê Tâm. Nguyên nhân khiến cậu từ kẻ bán mạng kiếm tiền biến thành bán mạng làm từ thiện cho cậu ấy nghe đi.” – Tiến Trung sau khi phụ dọn dẹp nhà kho xong, ra bệ nước rửa tay nhanh miệng hóng hớt – “Hay là tớ nói giúp nhé!”

“Không... không... cấm nói.” – Lê Tâm sốt sắng, chuyển mắt mặt như vậy càng ít người biết càng tốt. Hôm đi dự lễ khai giảng, Thu Trang quyết định tranh thủ được nghỉ một ngày liền về nhà, Chung Hiền Đồng thấy có ăn liền mè nheo đi theo thành ra chỉ có cô và Hà My đi dự. Thu Trang lại thuộc tít xong việc xem phim, rảnh hơi đi làm từ thiện, có đến lớp cũng cầm đầu đọc tiểu thuyết, không thích hóng hớt chuyện bên ngoài nên dĩ nhiên chưa biết. Chút mặt mũi này giữ được vẫn nên giữ. Cô không muốn bị Thu Trang chửi ngu ngốc đâu.

“Im miệng.” – Thu Trang không nể tình đánh gãy lời Lê Tâm – “Có cái gì mà không thể nói. Được rồi, tiếp tục tắm cho con bé đi, kỳ cọ cho kỹ vào.”

Thu Trang ân cần dẫn dò Lê Tâm sang, quay người sang trừng mắt với Tiến Trung đang đứng lì lì gần đó – “Xong rồi thì đi theo tôi. Bóng đèn ở cổng hư rồi, cần thay mới.”

Lê Tâm nhìn Thu Trang bước đi, lòng âm thầm nhò lệ. Tối nay về phòng thế nào cũng bị oanh tạc một trận. Lê Tâm biến đau thương thành sức mạnh, ra sức kỳ cọ cho cô bé mình đang giúp tắm.

“Chị...” – Cô bé meo máo – “Chị kỳ đau quá!”

“Yên nào. Em còn dám nói.” – Lê Tâm lườm lại – “Nghịch ở đâu không nghịch lại chui nhà bếp, giờ thì dính nhiều nhọ thế này, chị kỳ từ nãy đến giờ mà vẫn còn sót đấy.”

“Không phải... không phải. Chị kỳ ra hết rồi.” – Cô bé thực muốn khóc – “Mấy vết đen đen này là vết bột, không phải nhọ.”

Lê Tâm: -.-!!!

...

Tiến Trung đặt thang dựa vào cổng, khế lắc. Nền đất không bằng nên cậu phải kê thêm viên đá phía dưới, đoạn bước lên. Thu Trang trở lại nhà kho, chọn lấy một bóng đèn tròn, vươn tay đưa cho Tiến Trung đang ở phía trên.

“Lê Tâm cuối cùng là làm sao vậy?” – Thu Trang trực tiếp vào thẳng vấn đề – “Cậu ấy nếu không thích có thể không đi mà.”

“Cậu ấy căn bản là không thể không đi.” – Tiến Trung nháy mắt – “Muốn biết nguyên nhân rồi phải không?”

“Nói.”

“Được.” – Tiến Trung vô cùng vui vẻ – “Cậu đáp ứng với tớ một chuyện tớ nhất định biết gì nói nấy.”

Thu Trang rất ghét cảm giác bị người khác ra điều kiện với mình, có điều đây là chuyện của Lê Tâm, cô vẫn nên thỏa hiệp một chút.

“Đáp ứng cái gì?”

Tiến Trung hớn hờ – “Chỉ mất chút ít thời gian thôi.”

Nói đoạn Tiến Trung lùi xuống, đứng trên bậc thang thứ hai, cúi người đưa mặt về phía Thu Trang, trung bộ mặt đáng đánh đòn, nháy mắt tinh nghịch – “Lát xong việc chúng ta ghé qua siêu thị một chút, tớ rất tò mò cúp ngực ba mươi sáu hàng thật giả thật có hình dáng như thế nào. Ok ?”

“Cậu...” – Thu Trang trừng mắt nhìn tên cọt nhả trước mặt, cậu ta cố ý muốn làm cô bẽ mặt. Thu Trang không nói một lời, quay đầu bước đi. Tiến Trung có vẻ quen với việc này rồi nên vẫn vui vẻ huýt sáo, bước lên vài bậc thang tiếp tục công việc của mình.

Ngay khi Tiến Trung đặt chân tới bậc thang cao nhất, Thu Trang đã hăm hăm quay bước trở lại. Nuốt không trôi cục tức này! Cô đã bị cậu ta châm chọc hôm đó tới giờ rồi, nếu không giải quyết triệt để cậu ta, e rằng cô nhịn không được lại nổi lên ác tính giết chết cậu ta trước lúc tốt nghiệp.

“Rốt cuộc thì cậu muốn thế nào hả?” – Thu Trang hét lớn – “Tôi đã cảnh cáo cậu đem chuyện này quên sạch, cậu ngại mình sống quá dai sao?”

“Trí nhớ tớ trước giờ luôn tốt, cậu lại mỗi ngày lượn lờ trước mặt, tớ có muốn quên cũng khó. Chà chà... biết làm thế nào?”

Thu Trang nheo mắt đầy nguy hiểm, Tiến Trung nhìn cô gái hung ác trước mặt da đầu run lên. Sẽ không phải là...

“Không biết làm thế nào à? Tôi giúp cậu...” – Vừa dứt lời, Thu Trang đưa chân đá vào chân thang. Dù đã kiềm chế lực nhưng chân thang vốn dĩ bấp bênh, liền nghiêng ngả. Thu Trang cũng không ngờ tới, chỉ kịp xoay người ra phía sau cổng. Tiến Trung theo bản năng liền nhảy xuống, bóng đèn trên tay đập mạnh xuống đất vỡ tung tóe, nhiều mảnh còn sượt qua cổ tay Tiến Trung.

Một khắc khi chiếc thang đổ về phía mình, trong đầu Tiến Trung hiện lên hình ảnh Đình Hải.

Cái thứ được gọi là tình yêu quả thực biết cách hại người. Một người hao tổn tâm tư, một người đau đớn thể chất.

Đình Hải... Chúng ta thật sự là anh em tốt... rất tốt...

...

Chung cư Nguyễn Văn Trỗi

Gia Huy nhìn bàn đồ ăn, im lặng. Hôm nay là ngày đầu tiên bắt đầu việc hợp tác giảng dạy, cậu liền viện lý do đó tới nhà Hạo Nhân... ăn chực. Cũng may cậu ta còn có chút nhân tính cho cậu vào cửa. Có điều... Nhị thiếu Lý Gia quả thật biết đùa, đây cũng gọi là biết nấu ăn sao? Thật biết cách si nhục những người biết nấu ăn mà.

Hạo Nhân hoàn toàn không để ý đến người đối diện, gấp một miếng cá trắng đến không thể trắng hơn bỏ vào chén, nhàn nhả ăn.

“A Nhân này... tôi biết cậu không thích dầu mỡ nhưng cũng không đến nỗi như thế chứ. Rau luộc, canh, cá đều một kiểu nấu như nhau. Có quá không vậy?” – Gia Huy cầm đũa, phân vân không biết nên gấp cái nào.

“Cậu có thể chọn không ăn.” – Hạo Nhân rất kiệm lời.

“Tôi ăn, tôi nhất định ăn. Cậu đừng có mà cản khéo.” – Gia Huy nhanh tay lia đũa, gấp cá, thêm rau, không dám cho ý kiến nữa. Dù gì cũng là cơm Hạo Nhân nấu, Lý Gia cậu là người duy nhất được ăn, cậu ta có lấy thuốc độc làm gia vị cậu cũng sẽ nuốt hết.

Hạo Nhân nhìn Gia Huy hi hục ăn bên cạnh không biết nên nói gì. Không phải cậu không muốn nấu những món khác chỉ là... thức ăn không phải chỉ cần chín là có thể ăn được sao? Như vậy cứ cho hết vào nồi, đổ thêm nước rồi bỏ thêm mấy thứ được gọi là gia vị vào chờ chín là được. Thành ra gian bếp trong căn hộ của Hạo Nhân nói chung là rất hoành tráng, có điều chủ nhân có biết hết công dụng của chúng không thì đó lại là chuyện khác.

“A Nhân... chuyện hôm xảy ra ở buổi lễ, cậu...” – Gia Huy ngập ngừng. Hôm đó có nhiều người ở Đại học S Lý Thị, cậu không tiện nói. Giờ chỉ có hai người, cũng nên biết ý kiến của cậu ta một chút.

“Không gì thay đổi cả.” – Hạo Nhân nhìn miếng cá trong chén, chợt thấy nhạt miệng – “Thời gian tôi đồng ý với cậu tôi sẽ giữ lời. Cứ yên tâm lo việc của cậu đi.”

“Được rồi.” – Gia Huy biết Hạo Nhân không muốn nhắc đến vấn đề này nên cũng không hỏi sâu nữa, quyết định im lặng ăn cơm.

“Cô gái đó...” – Hạo Nhân như lơ đãng nhắc đến – “Tôi muốn biết cô ta là người thế nào.”

Gia Huy dừng đũa. Lần đầu tiên Hạo Nhân gọi mở về một vấn đề, đặc biệt hơn đó là về một cô gái. Gia Huy áp chế sự vui mừng trong lòng, cố giữ giọng bình thường dò hỏi.

“À... cô bé ech ộp đó à. Cậu muốn biết gì về cô ấy?”

“Cậu có thể cho tôi biết những gì?” – Hạo Nhân lạnh giọng. Gia Huy vốn dĩ không biết, cảm xúc cậu ta thể hiện rất rõ ở đôi mắt, muốn giấu cũng chẳng được.

“Cũng không có gì nhiều. Tuổi tác, gia đình, trường học, chỗ làm, sở thích... Cậu có hứng thú nghe cái nào?”

Hạo Nhân kết thúc việc ăn uống, ngã người về phía sau nhìn Gia Huy. Gia Huy cũng không đùa nữa, nghiêm túc hướng Hạo Nhân hỏi.

“Quả thật cô ấy có chút quá đáng khi bỏ cậu lại nơi đó ngay khi cậu vừa cứu cô ấy. Nhưng mà A Nhân này, lần này tôi không thể không nói, hình phạt này có chút không thích đáng với cô ấy.”

Hạo Nhân nghiêng nghiêng đầu, trong ánh mắt có bảy phần mơ hồ ba phần bất mãn, trong đầu bỗng nhớ lại những việc xảy ra năm ngày trước.

...

Năm ngày trước,

“Lệ Tâm, lần này thì chúng ta chết chắc rồi, cậu không thể lờ lúc té sao?” – Tiến Trung điên cuồng cào tay lên cây bằng lăng phía sau – “Tôi không muốn chết chung với cậu. Không có ý nghĩa.”

“Tớ muốn vậy chắc. Cậu hỏi Thu Trang có muốn chết thay tớ không? Tờ nhường đó.” – Lệ Tâm không thua kém đáp lại. Mấy ngày này thật đúng bị quý âm, chẳng việc gì được thuận lợi. Lệ Tâm xoa nhẹ mắt cá chân, khẽ xuyt xoa.

“Cậu ấy cũng đủ thâm trầm rồi, cậu còn ở đó nhiều lời.” – Hà My mở chiếc cặp Jean của Lệ Tâm ra, quen thuộc lấy chai dầu Trùng Sơn ở ngăn nhỏ trong cùng đưa cho Lệ Tâm – “Lần này một phần lỗi cũng do cậu, còn trách ai được chứ?”

“Được được... tớ không trách cậu ta nữa. Haiz... nhìn sắc mặt như màu gan heo của cô Hằng lúc này kiểu gì cũng không bỏ qua cho tớ. Tớ lo đối phó với cô ấy còn không kịp, hơi sức đâu mà trách cứ cậu nữa.” – Tiến Trung xoay người, ngồi cạnh Lệ Tâm bàn cách thoát thân.

“Chỉ sợ không phải mình cậu chịu tội đâu. E rằng chuyện này tớ không may mắn thoát được. Thật xui xẻo.” – Lệ Tâm rầu rĩ không thôi. Cô Hằng chỉ chờ cơ hội tóm được lỗi của cô, lần này xem như đạt ý nguyện rồi.

“Chuyện này? Cậu nói vậy là sao? Trước đó cậu mịch lòng với cô ấy rồi à?” – Tiến Trung nắm được trọng điểm trong lời nói của Lệ Tâm, bản tính tám chuyện lộ rõ.

Lệ Tâm không buồn ngẩng đầu, đáp - “Ừ.”

“Cậu thật giỏi nha. Cô ấy hoạt động mạnh bên Đoàn hội, nói Thu Trang gây mịch lòng cô ấy tớ còn tin, người quanh năm chỉ biết kiếm tiền như cậu sao mịch lòng cô ấy được chứ?” – Hà My thấy khó hiểu vô cùng.

“Cậu nhớ hôm trường tổ chức chung kết cuộc thi Rung chuông Vàng ở Hội trường trên cơ sở III không? Tớ gây chuyện hôm đó đấy.”

“Tớ nhớ cậu chê tiền ít nên có tham gia thi thử gì đâu, sao mà gây chuyện được.” – Hà My khi mới khinh thường.

Lệ Tâm đau khổ kể lại – “Thi Rung chuông Vàng có ghi hình, công tác chuẩn bị tốn nhiều thời gian nên năm nào cũng tổ chức hơi trễ, từ mười giờ đến mười hai giờ trưa. Cơ sở III khi đó đông người muốn chết, Thu Trang xếp hàng mua com giúp tớ nên cũng bị muộn giờ, gọi điện kêu tớ xuống lấy. Tớ đang bán card trên tầng bốn nên mượn luôn sợi dây buộc sẵn mà mấy tên con trai dùng để chuyển com lên đó. Có điều com chưa lên tới nơi thì bị vướng vô giàn sắt phơi đồ tầng ba, rơi thẳng xuống. Tớ cứ nghĩ mình mất ăn thôi, ai ngờ cô Hằng cũng bị muộn giờ nên đi nhờ cổng của khu nội trú để đến cơ sở III, ngang qua ngay lúc bịch com rơi xuống, com rơi đầy đầu.”

“Vậy ra... nguyên nhân khiến cô ấy không thể làm MC dẫn chương trình, phải nhờ người khác rồi còn bị lãnh đạo Khoa khiển trách là do cậu à.” – Tiến Trung nuốt nước bọt, cảm thán – “Lệ Tâm, cậu thật lợi hại.”

“Nhưng tớ đâu có nghe cậu kể vụ này.” – Hà My càng lúc càng khó hiểu, việc này lớn à nha! Cô Hằng cứ thế cho qua sao?

“Ngốc à! Lúc đó tớ chỉ bỏ lại một chữ “á” rồi co giò chạy, cô Hằng có tóm được tớ lúc đó đâu. Kể ra lỡ có người nghe được không phải tớ chết chắc à. Nhưng sau đó hình như có người báo lại với cô ấy thành ra mỗi lần gặp mặt là lại nhìn tớ chăm chăm, quá đáng sợ!” – Lệ Tâm rùng mình – “Làm chuyện xấu đúng thật cần có năng khiếu mới làm được.”

“So với chuyện đó thì chuyện này mới đáng lo này. Lần này chúng ta gây chuyện lúc nào không gây lại gặp đúng ngày đón Đại học S Lý Thị sang. Thật muốn điên cái đầu.” – Tiến Trung vò tóc, chẳng thể nghĩ ra cách nào để lấp liếm cho qua chuyện được.

“Người trực tiếp gây chuyện còn chưa lo, cậu khẩn trương cái gì chứ!” – Hà My lên tiếng trấn an Tiến Trung, vở vai Lệ Tâm đang cúi đầu ngồi bên dò hỏi – “Cậu nghĩ được cách thoát thân chưa?”

“Không lối thoát.” – Lệ Tâm buồn bã lắc đầu – “Dù lần này cô Hằng có bỏ qua thì chưa chắc tớ thoát được cái chết. Các cậu có thấy cái vị Đại diện đứng bên cạnh Hiệu trưởng đó không? Lần này tớ xong đời với anh ta rồi.”

“Đùa gì vậy? Anh ta nói Tiếng Việt rất tốt nhưng là người Đài Loan đó. Hôm nay cũng là lần đầu xuất hiện tại đây. Cậu cũng kịp gây án trước rồi sao?” – Hà My gạt náy mình, vừa nhìn Lệ Tâm vừa nhớ lại hình dáng vị Đại diện đến từ Đài Loan kia.

...

Hạo Nhân đưa mắt nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng quen thuộc. Thật ra cậu cũng không hiểu về hành động lúc này của mình. Cô gái đó rất thú vị! Sau khi cậu buông lời châm chọc, chưa tới năm giây sau đã ngẩng đầu khỏi mặt đất, cầm bó hoa hướng cậu đưa tới cười rạng rỡ như thể người ngã không phải là cô ta vậy.

“Đại diện, *nhiet liệt* chào mừng, đây là *thành ý* của tôi. Mời nhận.” – Lệ Tâm mặt mũi có phần lem lốc, mỉm cười nhấn mạnh thành ý của mình, trực tiếp ném bó hoa vào tay đối phương. Tiếp đó ngồi nhồm đậy buộc sợi dây đỏ vào tay phải của cậu, lưu loát thắt thành nơ bướm. Khi cậu còn chưa kịp phản ứng đã chủ động nắm lấy cổ tay cậu đưa lên cao, lấy khí thế cô vũ vẩy vẩy trước ống kính.

Hạo Nhân nhìn sợi dây, cảm giác trên tay vẫn còn vương lại hơi ấm. Thì ra... được người khác giới cầm tay sẽ có cảm giác như vậy. Hạo Nhân có chút tham luyến cảm giác ấy.

Nhìn khắp cả sân trường rộng lớn, Hạo Nhân cảm thấy đau đầu. Đây là lần đầu tiên cậu bỏ qua sở thích quan sát đánh giá kiến trúc, tập trung toàn lực tìm người. Có điều người cần tìm bản lĩnh không thấp. Cú ngã vừa rồi cũng không nhẹ, không nghĩ vừa xong việc lại lần đi đâu mất.

Khi Hạo Nhân còn đang tìm quanh, cảm giác phía sau có người đang nhìn mình, khẽ quay đầu nhìn lại. Phía sau một cô gái đang tiến về phía cậu, người

đến chính là nữ MC của buổi lễ. Nhìn thấy Hạo Nhân quay lại, Hạ Diệp khẽ nở nụ cười, tốc độ càng lúc càng nhanh.

“Đại diện Lý, tôi là Hạ Diệp. Cuối buổi lễ chúng tôi có tổ chức tiệc chiêu đãi, mời ngài...”

“Tiệc chiêu đãi sẽ do giảng viên Đại học S Lý Thị thay tôi tham dự.”

Hạo Nhân gật đầu tỏ ý chào, đoạn quay đầu bước về phía bãi đỗ xe. Hạ Diệp có chút giật mình, vội đưa tay chỉ muốn níu giữ người trước mắt. Ngay khi bàn tay Hạ Diệp gần chạm vào người trước mắt, Hạo Nhân liền quay người lại, bàn tay Hạ Diệp chỉ chạm vào khoảng không trước mắt.

Hạo Nhân nhú mày, khó chịu nhìn người đối diện. Trước giờ cậu rất ghét đụng chạm thân thể với người khác, luôn bảo trì khoảng cách nhất định chỉ trừ một vài người, tất nhiên vài người đó không hề có cô gái trước mắt. Hạo Nhân cất giọng lạnh lùng, hoàn toàn bỏ qua về bối rối trên mặt đối phương.

“Xin hỏi... còn chuyện gì nữa không?”

“A... tôi... tôi... tôi không có ý. Tôi xin lỗi... Chỉ là...”

“Không cần.”

Hạo Nhân ngay lúc nói xong lại lần nữa quay đầu, xuyên qua đám người phía dưới tiến về khu vực đỗ xe. Hạ Diệp nhìn theo hướng Hạo Nhân rời đi, hai tay nắm chặt vật vấy phía dưới. Chưa bao giờ cô gặp một người lạnh lùng như vậy nhưng kỳ lạ là bản thân lại có sự rung động đối với người đó. Người thông minh nên biết điểm dừng, lần đầu tiên Hạ Diệp nguyện ý trở thành người ngu ngốc. Tin rằng sẽ có cơ hội gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 11.1

Khu vực bãi đỗ, Hạo Nhân có chút ngoài ý muốn tìm thấy đối tượng. Xem ra ông trời rất biết cách đùa người, những lúc cậu hết hy vọng tìm thấy thì đối phương đã chủ động xuất hiện.

Lệ Tâm vẫn không hề ý thức được nguy hiểm đang đến gần, hào hứng kể lại chiến tích của bản thân trong mấy ngày qua.

“Kịp chứ. Không phải một mà là hai vụ.” – Lệ Tâm thành thật – “Có nhớ tớ kể có người cứu tớ hôm trước rồi bị tớ bỏ rơi tại hiện trường không?... Hai người đừng có nhìn tớ chằm chằm nữa, là anh ta đó.”

Tiến Trung và Hà My: “Oh my God...”

“Chưa hết.” – Lệ Tâm tiếp lời – “Mấy hôm trước, tớ bán nước trên Trần Biên, xui xẻo bị anh ta tóm được. Ban đầu còn tưởng mấy tên bảo kê khu đó, còn tưởng phải cúng ít tiền ai ngờ lại là vị ân nhân không mong gặp lại. Cuối cùng đành vận dụng chút EQ ít ỏi, tranh thủ tình cảm của cô chủ khách hàng mới thoát được. Ai nghĩ đến lại gặp anh ta ở chỗ này chứ! Thật “*chạy trời không khỏi nắng*” mà.”

“Tranh thủ tình cảm?” – Tiến Trung nhăn mặt – “Cách thức này cậu dùng hoài không thấy chán sao?”

“Có hiệu quả là được.” – Lệ Tâm lè lưỡi – “Có điều kịch bản lần này hơi sến một chút. May mà họ không nghi ngờ.”

“Rốt cuộc cậu nói gì mà khiến hai người đó không nghi ngờ giúp cậu?” – Hà My cũng thấy rất tò mò, vị Đại diện kia lại bị hạ trong tay Lệ Tâm dễ dàng như thế thật sao?

“Tớ nói bản thân rất đáng thương. Nhà nghèo, mồ côi, vất vả lắm mới có thể kiếm tiền vừa sống vừa học. Có một hôm đang đi làm về thì gặp anh ta bị người ta hành hung, bèn cứu về. Ai ngờ anh ta tỉnh dậy phản thì cảm kích ơn cứu mạng phần thì thấy dung mạo tớ quá xinh đẹp, liền vác cây si đến trồng.”

Người nghe: “...”

“Có điều gia cảnh anh ta quá giàu có, ba mẹ anh ta tìm đến tớ vừa đánh vừa mắng, chẳng quan tâm tớ đã cứu anh ta như thế nào, một mực khẳng định tớ giờ trở dạ dễ con trai họ. Bản thân tớ vốn nghèo tiền bạc nhưng giàu tự trọng, dù có chút ít tình cảm với anh ta nhưng không muốn anh ta khó xử nên tránh mặt không gặp anh ta. Không nghĩ tới anh ta lại biết tớ buôn bán ở đây liền bám tớ không tha.”

Người nghe: “...”

“Cuối cùng tớ ráng vắt ra vài giọt nước mắt nhờ cô chủ ấy giúp đỡ, không thể khuyên giải thì ít nhất cũng cầm chân để tớ chạy trốn trước đã.” – Nói đến

đây, Lệ Tâm hớn hở ra mặt – “Phải công nhận cô chú ấy quá nhiệt tình, giữ chặt không buông nên tớ mới thoát được đó chứ!”

Người nghe: “...”

Lệ Tâm vừa dứt lời liền hứng ngay những ánh mắt đầy vẻ xem thường từ hai người bạn bên cạnh cùng ánh mắt hình viên đạn từ đương sự đang đứng sau lưng cô.

Hà My: “Dung mạo quá xinh đẹp? Lệ Tâm, cậu quả thật khiến tớ có cái nhìn khác về thẩm mỹ.”

Tiến Trung: “Nghèo tiền bạc giàu tự trọng? Cậu biết chữ tự trọng có bao nhiêu nét không vậy hả?”

Hạo Nhân: “Cứu về? Chút ít tình cảm? Bám không tha? Rất biết cách sử dụng từ ngữ. Xem ra tôi không thể không hồi đáp “*thành ý*” của cô rồi.”

“Ra là thế.” – Hạo Nhân cúi đầu nhìn cô gái đang ngồi quay lưng lại trên ghế đá trước mặt, trong giọng nói có chút giễu cợt – “Tôi lại không biết mình có một vị ân nhân là cô đây.”

“Ừc...” – Lệ Tâm nuốt nước bọt, giọng nói vang lên trên đỉnh đầu khiến toàn thân cô rét lạnh. Cô khẽ quay đầu sang hai bên, ý định cầu cứu hai người bên cạnh mới phát hiện hai người bọn họ đã bị giọng nói này dọa sợ, bất đắc dĩ nhảy ra khỏi ghế đứng hai bên trông mất nhìn cô.

Lệ Tâm tự dặn lòng phải bình tĩnh nhưng lúc này “*hận nhân*” đang ở phía sau, làm sao cô bình tĩnh được? Lệ Tâm hắng giọng, cố tỏ ra bình thường ngược đầu nhìn khuôn mặt đang ở ngay trên đỉnh đầu cô, mỉm cười mà so với khóc còn khó coi hơn – “Đại diện... lại gặp được anh. Ha ha ha... vui quá!”

Hạo Nhân buồn cười nhìn cô gái trước mặt. Âm điệu nghe có vẻ nhẹ nhàng nhưng kỳ thực phép tắc xã giao thông thường như đứng dậy trò chuyện cũng không nhớ đủ biết tâm trạng cô ấy lúc này như thế nào rồi.

Đưa tay đặt hai bên trái phải, cảm giác như đang ôm trọn cô gái vào lòng, khóe miệng Hạo Nhân hơi nhếch lên – “Sao vậy? Gặp lại người có “*chút ít tình cảm*”, cô không vui?”

“...” – Lệ Tâm trong lòng rơi lệ. Muốn cô nói gì đây? Cô cực kỳ cực kỳ lần cực kỳ không vui.

Đang lúc Lệ Tâm trong lòng rối rắm, phía trước bỗng có chút ồn ào, sau đó có giọng nói vang lên.

“A Nhân... đây là...” – Gia Huy tròn mắt nhìn cảnh tượng trước mặt. Hạo Nhân cúi đầu nhìn, cô gái đó lại hơi ngẩng đầu lên, cảnh tượng này tương đối có chút... à ừ... mập mờ.

Hạo Nhân ngược nhìn người đang tới. Bên cạnh Gia Huy là thầy hiệu trưởng Đại học L Đồng Nai, những người còn lại có lẽ là giảng viên và người trong Ban Tổ chức buổi lễ.

“Ách...” – Gia Huy ngượng ngùng nhìn cô gái trước mặt, dáng vẻ này thật có chút bất nhã.

“Á...”

Lệ Tâm cúi đầu nhìn. Lúc này cô bị ngã, mất cả chân có chút nhức nên vẫn đang xoa dầu, thành ra không cần nghĩ cũng biết đáng về lúc này của cô khó nhìn đến mức nào rồi. Lệ Tâm lập tức đặt chân xuống, đang muốn đứng dậy thì trên vai có hai lực đạo lớn kéo cô ngược trở lại. Cô nhìn sang hai bên, phát hiện tay vị Đại diện kia không biết từ lúc nào đã ở trên vai cô rồi. Lệ Tâm thực không biết nên làm thế nào, đành hướng người trước mặt cắt lời.

“Em...”

“Xin hỏi... Vẫn còn chuyện gì sao?” – Hạo Nhân rất tự nhiên hướng đám người trước mặt hỏi.

“Ách... là... là...” – Hạo Nhân hỏi tiếng Việt, hiển nhiên là cố ý mượn mình để hỏi người khác. Gia Huy rất biết phối hợp, quay đầu sang nhìn vị Hiệu trưởng đứng cạnh, ý nói ông ta lên tiếng trả lời.

“À... là vậy... Sau buổi lễ chúng tôi có tổ chức một buổi tiệc nhỏ, rất vinh hạnh nếu được Đại diện và quý giảng viên Đại học S Lý Thị tham dự. Có điều trước đó Đại diện Lý có ý từ chối, Giảng viên Lý Gia Huy cũng nói không thể tham dự cùng nên chúng tôi cùng ra đây tiễn hai người. Chỉ là...” – Hiệu trưởng có chút ngập ngừng hiển nhiên không biết nên nói thế nào nữa.

“Đúng thật tôi có chút việc bận.”

“Vậy sao? Tôi hiểu, tôi hiểu.” – Hiệu trưởng nhẹ gật đầu tỏ ý thông cảm, đoạn nhìn cô gái đang ngồi trước mặt thì nhũn mảy, rất quen mắt – “Đại diện Lý và cô gái này có quen biết sao? Hình như là cô gái lúc này...”

“Cô gái này cùng tôi thật có chút quen biết.” – Hạo Nhân nhìn người đang ngơ ngác ngồi dưới cười nói – “Cô ấy là *ân nhân* của tôi.”

“Thật sao?” – Mọi người xung quanh có chút bất ngờ khi nghe Hạo Nhân nói, trong đó cũng có chút hiếu kỳ.

“Đúng vậy. Tôi cũng rất bất ngờ khi gặp lại vị *ân nhân* này.” – Hạo Nhân cố ý nhấn mạnh, quả nhiên cô gái này khi nghe đến mấy chữ kia cả người có

chút run rẩy - “Chỉ là tham dự nhiều hoạt động giao lưu liên kết với trường trong những ngày gần đây vẫn không có cơ hội gặp lại. Hôm nay ngoài ý muốn được gặp nên có chút thất lễ với quý vị.”

“A... việc này cũng dễ hiểu. Trường chúng tôi các hoạt động bên Đoàn hội, từ thiện hay lao động công ích đều có quy định về đối tượng được tham dự, đa phần là sinh viên trong các Tổ chức Đoàn Hội. Đối với các bạn sinh viên tham gia kỳ thật trường chúng tôi có ý bồi dưỡng, nếu biểu hiện tốt sẽ có cơ hội được giữ lại trường. Nếu cô bé này không tham gia hoạt động Đoàn hội thì sẽ không có cơ hội tham dự những hoạt động này.”

“Vậy sao? Cô bé này kỳ thật rất nhiệt tình, là người thích hợp để tham gia các hoạt động như vậy.”

“Á... em... em...” – Lê Tâm linh cảm có chuyện không lành liền phản ứng lại, nhưng bàn tay trên vai cô khẽ động khiến cô lại lẩn nữa im lặng.

“A... Ý Đại diện Lý là...”

“Lúc này cô ấy có nói với tôi luôn lấy việc giúp người là lẽ sống, làm từ thiện hay công ích đều muốn tham gia nhưng khó có cơ hội.”

“Không khó không khó... được Đại diện Lý giới thiệu chúng tôi cũng rất tin tưởng cô sinh viên này sẽ làm rất tốt.”

Hiệu trưởng nhiệt tình hướng Hạo Nhân và Lê Tâm giới thiệu – “Đây là cô Hằng, Bí thư Đoàn Khoa Đông Phương, hiện tại là người lên kế hoạch cho hoạt động từ thiện, công ích trong năm học này của Đại học L, em cứ báo danh với cô ấy nhé.”

“Dạ em... em... cảm ơn ạ.” – Lê Tâm dờ dẩn nhìn những người trước mặt, miễn cưỡng đón nhận “*thành ý*” của một người nào đó, run rẩy báo tên – “Em là Trần Lê Tâm, sinh viên Khoa Đông Phương ạ... em rất muốn làm từ thiện... thật rất rất muốn... mong thầy cô giúp đỡ.”

...

Hạo Nhân đứng dậy, bước đến tủ lạnh rót ra hai cốc nước đặt lên bàn. Gia Huy nhận lấy cốc nước, quan sát biểu hiện của người đối diện.

Thấy Hạo Nhân vẫn im lặng, Gia Huy cũng không khách khí nữa, liền hỏi thẳng.

“A Nhân... cậu đối với cô bé ấy có chút... để ý. Đúng không?”

“Cậu nghĩ vậy?” – Hạo Nhân cười nhạt.

“Tôi thấy vậy. A Nhân... cậu có biết nhiều người hành động luôn đi trước suy nghĩ không? Cậu là người như vậy.” – Gia Huy nói rõ nhận định – “Khoan hãy nói đến những biểu hiện lạ của cậu hôm cậu cứu cô ấy, chúng ta nói về việc xảy ra ở bãi đỗ xe đi. Hôm đó khi cô bé định đứng dậy, cậu liền ghì chặt để cô ấy ngồi lại trên ghế. Chỉ có một nguyên nhân lý giải cho hành động này, có điều tôi e rằng lúc ấy bản thân cậu cũng là hành động trong vô thức, cậu biết cô bé bị thương ở chân nên đứng dậy không tiện. Đúng không?”

“Ngay cả khi vừa rồi, lúc tôi hỏi cậu, dù chỉ trong chốc lát tôi thấy cậu khựng lại. A Nhân... ở bên cạnh cậu hơn hai mươi năm, không lẽ cậu cho rằng tôi một chút cũng không nhận thấy sự khác thường của cậu hay sao?”

Hạo Nhân nhìn Gia Huy đang ngồi đối diện, ngạc nhiên. Cậu ta nói không sai. Trước đây cậu luôn muốn cô lập bản thân với những người xung quanh nên cũng tin rằng suy nghĩ của mình sẽ không ai biết được. Nhưng ngay lúc này đây, cậu lại thấy bản thân có chút buồn cười. Vô bọc cậu dày công xây dựng xem chừng chất lượng quá kém, vấn đề người khác nhìn thấu được.

“Tôi... không rõ.” – Hạo Nhân đáp lời, giọng nói có chút do dự - “Chỉ là không bài xích khi cô ấy bên cạnh.”

“Chỉ như thế?” – Gia Huy có phần rối rắm, không hiểu hết ý Hạo Nhân muốn nói.

“Đúng.” – Hạo Nhân không bận tâm lắm đến suy nghĩ của Gia Huy, khẳng định suy nghĩ của mình.

“Dù vậy nhưng lần này cậu mượn danh nghĩa làm từ thiện để chinh cô ấy có phần không thích đáng lắm đâu.”

“Chỉ là muốn giáo dục lại cô ấy. Không có gì là không thích đáng.”

“Trần Lê Tâm, năm nay hai mươi ba tuổi, sinh viên năm tư lớp 08VN111, Ngành Việt Nam học, Khoa Đông Phương, Đại học L Đồng Nai. Quê gốc ở Miền Trung, di cư vào Nam từ mười năm trước. Trước kia người giám hộ là bà ngoại, hiện giờ là chị gái. Chị gái tên Trần Lê Giang, hai mươi lăm tuổi, sức khỏe có chút vấn đề nhưng may mắn được nhận làm nhân viên vệ sinh phân xưởng I Tập đoàn Lý Thị Việt Nam. Thành tích học tập tốt, không có thói quen xấu, sở thích duy nhất là kiếm tiền. Trừ giờ học, thời gian còn lại nhận đủ mọi việc làm thêm, cố định buổi tối bán nước uống với một cô bé tên Phạm Kim Oanh, thỉnh thoảng thứ bảy và chủ nhật nhận làm PG cho một thương hiệu cà phê, người quản lý trực tiếp có tên Đỗ Hùng.”

Im lặng một chút, Gia Huy tiếp lời – “Nghe tới đây chắc cậu cũng hiểu, cô ấy có thể xem là một cô nhi. Học phí Đại học có thể dùng học bổng để chi trả nhưng điều kiện nhận học bổng là sinh viên phải có kết quả học tập tốt cùng một số giải thưởng nhất định, thiếu một trong hai điều kiện đó đều không được cấp học bổng. Lê Tâm có thành tích học tập tốt nhưng không có giải thưởng nào kèm theo, tiền học phí và tiền sinh hoạt cô bé phải tự mình kiếm.”

Quan sát biểu cảm của Hạo Nhân một chút, Gia Huy tiếp lời - “Cô ấy không có thời gian để tham gia khóa giáo dục lại mà cậu chủ trương chuẩn bị nhằm chinh cô ấy đâu.”

“Có thể xem là một cô nhi? Lời này là có ý gì?” – Hạo Nhân cầm ly nước trên tay, ánh mắt ngưng đọng, buông lời.

Gia Huy mỉm cười – “Ý nghĩa của hai chữ này không phải đơn giản chỉ là cha mẹ đã mất đi. A Nhân, cô bé ấy không có cha nhưng vẫn còn mẹ. Có điều... mẹ cô bé là một bệnh nhân tâm thần.”

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Mi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Chương 11.2

Bệnh viện Tâm thần Trung ương II, Biên Hòa, Đồng Nai

Lệ Tâm sau khi gửi xe xong liền quen thuộc chạy đến khu vực chữa bệnh. Tuần trước có hẹn với chị Lệ Giang sẽ tới đây thăm mẹ, nhưng hôm ấy chị được người khác nhờ trực thay nên hai chị em đành dời lại đến ngày hôm nay. Cả tuần liền, ngoại trừ thời gian học ở lớp, cô đều phải đi làm từ thiện. Nhiều lúc Lệ Tâm cũng muốn dùng lý do bận học để từ chối không tham gia nhưng cô Hằng vốn đi là Giảng viên Ngành học của cô, cô ấy còn nắm rõ lịch học hơn cô, căn bản cô không đủ can đảm mở lời. Chuyến này cô xui xẻo bị hai người đó chính gần chết. Thật bi ai!

Lệ Giang đã đến từ lúc sáng, nhìn bộ dạng mệt mỏi của Lệ Tâm ánh mắt toát lên sự lo lắng. Ngay sau khi tốt nghiệp cấp ba, Lệ Giang lựa chọn đi làm, kiếm tiền nuôi em gái ăn học. Lệ Tâm quả thật không phụ lòng cô, học tập rất chăm chỉ, giành được nhiều giải thưởng. Năm đó điểm thi Đại học của Lệ Tâm cao, hoàn toàn có thể thi vào một trường có danh tiếng hơn nhưng cuối cùng lại chọn một trường Đại học ở Đồng Nai. Lệ Tâm nói với cô sinh hoạt phí ở nơi đó cao, không thích hợp hơn nữa ra trường cũng chưa chắc đã có việc làm nhưng kỳ thật cô biết nguyên nhân chính khiến Lệ Tâm ở lại là vì muốn gần cô và mẹ. Em gái cô rất hiểu chuyện, cô nên vui vì điều đó mới đúng, nhưng thật tâm vẫn cảm thấy đau lòng.

“Từ từ thôi.”

“Ôi... một chết mất. Thời tiết gì mà nóng thế không biết?” – Lệ Tâm gặp người thờ hồn hên – “Chị... chị tới từ sáng rồi hả?”

“Ừ... lúc tới chị có gọi em nhưng không thấy nghe máy. Chị ở đây đợi em gần 3h rồi.” – Lệ Giang đưa khăn giấy lên, khẽ lau mồ hôi trên trán và cánh mũi em gái, càng nhìn càng lo – “Em đi đâu mà mồ hôi nhễ nhại, mặt lại đỏ rực thế này? Lại quên đeo khẩu trang sao?”

“Lúc sáng đi với Thu Trang, em không để ý đường nên cứ nghĩ gần. Ai ngờ tự đi mới biết xa quá! Lại lười dừng lại lấy khẩu trang nên cứ thế đi. Không sao không sao đâu chị.”

“Sáng em đi với Thu Trang à? Vậy con bé đâu rồi?” – Lệ Giang nhìn quanh – “Con bé có nhớ đường không? Sao vẫn chưa vào tới đây?”

“À không... Lúc sáng em cũng định rủ đi cùng nhưng bạn ấy lỡ chân làm người khác bị thương nên phải đưa cậu ấy đi băng bó trước rồi. Hôm nay vẫn là em với chị đi thôi.”

“Ừm... Chị em mình đi thôi.”

Lệ Giang nắm tay Lệ Tâm bước về phía trước, băng qua dãy hành lang đến khuôn viên phía sau bệnh viện.

“Lúc này chị có nói chuyện với bác sĩ chủ trị. Bác ấy nói gần đây tinh thần mẹ cũng ổn định hơn, ngủ được nhiều, lúc ăn cũng không hắt dổ nữa. Mấy vết thương trước đó cũng lành lại rồi.”

Lệ Giang kỳ thật còn muốn nói thêm. Lúc này cô hỏi có ai đến thăm mẹ cô không, bác sĩ chủ trị nói cho cô biết ngoài cô thì em gái cô gần như tuần nào cũng đến. Có hôm đã quá giờ chiều vẫn ghé qua nhìn mẹ cô một lát rồi đi. Bác sĩ lúc đầu cũng không nhớ cô bé nhưng thường xuyên quá nên bắt đầu chú ý. Chỉ là em gái cô không giống cô, chỉ nhìn mẹ thôi chứ chưa bao giờ tiến đến hỏi thăm tình trạng của bà.

Lệ Tâm vẫn im lặng đi cạnh Lệ Giang. Lệ Giang biết càng gần khuôn viên, em gái càng hoảng sợ nên cố ý đi chậm lại, tay nắm chặt bàn tay nhỏ bé của Lệ Tâm mong mình có thể khiến em gái an tâm hơn.

“Chị ở đây... Sẽ không sao đâu. Biết không?”

“Chị... em... em...”

Lệ Tâm cắn chặt môi, muốn nói nhưng lại không biết nên nói gì. Lệ Giang vỗ nhẹ lên mu bàn tay cô an ủi.

“Không sao đâu. Chị tin sẽ có lúc mẹ... nhận ra chúng ta. Đi thôi, đừng để mẹ đợi lâu quá!”

Lệ Tâm gật đầu, cố áp chế nỗi buồn cùng sự sợ hãi trong lòng, cất bước đi về phía trước. Khuôn viên phía sau của bệnh viện được trồng rất nhiều cây

tạo bóng mát để bệnh nhân có thể thả bộ, bên dưới có dãy ghế đá để họ ngồi nghỉ. Lệ Giang và Lệ Tâm không mất nhiều thời gian đã nhìn thấy mẹ của họ - bà Trần Mỹ Lệ đang ngồi dưới gốc một cây xoài, yên tĩnh nhìn cảnh vật phía trước.

Tuổi thơ của Lệ Tâm không giống với nhiều người. Trên thực tế, cô không phải là cô nhi nhưng cô lại sống cuộc sống của một cô nhi. Lệ Tâm không nhớ rõ nhiều chuyện khi còn bé, chỉ biết từ lúc cô nhận thức được mọi chuyện thì người luôn bên cạnh chăm sóc và lo lắng cho cô là bà ngoại và chị gái. Khi đó, mỗi lần ăn cơm, chị gái sẽ đút cơm cho cô còn bà ngoại thì đút cơm cho người được bọn họ gọi là mẹ. Lệ Tâm không hiểu, bạn bè cô đều được mẹ đút cơm ăn nhưng sao mẹ cô lại không làm như thế? Hôm đó, cô đã giành lấy chén cơm trên tay chị rồi chạy đến bên cạnh mẹ mình, đưa cho bà.

Lệ Tâm nhắm mắt lại, cố quên đi ánh mắt của bà khi nhìn thấy cô. Trong ánh mắt ấy có sự kinh hoàng, có sự đau khổ nhưng không hề có sự yêu thương. Bà không nhận lấy chén cơm từ tay cô, không đút cho cô ăn, không dỗ dành cô đừng bỏ bữa, cái bà làm là hất đồ chúng sang một bên và bắt đầu la hét, lùi mình về phía sau giường.

Từ sau lần đó, Lệ Tâm không được đến gần bà nữa. Cô rất muốn hỏi bà ngoại tại sao lại như vậy nhưng bà không trả lời. Cho đến một ngày, có người nói với cô, cô là con bà điên, cô là đồ con hoang không bố... lúc đó cô mới biết được mình có bao nhiêu khác biệt, có bao nhiêu đáng thương trong mắt người đời.

“Mẹ... Con dẫn Lệ Tâm đến gặp mẹ.” – Lệ Giang ngồi cạnh bà, khẽ kéo tay Lệ Tâm ngồi cạnh mình. Lúc trước, mỗi lần thấy Lệ Tâm mẹ cô đều rất kích động, nhẹ thì la hét, nặng thì tự làm bản thân mình lẫn người gần đó bị thương. Mười năm trước, bệnh tình mẹ đột ngột chuyển nặng, bà ngoại đành bán luôn mảnh đất nhỏ ở quê, đưa mẹ cùng chị em cô vào trong này. Bà nói, nơi này có bệnh viện Tâm thần lớn, mẹ cô ở trong này có người chăm sóc sẽ an tâm hơn. Khi ấy, bà ngoại cùng hai chị em cô thuê một phòng trọ nhỏ để ở, cô và Lệ Tâm đi học một buổi, buổi còn lại giúp bà bán bánh trắng, bán vé số kiếm sống. Có lẽ thời gian gặp mặt có ít hơn nên mẹ cô giờ đối diện với Lệ Tâm cũng không còn kích động như trước. Dù vậy, vì an toàn cho cả hai người nên lúc nào Lệ Giang cũng chọn ngồi ở giữa, nếu có chuyện cô vẫn đủ sức bảo vệ em mình được.

Bà Mỹ Lệ vẫn im lặng, đôi mắt vô hồn nhìn người trước mặt, khóe miệng khẽ nhếch lên, ngây ngô. Lệ Giang khẽ vuốt mấy sợi tóc đang xòa trước trán mẹ, muốn bà nhìn người đang ngồi sau cô. Lệ Tâm thấy mẹ nhìn về hướng mình, trái tim có chút khấn trương, nở nụ cười hơi mất tự nhiên chào bà. Bà Mỹ Lệ vẫn như cũ, đối với người vừa tới tựa hồ không mấy để tâm, vẫn chìm đắm trong thế giới của mình.

Lệ Giang nhìn em gái mình, thấy khóe mắt cô hơi đỏ có chút không đành lòng bèn bước sang bên phía bên kia nắm tay bà cùng đứng dậy.

“Tâm... Cũng gần tới giờ nghỉ trưa rồi nên chị em mình dìu mẹ vào phòng đi. Ở đây nóng quá chắc mẹ hơi mệt nên không muốn nói chuyện. Vào phòng rồi nói chuyện tiếp em nhé!”

Lệ Tâm khẽ gật đầu, tiến lên đỡ bên còn lại cùng chị cô dìu mẹ vào phòng. Cô đã quen nên cũng không thấy buồn lắm. Mặc dù mẹ không nhớ đến cô nhưng bù lại chị cô rất quan tâm đến cô, như vậy cũng tốt lắm rồi.

Trên cao, ánh nắng xuyên qua tán cây, nhẹ rơi trên khoảng sân phía dưới. Mỗi khi có gió, vệt nắng lại khẽ nhảy nhót lên xuống, nhìn thật vui vẻ.

Mẹ... lần sau khi con tới, có phải mẹ sẽ nhận ra con không?

...

Hạo Nhân ngồi trước giá vẽ, tay phải cứ đưa lên rồi lại để xuống, mãi không vẽ được gì. Những lời Gia Huy nói lúc nãy rõ ràng đã ảnh hưởng rất lớn tới tâm trạng của cậu lúc này.

Hạo Nhân nhớ lại lần đầu gặp mặt Lệ Tâm. Hôm đó, trong lúc tham quan cậu đã cứu được cô khi cô không cẩn thận bị rơi từ giàn giáo xuống. Nghĩ tới tình cảnh lúc đó, đến giờ trái tim Hạo Nhân vẫn còn chút cảm xúc không rõ. Cậu chắc rằng trước đó mình chưa từng gặp qua Lệ Tâm, nhưng khi ấy rõ ràng đã bị giọng nói của cô ấy thu hút – giọng nói của một người chưa từng gặp mặt. Cứ ngỡ rằng không còn cơ hội gặp mặt, vốn nghĩ rằng đối với một người vô tình lướt qua sẽ không lưu lại chút ấn tượng nào nhưng không ngờ dù đứng trên lầu cao, cách cô ấy một khoảng khá xa vẫn như cũ bị cô ấy cuốn hút, lúc nhận ra đã đứng trước mặt cô ấy rồi. Hạo Nhân không nghĩ có ngày mình sẽ cùng một người lạ mặt nhỏ nhắn tính toán hơn thua, nhưng thực tế đã chứng minh cô ấy có thể khiêu khích mọi giới hạn trong con người của cậu.

Hạo Nhân trầm tư, càng nghĩ càng không thể giải thích được những hành động vô thức của mình từ lúc gặp cô gái này. Trần Lệ Tâm – tên thật khác người. Có phải tôi chính là bị sự khác người của cô thu hút?

Hạo Nhân giật mình, ánh mắt càng lúc càng thâm trầm. Thu hút? Là thu hút sao?

Khẽ lắc đầu, tự mình phủ nhận suy nghĩ của bản thân, Hạo Nhân lần nữa đưa bút lên, từng nét từng nét phác họa trên trang giấy trước mặt. Đôi tay lưu loát lên xuống, bức tranh càng lúc càng hoàn thiện. Trong tranh, một cô gái mặc áo dài truyền thống, tóc ngắn rủ nhẹ trên vai, trên tay cầm sợi dây đứng yên trong nắng, ánh mắt trong suốt nhìn cậu. Đôi tay dần hạ xuống, đúng như Gia Huy đã nói, cậu là người hành động luôn đi trước suy nghĩ. Lý trí nói với cậu rằng không phải nhưng hành động lại ngược lại.

[“Vic... tôi sẽ ở lại Việt Nam một khoảng thời gian. Mọi việc ở Đài Loan phiền cậu.”]

Hạo Nhân tùy tiện ném điện thoại lên sofa, bước ra ban công. Căn hộ của cậu ở tầng bảy, vị trí thích hợp để ngắm cảnh nhưng chủ nhân của nó lúc này lại chẳng mấy để tâm. Hạo Nhân không còn muốn lý giải hành động xúc động vừa rồi của cậu nữa.

Nếu lý trí đã mù mờ không rõ thì cứ để trái tim dẫn đường vậy.

Chương 22: Chương 12.1

Chung Hiểu Đồng cầm điện thoại trên tay, rất muốn vứt nó vào một xô xình nào đó. Lý Gia Huy liên tục gọi đến khiến điện thoại cô như muốn nổ tung, tâm tình càng lúc càng trở nên kích động. Không cần nghe cũng biết lý do anh ta gọi đến, còn không phải vì cô dùng thân phận Thiếu phu nhân Lý Gia giành một vé đến Việt Nam hay sao? Trong chuyện này đích thực cô sai, ít nhất có một người vì cô mất đi cơ hội tham gia giao lưu học tập, nhưng cô đã cho người bồi thường rồi còn gì, sao anh ta cứ như u hồn bất tán bám cô không tha vậy?

Hiểu Đồng lật người, ôm trọn cái gối bông hình chú sâu đủ màu vào lòng. Đây là món quà cô được ba người bạn cùng phòng tặng ngày thứ hai vào đây. Cô đối với đất nước này có nhiều tình cảm. Khi cô được 7 tuổi, ba cùng mẹ ly hôn, cô được mẹ mang rời khỏi Chung Gia đến thành phố Cao Hùng sinh sống. Mẹ cô là một người mẫu có tiếng lúc bấy giờ, quanh năm trên sân diễn, việc chăm sóc cô giao cho người vú đến từ Việt Nam. Hằng ngày, vú đưa cô đến trường, đón cô về nhà, cô theo vú vừa học ăn vừa học nói. Ba năm yên bình trôi qua, đến một ngày bố cô tìm đến, rồi hôm sau chẳng hiểu có chuyện gì mà cả bố và mẹ đều không bao giờ xuất hiện nữa. Cô được người ta đưa vào sống ở một nơi gọi là cô nhi viện, người duy nhất nhớ đến sự tồn tại của cô là vú. Gần như cuối tuần nào vú cũng mang đến cho cô đồ ăn ngon, dặn cô phải biết nghe lời các mẹ. Cuộc sống như vậy không kéo dài được bao lâu, có một ngày vú đến nói với cô bà ấy phải trở về Việt Nam, trước khi đi còn ôm cô vào lòng nói xin lỗi. Từng người từng người cứ vậy đến, cứ thế đi, cuối cùng chỉ còn cô đơn độc đứng một chỗ, tự hỏi bản thân tại sao lại bị mọi người chán ghét?

Thời gian cứ thế trôi qua, đến năm mười lăm tuổi, có một nhóm người đến cô nhi viện đón cô. Năm đó cô được thông báo trở thành Chung tiểu thư Chung Gia - Chung Hiểu Đồng, người kế nghiệp Chung Thị trong tương lai.

“Hiểu Đồng... Đừng có lười... dậy đi.”

“My My... ờn quá...” – Hiểu Đồng lại lần nữa xoay người sang phía khác, cô tỉnh từ lâu rồi nhưng chưa muốn rời giường. Lúc ở Chung Gia cô không được sống theo ý mình rồi, lần này trốn qua Việt Nam không dễ, tất nhiên là phải chiều bản thân một tí.

“Tớ là Hà My... Hà My đó... cậu đừng có gọi như gọi mèo thế!” – Hà My hét lớn – “Nếu cậu còn không dậy, lần sau tớ về nhà không mang đồ ăn lên cho cậu nữa.”

“...”

Người trên giường hiển nhiên đã bị lời đe dọa phía sau tác động, dụi mắt nhìn Hà My đang chống nạnh thị uy phía dưới. Hiểu Đồng tâm không cam tình không nguyện, cẩn thận vịn thang leo xuống giường, xịu mặt hướng người đối diện thương lượng.

“Tớ muốn xôi gà.”

“Được.” – Hà My sáng khoái đồng ý – “Thay đồ đi, chúng ta đến trường. Nhanh lên một chút, muộn giờ lắm rồi đó.”

“A... đến trường? Sao phải đến trường?” – Hiểu Đồng nghech mặt, không phải đi ăn sao?

“Đi học nha. Không phải cậu sang đây chỉ để đi ăn thôi chứ?”

“A... đúng... phải đi học... quên rồi.”

Khóe miệng Hà My không tự chủ, co giật liên tục. Cô thực sự rất nghi ngờ tiêu chuẩn chọn sinh viên du học của Đại học S Lý Thị. Chung Hiểu Đồng từ khi sang Việt Nam đến nay cơ hồ ngày nào cũng lang thang khắp nơi kiếm đồ ăn vặt, chưa từng đụng đến sách vở chứ đừng nói đến việc đi học. Ban đầu cô cũng không quan tâm lắm nhưng buổi học trước lớp trưởng đã tóm cô lại hỏi thăm về sinh viên trao đổi hiện đang ở phòng cô trong kí túc xá – sinh viên Chung Hiểu Đồng tại sao lại không đến lớp? Làm sao cô biết tại sao chứ! Không lẽ lại nói cô ấy xem trọng việc ăn hơn việc học, lý do này có vẻ đã kích người khác quá! Cô vẫn là nên tóm đương sự đến đó rồi ai muốn hỏi gì thì hỏi.

Hiểu Đồng sau khi thỏa thuận xong với Hà My liền vui vẻ làm vệ sinh cá nhân, thay đồ đi học. Sinh viên Đại học S Lý Thị khi sang đây không nhất thiết phải vào Kí túc xá hết. Nếu là đối tượng song song đào tạo giáo dục và nghiệp vụ thì có thể chọn ở Khu nội trú của nhân viên Lý Thị. Hiểu Đồng vốn dĩ là sinh viên Khoa Tài chính Quốc tế nhưng sợ gặp Gia Huy khi sang đây nên đành dùng thân phận con dâu Lý Gia buộc Hiệu trưởng nhét cô vào danh sách sinh viên Ngành Việt Nam học. Lý Gia Huy mặc dù biết cô đang ở trong đây nhưng công tác bảo mật cho sinh viên ở Kí túc xá khá tốt, anh ta không biết chắc cô ở phòng; mà dù có biết cô ở đâu nhưng chỉ cần cô từ chối không gặp thì anh ta cũng không thể trực tiếp vào nơi này nên trước mắt cô vẫn an toàn.

Hiểu Đồng thờ dãi, dù vậy cũng phải gặp anh ta một lần, nhiều lắm cũng là nghe anh ta cần nhắn thêm vài câu thôi, nếu không làm thế cô e phải trực tiếp khóa luôn điện thoại mất.

...

Lệ Tâm tối qua ở lại bên phòng chị gái nên sáng nay sau khi trở về phòng thay đồ liền vội vã chạy sang địa điểm học. Lúc đến nơi mới phát hiện cả phòng học chỉ còn trống mỗi bàn trên cùng ngay cửa ra vào, Hà My và Hiểu Đồng đang ngồi ở đó. Hà My cũng tặc lưỡi nhìn cô. Hết cách rồi! Lỗi được Hiểu Đồng đến lớp không phải dễ, lúc hai người bọn họ đến nơi thì chỉ còn vị trí không ai thèm ngồi này thôi, còn có thể lựa chọn khác chắc.

Nói thật là Lệ Tâm rất ghét vị trí này. Ngồi ở đây không những không được ngủ mà còn có khả năng bị sai vặt trong giờ học. Hôm nay đến Hiểu Đồng còn chịu đi học thì cô sao có thể vì chuyện nhỏ nhặt như chỗ ngồi này mà đi về. Miễn cưỡng ngồi một hôm vậy.

Môn học sáng nay của cô chính là môn Văn hóa – Lễ hội Việt Nam. Điểm khác biệt của Ngành Việt Nam học so với các ngành khác là nội dung học tập xoay quanh những vấn đề về Văn hóa – Lịch sử - Địa lý Việt Nam nên sinh viên của mấy ngành khác nếu có hứng thú đều có thể vào nghe; ngược lại sinh viên Ngành Việt Nam học thì không thể tự ý đi vào các lớp khác vì nếu có vào thì chưa chắc đã hiểu nội dung học tập của họ. Lệ Tâm quay đầu về phía sau, phát hiện có vài gương mặt lạ, dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết mấy cặp đôi rủ nhau đi học đây mà, hại cô mất chỗ ngồi ưng ý.

Thời điểm Lệ Tâm quay đầu lại liền bắt gặp đôi mắt nhàn nhạt ý cười của vị Đại diện Lý Thị đang thông thả từ cửa bước vào. Cảm giác của Lệ Tâm lúc này chỉ có thể dùng chữ kích động để khái quát. Không... Chắc chắn là cô chưa tỉnh ngủ nên nhìn nhầm rồi, làm sao anh ta lại xuất hiện ở nơi này được? Lệ Tâm đưa tay lên, ôm tâm lý chịu đau chuẩn bị tát lên mặt một cái. Chỉ là chưa kịp thử độ chân thật của hình ảnh thì mọi người phía dưới đã thay cô trả lời rồi.

Hà My cũng bị người đến dọa sợ không ít, không quản Hiểu Đồng đang gục đầu ngủ ở giữa liền chồm sang kéo tay Lệ Tâm, đề bẹp cô bạn xuống bàn khiến Hiểu Đồng la oai oái.

“Tâm... đừng nói với tớ cậu lại vừa gây án nữa đấy. Sao anh ta lại có mặt ở đây? Có phải kiểm cậu tính số không?”

Lệ Tâm bị lắc thiếu điều muốn văng cả óc ra ngoài, ngây ngốc nhìn người trên bục giảng. Ngoại ôi! Hà My cũng nhìn thấy vậy chắc không phải là mơ rồi. Lệ Tâm thấy da đầu đột nhiên tê rần giống hệt cảm giác hôm đó anh ta cúi đầu nhìn cô vậy. Âm ảnh! Cực kỳ âm ảnh.

“Nào nào mấy em... đừng ngây ra như vậy nữa. Ở đây chắc có một vài bạn nhận ra người đang đứng cạnh tôi rồi phải không? Hôm nay Đại diện Lý Thị Lý Hạo Nhân sẽ dùng thân phận là sinh viên trao đổi để tham gia buổi học của chúng ta. Các em hãy phát huy tinh thần hòa nhã đáng quý của sinh viên Đại học L Đồng Nai để tiếp đãi cả cậu ấy và các bạn sinh viên trao đổi khác nhé. Đừng có để cho các bạn cười đấy.” – Giảng viên bộ môn vô cùng thoải mái hướng sinh viên toàn lớp dặn dò.

“Chào mọi người. Tôi là Hạo Nhân. Tôi muốn dùng thời gian ở Việt Nam để tham gia một vài buổi học về văn hóa Việt Nam. Mong giúp đỡ.”

“À... đúng rồi.” – Giảng viên bộ môn hướng Hạo Nhân gọi ý – “Trường chúng tôi học tập theo phương pháp thảo luận nhóm. Em có muốn tham gia nhóm học tập như các bạn không?”

Giảng viên vừa dứt lời, bên dưới lại lần nữa trở nên huyền ảo. Vị Đại diện này vào nhóm nào thì nhóm đó tự nhiên không cần lo về vấn đề điểm số, đãi ngộ này nhóm nào cũng muốn có được. Các trưởng nhóm hướng giảng viên đòi cấp “*lệnh bài miễn tử*” khiến phòng học náo nhiệt hẳn lên.

Hạo Nhân từ đầu đến cuối vẫn im lặng, ánh mắt chưa từng rời Lệ Tâm một khắc. Những lần gặp mặt trước đó đều tựa như tình linh nghịch ngợm lần này lại có biểu hiện như gặp quỷ ban ngày. Hạo Nhân nhìn Lệ Tâm đang ngây ngốc có chút không hài lòng, từ từ bước đến trước mặt Lệ Tâm, cúi người xuống gần như muốn nhìn rõ nguyên nhân khiến cô nàng có biểu hiện như thế.

Lệ Tâm nhìn gương mặt đang dí sát cô, gần đến mức có cảm giác lông tơ trên mặt cô đang lay động theo nhịp thở của anh ta. Lệ Tâm cảm thấy không gian quanh mình như bị hút hết khí oxy, vô cùng ngột ngạt.

Lệ Tâm hoảng sợ bật người về phía sau cố thoát khỏi tầm nhìn của người trước mặt. Lực đạo lớn khiến lưng cô va mạnh vào bàn kẻ đó, vô cùng đau nhức. Âm thanh va đập khá lớn khiến hai người trở thành tiêu điểm trong mắt mọi người.

Vốn dĩ lý do hôm nay Hạo Nhân đến gặp cô chỉ để lý giải những cảm xúc dị thường gần đây của mình. Suốt hai mươi năm qua, người – việc có thể khiến tâm tình cậu bất ổn không nhiều, ấy vậy mà từ khi gặp cô ấy cậu năm lần bảy lượt không hiểu hành động của bản thân. Có điều, Hạo Nhân không ngờ Lệ Tâm lại bài xích mình đến vậy, theo lý mình mới là người nên ghét bỏ cô ta mới đúng. Cậu có chút bất mãn.

“Cô không hài lòng khi thấy tôi dự học?”

“Tôi... tôi...”

“Trả lời... Hài lòng hay không hài lòng khi thấy tôi?” – Hạo Nhân thấp giọng nhắc lại câu hỏi, phóng ánh mắt cảnh cáo về phía Lệ Tâm. Cô dám nói mình không hài lòng?

“Không... không... á... hài lòng... hài lòng...” – Lệ Tâm theo bản năng liền có ý cự tuyệt, có điều nhìn ánh mắt của người trước mặt liền nhanh miệng đổi lại đáp án. Phật ôi! Nếu ánh mắt có thể giết người, có phải con sẽ bị anh ta giết chết trăm lần rồi không?

“Tốt...” – Khóe miệng Hạo Nhân cong lên chứng tỏ cậu rất hài lòng về câu trả lời này, quay người về phía Giảng viên bộ môn tiếp lời – “Tôi chỉ dự học, không tham gia vào thảo luận nên không cần chú trọng việc này.”

Hạo Nhân lại lần nữa cúi nhìn Lệ Tâm đang mở to mắt nhìn mình, nhìn thẳng vào mắt cô kiên quyết.

“Dù vậy vẫn cần giúp đỡ... không cần nhiều... chỉ cần cô ấy là đủ.”

Chương 23: Chương 12.2

Buổi học này có lẽ là buổi học kinh dị nhất suốt ba năm qua của Lệ Tâm. Sau khi kết thúc màn chào hỏi, vị Đại diện mặt lạnh này rất tự nhiên ngồi xuống cạnh cô, nghiêm túc nghe giảng. Lệ Tâm vội nhích lại gần Hiểu Đồng, nhưng chưa kịp tới nơi đã bị ánh mắt sắc lạnh kia nhìn sang nhất thời ừ rừ quay về chỗ ngồi. Hic! Học kỳ này cô bị sao quá tạ chiều, gặp đủ xui xẻo từ đầu học kỳ đến giờ đã thâm lăm rồi, bây giờ còn gây thù với đám sắc nữ trong lớp. Lệ Tâm len lén xoay lưng về phía sau, sau đó cô cực kỳ cực kỳ ân hận. Không chỉ có sắc nữ phóng dao về phía cô mà lần này mấy sắc nam cũng nhắm nhe nhìn về hướng này. Người này... quá là nam nữ lớn bé gì cũng không tha. Lệ Tâm nghiêng răng nghiêng lợi, học theo câu cảm thán của Thu Trang khi thấy trai đẹp: Yêu nghiệt! Chính là yêu nghiệt.

Hạo Nhân khẽ quan sát cô gái ngồi cạnh. Cô gái này rất tùy tiện nhất là trong cách ăn mặc. Hôm nay cô ấy mặc một chiếc áo phông màu kem, bên ngoài khoác thêm một chiếc áo sọc caro đen đỏ rộng thùng thình nhìn rất năng động. Hạo Nhân nhớ đến lần đầu tiên gặp Lệ Tâm, hôm đó cô ấy cũng mặc giống vậy, trên tay cầm cọ cần thận từng chút một quét sơn lên tường. Nghĩ đến đây, đôi mắt Hạo Nhân khẽ nhìn xuống bàn tay Lệ Tâm đang đặt trong học bản. Tay cô ấy nắm chặt chiếc cặp Jean, nước da trắng xanh nhìn rõ cả gân trên mu bàn tay, có chút yếu ớt. Có lẽ từ lúc thấy cậu đến giờ, cô ấy luôn ở trong tâm lý chạy trốn nên hai tay vẫn chưa thả lỏng, cả người căng lên, khỏe miệng vẫn còn cứng ngắc. Hạo Nhân biết cô gái này đang đề phòng cậu nên cũng không làm khó cô ấy, ánh mắt nhìn về phía bục giảng.

Hiểu Đồng âm thầm đánh giá người mới đến. Đại diện Lý Thị - Lý Hạo Nhân ư? Cũng thật lạ... Anh ta chẳng phải Hứa Hạo Nhân tiếng tăm lừng lẫy Khoa Tài chính Quốc tế - tiền bối của cô và Hữu Bằng sao? Từ khi nào đã là Lý Hạo Nhân rồi? Lý Hạo Nhân... cái tên này kỳ thật cô đã từng nghe qua.

Hiểu Đồng nhớ lại ngày đầu tiên khi cô trở về Chung Gia. Hôm đó, cô lạ lẫm với nơi này nên mất ngủ, bèn bước ra khỏi phòng. Lúc đi ngang qua phòng khách, cô nghe Chung Vĩ Kỳ – người được gọi là ông nội của cô đang nói chuyện với thư ký của mình.

“Chuyển giao cổ phần cho một đứa con riêng?” – Chung Vĩ Kỳ cao giọng, hiển nhiên không tin được phản báo cáo này.

“Chung tổng... đây là thông tin chính xác. Lý tổng đã chuyển giao cổ phần trong tay mình cho người con riêng là cậu Lý Hạo Nhân. Thông tin này vẫn được bảo mật nên trước mắt chưa điều tra được con số cụ thể.”

“Nói người chúng ta theo dõi kỹ việc này. Phải biết rõ chủ nhân Lý Gia là ai mới có thể thực hiện liên hôn. Dù không thể biến Lý Gia thành Chung Gia thì ít nhất cũng phải đảm bảo Hiểu Đồng trở thành Phu nhân Lý Gia trong tương lai.” – Chung Vĩ Kỳ gần giọng.

“Chung tổng... Mối liên hôn này do Lý Gia đề xuất, trước đó có nói rõ người thực hiện là Đại tiểu thư Chung Hiểu Tâm. Nhưng đại tiểu thư mệnh bạc, chỉ sự...”

“Hiểu Tâm và Hiểu Đồng là hai chị em song sinh, là ai trong số chúng cũng đều đủ tư cách nắm giữ vị trí này. Cái ta không hiểu là tại sao Lý Uy lại chọn thời điểm này để chuyển giao cổ phần cho đứa con riêng đó? Cả Trình Khả Vân một mực bảo vệ chiếc ghế chủ nhân cho con trai trưởng của mình cũng không tỏ thái độ phản đối. Lý Gia vẫn còn việc mà chúng ta chưa biết.”

Đứng trong góc tối, Hiểu Đồng khẽ nhẩm lại tên này thêm một lần nữa. Lý Hạo Nhân? Chủ nhân Lý Gia? Liên hôn?... Hiểu Đồng cười khổ. Hóa ra vì một bản liên hôn thương giới còn dang dở nên họ mới nhớ đến mình, mang mình từ nơi đó trở về. Cô hiện tại nên vui mừng mới phải, ít nhất còn có người cần cô nhưng tại sao nước mắt cứ như trân châu đứt dây, chảy mãi không dứt.

Nước mắt lăn dài trên má, nóng hổi, trái tim càng lúc càng lạnh dần. Hiểu Đồng xoay người trở về phòng, kéo chăn che kín người. Nếu im lặng đối được sự yêu thương, cô nên đối.

Dẫu yêu thương chỉ là sự giả dối.

...

Tiếng chuông kết thúc buổi học vang lên, Hà My thu dọn sách vở trên bàn, lay Hiểu Đồng còn đang ngồi ngơ ngẩn bên cạnh cùng ra về. Không phải cô muốn bỏ mặc bạn bè khi nguy khốn nhưng đối phương đã tìm đến tận cửa tính sổ thì tốt nhất nên để người liên quan trực tiếp tự giải quyết vấn đề vẫn hơn.

Lệ Tâm ngồi im bất động. Đi không được, ở không xong. Cứ xem tình hình trước đã.

“Đi thôi.” Hạo Nhân thấy mọi người đã ra về hết, cũng chẳng có kiên nhẫn ở lại cùng cô mắt lớn nhìn mắt nhỏ, trực tiếp đứng dậy kéo cô theo.

“Ách...” – Lệ Tâm nhìn bàn tay đang nắm lấy cổ tay mình, ngây ngốc hỏi – “Đi đâu cơ?”

Hạo Nhân không nói, chính xác hơn là không biết nên nói cái gì.

Lệ Tâm bị Hạo Nhân nắm tay kỳ thật cũng có chút khấn trương nhưng ngay sau đó thì bình thường trở lại. Đây đâu phải là lần đầu tiên cô bị “*giống đực*” cầm tay. Chỉ cầm tay thôi mà, đâu phải anh ta chặt tay cô, cô khấn trương làm cái gì?

Khác với Lệ Tâm, tâm trạng và gương mặt của Hạo Nhân lúc này có chút bất đồng. Ngoài mẹ, đây là cô gái đầu tiên cậu cầm tay. Khi còn đi học, trừ thời gian học mẫu giáo và đại học, các cấp học khác Hạo Nhân đều chọn trường nam sinh. Cậu thừa nhận mình có chút lập dị, không thích người khác nhìn cậu chăm chú chứ đừng nói đến việc để họ đến gần. Nhưng ở cạnh cô gái này, cậu không thấy ghét, thậm chí còn có chút mong chờ.

Hạo Nhân nhớ lại những gì Gia Huy nói về Lệ Tâm, thật sự hai người có chút giống nhau ở chỗ đều không có một gia đình hoàn chỉnh. Điểm khác nhau giữa bọn họ là cách sống, cô ấy chọn cách sống đối mặt, còn cậu chọn cách sống trốn tránh, lãng quên. Sự thu hút này khiến cậu liên tưởng đến tính năng của nam châm, cùng một thành phần cấu tạo nhưng trái dấu thì hút chặt, cùng dấu thì đẩy xa.

Lệ Tâm tất nhiên không hiểu suy nghĩ trong đầu Hạo Nhân, ra khỏi tòa nhà cơ sở 3 vẫn thấy anh ta không có ý dừng lại, liền giật mình định rút tay ra. Hạo Nhân thấy bàn tay trong tay mình động đậy, liền quay lại nhìn.

“Anh phải nói là đi đâu mới được chứ?” – Lệ Tâm nhìn về mặt có chút cụt hứng của đối phương liền nhanh miệng đề xuất – “Ở đây có căn tin, nếu anh không phiền thì đến đó đi. Buổi chiều tôi còn có việc, không muốn đi xa.”

“Không phiền.” – Lần đầu tiên Hạo Nhân để ý tới ý kiến của người khác, dùng mắt ra hiệu cho Lệ Tâm dẫn đường.

Lần này đổi ngược lại Lệ Tâm kéo Hạo Nhân đi. Đến gần căn tin, người càng lúc càng đông, thấy hai người kéo tay nhau đi tới đều quay đầu nhìn. Lệ Tâm chặc lưỡi, người đi đằng sau cô ngoại hình nổi bật như thế, nhất là mái tóc chuyển vàng ngay khi thấy ánh nắng mặt trời, không thu hút ong bướm mới là lạ. Lệ Tâm quay người, dùng ánh mắt nói anh ta nhanh bỏ tay cô ra nhưng người đằng sau hiển nhiên không thêm chú ý tới, trực tiếp lách người về phía trước, chọn một bàn gần bồn cây ngồi xuống.

Hạo Nhân vừa ngồi xuống, Lệ Tâm đã đứng bật dậy. Nghĩ Lệ Tâm lại muốn trốn, Hạo Nhân không nghĩ nhiều, kéo mạnh tay khiến cô ngã ngay xuống ghế bên cạnh.

Hạo Nhân cũng ý thức được mình làm hơi quá, nhỏ giọng – “Cô... làm gì?”

“Ồi... – Lệ Tâm xoa hông, nhăn nhó đáp – “Phải đi mua nước chứ!”

Hạo Nhân nghĩ một lát, thấy cũng đúng, dù gì đây cũng là chỗ kinh doanh, liền buông lỏng tay. Nơi này cậu không quen, lần này cậu làm khách. Lệ Tâm như được *thả gió*, đi thẳng về phía quầy nước, không quan tâm đối phương có thích hay không, trực tiếp chọn hai chai Sting mang về.

Lệ Tâm đặt chai nước cùng ly đá trên bàn, lại thấy mình chưa đủ thành ý liền mở nắp rót vào ly, lần nữa đặt trước mặt Hạo Nhân – “Đại diện... nước của anh.”

Hạo Nhân nhăn mày, hiển nhiên không hài lòng với cách gọi này – “Gọi tôi là Hạo Nhân.”

Lệ Tâm không có ý định gặp lại anh ta lần nữa nên không mấy để ý đến việc đó, nói thẳng – “Anh làm ơn tha cho tôi đi. Tôi thực tình không cố ý bỏ mặc anh ở lại đó đâu.”

“Tôi chính là thấy cô cố ý.” – Hạo Nhân cười nhạt – “Lần nào cũng là cố ý.”

Lệ Tâm ghen hòng, không tìm được lý do phản đối, có chút xấu hổ cúi đầu nhìn mấy viên đá trong ly. Anh ta nói không sai, lần đầu tiên cô bỏ mặc anh ta tại hiện trường, lần thứ hai chạy thoát trên Văn miếu, lần ba thì mới chạy tới nhà xe, cứ nghĩ anh ta sẽ dự tiệc nên mới nán lại ở đó một chút, cuối cùng chưa kịp về đã bị tóm tại trận. Đúng là cô cố ý.

Hạo Nhân nhấp ngụm nước, có chút ghét bỏ mùi vị của nó liền để lại xuống bàn, tiếp lời – “Tôi là người đã cứu cô.”

“Chính xác phải nói tôi là *bị* anh cứu.” – Lệ Tâm nhỏ giọng, việc này cô không hề muốn nha.

“Khác nhau sao?” – Hạo Nhân khó hiểu hỏi lại.

“Khác... đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau.” – Hạo Nhân vừa dứt lời, Lệ Tâm dùng thế mạnh về từ ngữ của mình phân tích vấn đề - “Trong việc này tôi hoàn toàn không tình nguyện. Tôi cũng đâu muốn thế. Anh hiểu không?”

“À... là vậy sao?” – Hạo Nhân nheo mắt thú vị nhìn Lệ Tâm – “Tôi chỉ thấy có một sự thật, cô là do tôi cứu.”

“Lúc đó anh có thể lựa chọn không cứu mà.” – Lệ Tâm chán nản – “Như hôm ở buổi lễ ấy, anh đâu có giúp tôi.”

“Sao tôi phải giúp cô lúc ấy?” – Hạo Nhân dùng một chút, sắp xếp lại từ ngữ muốn nói – “Tôi không muốn hoa cầm đầy đầu, bị cô bỏ mặt tại hiện trường lần nữa.”

Lệ Tâm “...”

Hạo Nhân nhìn biểu hiện gương mặt của Lệ Tâm, biết chắc mình đã nói đúng tâm tư của cô nàng. Hôm đó, rõ ràng chỉ cần đưa tay ra có thể ôm chặt cô ấy vào lòng, nhưng ngay giây cuối cùng cậu đã xoay người đi. Đứng trước cô ấy, lần nào cậu cũng lâm vào thế bị động, xem như lần đó là xử phạt nhỏ nhỏ vậy.

“Cô luôn lẩn tránh tôi. Cô... ghét tôi?”

Lệ Tâm nghe câu hỏi liền ngẩng đầu nhìn người đối diện, giọng nói anh ta rất nhẹ nhàng, bộ dạng khi đặt câu hỏi cũng cùng một dạng nhưng Lệ Tâm nghe được mùi bất mãn trong đó. Nhìn ánh mắt sắc như dao đang phóng về phía cô, Lệ Tâm cẩn thận suy nghĩ câu trả lời. Người ta nói, đường sai có thể quay đầu còn nói sai thì không thể vãn hồi, cô vẫn nên uốn lưỡi bảy lần trước khi nói thì hơn.

Hạo Nhân sau khi hỏi xong câu đó ánh mắt chưa từng rời khỏi gương mặt Lệ Tâm. Nói thật, cậu có phần không hiểu vì sao Lệ Tâm lại luôn lẩn tránh mỗi khi thấy cậu nhưng cậu hiểu rõ bản thân mình không thích điều này một chút nào.

“Ách... không phải như vậy... tôi không ghét anh...” – Lệ Tâm bối rối – “Tôi chỉ là có chút... sợ anh thôi. Tôi sợ anh tìm tôi tính sổ.”

“Tôi có quyền ấy.” – Hạo Nhân lạnh lùng lên tiếng.

“Thì vậy... Thế nên tôi mới nói là tôi sợ anh.” – Lệ Tâm vẫn chưa biết mình nói sai cái gì, cất giọng thành khẩn – “Đại diện... Lục Vân Tiên khi cứu người đã nói thế này *“làm ơn há dễ trông người trả ơn”*, tình thần ấy rất tốt, anh cũng nên học như anh ấy, tha cho tôi đi được không? Được không?”

“Thứ nhất, tôi đã nói với cô về tên của mình, cô là quên hay thật sự không để tâm? Thứ hai, tôi chưa từng mong cô trả ơn cho tôi, chính xác hơn là chưa lần nào cô đứng yên để biết cái tôi muốn là gì? Cuối cùng...”

Hạo Nhân gằn giọng – “Lục Vân Tiên, hần là ai? Vì sao tôi phải học theo hần?”

Lệ Tâm “...”

“Nhưng phải cảm ơn cô vì đã nhắc cho tôi nhớ. Không những cần tính toán nợ nần mà phần trả ơn tôi cũng muốn.”

Hạo Nhân mỉm cười, ánh mắt sáng rực nhìn Lệ Tâm đang ngồi co ro trên ghế, gương mặt vẫn chưa hết kinh sợ. Tốt lắm! Vốn dĩ lần hai gặp lại, tôi nhiều lắm cũng chỉ khiển trách cô vài câu không nghĩ cô *“lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử”*, xem tôi nhỏ nhen đi tính toán mấy thứ ngoài thân ấy. Nếu cô đã hào tâm nhắc nhở, đừng trách tôi vô tình.

Lệ Tâm lúc này có thể chắc chắn đáp án cô đưa ra rất rất rất sai lầm. Ánh mắt muốn ăn tươi nuốt sống của anh ta nhìn mình, Lệ Tâm cảm thấy lần tính toán nợ nần + trả ơn này cô sẽ rất thảm.

Ách...

Sẽ không phải là *“lấy thân báo đáp”* chứ?

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Mi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Chương 13.1

4h40' sáng...

Bịch...

Lệ Tâm quăng cặp, vận dụng kỹ năng leo trèo, an toàn rời khỏi khu nội trú. Chết tiệt! Cô ân cần hỏi thăm mười tám đời tổ tiên họ hàng của kẻ khiến cô phải leo tường sớm thế này, thậm chí so với những hôm đi bán còn sớm hơn nửa giờ.

Hôm qua, sau khi ép cô đọc thuộc tên anh ta không dưới trăm lần, tên Hạo Nhân satan kia còn ra lệnh cho cô sáng nay năm giờ có mặt tại Văn miếu Trấn Biên, đứng ở nơi hần suốt tám giờ cô hôm trước đợi hần đến tính sổ. Trong đời cô, cô thế đây là lần đầu tiên cô cảm thấy ghét cụm từ này đến thế. Mấy lần trước chỉ cần nghe Đỗ Hùng cuối tháng tính sổ là tâm tình cô vui vẻ trọn ngày, duy chỉ có lần này là làm cô ăn không ngon ngủ không yên từ hôm qua tới giờ.

Lệ Tâm ghé nhà Mai Lan lấy xe đạp gửi từ trước, cấp tốc chạy xe đến nơi hẹn. Xa xa đã thấy anh ta ngồi trên ghế đá, gần đó là chiếc xe đạp màu trắng rất phong cách. Lệ Tâm đến gần, thấy anh ta đang đeo headphone, có vẻ đang nghe nhạc, hai tay khoanh trước ngực, chân vắt sang một bên, cả người hơi ngả về phía sau, có chút lười biếng. Đầu Lệ Tâm muốn bốc khói, nếu đây là một bức tranh, cô sẽ dùng chính đôi tay này xé nát nó, sau đó gom lại rồi châm mỗi lửa. Phùng... phùng... ân oán nợ nần tan thành mây khói.

Lệ Tâm gửi xe xong liền lác mông chạy tới chỗ hẹn. Hạo Nhân lúc này mới mở mắt nhìn người vừa tới. Lệ Tâm hôm nay ăn mặc không khác hôm trước bao nhiêu, vẫn kiểu áo thun, quần thể dục, nón lưỡi trai xoay ngược ra sau nhìn có vẻ nghịch ngợm. Hạo Nhân nghĩ cách ăn mặc kỳ dị này cũng có chút phù hợp với cô ta, nhìn vài lần cũng thuận mắt hơn. Liếc nhìn đồng hồ trên tay, giọng nói Hạo Nhân có chút tán thưởng.

“Cô rất đúng giờ.”

“Tất nhiên rồi... đã hẹn thì phải đúng giờ mới được.” – Lệ Tâm thấy anh ta có vẻ dễ nói chuyện liền tận dụng ngay cơ hội, ngồi xuống cạnh bên – “Anh xem... tôi thật sự rất có thành ý nhận lỗi. Anh có thể xem xét mà tha cho tôi không?”

“Đây là cách báo ân mà cô nghĩ ra?” – Hạo Nhân nhún mày.

Báo ân, báo ân cái đầu anh ý! Phi, phi, phi... tôi mà biết người cứu tôi có tính cách satan như anh, tôi thà ngã từ trên đó xuống còn hơn. Lúc đó cùng lắm là gãy tay, gãy chân gì đó, đúng thời hạn là có thể tháo bột, được anh cứu thì ngày ngày lo sợ, tháng tháng phập phồng, năm năm kinh hãi. Dù có bất mãn đến mấy Lệ Tâm chỉ dám chửi rửa trong lòng, sau đó liền ổn định trạng thái, tiếp tục cúi đầu thương lượng với vị ân nhân trời đánh đang nhân nhả ngồi trước mặt.

“A... hay là vậy. Để cảm ơn anh, hôm nào tôi mời anh ăn cơm được không? Món ăn Việt Nam rất ngon, anh mới sang nên chắc chưa ăn được nhiều đâu. Nhé?”

Hạo Nhân nhìn vẻ xum xoe nịnh nọt của Lệ Tâm, không cảm thấy ghét bỏ, liền mở miệng trêu chọc – “Mạng của cô chỉ đáng một bữa ăn thôi sao?”

“Anh so sánh như vậy không đúng rồi.” – Lệ Tâm có chút không hài lòng – “Ít nhất còn có người bỏ tiền ra mua cơm nhưng mạng tôi thì không. Cơm vẫn đáng giá hơn.”

Hạo Nhân: “...”

“Vậy rốt cuộc phải làm sao anh mới chịu bỏ qua cho tôi?” – Lệ Tâm đáng thương kể lể - “Hoàn cảnh của tôi rất là khổ, mẹ tôi đau ốm, chị gái tôi vì nuôi tôi cũng bỏ qua cơ hội được đến trường, để được học đại học tôi đã cố gắng rất nhiều. Nói thật với anh, để mời anh một bữa cơm có khi tôi phải nhịn ăn sáng cả tháng ý. Mấy hôm bỏ rơi anh cũng là vì bất đắc dĩ thôi. Tôi thực tình cũng không muốn thế đâu. Anh nhất định phải tin tôi.”

“Còn nữa, xin anh đừng cho tôi đi làm từ thiện, tôi còn phải kiếm tiền để sống. Anh là người giàu nên không hiểu nỗi khổ của chúng tôi đâu. Có thể tha thì nên tha. Nhé?”

Hạo Nhân thông qua điều tra của Gia Huy cũng hiểu được phần nào hoàn cảnh của Lệ Tâm, cô không nói dối. Dù vậy, Hạo Nhân vẫn chưa có được câu trả lời của mình, còn chưa đòi lại món nợ mặt mũi từ cô, sao cậu có thể buông tay lúc này được.

“Cô là đang cố gắng tranh thủ sự đồng cảm từ tôi? Tiếc quá! Tôi không mang chúng sang Việt Nam.”

Lệ Tâm nhìn gương mặt đang nở nụ cười không phúc hậu phía trước, rất muốn giơ tay xé toạc miệng anh ta ra. Gì mà không mang chúng sang Việt Nam, anh có chúng hay không còn chưa chắc nữa là. Lệ Tâm xụ mặt, hướng anh ta trung câu ý kiến.

“Vậy anh nói đi, phải làm sao thì được?”

“Chúng ta cứ từng bước mà làm.”

Nhìn Lệ Tâm có vẻ bức bối, kỳ lạ là tâm trạng của cậu lại tốt lên. Hạo Nhân cất giọng vui vẻ, lấy một mảnh giấy từ trong túi quần ra.

“Trước khi báo ân, tôi và cô tính nợ nần trước.”

Lệ Tâm khó hiểu cầm tờ giấy, mở ra xem nhất thời ngây ngẩn. Ách... cái này giống hóa đơn thanh toán... không phải là...

“Đại...”

Lệ Tâm run rẩy cất giọng, liếc sang bên cạnh liền thấy vẻ mặt cau có của người ngồi cạnh, lập tức sửa lời.

“... Nhân... cái này là... hóa đơn thì phải?”

Hạo Nhân gật đầu khẳng định – “Đúng vậy, là thiệt hại cô gây ra cho tôi hôm đó.”

“Áo, quần, giày, thắt lưng, nón, tất...”

Lệ Tâm nhìn một chuỗi dài các mặt hàng ghi trong hóa đơn, sắc mặt càng lúc càng đen, đưa tay đếm mấy chữ số 0 tròn trĩnh trên đó, lẩm nhẩm.

“Chục, trăm, triệu, chục triệu,... ách...”

Ngoại ơi! Trả xong hóa đơn này thì ba năm làm thêm của con cũng biến mất không một vết tích. Làm sao có thể... chỉ một lần *sa chân* ôm hận ba thu sao? Lệ Tâm dờ dẫm ngược đầu nhìn người bên cạnh, cố tìm chút biểu hiện khác thường trên mặt anh ta.

“Sao vậy? Tôi đã cho người quy giá sang tiền Việt rồi.”

Hạo Nhân nhướn mày, cũng không có bao nhiêu. Cô gái này bị dọa ngốc rồi sao?

“Anh Hạo Nhân... Máy cái đó... ý tôi là... tôi có thể giúp anh giặt sạch chúng. Chỉ là dính ít sơn thôi mà. Anh để chúng ở đâu? Tôi giặt xong lập tức đem trả anh. Được không?”

Lệ Tâm cầu khẩn. Chỉ mấy món đồ thôi mà đã gần năm mươi triệu. Máy cái đó làm từ vàng chắc?

“À... rất phiền... tùy tiện ném rồi.”

Năm mươi triệu... tùy tiện ném? Lệ Tâm nghi ngờ tai cô thật sự có vấn đề rồi.

“Ném rồi? Vậy vậy...” – Lệ Tâm lấp bắp, nở nụ cười còn khó coi hơn cả khóc – “Anh Hạo Nhân... anh đừng đùa tôi có được không? Thật sự không vui đâu.”

“Là thật.” – Hạo Nhân nhướn mày, tựa tiểu tựa phi nhìn người bên cạnh – “Sao tôi phải đùa cô?”

“Nhưng mà... nhưng mà...” – Lệ Tâm meo máo.

“Cô có vẻ không muốn trả chúng cho tôi?”

“Không phải không muốn trả mà là hiện tại tôi không đủ khả năng trả. Số tiền lớn như vậy, tôi không có cách nào trả ngay được, có thể cho tôi chút thời gian không? Anh làm ơn thì làm ơn cho trót đi.”

“Cũng không phải không có cách.”

“Thật có cách?” – Lệ Tâm bán tín bán nghi hỏi lại.

“Tôi sẽ mua thời gian của cô.”

“???” – Lệ Tâm càng nghe càng cảm thấy mờ mịt.

“Tôi không quen nơi này... cô chỉ cần đứng năm giờ ra đây. Thời gian đó của cô sẽ do tôi sắp xếp.”

“Không được đâu. Tôi còn phải đi bán mà. Có thể có cách khác không?”

Lệ Tâm thấy cách này không ổn tí nào cả. Năm mươi triệu rất lớn, không biết bao giờ mới trả hết. Nếu nghỉ lâu thì cô sẽ mất hết khách hàng của mình, khi bán lại sẽ rất khó nha.

Hạo Nhân nhẹ giọng: “Lợi nhuận mỗi ngày là bao nhiêu?”

Lệ Tâm thành thật: “Rất nhiều. Nếu bán hết sẽ kiếm được năm mươi nghìn đồng lận đó. Lại còn có thể tự do về giờ giấc nữa.”

Hạo Nhân thông thả: “Tôi trả cô gấp đôi.”

Lệ Tâm khó xử: “Anh không biết rồi, bán đồ uống buổi sáng tôi chủ động được thời gian rồi của mình, nếu không vì tiền bạc thì việc tự do kiếm tiền không phụ thuộc vào người khác đối với tôi cũng rất quan trọng. Chủ tịch Hồ chúng tôi đã dạy *“Không có gì quý hơn độc lập tự do”*, vẫn là nên tìm cách khác thôi.”

Hạo Nhân âm trầm: “Gấp 3.”

Lệ Tâm kiên định: “Tôi không thể bán tự do của mình thật mà.”

“Gấp 10.”

Hạo Nhân nhìn Lệ Tâm gần giọng – “Giá cuối.”

Lệ Tâm nhanh miệng – “Bán... bán... tự do nếu có giá thì bán một chút cũng được. Là anh nói đó nhé! Không được đổi ý đâu.”

Hạo Nhân: “...”

Lệ Tâm sau khi thực hiện được ý đồ của mình, tâm tình vô cùng vui vẻ. Theo cái đà này, chỉ cần chịu khổ ba tháng sẽ trả xong hết nợ, lúc ấy anh ta sẽ chẳng còn lý do để gây khó dễ cho mình nữa. Tốt quá!

“Nhưng nếu tôi bán thời gian cho anh rồi thì anh phải đảm bảo giúp tôi không đi làm từ thiện nha.”

Hạo Nhân trả lời bằng âm mũi - “Ừm”

Hạo Nhân nhìn gương mặt bừng sáng của Lê Tâm, có chút ngây ngời, so với những lần trước thì lần này lại rạng rỡ hơn rất nhiều. Khóe miệng cô ấy cong lên, má lúng đồng tiền hai bên như ẩn như hiện, đôi mắt lấp lánh tỏa ra ánh sáng ấm áp khiến người đối diện cũng cảm thấy vui theo. Hạo Nhân khẽ lắc đầu, không phát giác được ánh mắt nhìn Lê Tâm lúc này của cậu cũng dịu đi không ít. Cô gái này luôn cho mình thông minh, kỳ thực không biết bản thân đang từng bước rơi vào kế hoạch “*giáo dục lại*” của cậu. Như vậy... cũng có chút đáng yêu!

“Đi thôi.”

Lê Tâm một tay cầm cặp, tay còn lại rất tự nhiên kéo tay áo Hạo Nhân cùng đứng lên đi về phía chiếc xe đạp gần đó – “Tôi dẫn anh đi gửi xe, chỗ gửi bên trên kia.”

“Không cần thiết.”

Hạo Nhân xoay chiếc mũ lưỡi trai trên đầu Lê Tâm lại đúng hướng – “Tôi cần dùng đến nó.”

Lê Tâm “?!?”

Hạo Nhân đưa tay lấy cặp trên tay Lê Tâm, thu dây ngăn lại, quàng trước xe mình, quay lại nhìn Lê Tâm còn đang ngơ ngác phía sau.

“Tôi đạp xe phía trước, cô chạy bộ theo sau.”

Lê Tâm khiếp đảm: “What?”

Hạo Nhân nhếch mép: “Tôi muốn thử cảm giác chạy xe phía trước, có người đuổi theo sau. Chắc sẽ rất thú vị!”

Lê Tâm Orz...

Vả mồ hôi... ai có thể nói cho cô biết đây là tình huống gì không?

Mất thấy Hạo Nhân đã bắt đầu đạp xe, Lê Tâm khó khăn nuốt nước bọt, điên cuồng chạy theo phía sau, miệng thở phì phò.

Rốt cuộc thì cô và anh ta ai cao tay hơn? Sao cứ có cảm giác mình bị lừa thế?

Oh my God!

...

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 13.2

Khu vực đại sảnh, Kí túc xá Đại học L Đồng Nai.

Đại sảnh có diện tích không rộng, được đặt dưới tầng trệt, đối diện là văn phòng ban quản lý khu nội trú, được xem là nơi tập trung sinh viên toàn khu trong mỗi lần sinh hoạt tập thể. Bên trong khu đại sảnh được bố trí đơn giản, gồm một số bàn ghế, máy bán nước tự động và tivi có kích thước lớn được dán lên tường, sinh viên nếu có nhu cầu theo dõi thời sự, thể thao hay phim ảnh đều có thể sử dụng.

Ngoài mục đích trên, đây còn là nơi tự học của sinh viên, vào lúc sáng sớm hay chiều tối có rất đông sinh viên tổ chức học tập thảo luận nhóm; có thể nói đây là những hình ảnh đẹp được khu nội trú hướng đến ngay khi xây dựng khu vực đại sảnh này.

Cốp...

Trần Thu Trang đập mạnh xuống mặt bàn, nghe âm thanh có thể đoán được trạng thái lúc này của cô. Thu Trang xoa xoa trán, đôi mắt vẫn còn chút ngáy ngủ, ngẩng đầu ái ngại nhìn mọi người xung quanh. Cú va đập này khiến cô tỉnh ngủ không ít, ý thức tìm về thực tại. Thu Trang kiểm tra đồng hồ trên tay, kim giây còn ba bước nhảy nữa là đúng tám giờ sáng, sắc mặt Thu Trang lúc này sợ rằng còn đen hơn cả than Quảng Ninh.

Tiền Trung chết tiệt! Dám cho tôi leo cây? Lần này tôi nhất định bóp chết cậu. Chờ chết đi.

Tiền Trung từ bên ngoài bước vào, dáo dác tìm kiếm, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở góc cuối phòng. Bước đến gần, thấy Thu Trang đang xoa trán, mặt

mày xám xịt liền biết trước đó đã xảy ra chuyện gì. Thực ra hôm nay cậu đã cố gắng dậy sớm, đáng lý đã đến đây từ lâu. Ai ngờ lúc này Lê Tâm gọi điện, nói hôm nay cô ấy không bán hàng được, nhờ cậu trả hàng giúp thành ra mới đến muộn giờ. Tiến Trung có chút đau đầu, chiếu theo tính cách Thu Trang, chuyện này cậu lành ít dữ nhiều.

Tiến Trung đến gần, đặt cặp ngay bên cạnh chỗ ngồi Thu Trang, dè dặt đặt móng xuống. Thu Trang liếc mắt sang bên cạnh, đôi môi mím chặt, bộ dạng người gặp người sợ, thần gặp thần bay.

“Đừng đánh đừng đánh... tớ là đến trước đó rồi... có điều giúp Lê Tâm trả hàng nên tới muộn.”

Tiến Trung mau miệng, chỉ sợ không nói ngay e rằng chẳng còn răng để ăn cơm.

“Còn dám nói.”

Thu Trang một tay nắm chặt cổ áo Tiến Trung, tay còn lại giờ lên trước mặt cậu ta.

“Nói... bây giờ là mấy giờ? Nếu có việc cậu không biết gọi điện thông báo. Tiến Trung chết tiệt! Cậu sợ tôi chưa đủ mất mặt hay sao lại cố tình hẹn tôi giờ này? Cậu muốn gây nót tay còn lại phải không?”

Biết ngay mà! Cô nàng này có năm thích sờ: ăn – ngủ – từ thiện – phim truyện – ngắm “chai” đẹp. Cậu phạm húy, không chết nhất định cũng bị thương. Lê Tâm xui xẻo! Tháng này tôi bị cậu hại thảm. Giờ đành phải áp dụng cách mất mặt này để thoát nguy. Nợ cũ hạn mới, cậu cứ chờ đó đi.

“A...” – Tiến Trung nhăn mặt – “Thu Trang, đau quá! Tay tớ bị va vào găm bàn rồi. Buông ra đi.”

“Đừng có mà lừa tôi. Chỉ đứt tay chút xíu, ba ngày là khỏi rồi. Cậu tưởng tôi IQ đơn bào như Hà My hả?”

Thu Trang càng lúc càng thắt chặt cổ áo, rất muốn bóp chết người dám cho cô leo cây này.

“Ặc... không lừa... đó là đứt tay thường... tớ... tớ... là bị mảnh đèn cửa vào... khác... khác...”

Bàn tay Thu Trang tuy chưa buông ra nhưng lực nắm đã giảm đi rất nhiều, Tiến Trung thở phào nhẹ nhõm. Nhìn bề ngoài Thu Trang khá nóng tính, thích bạo lực nhưng kỳ thật rất biết quan tâm người khác, cũng là típ người cực kỳ có trách nhiệm. Lần trước, sau khi làm cậu bị thương, Thu Trang liền sơ cứu giúp cậu rồi đưa cậu đến trạm xá để băng bó lại. Sau hôm đó, Tiến Trung liền vịn cớ, bắt Thu Trang phải chịu trách nhiệm với mình trong thời gian cậu bị thương. Đơn cử là...

“Được rồi.” – Thu Trang bực dọc, buông Tiến Trung ra rồi nằm bẹp xuống bàn – “Lấy vở cần chép ra. Tôi không có thời gian nói nhảm với cậu đâu.”

“Nói nhảm gì chứ! Tớ nói thật mà.” – Tiến Trung hớn hờ, lời sách vở đặt trước mặt Thu Trang – “Cậu thì bận cái gì mà không có thời gian. Suốt ngày chỉ ăn và ngủ, cậu không sợ thành heo à?”

“Hừm...” – Thu Trang lườm lại – “Làm heo thì có gì không tốt, ăn – ngủ rồi bị xẻ thịt, chẳng qua là vòng đời ngắn hơn con người vài chục năm. Sống dài sống dai chỉ bằng sống có ích là được. Tôi mong còn chả được nữa là.”

Tiến Trung choáng váng. Thật muốn bỏ đầu cô ấy ra xem thử trong ấy có nhét thứ gì, còn lấy tiêu chuẩn sống của heo ra làm mục tiêu sống của mình. Tương lai không lẽ tôi phải sống với con heo lười biếng sao?

Thu Trang cầm bút, viết lia lịa. Năm xưa may mắn là cô chọn khoa Công nghệ thực phẩm, nếu chọn mấy khoa xã hội học như Đông phương học cô dám chắc tay mình bị liệt từ lâu rồi. Trong vòng ba ngày gần ngủ cô chép bài còn nhiều hơn một năm gộp lại, giờ nghỉ lại có chút ân hận vì hành động lúc đó của mình.

Tiến Trung ngồi bên cạnh, im lặng ngắm nhìn cô gái của mình. Hôm đó tay cậu bị thương không nặng, mấy vết cắt lúc đầu hơi đau nhưng sau khi băng bó cẩn thận, tiêm kháng sinh đã đỡ hơn rất nhiều. Dù vậy, Tiến Trung vẫn quyết định giả đau ăn vạ, hiếm có dịp tóm cô nàng này bên cạnh, cậu có ngốc mới bỏ qua. Tiến Trung cười khổ, nếu Đình Hải mà biết chuyện này thế nào cậu cũng bị cậu ta cười chết mất.

Thu Trang quá tập trung vào công việc không hề thấy vẻ đắc ý của người ngồi cạnh. Khi thật! Địa lý Trung Quốc, Kinh tế Trung Quốc, Phong tục tập quán Trung Hoa... học riết mấy môn này có khi nào bọn họ quên mình là người Việt Nam luôn không?

Cầm cuốn vở thứ tư trên tay, khoe miệng Thu Trang co quắp, tay bầu chặt cuốn vở để lại những vết gãy mờ trên bìa. Chữ Trung Quốc... cậu ta đùa cô chác!

“Sao vậy?”

Tiến Trung chồm người về phía trước kiểm tra cuốn vở, thấy không có gì đặc biệt lại nhìn Thu Trang khó hiểu.

“Đây là vở gì?”

“Cuốn này là vở Văn học Trung Quốc, ghi lại thơ tịch cổ nổi tiếng của Trung Quốc. Cậu cứ nhìn đó rồi chép lại từng bài là được, ngàn vạn lần đừng thiếu nét nếu không tớ sẽ học sai theo.”

“Tôi nhìn cậu đủ rồi.” – Thu Trang ném quyển vở về phía Tiến Trung – “Tiếng Việt kia tôi chưa chắc đã chép đúng, cậu lại bảo tôi viết mấy chữ Hán rắc rối này. Cậu tự đi mà viết.”

Thu Trang nói xong lập tức đứng dậy đi ra cửa. Lần này đích thị cậu ta có ý, cô đâu phải sinh viên Tiếng Trung, không có kiên nhẫn ngồi nhìn đồng chữ rắc rối ấy chứ nói chi là viết.

Tiến Trung bỏ hết sách vở vào cặp, vội vã chạy theo Thu Trang. Thật ra mấy cái này photo cũng được, chẳng qua muốn có nhiều thời gian gần cô ấy mới nghĩ ra hạ sách này.

“Thu Trang, Thu Trang... đợi tớ với.”

“Nếu cậu muốn tôi bồi thường tay chân gì gì đó thì cứ việc nói, tôi tùy cậu.” – Thu Trang gằn giọng – “Còn nữa, tôi biết cậu có thể viết tay trái. Cậu muốn chinh tôi? Ba ngày đã đủ rồi. Giờ thì đừng có mà gọi điện thoại léo nhéo bên tai tôi mỗi ngày. Tránh việc tôi nổi điên khiến cậu mất mạng.”

“Tránh ra...”

Tiến Trung vô cùng kinh ngạc. Lúc nhỏ cậu thuận tay trái, mấy chữ viết đầu tiên cũng dùng tay trái nhưng sau đó mọi người buộc cậu đổi nên lâu dần cũng quen. Có điều thói quen viết tay trái bị hạn chế chứ không mất đi. Không nghĩ tới Thu Trang biết việc này, lại im lặng để cậu tùy ý sai bảo. Tiến Trung há miệng muốn nói, lại chẳng biết nói gì, miệng hết há rồi lại ngậm, khe thở dài. Lần này cậu thừa nhận mình rất quá đáng! Thu Trang tức giận vô ý làm cậu bị thương, cậu lại nhỏ nhen cố ý ỷ vả cô ấy. Khoảng cách giữa hai người mới gần một chút lại bị cậu xây thêm bức tường ngăn giữa. Ngu ngốc thật!

Tiến Trung biết mình làm sai, dù Thu Trang giận vẫn đi sau cô ấy. Thu Trang không về phòng ngay, tâm trạng đang bực không thể về phòng để ảnh hưởng tới người khác. Cô lấy ví, đặt cặp ở một bàn còn trống, quyết định mua cho mình một chai trà xanh để hạ hỏa.

Tiến Trung vẫn lèo đèo theo sau, Thu Trang dừng cậu dừng, Thu Trang đi cậu đi, Thu Trang trừng mắt cậu lập tức cúi đầu, chân thành nhận lỗi.

Thu Trang nhận nước từ quầy, quay đầu nhìn Tiến Trung đang ở phía sau cất giọng.

“Cậu muốn thế nào mới biến khỏi đây hả?”

Tiến Trung gượng gạo - “Cậu cũng phải cho tớ cơ hội giải thích chứ! Tớ không muốn chinh cậu đâu. Khó nghe chết... chỉ là... ừm...”

Thu Trang không đợi Tiến Trung nói hết, cúi người lấy cặp - “Tôi không cần nghe cậu giải thích. Nếu cậu thích ở đây thì tôi nhường. Từ giờ tôi với cậu *“nước sông không phạm nước giếng”* không cần thiết phải gặp lần nữa. Vĩnh biệt.”

Lần này Thu Trang đã thật sự chọc giận Tiến Trung. Cậu còn chưa bắt đầu cô nàng đã nói câu *“vĩnh biệt”*. Cậu so với Đinh Hải còn thê thảm hơn, yêu phải người vô tâm vô tính lại còn ngang bướng, bạo lực. Tiến Trung nhắm chặt mắt, răng nghiến mạnh, cổ áp chế cơn giận trong lòng, xoay người đi theo Thu Trang. Nhất định hôm nay phải nói rõ, cứ mơ mơ màng màng thế này có ngày cậu cũng bị cô ấy làm tức chết.

Thu Trang giẫm mạnh lên từng bậc cầu thang, lúc này cô chỉ mong về phòng càng sớm càng tốt, tiến trung hay lùi trung gì đó cô không muốn quan tâm nữa. Vừa tới bước nghỉ lầu một, đột nhiên tay cô bị ai đó kéo lại, xoay người cô về phía sau, Thu Trang giật mình, thả luôn chai nước đang cầm trên tay. Chai nước đập mạnh vào chân Tiến Trung, cậu cũng chẳng quan tâm, vẫn giữ chặt tay Thu Trang.

“Thu Trang, tớ không hiểu. Rõ ràng cậu biết điều tớ muốn nói là gì... cậu luôn biết. Tại sao phải trốn tránh. Hay bản thân cậu đang lo sợ cái gì? Tớ muốn biết. Hôm nay nhất định phải nói rõ.”

Tiến Trung không để ý tới nét mặt càng lúc càng tái xanh của Thu Trang kiên quyết kéo cô xuống dưới lầu. Thu Trang ngây người, ý thức được hành động của Tiến Trung liên khựng người, giật mạnh tay về.

“Buông tay ra. Cậu muốn nói là việc của cậu, tôi không muốn nghe là việc của tôi. Tôi nhắc lại cho cậu nhớ giữa tôi và cậu giờ không còn nợ nần gì nữa. Tôi không có nhã hứng đứng đây nói chuyện với cậu. Buông ra.”

Tiến Trung nhìn vào đôi mắt Thu Trang, hai đốm lửa trong mắt cô ấy càng nồng đậm. Quả thật, cậu có chút... sợ. Trận đòn hôm trước đến giờ Tiến Trung vẫn còn nhớ nhưng nếu hôm nay không nói rõ ràng thì cậu e mình chẳng còn cơ hội để nói nữa.

Thu Trang xoay người, mới bước được một bậc cầu thang đã bị Tiến Trung kéo giật lại, chân cô đập hệt xuống dưới vô tình giẫm lên chai nước, mắt đã ngã về sau. Tiến Trung hoảng hốt vội đưa tay trái ôm chặt eo Thu Trang, giữ cô lại, tay phải giữ chắc thanh cầm cầu thang.

“Thu Trang... cậu...”

Thu Trang không muốn day dưa với Tiến Trung nữa, sau khi đứng vững liền trừng mắt nhìn Tiến Trung, hất mạnh tay mình xoay người đi về phía trước. Tiến Trung trong trạng thái thất thần bị Thu Trang hất ra liền mất đà ngã về phía sau rồi thẳng xuống tầng trệt.

“Á...”

Rầm...

Thu Trang nghe tiếng động phía sau, lập tức quay đầu lại. Cả người Tiến Trung bị va đập mạnh, toàn thân ê ẩm không đứng dậy nổi. Mấy phòng bên dưới nghe tiếng động cũng lập tức mở cửa phòng, chạy tới cạnh hai người.

“Ồi...”

Thu Trang run rẩy chạy vội xuống, giọng nói đứt quãng, khẩn trương – “Tiến Trung, cậu cậu...”

“Không...không sao...” – Tiến Trung thều thào – “Thu Trang, cậu... cậu nghe... nghe... tớ...”

“Im miệng.” – Thu Trang quát to, ra nông nổi này còn muốn nói gì chứ. Thu Trang nhanh chóng đỡ Tiến Trung dậy, nhờ người giúp mình đưa cậu ta tới phòng y tế gần đó.

Tiến Trung chết tiệt! Cậu muốn tôi phải làm gì với cậu đây?

Bạn đang đọc truyện *Khép Mi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chương 14.1

Phòng y tế

“Chân phải bong gân, vết thương tay phải bị rách, tay trái...”

Bác sĩ trừng mắt nhìn Thu Trang đang căng thẳng đứng bên cạnh mình, tiếp lời – “... có dấu hiệu rạn xương, phải tới bệnh viện chụp phim cho chắc chắn. Có thể khiến một chàng trai cao gần một mét tám nốc ao tại trận, em chắc hẳn là Thu Trang 36 phải không?”

Sau hôm tập huấn phòng cháy chữa cháy mấy tuần trước, gần như cả khu nội trú đều biết đến danh tiếng của cô, biệt danh Thu Trang 36 cũng ra đời từ hôm đó. Thu Trang đen mặt, lúng túng đứng bên cạnh không biết nên nói hay thôi.

Trái với Thu Trang, gương mặt đau đớn của Tiến Trung bỗng chốc khá lên trông thấy, hoa nở khắp nơi. Tiến Trung nheo nheo mắt, ngược nhìn vị bác sĩ đang khám thương cho mình, cười hỏi.

“Bác sĩ, bác vừa nói cháu bị rạn xương tay trái hả? Chân phải với tay phải cũng bị thương luôn. Như vậy... như vậy mất bao lâu thì khỏi ạ?”

“Thương gân cốt hiển nhiên lâu khỏi, sức cháu trai tráng khỏe mạnh thì chưa đầy một tháng là có thể chạy nhảy như xưa rồi. Xem chừng cháu rất thích.”

Bác sĩ thật tài tình, nhìn thôi đã đoán được tâm ý của bệnh nhân luôn rồi.

Tiến Trung nhỏ giọng – “Đúng ạ.”

Đoạn nhìn về phía Thu Trang đang đứng phía sau mỉm cười đắc ý.

“Thu Trang, tốt quá, lần này là thật, cậu nhất định phải chịu trách nhiệm với tớ.”

Thu Trang và bác sĩ -.-!!!

...

Thu Trang sau khi cầm kết quả bệnh án của Tiến Trung, sắc mặt sa sầm. Lần này tay trái Tiến Trung bị gãy, phải bó bột suốt một tháng; tay phải vết thương bị rách khá lớn, chân bong gân cũng băng luôn một thể, vô cùng thâm hại. Thu Trang xoa xoa trán, đây một cú osin một tháng. Nghẹn hòng! Nên nói là cô quá mạnh mẽ hay Tiến Trung quá yếu đuối đây?

Tiến Trung bị người ta băng bó như xác ướp, tuy rất đau nhưng trước mặt Thu Trang vẫn cắn răng không kêu một tiếng. Lúc Thu Trang quát cậu, cậu thấy đôi mắt cô ấy ngân ngấn nước có lẽ người đau không phải mỗi mình cậu, hà tất khiến cô ấy thêm áy náy. Tiến Trung nghĩ lần ngã này cũng đáng, ít nhất biết được Thu Trang không phải không có tình cảm với mình, chỉ là chưa thể thừa nhận thôi. Còn phần tại sao chưa thể thừa nhận cậu sẽ điều tra cho rõ, dù có lý do gì cũng loại trừ, từng bước đem cô ấy đến bên cạnh mình.

Rời khỏi bệnh viện, Thu Trang lập tức bắt xe taxi, nhét Tiến Trung vào rồi lệnh cậu ta nói địa chỉ cho tài xế. Còn lại một mình, Thu Trang tìm bến xe bus, thần thờ ngồi nhìn dòng người dòng xe tấp nập qua lại. Trong cuộc đời, có ai sẽ đi qua ai, ai sẽ nhớ đến ai?

Đình Hải xoay người, nhìn Diệp Vũ vẫn cúi đầu, trong giọng nói không chứa một tia tình cảm.

“Tạm biệt.”

Diệp Vũ khẽ gật đầu, cửa phòng Đình Hải khép chặt. Cô ngẩng đầu, đôi môi bắt gặp run lên nhẹ, nhìn thật lâu về phía cửa phòng, thật lâu chưa rời đi.

Đình Hải, tình yêu của tôi như một chiếc la bàn luôn mãi hướng về hướng bắc là cậu.

Cậu... có hiểu không?

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Mi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Chương 14.2

Vấn miếu Trấn Biên, 3 ngày sau

Lệ Tâm lê từng bước khó nhọc, theo quán tính chạy về phía trước. Đúng vậy! Cô đích xác là theo quán tính mà chạy. Từ hôm đó đến giờ cũng đã ba ngày. Đúng vậy! Là ba ngày chứ không phải ba phút hay ba giờ, sáng nào cô cũng chạy vòng vòng phía trước Văn miếu hơn một giờ đồng hồ, chân cô sắp không còn cảm giác gì nữa rồi.

Lệ Tâm chạy một bước mắng một câu, dường như chỉ có thể mới giúp bản thân cô đỡ mệt. Dù gì hần cũng chạy xe phía trước, cô có gào phía sau chưa chắc hần đã nghe, vậy thì mắng thêm vài câu nữa cho đỡ ghét.

Lệ Tâm ngẩng đầu nhìn phía trước mặt, nhú mây. Anh ta đạp xe đi đâu mất rồi, sao mới đây đã không thấy? Lệ Tâm bủi môi, tìm một ghế đá gần đấy ngồi nghỉ.

“Tên đại diện chết tiệt... anh có giỏi thì biến luôn đi... nhìn cái mặt đã thấy không ưa rồi...”

...

“Đạp cái tay anh này... cho mắt lái đâm sầm xuống hồ càng tốt...”

...

“Đạp cái chân anh này... cho tẹo chặn, bong gân xem thử còn đạp xe bắt tôi rượt theo không...”

...

“Đạp cái mặt anh này... cho dẹp lép như mặt đường... hàng ngày bị tôi giẫm đạp dưới chân... giẫm... giẫm... giẫm...”

Lệ Tâm thấy mắng chửi thôi chưa đã, đứng bật dậy, tưởng mặt đường là mặt *tên đại diện chết tiệt* còn chút hơi tàn đều dùng hết sức giẫm, e rằng khi kiểm tiền bản thân cô còn chưa nhiệt tình như thế.

Hạo Nhân loạn choạng. Cô nhóc này! Thấy cô ấy lạch bạch phía sau, chạy còn thua người ta bỏ nên cậu tốt bụng vòng xe trở lại, mua thêm chai nước suối cho cô ấy thành ra đi phía sau. Rốt cuộc vừa đúng lúc thấy cô ấy lòi tên mình ra mắng chửi thậm tệ, còn tưởng tượng ra cảnh giẫm đạp mình thê thảm dưới chân. Hạo Nhân nhếch môi. Ba ngày qua thấy biểu hiện của cô ấy không tồi, đã định hôm sau sẽ cùng chạy bộ với cô ấy, ai ngờ vừa ngoảnh mặt đi đã bộc lộ ngay bản tính của mình. Giỏi lắm!

“Xem ra cô vẫn còn rất nhiều sức lực. Đã vậy, hôm nay chúng ta chạy thêm nửa giờ. Cô cần bao nhiêu thời gian thì mắng chửi xong?”

Lệ Tâm đứng hình. Trời đất quỷ thần ơi! Anh ta sao lại hiện hình lúc này? Lệ Tâm nuốt nước bọt, quay lưng về phía sau, từ từ ngẩng đầu nhìn lên. Hạo Nhân vẫn ngồi trên xe, tay phải đặt trên vô lăng, tay trái cầm chai nước suối, vẻ mặt lạnh còn hơn chai nước trên tay, Lệ Tâm rụt người.

“Haha... anh về rồi ư? Anh làm tôi lo quá! Tôi không thấy anh nên cứ tưởng anh gặp nguy hiểm, đang nêu giả thuyết thôi, đâu có mắng chửi gì đâu. Haha... anh nghe nhầm rồi...” – Lệ Tâm cười hì hì.

Hạo Nhân không mấy để tâm, vịn chai nước trên tay uống một ngụm, hắng giọng trả lời.

“Vậy sao? Có thể tôi nghe nhầm... nhưng tôi không nói nhầm. Nếu cô không cần thời gian để mắng chửi thì chúng ta bắt đầu.”

Lệ Tâm cẩn thận nhìn sắc trời, khuyên bảo.

“Ách... Hạo Nhân... kỳ thực giờ này không thích hợp để tập nữa đâu. Anh xem, mặt trời đã lên cao, ánh nắng thiêu đốt ngột ngạt. Tôi có thể không lo cho mình nhưng rất lo cho anh, chúng ta vẫn nên về thôi. Nhé? Nhé? Nhé?”

Hạo Nhân nghe âm điệu cuối cùng của Lệ Tâm thiếu chút nữa thì phun luôn ngụm nước vừa trôi vào miệng. Hạo Nhân nhìn người trước mặt, đôi tay đan vào nhau đặt trước ngực, miệng nhỏ mím chặt, đôi mắt chớp chớp sáng lấp lánh nhìn cậu, mũi chân phải khẽ nhip xuống đất, chỉ thiếu mỗi cái đuôi quẫy quẫy nữa là đủ bộ. Bộ dạng này làm cậu nghĩ tới con cún Kỉnh mà Gia Huy tặng cậu lúc nhỏ, chỉ tiếc là nó đã chết trong vụ tai nạn mười năm trước. Hạo Nhân mỉm cười nhìn Lệ Tâm, bộ dạng nịnh nọt này nhìn mãi cũng thấy thuận mắt. Hạo Nhân không muốn làm khó cô nữa, ánh mắt nhìn Lệ Tâm tăng thêm vài độ C, đang định trả lời thì thấy cô ngồi phịch xuống ghế đá, đưa tay cời chiếc giày chân phải kiểm tra.

“Trời ạ... lại rách rồi.”

Lệ Tâm nhăn mặt. Mấy hôm nay toàn chạy bộ, tuổi thọ cô còn muốn giảm nói chi chiếc giày vải rẻ tiền này. Hèn chi lúc này gõ gõ xuống đường lại thấy hơi đau.

Hạo Nhân nhìn cô gái đang co chân ngồi trên ghế đá, tay cầm chiếc giày không còn nhìn ra màu sắc, giọng nói ba phần tiếc rẻ bảy phần oán trách cũng cảm thấy hành động mấy hôm nay của mình có chút quá đáng.

“Đứng dậy đi. Chúng ta về.”

Lệ Tâm mỉm cười - “Thật hả? Về được rồi sao?”

“Đi thôi.”

“À... vậy anh về trước đi, tôi ngồi nghỉ tí đã, chân vẫn còn đau lắm...”

Lệ Tâm tỏ vẻ đáng thương, phóng ánh mắt đầy thâm ý về phía người đối diện *“nhìn đây này, tôi đã thành thương binh rồi. Anh làm ơn đừng bắt tôi chạy bộ nữa đi, đau lắm luôn.”*

Hạo Nhân đương nhiên nhận ra sự oán hận từ phía Lệ Tâm nhưng ngoài mặt vẫn tỏ ra không biết. Cậu xuống xe, bước chậm về phía Lệ Tâm, tự nhiên ngồi bên cạnh. Lệ Tâm thấy anh ta chẳng mấy may động tâm cũng không lấy làm đau buồn trực tiếp cướp chai nước trên tay Hạo Nhân, vận nắp uống.

“Ồi... đã khát quá.”

Ánh mắt Hạo Nhân tối sầm lại, đối với hành động vừa rồi của Lệ Tâm, trong đầu cậu lần nữa này sinh cảm giác kỳ lạ. Hai người cùng uống một chai nước, như vậy... hình như là... Hạo Nhân cảm thấy không nên thế nhưng lạ là bản thân lại không thấy khó chịu vì hành động này. Cô gái này có vẻ không mấy để tâm tới những chuyện vụn vặt, Hạo Nhân nghĩ chắc chắn đây không phải lần đầu tiên cô ấy sử dụng chung đồ với người khác. Lúc này, cậu lại thấy có chút... bức bối.

Nhìn Hạo Nhân cau có, ánh mắt này giờ vẫn chưa rời chai nước trên tay cô, Lệ Tâm giật mình. Chắc anh ta trách cô uống nước của mình đây mà, đồ keo kiệt. Lệ Tâm đặt nắp chai, xòe bàn tay của Hạo Nhân ra, đặt chai nước vào.

“Tôi xin lỗi, tôi không cố ý uống nước của anh đâu. Mai sẽ mua trả lại cho anh chai khác nhé? Đừng có giận.”

“Tôi không giận. Cô thích cứ giữ lấy đi.” – Hạo Nhân giật mình rút tay về.

Ngay lúc Hạo Nhân rút tay về, ngón út của cậu chạm phải vết sần trong lòng bàn tay của Lệ Tâm, cậu lập tức xoay ngược tay mình, nắm lấy bàn tay cô, xòe ra kiểm tra.

Chân mày Hạo Nhân nhíu lại, nhìn chăm chăm vào những vết sần màu xanh đục trong lòng bàn tay hơi tái của Lệ Tâm. Cậu đã từng nắm tay cô ấy nhưng trong tình huống cô ấy có sự cố kỵ với cậu nên bàn tay luôn nắm chặt, chính xác cậu nắm cổ tay thì đúng hơn. Lần này tình huống có hơi khác nên mới phát hiện ra việc này, Hạo Nhân cất giọng ngờ vực.

“Cái này là... vết chai?”

“Hả? À à...ừ...”

Lệ Tâm rút tay lại nhưng sức lực người trước mặt lớn hơn cô nghĩ nên cô không thoát được, đành nắm chặt bàn tay lại không muốn cho Hạo Nhân nhìn nữa, không hiểu sao lại cảm giác hơi xấu hổ.

“Làm gì? Thả ra.”

Hạo Nhân không hài lòng với hành động lúc này của Lệ Tâm liền trừng mắt ra lệnh. Mỗi lần căng thẳng đều nắm chặt tay như vậy, cô ấy không thấy đau sao?

Lệ Tâm chờ người, tay cũng dần buông lỏng. Thả ra? Câu này cô nói mới đúng chứ? Sao lại phát ra từ miệng anh ta tự nhiên như vậy?

“À... tôi tôi...” – Lệ Tâm lúng túng – “À... cái này là vết chai, trên tay ai cũng có hết á. Bình thường thôi mà.”

Hạo Nhân hiển nhiên không tin, một tay cầm tay Lệ Tâm, tay còn lại xòe ra xem xét. Lòng bàn tay Hạo Nhân trắng hồng, nhìn rõ ba đường sinh mệnh, so với tay Lệ Tâm thì to hơn. Hạo Nhân nhìn kỹ mấy kẻ tay, dùng ngón cái lướt nhẹ hình vòng cung lên phía trên cùng lòng bàn tay, chỉ cảm thấy ở phần da dưới ngón trỏ tay phải có hơi sần một chút, hoàn toàn không giống với vết sần trên tay cô gái này. Khuôn mặt Hạo Nhân lúc này không được tốt lắm.

“Ách... ý tôi là mấy người lao động nhiều sẽ có vết chai như vậy. Anh muốn có thì cũng chăm chỉ kiếm việc để làm là được.”

Lệ Tâm không hiểu ý Hạo Nhân, nghĩ đến tư tưởng người ngồi cạnh vốn dĩ không bình thường nên cho rằng Hạo Nhân đang ganh tỵ với mình. Hức! Có nhảm không vậy, đến vết chai xấu xí cũng muốn ganh với cô sao?

Hạo Nhân im lặng. Ai lại muốn tay mình có nhiều vết chai như vậy? Không phải cô ta nghĩ đầu cậu có vấn đề đó chứ?

“Cô cần nhiều tiền lắm sao?” – Hạo Nhân buột miệng.

“Tất nhiên rồi. Có tiền mới sống được chứ! Cũng không thể hít không khí qua ngày được. Hơn nữa...”

Đang nói, Lệ Tâm đột ngột dừng lại. Anh ta và cô cũng không phải quen thân, cô nói nhiều như vậy để làm gì chứ? Lệ Tâm lắc đầu, thôi bỏ đi.

“Hơn nữa?” – Hạo Nhân hỏi lại.

“Không có gì. Là việc cá nhân thôi. Hôm nay tôi bận việc nên không kịp mua giày đâu, mai tôi sẽ mua, ngày mốt tôi sẽ ra tập với anh. Có được không?”

“Không được.” – Hạo Nhân kiên quyết – “Thói quen phải duy trì, thỏa thuận phải thực hiện.”

“Ách... chỉ nghỉ một ngày thôi mà, vẫn không được sao?”

Hạo Nhân không nói, chỉ gật đầu. Lệ Tâm có chút rối rắm. Sáng nay cô phải ghé thư viện, mới nhận đề tài của khóa dưới, cô phải tìm tài liệu để viết. Chiều nay thì có buổi học đến tối phải đi bán, cô thật sự không có thời gian trống. Lệ Tâm nghĩ Hà My toàn giày búp bê, Hiểu Đồng thì chuộng giày boot, chỉ còn cách mượn giày Thu Trang, có điều chân cô ấy lớn hơn cô hai số, mang vào không thoải mái nhưng nếu chỉ một ngày chắc cũng không sao. Nghĩ được cách, Lệ Tâm thấy vui vẻ trở lại, quay sang người bên cạnh, đang định nói đồng ý thì đối phương đã lên tiếng trước.

“Cô chỉ có một đôi giày?”

“À... đúng vậy. Tôi giữ giày cẩn thận lắm, một đôi cũng dùng được rất lâu.”

Lệ Tâm vui vẻ mang giày vào chân. Lốp vải trên mũi chân bị rách một lỗ bằng đầu ngón tay, thấy cả chiếc tất màu vàng nhạt bên trong.

“Loại giày này không thích hợp để chạy bộ.”

Hạo Nhân nhìn đế giày rất mỏng, chất liệu vải thô, nếu mang loại này để chạy bộ khẳng định sẽ đau chân. Sao bây giờ cậu mới phát hiện ra vấn đề này nhỉ?

Hừm... biết là không thích hợp anh lại còn bắt tôi chạy mấy ngày nay, Lệ Tâm trong lòng mắng Hạo Nhân thêm vài câu nữa. Cô cúi người buộc lại dây giày, không nói thêm tiếng nào, đứng dậy đi về phía nhà xe.

Hạo Nhân không thích hành động này của Lệ Tâm, nói đúng hơn là rất ghét. Không hiểu sao cậu lại ghét nhìn bóng lưng của cô gái này đến vậy. Hạo Nhân nghĩ có lẽ vì mấy lần trước đó cô ấy bỏ lại cậu khiến cậu bị... ảnh hưởng tâm lý. Hạo Nhân vươn tay kéo Lệ Tâm đứng lại, giọng nói không giấu được sự bức tức.

“Cô làm vậy là có ý gì?”

“Anh biết giày của tôi không thích hợp để chạy bộ sao còn cố tình bắt tôi chạy? Tôi biết anh muốn chinh tôi, tôi sai trước, tôi không có ý kiến. Chỉ là... chỉ là...”

Lệ Tâm càng nói giọng càng nhỏ dần, dù vậy vẫn bướng bỉnh không quay đầu lại.

Hạo Nhân ghì chặt tay khiến Lệ Tâm đau muốn nhe răng nhưng cũng không muốn tỏ ra yếu thế. Dần co gập một phút Hạo Nhân cũng buông lỏng tay, rời ghế đá đứng trước mặt Lệ Tâm.

“Tôi không thích việc cô quay lưng trước mặt tôi, càng không muốn nói chuyện với bóng lưng của cô.”

Lệ Tâm ngẩng đầu nhìn Hạo Nhân. Đôi mày anh ta nhíu chặt, khuôn miệng hơi bặm lại nhìn có nét trẻ con. Mặc dù rất bức với việc này nhưng Lệ Tâm lại chẳng thể giận nổi, thực tế thì chẳng ai có thể giận đối với mấy đứa trẻ con.

“Tôi không biết giày của cô không thích hợp để chạy bộ. Tôi không cố ý.”

Hạo Nhân thấy Lê Tâm chịu đựng yên liền nói tiếp, không ý thức được bản thân mình đang làm việc mà trước nay chưa bao giờ làm : giải thích với người khác.

“Tôi biết rồi. Lúc này tôi không hiểu rõ đã nổi giận với anh, tôi cũng không đúng. Không nói chuyện này nữa, chúng ta về thôi.”

Lê Tâm nói xong liền đi về phía xe Hạo Nhân, gỡ chiếc cặp được Hạo Nhân buộc hờ trên vô lăng đeo ngang người. Đang định bước đi thì Hạo Nhân đã kéo tay cô lại, Lê Tâm khó hiểu quay đầu.

“Tôi... chờ cô về.” – Hạo Nhân không được tự nhiên, mở lời.

“Tôi có đi xe đến, gửi ở nhà xe đằng kia. Tôi tự về được, anh về trước đi.”

Lê Tâm đưa tay chỉ về phía trước, trong lòng không hiểu sao lại thấy vui vui.

“Vậy tôi chờ cô về phía đó.”

Hạo Nhân không để Lê Tâm có thời gian từ chối liền thả tay cô ra, quay ngược xe lại.

Lê Tâm nhìn chiếc xe đạp thể thao cực kỳ rồi rầm. Xe Hạo Nhân là dạng xe thể thao không gắn yên sau, chỉ có một thanh ngang phía trước, như vậy chỉ có hai trường hợp có thể đi nhờ được là hoặc ngồi đằng trước hoặc vịn chân lên chốt bánh sau xe, kiểu gì cũng thấy không ổn hết.

Hạo Nhân thấy Lê Tâm đứng nghiêng đầu từ này đến giờ vẫn chưa có ý định lên xe liền trực tiếp kéo cô ngồi phía trước xe. Cô gái này rất kỳ lạ, lúc nào cũng có thể ngờ ngợ ngăn ngán được. Thực ra so với Lê Tâm, hành động của Hạo Nhân còn kỳ lạ hơn gấp vạn lần. Đúng như Gia Huy từng nói, Hạo Nhân thuộc tip người hành động đi trước suy nghĩ, cậu cho rằng bản thân mình quá đáng nên việc chờ Lê Tâm hoàn toàn xuất phát từ việc biết lỗi. Nhưng ngay khi hai người đi chung một xe, cảm giác Lê Tâm đang ở trong vòng tay của mình khiến Hạo Nhân không được bình tĩnh như lúc đầu nữa, một góc nào đó trong trái tim của cậu như đang vụn vỡ. Hạo Nhân hít một hơi thật mạnh, mùi hương nhàn nhạt từ tóc của Lê Tâm vương vấn nơi đầu mũi. Hạo Nhân không muốn đạp nhanh, chỉ sợ mùi hương đó bị thổi bay đi mất.

Lê Tâm ngồi trước xe, tâm trạng của cô lúc này chỉ có thể dùng hai chữ để miêu tả: hỗn loạn. Khi Hạo Nhân ấn cô ngồi phía trước, cô ngạc nhiên. Khi Hạo Nhân dang rộng đôi tay đặt hai bên trái phải cô, cô hồi hộp. Khi bánh xe lăn dần cô cảm thấy trái tim mình cũng theo đó mà trật mất một nhịp. Trước giờ Lê Tâm luôn sống trong sự quan tâm của mọi người nhưng cảm giác lần này rất khác, còn khác ở chỗ nào thì cô không biết. Lê Tâm nhắm chặt mắt, hơi thở của người ngồi sau như xuyên qua lớp mũ vải phả xuống đỉnh đầu cô, cô có cảm giác từng dây thần kinh theo đó mà căng lên. Lê Tâm dịch tay vào phía trong, muốn tránh xa hai tay của Hạo Nhân đang đặt trên vô lăng nhưng hành động này khiến cô mất trọng tâm, người lập tức ngã về phía bên phải Hạo Nhân.

“Sao vậy?” – Giọng Hạo Nhân tựa như lông vũ, nhẹ nhàng vang lên trên đầu Lê Tâm.

“Hả? À...” – Lê Tâm hơi quýnh, không biết nên nói gì liền nhắm mắt nói đại – “À... tôi muốn... muốn hỏi... anh có thể... có thể... trừ tiền giày bị hư của tôi vào tiền tôi nợ anh không?”

Ngay khi nói xong chữ cuối cùng, Lê Tâm liền muốn đưa tay và miệng. Ách... cô rốt cuộc đã nói cái gì vậy?

Hạo Nhân nghe xong liền dừng xe, ban đầu ngây người nhưng sau đó cậu không thể giữ được trạng thái lạnh lùng như ngày thường được nữa, cũng chẳng quan tâm đến việc bản thân đang ở đâu liền sáng khoái cười to. Cô gái này rõ ràng đang nghĩ khác lại nói khác, cho rằng cậu là kẻ ngốc hay sao lại đi dùng lý do chẳng đâu vào đâu đó phá nát không khí yên bình hiếm hoi của hai người. Hạo Nhân cũng không định vạch trần, cúi đầu nhìn Lê Tâm đang ngán người trong lòng cậu, vui vẻ trả lời.

“Không thể. Tôi có cách khác.”

“Hả?” – Lê Tâm chớp chớp đôi mắt, ngờ ngẩn nhìn Hạo Nhân.

Hạo Nhân không vội trả lời, tiếp tục đạp xe về phía trước. Lê Tâm cũng không định truy hỏi, liền dịch hai tay trở về vị trí cũ, vững vàng ngồi phía trước.

Ngay khi gần đến nhà xe, Lê Tâm nghe một giọng nói kiên định vang lên bên tai trái của mình, người cô lẩn nhẩn bắt động.

“Chúng ta sẽ tìm cho cô một đôi giày thích hợp... để có thể đi cùng tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Khép Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Chương 15.1

Cả buổi chiều, Lệ Tâm đi học nhưng một chữ cũng không thể vào đầu. Câu nói lúc sáng của Hạo Nhân cứ như ma chú lặp lại trong đầu cô không biết bao nhiêu lần.

“... để có thể đi cùng tôi... để có thể đi cùng tôi...”

Lệ Tâm thờ dài, lắc đầu ngán ngẩm. Cái quái gì đang diễn ra với cô vậy? Ồi...

Cách đó không xa, Hạo Nhân ngồi trên chiếc xe hiệu Lexus màu trắng tuyệt đẹp, chăm chăm nhìn về phía điểm dừng xe bus. Trên hàng ghế đợi, một cô gái nhỏ nhắn trong chiếc áo sọc caro rộng thùng thình đang ngồi. Không biết cô ấy đang suy nghĩ cái gì mà lắc đầu liên tục nhìn chẳng khác đuôi cá là mấy. Chốc chốc lại thấy cô ấy lấy tay cào cào đầu, vuốt tóc ra phía sau tai cho gọn, chân đá nhẹ mấy chiếc lá đang rơi xuống. Hai tay Hạo Nhân nắm chặt vô lăng, chân nửa muốn giẫm chân ga nửa lại không, có chút tham luyến hình ảnh của người trước mặt.

Hạo Nhân nghĩ đến những hành động lúc sáng của mình. Cậu không thể phủ nhận, đối với Lệ Tâm những việc làm của cậu đều diễn ra rất tự nhiên. Không gian của cậu bị cô gái này vô tình chen vào; thói quen sống, quy tắc sống của cậu bị cô gái này dễ dàng phá vỡ; cảm xúc của cậu bị cô ấy nhào nặn đến mức ngay cả bản thân cậu cũng không thể chấp nhận được.

Không thể bao biện... không thể phủ nhận... bản thân cậu thật sự thay đổi khi cô gái này xuất hiện.

Lệ Tâm đưa tay kiểm tra đồng hồ. Sau khi chờ cô đến nhà xe, anh ta ra lệnh cho cô chiều nay tan học phải đợi anh ta ở đây. Hạo Nhân chỉ dự học một hai môn liên quan tới lịch sử - văn hóa Việt Nam nên buổi học Anh văn chiều nay anh ta không tham dự. Lệ Tâm tìm lý do gì đó để từ chối nhưng nhìn vào mắt của anh ta lúc ấy chẳng hiểu sao cô lại chẳng thốt nên lời, gật đầu đồng ý. Lệ Tâm tròn mắt, không phải cô cũng giống hai người bạn cùng phòng, dễ dàng bị nam sắc dụ dỗ? Ách...

Tin... Tin...

Lệ Tâm nghe thấy tiếng động liền ngẩng đầu nhìn, trước mặt cô là một chiếc xe ô tô màu trắng rất đẹp, lớp sơn xe bóng đến mức Lệ Tâm thấy hình ảnh mình phản chiếu trong đó. Lệ Tâm nhìn xung quanh, chiếc xe bus gần nhất mới chạy qua chưa tới ba phút, nơi này ngoài cô ra đâu còn ai khác, chiếc xe sang trọng này không phải đang ra hiệu cho cô chứ?

Hạo Nhân hạ kiếng xe, Lệ Tâm nhìn người đến có chút giật mình. Ách... chiếc xe này đúng là ra hiệu cho cô, tay Lệ Tâm nắm chặt dây cạp bước đến trước mặt Hạo Nhân.

“Lên xe đi.”

“Chúng ta đi đâu sao? Không được... tôi không đi đâu... tôi tôi còn có việc.”

“Nếu cô còn chần chừ thì e rằng tới tôi cũng chưa xong việc.” – Hạo Nhân nhấn nút mở cửa xe, dùng mắt ra hiệu Lệ Tâm nhanh chóng ngồi vào.

Lệ Tâm hiểu ý Hạo Nhân, cũng chắc anh ta sẽ không làm ảnh hưởng tới việc của cô nên không đòi co nữa, nhanh nhẹn ngồi vào xe. Hạo Nhân chồm người về phía Lệ Tâm, giúp cô thắt dây an toàn xong liền lập tức nhấn ga, xoay đầu xe chạy vào trung tâm thành phố.

Lệ Tâm ngồi trên xe, tay nắm chặt đầu gối, ngồi nghiêm chỉnh như lúc nhỏ đi học. Trước giờ cô chưa đi xe loại này bao giờ thành ra có chút mất tự nhiên, quan trọng hơn cái người làm thần trí cô xáo động từ sáng đến giờ đang ngồi bên cạnh, bình tĩnh lý trí gì đó không biết rơi ở đâu rồi.

Hạo Nhân ngồi bên cạnh, một tay đặt trên vô lăng, một tay dựa cửa, chốc chốc lại nhìn sang bên cạnh thấy biểu hiện mất tự nhiên của Lệ Tâm lại thấy rất thú vị, không nghĩ cũng có lúc cô ấy ngoan ngoãn như vậy. Cũng may nơi cậu đến cách đây không xa, cậu cũng không cần lo vì kiểu ngồi đấy mà cô ấy sẽ không thoải mái. Hạo Nhân mỉm cười, cậu lại đang quan tâm đến cô ấy sao?

...

Cửa hàng Thời trang thể thao 2k

Lệ Tâm chôn chân ở lối vào, mắt mở to nhìn tầm biển trên cao. Cửa hàng bán đồ thể thao này lớn nhất thành phố, mặt hàng bày bán toàn hàng hiệu, giá trên trời, cô mỗi lần đi ngang qua đều không dám liếc nhìn chứ nói chi vào đây mua sắm. Ồi... cô cảm thấy ân hận vì lúc nãy không hỏi rõ đã leo lên xe, giờ cô bỏ chạy vẫn còn kịp chứ?

“Vào thôi.” – Hạo Nhân thấy Lệ Tâm mãi không đi liền tốt bụng nhắc nhở.

“Hạo Nhân... tôi... sẽ không phải như tôi nghĩ... Chúng ta thật sự phải vào đây mua giày sao?” – Lệ Tâm lấp bắp.

“Ừ.”

“Hả? Không cần đâu. Cái này tôi tự mua được rồi, chúng ta về thôi.” – Lệ Tâm nói xong liền xoay đầu, chẳng quan tâm mình tới đây bằng cách nào trong đầu cô giờ chỉ nghĩ cách rời khỏi đây càng sớm càng tốt thôi.

Hạo Nhân đương nhiên biết Lệ Tâm sẽ làm vậy, tay phải nhanh như chớp đưa lên, nắm chặt cổ áo Lệ Tâm kéo lại, tay trái cũng không rảnh rồi vòng qua eo cô kéo cô đứng đối diện với mình, lần nữa hạ lệnh.

“Đi thôi.”

Lệ Tâm đáng thương, vụng vầy thế nào cũng không thoát được, mỗi bước chân nặng ngàn cân đưa lên không muốn hạ xuống. Hạo Nhân không có nhiều kiên nhẫn liền chuyển tay từ cổ áo xuống eo, gần như vừa kéo vừa ôm cô vào bên trong cửa hàng.

“Chào anh chị, anh chị muốn mua giày, quần áo hay dụng cụ tập thể thao ạ?” – Nhân viên cửa hàng nhìn hai vị khách vừa bước vào, trong lòng không giấu nổi vẻ vui mừng. Nam anh tuấn, nữ cá tính, tuy cách ăn mặc có phần tương khắc nhưng giữa họ lại có sự hài hòa đến không ngờ.

“Chọn cho cô ấy giày thể thao.” – Hạo Nhân mở lời.

“Ồi... giày nào chẳng giống như nhau... tôi không mua ở đây đâu... chúng ta đi đi...” – Lệ Tâm kiên quyết kéo tay Hạo Nhân ra hướng cửa.

“Chị ơi... giày thể thao ở chỗ chúng tôi là loại tốt nhất, so với các cửa hàng khác giá cả cũng ưu đãi hơn...”

“Tôi biết.” – Lệ Tâm bậm môi nhìn nhân viên sau đó quay sang Hạo Nhân méo mào – “Nhưng mà... nhưng mà...”

“Tôi sẽ thanh toán.” – Hạo Nhân nghiêm giọng, thật hết cách với cô gái ngốc nghếch đứng trước mặt mình – “Xem như là đền đôi giày lúc sáng đi.”

Lệ Tâm vừa nghe không cần phải thanh toán, thái độ liền đảo ngược 180° - “Oa... Là anh nói đó nhé! Chị ơi! Giày thể thao bày ở đâu vậy chị? Chúng ta đi nhanh đi.”

Nhân viên cửa hàng: -.-!!!

...

Lệ Tâm đi vòng vòng trước mấy kệ giày thể thao, nhìn mãi vẫn chưa biết nên chọn đôi nào. Trước giờ giày của cô là loại giày patan thông thường chỉ có một màu trắng viền đỏ - xám, cơ bản chỉ cần chọn size là xong, giờ đứng trước mấy kệ giày muôn màu muôn sắc này, thật tình làm khó cô rồi.

Lệ Tâm mím môi, thôi kệ cứ xem giá rồi chọn vậy. Mặc dù cô không cần trả tiền nhưng cũng không thể vì thế mà chọn đôi quá mắc được, rất không có đạo đức. Lệ Tâm cẩn thận vạch bảng giá được dính kèm trên mỗi đôi, càng vạch mờ hời càng chạy dài. Khủng khiếp quá! Đôi nào cũng vài triệu trở lên, giá ưu đãi hả? Có quỷ mới tin.

Thấy Lệ Tâm mãi vẫn không chọn được đôi nào, nhân viên cửa hàng đi cùng càng lúc càng nóng ruột. Vị khách hàng này thật khó tính, đã quá 10 phút vẫn chưa chọn được đôi nào chứ đừng nói là thử. Chắc phải thử tư vấn cho cô ấy thì mới mong biết được yêu cầu của cô ấy để dễ bề giới thiệu.

“Chị ơi...” – Nhân viên nữ ướm lời – “Chị có thể cho em biết yêu cầu, sở thích của chị, em sẽ tư vấn giúp, được không ạ?”

Lệ Tâm xua tay - “Hả? Không cần đâu, không cần đâu. Tôi tự chọn được mà.”

“Đạ được. Vậy chị thích màu sắc nào? Em vào xem danh mục rồi lấy thêm vài mẫu mới cho chị lựa chọn nhé?”

“Màu sắc hả? Màu xanh da trời... à thêm màu tím nữa.” – Lệ Tâm gượng gạo trong lòng thầm mong cô ấy đi lâu lâu, cô còn phải xem mấy cái bảng giá nữa.

“Được ạ. Em sẽ ra liền.”

Lệ Tâm vầy vầy tay - “Không cần gấp, không cần gấp đâu.”

Nhân viên nữ vừa rời khỏi, Lệ Tâm lại tiếp tục công cuộc cách mạng của mình. Khi xoay người về phía kệ giày bên góc trong cùng, một đôi giày thể thao tuyệt đẹp đập vào mắt cô, Lệ Tâm chậm rãi đến gần. Đôi giày này so với chân cô thì to quá, thiết kế nhìn mạnh mẽ, cứng cáp, toàn thân giày có màu trắng, bên hông giày cũng được trang trí những sọc ngang dọc màu tím thẫm, đế giày cũng là màu tím.

Tuyệt quá! Lệ Tâm đặt chiếc giày trong lòng bàn tay trái, thử độ nặng, sau đó lại lấy tay phải thử độ êm của giày, càng thử càng thấy thích. Nhìn loạt giày cùng loại trên kệ, kiểu dáng lẫn kích thước cũng có vài phần tương tự, chắc chắn đây là giày nam rồi. Lệ Tâm nghĩ, nếu Hạo Nhân đi đôi giày này chắc sẽ rất đẹp, hay cô mang ra cho anh ta xem thử nhỉ?

...

Hạo Nhân nhìn khắp lượt cửa hàng, ánh mắt dừng lại ở khu vực trang phục. So với khu bán giày và dụng cụ thể thao thì khu trang phục có diện tích khá lớn, chủng loại sản phẩm đa dạng, phù hợp với nhiều lứa tuổi khác nhau. Nhìn những trang phục này, Hạo Nhân lại nghĩ đến bộ đồ thể thao mỗi sáng Lê Tâm thường mặc. Có lẽ nên mua luôn cho cô ấy một vài bộ.

“Hạo Nhân... Hạo Nhân... ủa... đi đâu rồi?” – Lê Tâm chạy lại một mạch về lại chỗ cũ, ngơ ngác nhìn. Chỉ mới mấy phút mà anh ta đã đi đâu rồi? Không phải anh ta quên việc mang cô đến đây?

Hạo Nhân nghe tiếng gọi của Lê Tâm liền lách người ra khỏi mấy kệ hàng, bước đến gần cô – “Chọn được rồi?”

“A... Anh xem này... đôi này rất đẹp.” – Lê Tâm hào hứng đưa đôi giày lên, nhìn Hạo Nhân cười híp mắt.

“Đây là giày nam” – Hạo Nhân cảm thấy đau đầu, cô ngốc này không phân biệt được hai loại giày này sao?

“Đúng rồi. Anh mau thử đi. Tôi thấy nó rất hợp với anh nha.” – Lê Tâm kéo ghế, ấn Hạo Nhân ngồi xuống, đặt đôi giày bên cạnh giục Hạo Nhân nhanh thử.

Hạo Nhân không nghĩ Lê Tâm lại chọn giày cho mình, nhìn đôi giày bên cạnh ngây người, cảm xúc trong lòng như thủy triều dâng cao. Khóe miệng Hạo Nhân không tự chủ hơi nhếch lên, đôi mắt vẫn nhìn chăm chăm vào cô gái đang đứng trước mặt. Hạo Nhân đưa tay cầm đôi giày lên, giọng nói trầm ấm có chút hứng thú, lại pha thêm sự vui mừng.

“Là chọn cho tôi sao?”

“Tất nhiên rồi.” – Lê Tâm chẳng mấy bận tâm đến câu hỏi chẳng có tí IQ của Hạo Nhân. Cô đi chung với anh ta, không lẽ chọn giày nam cho cô, hỏi dư thừa.

“Nhanh lên, thử đi.”

“Được.”

Hạo Nhân thử giày, gương mặt cúi xuống nên Lê Tâm không nhận ra nụ cười trên môi Hạo Nhân đã lan rộng gần chạm tới tai luôn rồi. Đúng vậy! Hạo Nhân thực sự rất vui. Khi còn ở Lý Gia, việc chọn trang phục gần như cậu chưa bao giờ đụng tay vào. Mỗi lần đổi trang phục, quản gia sẽ cho người mang đến, cậu chỉ lựa chọn một vài bộ thích hợp hoặc có khi không chọn, đưa toàn bộ số đó cho những người “*đồng gia*” với cậu. Sau một vài lần, khi bọn họ nắm được thói quen về kiểu cách và màu sắc sẽ đặt may cho phù hợp. Khi cậu đủ tuổi thành niên thì việc này được giao lại cho Vic – trợ lý của cậu, thực tế đây là lần đầu tiên cậu chủ động bước vào một cửa hàng thời trang. Xem ra việc mua sắm này cũng không nhàm chán như cậu tưởng.

“Đẹp quá! Tôi đã nói rất hợp với anh mà.” – Lê Tâm xuýt xoa. Ôi... cô cũng có mắt thẩm mỹ đó chứ!

“Ừ. Đẹp.” – Hạo Nhân cũng rất vui vẻ, giày rất vừa chân. Có điều khi ngồi ngay lại mới nhận ra màu sắc của đôi giày, cậu có một chút không vui – “Đây là... màu tím?”

“Màu tím rất đẹp mà. Tôi biết anh thích hai màu trắng – đen nhưng mấy màu khác cũng đẹp lắm. Đôi này là một ví dụ chính xác này. Chẳng phải anh cũng nói nó đẹp sao?” – Lê Tâm chu miệng, hiển nhiên không đồng ý với khái niệm màu sắc nghèo nàn của Hạo Nhân.

Hạo Nhân nghe Lê Tâm nói xong, chút không vui vừa rồi cũng tan thành mây khói. Hóa ra Lê Tâm biết sở thích của cậu nhưng cố tình chọn khác, cô ấy đã để tâm như vậy cậu hiển nhiên vui vẻ chấp nhận rồi.

“Vây giày của cô đâu?”

“Ách...” – Lê Tâm bụm miệng. Chết rồi, cô không những quên so sánh bảng giá mà còn quên luôn cô bé nhân viên cửa hàng trong đó rồi.

“Tôi vào chọn tiếp đã, anh cứ ngồi đó đi nha.”

Lê Tâm nói xong liền chạy lại khu vực chọn giày lúc trước, Hạo Nhân trầm tư một lát cũng nhanh chóng đứng lên đi về phía quầy phục vụ, đặt đôi giày lên kệ, giọng nói lại lạnh lùng như trước.

“Phiền cô... xử lý hết mấy bảng giá đi kèm và chọn một số trang phục thể thao có màu tím... tôi sẽ quay lại ngay.”

“Được ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Mi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương 15.2

Hạo Nhân bước vào khu vực giày, thấy Lê Tâm đang ngồi bệt xuống đất, phía trước đặt gần mười đôi giày thể thao màu tím và xanh da trời. Lê Tâm nghiêng đầu xem xét. Ôi! Đúng là hàng mới có khác, chưa dán giá luôn này, chỉ có mỗi mã vạch, cô biết chọn đôi nào đây?

“Không thích?” – Hạo Nhân cũng tự nhiên ngồi xuống bên cạnh, nhìn Lê Tâm hỏi.

“Không phải.” – Lê Tâm nhích lại gần nói nhỏ vào tai Hạo Nhân – “Chẳng có bảng giá. Mua hàng có bị chém cũng phải biết mình bị chém bao nhiêu nhất chứ!”

Hạo Nhân đương nhiên không hiểu mấy chữ lóng, chỉ biết cô nàng này không chọn vì lo giá cả. Hạo Nhân cũng học Lê Tâm, nói nhỏ lại vào tai cô.

“Bảng giá cũng không thể dùng để lót giày, cô cần có chúng làm gì?”

Lê Tâm xì miệng, đúng là thiếu gia có khác. Anh đã rộng rãi như thế tôi cũng không khách sáo nữa.

Lê Tâm cầm một đôi màu xanh da trời lên ướm thử, thấy vừa liền quyết định chọn – “Đôi này.”

Hạo Nhân không phản đối, với tay lấy thêm đôi màu tím đặt gần đó, so với đôi giày lúc nãy cậu thử rất giống nhau đưa cho Lê Tâm – “Thử đi.”

“?!” – Lê Tâm chớp mắt khó hiểu, cô chọn được rồi mà.

“Nếu hợp tôi tặng cô.”

“Được.”

Lê Tâm lập tức mang vào. Đôi này hơi chật, khi nãy cô đã thử rồi nhưng khi nhìn kỹ kiểu dáng thì Lê Tâm thực có chút lúng túng. Đôi giày này với đôi cô đưa cho anh ta lúc nãy có nhiều nét tương đồng. Do đó cô liền chọn đôi màu xanh da trời thay vì yêu cầu lấy số lớn hơn. Nhưng bây giờ thì hết cách rồi, Lê Tâm cố sức mang vào. Không vừa thì cô cũng nhét cho vừa, cùng lắm là cô cho con bé Kim Oanh, xem như lấy của người giàu chia cho người nghèo vậy.

“Bỏ ra.”

Hạo Nhân nhủ mày, gỡ chiếc giày đang mang dở trên chân Lê Tâm đưa cho nhân viên cửa hàng đang đứng phía sau hai người – “Phiên lấy số lớn hơn.”

“Được ạ.”

Hạo Nhân thấy nhân viên cửa hàng đã rời đi, liền liếc mắt lạnh lùng nhìn Lê Tâm. Lê Tâm chẳng hiểu tại sao Hạo Nhân lại tức giận, nhất thời không dám mở miệng, im lặng cúi đầu. Ôi! Anh ta lật mặt còn nhanh hơn cô lật sách, vừa nãy trời quang mây dâng, giờ gió rét âm u. Tóm lại, chẳng biết đường nào mà lần.

Hạo Nhân đứng lên đi dạo một vòng quanh các kệ giày, chốc chốc lại dừng lại. Không nghĩ cửa hàng nhỏ này lại có nhiều mẫu mã đẹp đến vậy, chất liệu cũng rất tốt. Hạo Nhân đưa tay lên ướm thử.

Ừm... rất vừa chân cô ấy. Lúc chiều Lê Tâm tan học liền ra thẳng chỗ hẹn, giày thể thao thường ngày bị rách nên cô mang một đôi giày búp bê gót thấp, chân cũng mang tất da chứ không phải loại tất thể thao như lúc sáng. Thành thử khi nãy cậu có thể ước lượng chính xác cỡ chân của cô ấy. Hạo Nhân tiện tay lôi luôn hai đôi giày màu bạc và màu hồng, dẫn nhân viên cửa hàng đổi thành cùng size với hai đôi trước rồi trực tiếp mang ra quầy thanh toán. Xong việc liền kéo Lê Tâm đang ngồi xụ dưới nền ra thẳng khu vực trang phục phía trước.

“Anh muốn mua trang phục à?” – Lê Tâm liền góp ý – “Da anh rất trắng, mặt màu gì cũng đẹp nhưng lúc nào cũng thấy anh mặc toàn màu đen, trông già lắm! Hay lần này anh chọn màu khác đi.”

“Vậy cô chọn đi.” – Hạo Nhân tán thành.

Lê Tâm vẫn còn giận về chuyện vừa rồi, cau kinh - “Sao tôi phải chọn? Anh mua thì anh chọn đi chứ!”

Hạo Nhân - “Của cô đương nhiên cô phải chọn.”

Lê Tâm hoảng sợ – “Tôi mua chúng làm gì? Không mua đâu.”

Hạo Nhân không cho là đúng, tiếp tục kéo Lê Tâm đi về phía gian hàng - “Mua đồ thể thao đương nhiên để tập thể thao.”

“Tôi có rồi mà, không cần mua.”

Lê Tâm rất muốn khóc, đùa gì vậy? Đồ thể thao? Mặc hàng xa xỉ đó cũng bắt cô mua? Không đến mức “*Đi với Phật mặc cà sa, đi với ma mặc áo*

giấy, đi với đại gia phải mặc hàng hiệu” chứ?

“Tôi thanh toán.” – Hạo Nhân thờ dài.

“Oa... là anh nói đó nhé!” – Lệ Tâm như được tiếp thêm sức mạnh, hăng hái tiến về phía trước.

Hạo Nhân nhìn Lệ Tâm bùng bùng khí thế, đôi mắt ẩn chứa vẻ yêu chiều. Đúng như cậu nghĩ, Lệ Tâm sau khi tới khu vực trang phục liền chọn ngay kệ treo mấy bộ trang phục màu tím cậu yêu cầu lúc này, mãi miết ngắm nhìn. Hạo Nhân dừng lại ở quầy lễ tân, dẫn bọn họ sau khi Lệ Tâm chọn bộ nào liền lấy thêm ba màu xanh da trời – bạc – hồng cho cùng màu với ba đôi giày đã chọn trước đó. Lần này tiện thể mua thêm vài bộ, xem như cậu vì tương lai chạy bộ của bản thân mà chuẩn bị vậy.

Lệ Tâm cầm bộ trang phục màu tím thẩm lam chủ đạo đi về phía quầy thanh toán. Lần này cô rất thông minh, chọn hẳn bộ có áo khoác đi kèm, đúng thật một công đôi chuyện.

“Tôi lấy bộ này.”

Lệ Tâm đặt hàng lên quầy thanh toán, quay đầu nhìn người đang đứng phía sau – “A... anh không mua gì sao? Tôi không có tiền thanh toán nhưng nếu anh muốn mua tôi có thể chọn giúp anh.”

“Bộ này cũng không tệ, lấy kiểu này dành cho nam size XXL, chọn màu đen.” – Hạo Nhân gật đầu ra hiệu cho nhân viên, sau đó đưa thẻ yêu cầu thanh toán.

Vừa dứt lời, Hạo Nhân nhìn Lệ Tâm đứng bên cạnh xì mặt, trề miệng dài cả thước liền cảm thấy buồn cười, cậu quên cô ấy không thích màu đen.

Hạo Nhân suy nghĩ một chút cũng đổi ý theo Lệ Tâm.

“Vậy chọn theo màu sắc tôi đã dặn lúc trước là được. Phiên thanh toán.”

Nhân viên cửa hàng đương nhiên hiểu ý, hơn hờ chạy về phía kho hàng. Nhờ hai vị khách hàng này mà doanh thu của họ tăng lên không ít. Phải công nhận cô gái này rất may mắn, bạn trai cô ấy không chỉ đẹp trai còn rất chiều bạn gái, mua đồ cũng chọn đồ đôi, ngay cả màu hồng cũng không ngại mặc.

Đứng ở quầy thanh toán, Hạo Nhân không biết hình ảnh của mình đã trở nên vĩ đại như thế nào trong mắt toàn bộ nhân viên cửa hàng ở đây, vừa đứng chờ vừa nhìn Lệ Tâm đang hưng phấn chạy loạn khắp nơi. Quan trọng hơn là cậu cũng quên luôn việc lúc này đã chọn trang phục màu hồng cho Lệ Tâm. Số phận bộ trang phục này thê thảm hơn ba bộ còn lại rất nhiều, bị Hạo Nhân nhét trong góc tủ mãi cho đến năm sau, khi cậu đã được cấp danh phận nó mới được Lệ Tâm tình cờ khai quật lên, xếp ngay ngắn bên cạnh trang phục của hai người.

Hạo Nhân không nhận hóa đơn, trực tiếp lấy hàng đi về phía Lệ Tâm, kéo cô nàng ra xe. Lúc này Lệ Tâm mới nhìn rõ cái túi trên tay Hạo Nhân, ngạc nhiên đến mức không nói nên lời. Bọn họ khi nào thì mua nhiều như vậy?

Hạo Nhân mở cửa xe, đặt đồng hồ vào ghế sau, quay đầu nhìn Lệ Tâm đang đứng yên cạnh cửa xe. Vừa rồi quẹt thẻ đơn giản chỉ ký một cái, giá tiền hay giá vàng gì gì đó cậu cũng chẳng để tâm, lúc này thấy Lệ Tâm cosplay tượng bên ngoài liền trực tiếp mở cửa xe, đưa tay giữ thấp đầu cô nhét vào xe rồi vòng về phía ghế lái, nhanh chóng rời đi.

Lệ Tâm đã tỉnh táo đôi chút, nhìn kí hiệu trên túi phía sau thì ít nhất bốn cái túi to tướng là của nữ. Cô nhớ mình được tặng hai đôi giày với một bộ quần áo thôi mà, đâu ra lắm túi thế?

“Giờ cô muốn đi đâu?” – Hạo Nhân cất giọng phá vỡ không gian yên lặng giữa hai người.

“À... anh đưa tôi về lại Kí túc xá là được rồi.” – Nghĩ một lát, Lệ Tâm lén nhìn đồng hồ qua gương chiếu hậu, xác định mắt mình không nhìn lầm liền hướng người bên cạnh hỏi – “Chúng ta còn mua đồ cho ai khác sao?”

“Sao lại nói vậy?” – Hạo Nhân mỉm cười, mắt vẫn đăm đăm nhìn về phía trước.

“Vì nhiều túi quá nha! Xem nào bảy túi...” – Lệ Tâm xòe tay đếm – “Ba đôi giày, hai bộ quần áo thể thao... có chia ra mỗi thứ một túi cũng không đến con số đó.”

Nghe Lệ Tâm nói xong, Hạo Nhân nhớ ra bản thân đã quên một chuyện rất quan trọng, sắc mặt hơi trầm xuống một chút nhưng rất nhanh liền biến mất, tốt bụng sửa lại cho đúng.

“Là năm đôi giày, tám bộ quần áo. Của chúng ta.”

“Cái gì?”

Lệ Tâm bị con số này dọa sợ không ít, miệng méo xệch, tay run run chỉ về đồng hồ phía sau – “Chúng ta khi nào thì lấy nhiều như vậy?”

Hạo Nhân tâm trạng đang tốt - “Chúng ta không lấy. Người lấy là nhân viên cửa hàng.”

Lệ Tâm vò đầu - “Ách... vậy trong số đó bốn cái túi nữ đó đều là đồ của tôi? Rốt cuộc là bao nhiêu đồ trong đó thế?”

Hạo Nhân đưa tay sờ sờ mũi, lẩm nhẩm – “Không nhiều lắm. Bốn đôi giày và bốn bộ quần áo.”

Lệ Tâm rung mình, hít một hơi lạnh. Cô biết ngay mà, anh ta rõ ràng có âm mưu. Cô nhớ không nhầm thì anh ta tài trợ không hoàn lại cho cô hai đôi giày với một bộ quần áo, số còn lại không nghi ngờ sẽ là khoản nợ mới của cô nữa rồi. Nợ cũ + nợ mới là bao nhiêu nhỉ? Trời ạ! Giờ thì cô hiểu nỗi khổ của ông cha khi một cổ hai xiềng áp bức rồi.

“Tôi nghèo lắm” – Lệ Tâm mặt dày, ra đòn phủ đầu trước.

“Tôi cũng không nói cô phải trả.” – Hạo Nhân ung dung đáp.

“Thật?... Trời ạ! Anh vừa trúng số sao?” – Lệ Tâm mắt tròn to như mắt ếch kích động lay tay người bên cạnh.

“Ừ.” – Hạo Nhân chẳng quan cô nói gì.

“Nhưng như vậy nhiều quá, tôi mà nhận sẽ rất ngại.” – Lệ Tâm vân vê làn môi, khi không lại nhận nhiều đồ như vậy thì không tốt lắm đâu. Nhận một lần thì là biết ơn, nhận hai lần thì là nợ, nhận ba lần thì sẽ là lợi dụng đó.

“Vậy thì nghĩ cách báo ân đi.”

Hạo Nhân đáp thẳng, chiếc xe dừng lại trước vạch dừng đèn đỏ, mắt chăm chú nhìn biển điện tử báo thời gian chờ.

Lệ Tâm nhếch môi, chữ “*báo ân*” cứ như treo trên miệng anh ta ý, tùy lúc đều có thể sử dụng. Liệu cô có nên nói với anh ta hai chữ đó hoàn toàn không dùng được trong trường hợp này không?

Lệ Tâm suy nghĩ một chút liền lôi điện thoại trong cặp ra, soạn tin nhắn gửi cho Kim Oanh. Anh ta mua đồ tặng cô, cô mua lại đồ ăn cho anh ta vậy. Sẵn dịp cho Kim Oanh nghỉ một buổi ôn thi, cô làm cô chủ rất thấu tình đạt lý.

“Hạo Nhân... hay tối nay tôi đãi anh ăn nha. Mấy món trong nhà hàng thì tôi không mua nổi nhưng tôi biết một chỗ rất náo nhiệt, rất nhiều loại đồ ăn, thế nào cũng tìm được thức ăn anh thích. Được không?” – Lệ Tâm bấm số liên tục, không vì nút số bị mờ mà chậm lại.

“Không cần. Tôi có thể mời cô bữa tối.” – Hạo Nhân ngừng lại một chút – “Nhưng chẳng phải cô có việc bận?”

“À... tôi vừa có thời gian rồi xong. Anh thật sự sẽ mời tôi ăn? Nhưng như vậy lại làm tôi khó xử hơn.”

Lệ Tâm khầu thị tâm phi, khó xử thì sao chứ, từ khi gặp anh ta đến giờ chữ này cứ như ma ám luôn đeo theo cô. Mất mặt một lần với mười lần thì khác nhau à? Làm ơn nói *không khó xử đi*. Nha?

“Không khó xử. Cô có thể dùng cách khác để báo ân.” – Hạo Nhân mỉm cười nhìn Lệ Tâm, đôi mắt ánh lên tia tính toán.

“Cách gì?” – Lệ Tâm thuận miệng hỏi, tay ấn nút gửi tin nhắn vừa soạn xong.

“Đôi giày đó... xem như cô mua nó tặng cho tôi là được. Như vậy sẽ không khó xử nữa.”

Lệ Tâm nghe xong, quay đầu nhìn Hạo Nhân đang ngồi bên cạnh, tay không tự chủ thả luôn chiếc Samsung E250 cũ kỹ xuống chân. Chiếc điện thoại nảy lên rồi rơi thẳng xuống gầm dưới chân cô. Ôi... một bữa ăn mấy trăm với một đôi giày mấy triệu, cô cực kỳ cực kỳ khó xử đó.

Âm thanh báo tin nhắn đã được gửi tới nơi, Lệ Tâm thấy nó chẳng khác âm thanh gọi hồn là mấy.

Tiền của cô... tiền ơi!

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Mi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Chương 16.1

Chợ đêm Biên Hùng

Con đường nằm cạnh công viên Biên Hùng có chiều dài hơn một km được biết đến là một trong những địa điểm thu hút giới trẻ cũng như khách du lịch

khi có dịp ghé thăm thành phố Biên Hòa. Khi đến nơi đây, khách hàng ngoài việc có thể tự do mua sắm trang phục, một số mặt hàng thủ công còn có thể thưởng thức nhiều món ăn đường phố nổi tiếng mà không cần ngại về vấn đề giá cả.

Hiếu Đồng cầm một cây xúc xích chiên, nhìn tương ớt đang thấm vào từng chỗ khứa trên cây xúc xích, nuốt nước bọt. Thơm thật đấy! Đây đã là cây thứ ba nhưng sao cô vẫn thấy thèm, Hiếu Đồng phồng miệng thổi cho bớt nóng, đưa cây xúc xích lên miệng, cắn một miếng to.

“Nóng... nóng... ôi...” – Hiếu Đồng một tay cầm xúc xích, một tay quạt miệng cố xua đi cảm giác bỏng rát trên miệng, trừng đôi mắt ngập nước đáng thương nhìn người đối diện.

“Hừ... cũng biết nóng? Anh tưởng em chai miệng từ lâu rồi!” – Gia Huy miệng trách mắng, tay rót nước đưa về phía Hiếu Đồng.

“Em chẳng qua chỉ ăn miễn phí của anh có mấy bữa, lại chằm chọc em. Anh thật nhỏ nhen nha.” – Hiếu Đồng đón lấy ly nước, hớp một miếng thật to, chu môi nhìn về phía người đối diện.

“Tiểu thư... anh sao có thể rộng lượng với kẻ có dã tâm bào mòn hầu bao của anh trong mấy ngày qua được?”

Xi... Hiếu Đồng phóng ánh mắt xem thường về phía Gia Huy. Cũng không có bao nhiêu, anh ta sao lại tính toán chi li với cô thế.

“Không phải Lý Gia nhà anh sắp phá sản chứ?” – Hiếu Đồng không sợ chết, mở miệng quạ đen.

“Lý Gia chúng tôi mà phá sản thì Chung Gia...” – Gia Huy nghiêng răng – “...gia tộc mới nổi của em chẳng biết có còn trên đất Đài Loan không nữa? Còn nữa... Anh không có nhiều thời gian đâu. Em tốt nhất nên cho anh biết đáp án.”

“A Huy... anh làm ơn tha cho em đi. Em biết mình quá đáng khi tranh ngang với người khác nhưng thật sự em đã bồi thường cho người ta gấp mười lần tổn thất rồi. Anh không thể ép em về nước được. Lần này em rất nghiêm túc học tập nha.” – Hiếu Đồng vỗ ngực bảo đảm.

“Nghiêm túc học tập? Một tuần đến lớp một lần là nghiêm túc sao?” – Gia Huy khinh thường.

“Như vậy còn không nghiêm túc sao?” – Hiếu Đồng tròn mắt nhìn Gia Huy – “Đối với một chuyên ngành nằm ngoài khả năng hiểu biết của em thì như vậy là nghiêm túc lắm rồi.”

Gia Huy không cho là đúng - “Đã không nằm trong tầm hiểu biết thì ngay từ đầu em nên an an ổn ổn ở Đài Bắc, khi không chạy đến Việt Nam làm gì?”

“Chẳng phải phu quân tương lai của em đang ở Việt Nam sao? *Xuất giá tòng phu*, em chỉ đang làm tốt bổn phận của mình thôi.” – Hiếu Đồng nháy mắt tỉnh ngịch.

Gia Huy nghiêm giọng – “Em thật là... chuyện gì cũng có thể đem ra đùa cợt.”

“A Huy... em không đùa cợt... anh và anh Hạo Thiên gặng *thiên la địa võng* muốn bắt em mấy ngày qua chẳng phải đã chứng minh điều em nói là thật sao? Em chỉ là không hiểu, làm thế có ích gì? Hôn sự hai nhà Lý – Chung là sự thật, muốn nó không tồn tại, cách duy nhất là phá vỡ nó.”

“Phá vỡ? Xem ra em hoàn toàn không tình nguyện với hôn sự này.” – Gia Huy ôm ngực, giả vờ thương tâm.

“Còn nói em... Lý Gia bọn anh thì có gì hay ho. Ngay cả thành ý liên hôn cũng không có.” – Hiếu Đồng không nhân nhượng đáp trả.

“Sao lại không có thành ý? Anh và Hạo Thiên xếp hàng trước Chung Gia cho em thoải sức lựa chọn nhé!”

“Ồ... có xếp hàng cũng chưa tới lượt anh. Phải là đại thiếu Lý Hạo Thiên và nhị thiếu Lý Hạo Nhân mới đúng.”

Gia Huy im lặng, đôi mắt sáng rực ẩn chứa sự ngạc nhiên nhìn Hiếu Đồng. Trong mắt cậu, Hiếu Đồng trước giờ đều mang bộ dạng vô lo vô nghĩ, tựa như đóa hoa trong lồng kính cần người chăm sóc, không hiểu thế sự xung quanh. Điểm đáng quý khiến cô ấy khác với những tiểu thư danh môn khác chính là hành động tùy ý không chịu bó buộc bởi những lễ nghĩa giả dối, khuôn sáo của giới thượng lưu. Nhưng xem ra, cô nhóc này không đơn giản chỉ có vậy. Gia Huy khẽ nhún vai, giọng nói ba phần ngạc nhiên bảy phần tán thưởng.

“Em đã gặp cậu ấy? Ấn tượng thế nào?”

“Cực tốt. Trong mắt cậu ta hoàn toàn không thấy em.” – Hiếu Đồng cười tít mắt.

Khụ... Gia Huy khó khăn nuốt ngụm nước vào miệng. Hiếu Đồng này... có không thích mối liên hôn này thế nào đi chăng nữa cũng nên chừa cho hai nhà Lý – Chung chút mặt mũi chứ!

“Em đâu có nói sai. Em ngồi cạnh quan sát gần bốn giờ liền, kết quả anh ta lâu lâu nhìn bâng, thời gian còn lại là nhìn cô gái có tên Lê Tâm.”

“Em còn biết cả Lê Tâm?” – Gia Huy vô cùng phấn khích.

“Tất nhiên. Em và cô ấy cùng phòng mà.” – Hiếu Đồng ngả người về phía trước, nháy mắt với người đối diện – “Chúng ta thực hiện giao dịch đi.”

“Trước hết bỏ móng vuốt của em ra khỏi đồ ăn của anh.” – Gia Huy không mấy nhiệt tình, trừng mắt nhìn Hiếu Đồng đang vươn ma trảo về phía đồ ăn.

của mình, lạnh giọng – “Em mà cũng biết giao dịch ư? Anh ngại tham gia.”

“Đừng thế mà.” – Hiểu Đồng nhìn đồ ăn đang ngày càng cách xa mình, đau lòng không thôi – “Lần này em sang Việt Nam thực ra còn có nguyên nhân khác. A Huy... em thật sự muốn làm một giao dịch với các anh, chỉ có các anh mới giúp được em.”

“Nếu đã là giao dịch, em nên biết có được và mất. Điều kiện của em là gì? Bọn anh sẽ nhận được gì từ cuộc giao dịch của em chứ?” – Gia Huy xoa nhẹ thái dương, có chút đau đầu với cô gái trước mặt.

“Điều kiện của em chỉ có một, phá vỡ mối liên hôn, em muốn tìm lại tự do của mình.” – Hiểu Đồng khó khăn mở lời – “Việc này chỉ khi Lý Gia đồng ý giải trừ hôn ước trước, phần còn lại em sẽ tự lo liệu được. Vấn đề mặt mũi đối với em cũng không quan trọng, em cũng không định dùng thân phận Chung tiểu thư trong suốt cuộc đời còn lại.”

Gia Huy thở dài. Một khi Lý Gia đơn phương giải trừ hôn ước, Chung Gia nhất định sẽ gặp khó khăn, thế diện mất sạch, tình huống xấu nhất là Hiểu Đồng có thể bị trục xuất khỏi gia tộc, lần nữa quay về cuộc sống cô nhi như lúc trước, đi một bước cũng khó.

“Em là vì Hữu Bằng sao? Sẽ không hối tiếc?”

Hiểu Đồng nhỏ giọng, tựa như nói cho chính mình nghe - “Em là vì bản thân mình, như vậy còn có thể hối tiếc sao?”

Gia Huy xua tay - “Phá vỡ liên hôn cũng không thể xem là điều kiện giao dịch được, đó là kết quả cuối cùng thì đúng hơn. Em có thể nói lại điều kiện của mình rồi đấy. Đừng có dùng kết quả ngọt ngào để thuyết phục anh đồng ý mọi chuyện em đưa ra. Anh không bị lừa đâu.”

Khóe miệng Hiểu Đồng co quắp, thái dương khẽ giật. Ai nói Gia Huy là kẻ dễ đối phó nhất của Lý Gia? Hữu Bằng chết tiệt! Cậu có đúng là ở chung với anh ta hơn hai mươi năm không hả?

“Được. Em sẽ không vòng vo nữa. Cái em muốn là sự bảo đảm về tương lai của mình ở Việt Nam, nói cách khác... em sẽ thuyết phục Hữu Bằng cùng Từ lão bá sang Việt Nam để định cư, rời xa Đài Loan, từ nay về sau không còn mối liên hệ nào với Chung Gia nữa.”

“Em vì điều đó mới sang Việt Nam trước? Hiểu Đồng, em đẩy bọn anh lên đầu chiến tuyến, phá vỡ mối liên hôn này không chỉ chống đối lại Chung Gia mà bọn anh còn đối đầu với cả Lý Gia. Em nên nhớ người đưa ra đề nghị liên hôn là chủ nhân của Lý Gia – bác cả Lý Uy.”

“Nhưng người thực hiện liên hôn là chúng ta. Hôn nhân thương giới ngoài lợi ích kinh tế chúng ta có gì? A Huy, cuộc đời em từ trước đến nay có mấy ai cần, lần này xem như em có phải quý gỏi cầu xin cũng nhất định phải đứng cạnh cậu ấy.”

Gia Huy nhìn Hiểu Đồng, đôi mắt cô ẩn chứa nỗi buồn khôn tả. Cậu đã từng nghe kể lại, hơn 20 năm trước, chuyện tình của bố mẹ Hiểu Đồng từng gây nên sóng gió ở Chung Gia. Khi ấy Chung gia gia – Chung Vĩ Kỳ chỉ có một người con trai, vốn dĩ muốn đào tạo để trở thành người thừa kế nhưng người này trước sau chỉ đam mê thiết kế, không quan tâm đến sự nghiệp của gia tộc. Chung Vĩ Kỳ muốn mượn hôn nhân thương giới để trói buộc con trai nhưng người con này đã bí mật kết hôn với một người mẫu mà không thông qua sự chấp nhận của trưởng bối Chung Gia. Chung Vĩ Kỳ ban đầu không tiếp nhận, muốn chia rẽ nhưng ngay lúc đó cô gái này lại mang thai, sinh cho Chung Gia cặp song sinh Chung Hiểu Tâm – Chung Hiểu Đồng. Vốn dĩ là chuyện vui nhưng sau khi sinh xong cô gái này lại mắc bệnh, hậu quả là không thể sinh con được nữa. Chung Vĩ Kỳ mượn lý do đó muốn đuổi cô ta ra khỏi Chung Gia, ban đầu không được thuận lợi nhưng bảy năm sau cô gái đó lại chủ động yêu cầu rời khỏi Chung Gia, đồng ý ly hôn với điều kiện được mang con gái của mình đi. Bố Hiểu Đồng không đồng ý, muốn níu kéo nhưng không được bằng tranh chấp quyền nuôi con, hy vọng có thể dùng các con của mình để lần nữa vãn hồi trái tim của người vợ. Mẹ Hiểu Đồng được Chung Vĩ Kỳ ngầm giúp đỡ, nhận được sự phán quyết từ tòa án có thể mang một trong hai đứa bé đi, Hiểu Đồng vì lý do đó rời khỏi Lý Gia, tới Cao Hùng cùng mẹ, kết thúc mối nghiệt duyên với gia tộc này.

“A Huy... Cuộc đời con người vốn ngắn, em không muốn phí phạm khoảng thời gian đó để sống vì một ai hết, rời khỏi Chung Gia em nhất định phải làm.”

“Xét cho cùng, đó là việc của em. Nếu bọn anh đồng ý giao dịch, em định dùng cái gì để trao đổi với bọn anh đây?”

“Thiết kế Wanet. Em sẽ đưa nhà thiết kế Wanet về Lý Gia.” – Hiểu Đồng hai tay đan trước ngực, mỉm cười nhìn Gia Huy đầy tự tin.

Gia Huy khựng người. Trong giới thời trang Đài Loan, nhà thiết kế Wanet như một truyền kỳ mà bất cứ công ty hay thương hiệu thời trang nào cũng muốn mời về. Theo thông tin Lý Gia thu thập được từ trước đó, Wanet là học trò tâm đắc nhất của thiết kế sư Key. Thiết kế của người này còn vượt xa sự phụ của mình, trở thành biểu tượng thời trang của Châu Á. Có điều thân thế và hành tung Wanet khá thần bí, dưới mỗi bản thiết kế chỉ đơn giản ẩn hiệu W.N sau đó thông qua trợ lý của mình gửi đến nơi cần gửi, dù truyền thông sôi sục vào cuộc tìm kiếm vẫn không thể điều tra được gì, ngay cả việc người đó là nam hay nữ vẫn còn là ẩn số. Nhưng tại sao Hiểu Đồng lại có thể...

“Lý Gia không chỉ muốn giới hạn ở ngành gia công may mặc, nếu có Wanet mọi chuyện sẽ khác.”

“Xem ra giao dịch này đối với bọn anh là trăm lợi không hại.” – Gia Huy xem thời gian, đẩy ghế về phía sau, đưa đĩa đồ ăn trước mặt về phía Hiểu Đồng – “Đừng về quá muộn.”

“Cảm ơn.” – Hiểu Đồng không khách khí đón lấy đĩa đồ ăn, một lời cảm ơn hai tầng nghĩa vẫy tay chào Gia Huy.

Gia Huy bước thẳng về hướng xe, gần đến nơi khẽ quay đầu nhìn Hiểu Đồng đang ăn cách đó không xa. Gió sông thổi nhẹ, Hiểu Đồng đưa tay vén tay không để tóc day vào cây xúc xích trên tay. Gia Huy mở cửa xe, ngồi vào, chậm chạp không muốn nhả ga.

Hiếu Đồng... cũng nên có người giúp em vén tóc mỗi ngày rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khép Mi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Chương 16.2

Cách đó không xa,

Đình Hải nhìn sập hàng đóng cửa trước mắt, nhủ mầy. Lệ Tâm trước giờ rất ít khi nghỉ bán, không phải cô ấy bị ốm chứ?

Vốn muốn dành cho cô ấy sự bất ngờ nhưng xem ra hôm nay không được rồi. Đình Hải nghiêng đầu, chặc lưỡi, ấn nút gọi điện cho Lệ Tâm.

Tút... tut... tut...

Tùng hồi chuông vang lên, rất lâu vẫn không có người nhắc máy, Đình Hải lần nữa nhấn nút gọi Kim Oanh. Có điều Kim Oanh chẳng dễ dàng gì mới được Lệ Tâm cho nghỉ ăn lương nên sau tin nhắn vừa rồi sợ Lệ Tâm đòi ý cô bé liên tấp nguồn, tập trung toàn lực vào việc học. Đình Hải không liên lạc được với ai trong hai người tâm có chút bất an liền tìm số Hà My, chưa kịp nhấn nút gọi thì Tiến Trung đã gọi đến trước.

Đình Hải mỉm cười, xem ra Lệ Tâm lại nhận dự án nên mới nghỉ làm một hôm, cậu đúng là tự dọa chính mình. Đình Hải nắm chặt chiếc móc khóa trên tay, ngẫm nghĩ xong liền bỏ vào túi áo trước ngực, thì thầm.

“Xem ra phải đợi thêm một hôm nữa mới có thể gặp được chủ nhân của mầy rồi.”

...

Lệ Tâm nhìn bóng lưng đang xoay bước, rất quen, theo bản năng cô bước nhanh về phía trước. Hạo Nhân đưa tay kéo Lệ Tâm lại. Lệ Tâm giật mình, suýt nữa thì va vào người bụng đồ ăn đang bước tới bên này. Khi nhìn lại thì không thấy bóng dáng đó nữa, Lệ Tâm sờ mũi, có lẽ cô nhìn nhầm rồi.

Hạo Nhân nhìn cô gái đang ngơ ngẩn trước mặt, không hài lòng lên tiếng - “Phải nhìn đường.”

“A... cảm ơn.” – Lệ Tâm lè lưỡi, mắt đảo dác nhìn quanh.

“Chúng ta trở về.” – Hạo Nhân nhìn xung quanh, nơi này khá đông người, nếu để cô ấy đi nữa lại không tránh được va chạm.

“Không được, chúng ta còn phải ăn thêm món này nữa.” – Đùa gì vậy? Cô còn chưa ăn sạch túi tiền của anh ta thì về thế nào được.

Hạo Nhân lặng thinh. Gần hai giờ liền bọn họ đã đi qua ít nhất ba cửa hàng, ăn đủ các món từ nước tới khô, cô ấy vẫn còn có thể ăn được sao? Hạo Nhân thâm nghĩ, buổi tối ăn quá nhiều cũng không tốt, trong xe vẫn còn ít thuốc tiêu hóa, lúc về sẽ đưa cho cô ấy vậy.

“Bên này bên này...”

Lệ Tâm nhìn thấy có bàn trống, liền kéo Hạo Nhân đi về phía đó. Trước giờ Hạo Nhân rất ít khi ăn bên ngoài, nhìn hàng quán ven đường không có cảm giác an toàn nhưng không buông được cái nắm tay của Lệ Tâm, miễn cưỡng bước theo.

Lệ Tâm rút nhanh mấy tờ khăn giấy, lau vết nước, sắp xếp lại mấy lọ gia vị vào khay rồi đặt ngay ngắn trên bàn. Khi đã xong mọi chuyện, cô ngừng đầu nhìn *vị thần tài* trước mặt, mỉm cười.

“Ngồi ở đây nhé! Tôi đi gọi món.”

Hạo Nhân gật đầu tiếp đó quan sát khung cảnh xung quanh. Phía bên kia đường là một dãy hành lang dài có rào sắt bảo hộ, một vài người còn tựa vào đó ngắm cảnh sông về đêm. Hai bên đường, hai thê giới. Hạo Nhân nghĩ, khung cảnh nơi đây giống như một bức tranh dùng hai màu tương khắc để vẽ, ban đầu là tùy ý nhưng kết quả lại đạt đến sự hài hòa kỳ lạ.

Gió đêm thổi mạnh, thoáng trong đó là mùi đồ ăn. Hạo Nhân nhủ mầy, cảm giác mùi dầu mỡ hơi ngấy, nhẹ hít vào, ngửi kỹ cũng thấy thơm, có lẽ không đến mức khó ăn. Hạo Nhân nhìn về phía Lệ Tâm chỉ thấy cô đang nhiệt tình đón lấy nước chấm do chủ quầy đưa tới, giúp họ lấy ít rau ra đĩa, đôi môi mấp máy không ngừng.

Lệ Tâm không biết mình đã rơi vào tầm ngắm, lúc quay đầu lại nhìn ánh mắt của Hạo Nhân đang nhìn mình liền cười toe, đưa ngón trỏ chạm nhẹ lên môi, dùng khẩu âm ý nói với anh ta là đợi một lát. Hạo Nhân khựng người, dù không hiểu ý cô ấy là gì nhưng hành động trẻ con ấy khiến cậu thấy vui, có cảm giác như hai người rất thân thuộc vậy.

Bên kia Hạo Nhân đang tự mình đa tình, bên này Lệ Tâm lại hết sức bận rộn, tay chân miệng đều hoạt động hết công suất.

“Bạn trai hả? Em kiểm đâu ra chàng trai “*sắc nước hương trời*” đó thế?” – Chị chủ quầy thân thiết huych vai Lệ Tâm

Àch... khả năng dùng cổ ngữ của chị ấy khiến Lệ Tâm choáng váng. Lệ Tâm xì miệng, là anh ta kiểm cô thì có.

“Em tránh còn chả kịp nữa là. Chị... cho em thêm bánh cuốn đi nha. Em cuốn nhiều lắm đó. Đừng có keo kiệt thế chứ!”

“Được rồi. Cho em tự lấy luôn.” - Chị chủ quầy lườm Lệ Tâm, nguyệt dài – “Chỉ giỏi đánh trống lảng, nhanh bụng ra cho anh ta ăn đi.”

Aizz... không phải là đánh trống lảng, sự thật vốn thế mà. Lệ Tâm cũng không tiếp chuyện cùng chị nữa, vui vẻ bụng đồ ăn ra bàn.

Hạo Nhân nhìn đồng đồ ăn toàn rau với rau trước mặt, nhìn chung là chút hứng thú muốn ném thử trước đó đã lặn mất tăm. Mấy cái này... có vẻ ăn được... chỉ là... Hạo Nhân cau mày... thật sự có thể ăn được sao?

“Tôi không ăn. Cô cứ ăn đi.”

“Ngon lắm đấy.” – Lệ Tâm lơ lửng lời Hạo Nhân nói, tay lấy bánh cuốn, đặt ít rau xà lách và rau thorn lên trước, tiếp đó dùng đũa gấp một miếng bánh màu hồng tím nhạt cùng một thanh thịt bò lá lốt đặt lên, khéo léo cuộn lại thành một khối trụ đặt trước mặt Hạo Nhân.

Hạo Nhân nhìn khối trụ trước mặt, nhú mày. Cậu không kén ăn nhưng về vấn đề sức khỏe cơ bản cũng không thể ăn tùy tiện được. Hạo Nhân nhìn ánh mắt lấp lánh của cô gái đối diện, không nở từ chối, chậm chạp cầm đồ ăn cô đưa xem xét.

“Anh không ăn được rau?” – Lệ Tâm đoán bừa.

“Trong này có gì?” – Hạo Nhân dùng đũa, chỉ vào thanh màu xanh bị nướng đen trên đĩa dò hỏi.

“A... cái này hả? Là lá lốt cuốn thịt bò... um... hóa ra anh là sợ mấy thứ lá này à? Không sao đâu, ăn rất thơm nha.”

Hạo Nhân lắc đầu - “Tôi không ăn thịt bò.”

“Àch... vậy tôi sẽ cuốn cho anh cái khác vậy.” – Lệ Tâm bất ngờ, hóa ra anh ta không thích thịt bò chứ không phải sợ mấy thứ lá này.

Lệ Tâm lần nữa lấy bánh cuốn, đặt bánh hồng tím lên trước rồi gấp thịt và chả nướng đặt lên. Nghĩ Hạo Nhân không quen ăn rau sống như cô, Lệ Tâm cẩn thận chọn rau xà lách, chỉ lấy phần lá cho khỏi đắng cuộn lại, lần nữa đặt vào chén của Hạo Nhân sau đó lấy khúc cuộn trước đó đặt vào chén của mình.

“Ở Việt Nam, thức ăn ngon là nhờ nước chấm. Anh nhìn nước chấm này đơn giản vậy thôi, đừng nghĩ chỉ cần giã nhuyễn ớt rồi cho nước mắm vào là xong nhé. Nói tóm lại là phải qua rất nhiều rất nhiều công đoạn mới có được nó đấy. À... mà chắc anh không hiểu đâu, cứ xem tôi nói nhảm đi. Anh nhanh ăn đi.”

Hạo Nhân học theo Lệ Tâm chấm vào nước trong một chén nhỏ đặt trước mặt. Nhìn lớp ớt đỏ phía trên, cứ nghĩ sẽ cay nhưng ăn rồi lại thấy chỉ hơi nồng một chút, vị ngọt nhiều hơn. Lớp bánh màu trắng và tím ở bên trong cũng rất đặc biệt, được kết thành từ những sợi nhỏ, Hạo Nhân đoán là làm từ bột gạo, xem chừng cũng khá ngon. Hạo Nhân nhìn Lệ Tâm đang vui vẻ ăn ở phía đối diện, tâm cũng vui theo. Ở Lý Gia, thức ăn của cậu được chuẩn bị riêng, cũng không khác biệt nhiều so với món ăn ở Việt Nam lắm chỉ là thường cậu sẽ tự ăn một mình hoặc một vài lần ăn cùng với Gia Huy. Xem ra có người cùng ăn cũng rất tốt.

“Cái này, tôi không biết cách cuốn...” – Hạo Nhân nhìn theo tay Lệ Tâm cũng muốn làm cho cô một cuộn theo ý mình nhưng việc này khó hơn cậu tưởng. Lớp bánh cuốn như muốn làm khó cậu, không gây thì sẽ là mềm quá, Hạo Nhân nhăn mặt nhìn thứ hỗn độn trên tay.

“Hả? Vậy để tôi cuộn giúp anh.” – Lệ Tâm tay hoạt động liên tục, nhanh đến mức Hạo Nhân không kịp nhìn, chẳng mấy chốc đã xong bảy tám cuộn gi đó, đặt trên một chiếc đĩa nhỏ trước mặt Hạo Nhân.

Lệ Tâm thổi phồng, xong rồi, anh ta ăn hết thì cô sẽ cuốn tiếp. Nhìn Hạo Nhân đang ăn bên cạnh, Lệ Tâm thấy vui vui. Có vẻ món này anh ta thích ăn hơn so với mấy thứ cô đã gọi trước đó.

Hạo Nhân nhìn núi đồ ăn nho nhỏ trước mặt, muốn nói nhưng lại không biết nên nói thế nào. Cậu không phải muốn ăn, cậu là muốn học cách để cuộn cho cô ấy. Hạo Nhân cầm cuộn bánh Lệ Tâm cuốn sẵn lên ăn, càng ăn lại càng có vị ngọt. Có lẽ nên thường xuyên mang cô ấy đến đây, đến lúc nào đó có thể đổi vị trí, cậu sẽ cuộn còn cô ấy sẽ ngồi bên cạnh chỉ việc thưởng thức thôi.

...

Sau khi đưa Lệ Tâm về, Hạo Nhân cũng lái xe trở về khu chung cư của mình. Kiểm tra điện thoại mới phát hiện có cuộc gọi từ Hạo Thiên, cậu bấm nút gọi lại. Chuông điện thoại vang lên, Hạo Nhân nhú mày, quay đầu nhìn khu sinh hoạt chung của tầng bảy được xây khuất ở cuối hành lang, Hạo Thiên giờ tay ấn nút ngắt kết nối, mỉm cười đi về phía cậu.

“Có chuyện gì sao?” – Hạo Nhân hỏi, tay tra khóa mở cửa.

“Chỉ là đến thăm em thôi.” – Hạo Thiên cười, rất tự nhiên đẩy cửa bước vào – “Trừ khi thật cần thiết, em rất ít khi ra ngoài. Xem ra là chưa tìm được lý do hứng thú thì đúng hơn.”

Hạo Nhân không đáp lời, đi thẳng về phòng ngủ đặt mấy túi đồ gần tủ quần áo, khép cửa phòng rồi bước tới tủ lạnh, lấy nước lọc đưa cho Hạo Thiên đang dạo quanh trong phòng khách.

“Em thay đổi rất nhiều.” – Hạo Thiên cầm chai nước lọc ướp lạnh khẽ cười – “Thói quen không phải rất khó thay đổi sao?”

Hạo Nhân hiểu ẩn ý của Hạo Thiên nhưng không muốn nói nhiều về việc đó – “Chỉ cần hợp thì sẽ thay đổi.”

Hạo Thiên hiểu ý em trai, khẽ lắc đầu rồi vặn nắp chai nước, rót một ít vào ly thủy tinh nhỏ trước mặt. Sau khi buổi lễ khai giảng diễn ra, Lý Gia một mặt công bố ra bên ngoài thân phận thật sự của Hạo Nhân, mặt khác tiến hành các thủ tục để hợp thức hóa tên của Hạo Nhân trong tất cả các văn bản, hồ sơ cần thiết nhất là các giấy tờ liên quan đến tài sản và cổ phần của cậu ấy ở Lý Thị. Hạo Thiên tin chắc trợ lý của Hạo Nhân đã thông báo việc này với cậu nhưng đến nay vẫn không thấy Hạo Nhân có thái độ rõ ràng nào, không đồng ý cũng không phản đối, chỉ im lặng. Hạo Thiên luôn cho rằng ít nhiều cũng hiểu Hạo Nhân nhưng lần này cậu không còn tự tin nhận định như thế nữa.

Hạo Nhân nhấp ngụm nước, cuống họng đột nhiên mát lạnh, cậu hơi khựng lại rồi tiếp tục uống. Trước giờ Hạo Nhân không quen uống đồ lạnh, chỉ sau mấy ngày gặp Lê Tâm, thói quen hơn hai mươi năm qua của cậu cũng thay đổi theo. Không tệ! Cậu cảm giác không khí xung quanh mình không còn lạnh lẽo như trước nữa, chút thay đổi này khiến cậu thấy vừa lòng. Đôi mắt Hạo Nhân ánh lên nụ cười, rất nhanh liền biến mất. Hạo Thiên ngồi đối diện có chút kinh ngạc. Gia Huy không nói quá, lúc này có lẽ Lý Gia hay Lý Thị gì đó đối với Hạo Nhân chẳng qua chỉ là một danh xưng, sự chú ý của cậu ấy đều dành cho cô bé tên Trần Lê Tâm kia rồi. Xem ra Lý Gia rất có duyên với hai chị em nhà họ.

Trên thực tế, Hạo Thiên chỉ đoán đúng một nửa. Không thể phủ nhận Hạo Nhân rất quan tâm tới Lê Tâm nhưng không phải không nghĩ tới động thái của Lý Gia và Lý Hạo Thiên. Có điều trước đó cậu đã nhận lời với Gia Huy trong hai năm tới sẽ không rời khỏi Lý Gia, chuyện cậu là con riêng của Lý Uy cũng không được xem là bí mật, chỉ là chưa công bố rộng rãi ra giới truyền thông. Khi cậu sang Đài Loan, được Lý Gia nhận nuôi liền đổi tên từ Hứa Nhân sang Lý Hạo Nhân. Ban đầu không quen nhưng sau đó cũng dần chấp nhận. Sau khi tai nạn xảy ra, cậu sang Mỹ du học căn bản sử dụng tên tiếng Anh trong giao tiếp hằng ngày, chỉ khi về lại Đài Loan lần nữa, phần vì chán ghét, phần vì an toàn của bản thân, Hạo Nhân ngầm ước định với Lý Uy đổi họ theo mẹ, chuẩn bị cho sự ra đi sau này của mình. Chỉ không nghĩ tới Lý Uy lại đột nhiên thay đổi quyết định, tự ý đổi tên của cậu. Rốt cuộc là vì điều gì đây?

“Em không thắc mắc về việc xảy ra ở buổi lễ sao?” – Hạo Thiên mở lời trước.

“Chỉ cảm thấy vô vị.” – Hạo Nhân cười nhạt – “Một cái tên... không khẳng định được điều gì cả.”

“Nó nhắc rằng dòng máu đang chảy trong người em là của Lý Gia.” – Hạo Thiên liếc nhìn gương mặt đang trầm xuống của Hạo Nhân, chậm rãi tiếp lời – “Nó khẳng định chúng ta là anh em... Đối với anh, như vậy là đủ.”

Hạo Nhân nắm chặt ly nước trong tay, tựa hồ muốn bóp nát nó; sau đó đôi tay cậu từ từ buông lỏng, nước trong ly khẽ nhấp nhô như lúc ban đầu. Lời nói của Hạo Thiên luôn nhắc cậu nhìn vào sự thật cậu luôn muốn chối bỏ. Lý Gia ư? Hai chữ này như xiềng xích khóa chặt cậu hơn hai mươi năm qua, là con ác mộng khiến cậu đêm đêm tỉnh giấc. Đôi mắt Hạo Nhân trầm xuống, ảm đạm. Hạo Thiên dời mắt, không muốn nhìn thấy vẻ cô tịch trong mắt em trai.

“Hạo Thiên... đối với anh và bọn họ... việc em có phải là người Lý Gia hay không quan trọng như vậy sao?” – Hạo Nhân lạnh giọng – “Em vẫn khỏe. Anh có thể ra về.”

“Anh từng cho rằng, em sẽ rất hận anh. Nếu không vì cứu anh, em cùng di Hứa không cần tới Đài Loan, có thể sống hạnh phúc ở một nơi nào đó trên đất nước này. Nhưng trên đời này không có chữ “nếu”, quá khứ chỉ ảnh hưởng chứ không quyết định được tương lai.” – Hạo Thiên mỉm cười chua chát – “Em nên ý thức rõ, bản thân mình thuộc về nơi nào.”

Hạo Thiên nói xong liền hướng cửa bước tới. Mục đích hôm nay cậu tới đây là để quan sát thử môi trường sống và động thái của em trai mình một chút. Đã biết được điều mình muốn, cũng nên trả lại không gian cho cậu ấy tự mình suy xét.

Hạo Thiên vừa tới cửa, tay đặt lên nắm cửa liền nghe giọng nói của Hạo Nhân vang lên phía sau. Hạo Thiên không quay đầu nhưng cậu vẫn có thể tưởng tượng được hình dáng cao gầy, mặt mũi đang ngả người lên sofa phía sau, dù tỏ ra cứng rắn nhưng vẫn không giấu được nỗi cô đơn lạc lõng của Hạo Nhân khi cất giọng.

“Chữ hận em chưa một lần thử nghĩ... làm sao biết thế nào là hận? Em thậm chí chưa từng thử quên... làm sao lại không nhớ mình cũng là con cháu Lý Gia? Nhưng ngoại trừ mấy thứ đó ra, ý nghĩa tồn tại của em là gì? Bản thân em chỉ có thể thuộc về nơi đó sao?”

“Anh muốn biết em đang nghĩ gì không?” – Hạo Nhân cười buồn – “Có lẽ vẫn còn một thứ khác để em vì nó mà tồn tại. Nếu đã tìm ra em nhất định không để tuột khỏi tầm tay một lần nữa.”

“Tạm biệt.”

Chương 32: Chương 16.3

Hạo Thiên không nhớ mình đã ra khỏi phòng như thế nào, ngồi trên xe này đã bao lâu, trong đầu cậu lúc này chỉ vang lên giọng nói của Hạo Nhân khi này.

Không hận?

Không quên?

Hạo Thiên nhắm mắt, ngả người về phía sau, thở dài.

“Có lẽ vẫn còn một thứ khác để em vì nó mà tồn tại. Nếu đã tìm ra em nhất định không để tuột khỏi tầm tay một lần nữa.”

Hạo Nhân... thứ khiến em vì nó mà tồn tại là gì? Sẽ không phải như anh đang nghĩ... là cô gái mang tên Lê Tâm?

Hạo Thiên giật mình choàng tỉnh, đối diện với cậu là nóc xe đen huyền tăm tối, đôi mắt cậu cũng tối dần. Trong lòng Hạo Thiên lúc này trăm nỗi lo sợ, tiếng chuông nguy hiểm vang lên từng hồi. Không được... vào thời điểm này, đối với ba người bọn họ chuyện tình cảm sẽ là nhát dao chí mạng, nếu lộ ra e rằng hậu quả khôn lường. Hạo Thiên nắm chặt tay lái, lòng âm thầm hạ quyết tâm.

Ngước nhìn khu chung cư, phòng Hạo Nhân vẫn còn sáng đèn như khi cậu rời đi. Hạo Thiên nhấn ga đưa xe rời khỏi chỗ đỗ, trở về nơi ở của mình.

Cần đẩy mạnh kế hoạch, kết thúc mối liên hôn với Chung Gia trước. Như vậy dù là Hạo Nhân hay Gia Huy nắm quyền cũng không bị mối liên hôn này ràng buộc, cũng có thể có hạnh phúc của riêng mình.

...

Hạo Nhân vẫn giữ nguyên tư thế ngồi như lúc Hạo Thiên đi, ngẩng người nhìn trần nhà, tâm trí có phần xao trộn.

Hạo Nhân nhớ lúc mình tới Đài Loan, bệnh viện là nơi cậu tới đầu tiên. Cậu thấy một cậu bé lớn hơn mình vài tuổi đang nằm trên giường, sắc mặt trắng bệch, đang ngủ rất say, bên cạnh là những đồng dây rợ đủ loại và một cái máy vang lên tiếng tíc tíc khó chịu. Rất ồn... anh ấy vẫn có thể ngủ sao? Ấn tượng đầu tiên của cậu về Hạo Thiên là như vậy.

Năm đó, cậu nhớ mình cùng mẹ sống trong một ngôi nhà nhỏ. Trí nhớ của một đứa trẻ năm tuổi thường rất mơ hồ như lớp kính xe trong mưa, dù có dùng khăn gạt cũng không thấy rõ ràng cảnh tượng trước mặt. Có một ngày, một nhóm người lạ mặt tìm đến nhà, họ muốn đưa mẹ và cậu đi đâu đó. Mẹ cậu kháng cự ôm chặt cậu vào lòng, kê sát mặt cậu vào ngực mẹ như muốn giấu cậu đi. Một người trong số đó đã quỳ xuống trước mặt mẹ, mẹ cậu cũng vòng tay níu lỏng cậu xoay người nhìn thấy ánh mắt đầy bất lực, van xin của một người đàn bà lạ mặt. Một khoảng thời gian sau cuối cùng cậu cũng biết người đàn bà lạ mặt đó là ai, bà ta chính là Lý phu nhân – Trình Khả Văn – mẹ ruột Lý Hạo Thiên và người mẹ trên danh nghĩa của cậu hiện giờ.

Sau đó mấy ngày, cậu cùng mẹ theo người đám người đó sang Đài Loan. Cậu được đám người đó dẫn vào một căn phòng trắng toát để tiến hành xét nghiệm gì đó. Hình như là cậu đã rất đau, mơ hồ... cậu chỉ nhớ từ đầu đến cuối mẹ luôn nắm tay cậu, luôn miệng nói xin lỗi.

Mẹ... là ông ấy làm con đau, sao mẹ lại xin lỗi?

Mẹ... con nói dối, con không đau, thật sự không đau, mẹ đừng khóc nữa...

Hạo Nhân mơ màng thiếp đi.

Cậu tỉnh dậy bởi âm thanh ồn ào phía bên ngoài, Hạo Nhân nhìn sang chiếc giường bên cạnh, mẹ cậu đang nằm ở đó. Tiếng trò chuyện vẫn không ngừng, Hạo Nhân nhui mày đi về phía cửa.

“Không thể cho ông ấy biết được. Thăng bé sẽ không sống ở đây, nơi này không thuộc về nó.”

Giọng một người đàn ông vang lên, Hạo Nhân nghe ra được ông ấy đang khó chịu một điều gì đó.

“Chị dâu, thăng bé là con anh cả, trong người nó mang dòng máu Lý Gia. Dù nó không ở nơi đây nhưng chẳng lẽ không thể để bố con hai người gặp nhau một lần? Đây là sự ích kỷ của chị hay của cô ấy?”

“Đây là lời hứa của tôi dành cho cô ấy. Nếu không phải Hạo Thiên nguy kịch, nếu vẫn còn có thời gian để tìm nguồn tùy thích hợp tôi tuyệt đối không tìm đến hai người bọn họ. Lý Bác... tôi nói với cậu việc này vì dù gì em dâu và cô ấy cũng là hai chị em. Thụy Anh đã tìm em gái mình lâu như vậy, tôi cũng muốn hai chị em họ được gặp lại nhau. Cậu chỉ cần giúp tôi việc này là được.”

“...”

Những lời sau đó, Hạo Nhân không nghe vào nữa. Mẹ cậu là Hoa Kiều, đối với ngôn ngữ của bọn họ cậu có thể hiểu ít nhiều, cũng có thể nói được một chút. Trong đêm này, cậu biết mình có một người bố nhưng hình như ông ấy không biết cậu, không thể gặp cậu. Hạo Nhân nhón chân, đẩy cửa bước ra, hai người bên ngoài nhìn cậu, đôi mắt ẩn chứa nhiều điều, là mừng rỡ, là lo lắng, là ngạc nhiên, hay là trốn tránh?

Tiếng bước chân vang lên vỗ vế cuối hành lang, cậu thấy một người phụ nữ có mái tóc đen dài giống mẹ đang hướng mình đi tới. Cậu thấy người đó khụy người trước cậu, nghe âm thanh run rẩy gọi tên cậu của bà ấy. Tiếp đó hình như bọn họ lại nói gì đó, Hạo Nhân chưa kịp hiểu thì đã thấy người phụ nữ không cho cậu gặp cha kia hoảng loạn chạy nhanh vào phòng, gọi mẹ cậu dậy và nói với bà điều gì đó.

Mẹ lập tức ôm cậu vào lòng, ánh mắt sợ hãi nhìn quanh rồi chợt mỉm cười khi thấy người đàn bà có mái tóc đen dài đến sau, nụ cười có vui mừng có đau khổ, gấp lại và chia xa.

Tiếng bước chân lần nữa vang lên, phía sau lại xuất hiện thêm nhiều người hướng bọn họ đi tới. Mẹ cậu nhìn thấy người đến liền khiếp sợ chạy đi. Thân hình Hạo Nhân lắc lư, chao đảo theo từng bước chạy của mẹ. Hạo Nhân nhìn người đàn ông đang ở phía xa, ông ta có điều gì khác lạ khiến mẹ sợ hãi như vậy?

“Mẹ... người đó là ai?”

“Là là...”

“Thụy An... Thụy An...” – Người đàn ông phía sau vẫn không từ bỏ ý định, cố thoát những người đang cản trở phía trước, bước những bước khó khăn về phía hai người.

Mẹ cậu làm như không nghe thấy, càng chạy nhanh hơn. Nước mắt của mẹ theo mỗi bước chân rơi nhiều hơn, thấm cả vào miệng cậu, mặn chát. Ra khỏi cổng, phía bên kia đường, một chiếc xe màu đen đang chờ sẵn, mẹ cậu nhìn thấy càng bước nhanh hơn.

“Mẹ... là bố...” – Hạo Nhân nhỏ giọng, giọng trẻ con non nớt yếu ớt nhưng vào tai mẹ cậu lại là sức nặng ngàn cân.

Đôi chân mẹ cậu chậm lại một nhịp rồi đứng bất động. Miệng mẹ há to, khóe miệng run rẩy, hơi thở nặng nề phả vào hàng mi khiến mắt Hạo Nhân như nhòe đi. Mẹ nhìn cậu, cậu thấy sự kinh hoàng, cậu lại thấy cả nỗi đau, cả sự khó xử, hỗn loạn, mơ hồ đến ngạt thở. Sau đó, mẹ lại nhìn hướng xe, khẽ cắn môi dưới, cố vờ cam chịu và uất ức, ôm chặt cậu chạy về phía trước, kiên quyết không ngoảnh lại.

Ngay khi ý thức được mẹ sẽ sắp sửa chạy đi, Hạo Nhân quấy mạnh khiến mẹ cậu lắc lư, buông lỏng tay. Người đó là bố... cậu muốn gặp bố... chẳng phải ông ấy không biết cậu sao, vậy thì cậu sẽ gặp và nói cho ông ấy biết.

Hạo Nhân vùng khỏi vòng tay mẹ, chạy về hướng ngược lại. Ngay khi sắp đến cổng khu bệnh viện, một tia sáng lóe lên, Hạo Nhân thấy một lực đẩy sau lưng rất mạnh, cả người cậu ngã về phía trước. Tiếng phanh xe gấp gấp xé toạch màn đêm yên tĩnh, Hạo Nhân chống hai tay, xiêu vẹo đứng dậy, khẽ quay người.

Nơi đó có máu... là máu... chảy khắp nơi, bao quanh mẹ. Mái tóc đen dài rũ xuống, khuôn mặt áp lên mặt đường, đôi mắt vẫn nhìn về phía cậu vô hồn. Hạo Nhân chạy từng bước, rõ ràng cậu đang tới gần mẹ nhưng mẹ cậu dường như cứ xa dần. Tiếng gào thét vang lên xung quanh, những bước chân dồn dập đang chạy về phía họ. Hạo Nhân vấp ngã vài lần cuối cùng cũng đến được bên cạnh mẹ, nắm lấy bàn tay gầy xanh đang dần mất đi nhiệt độ của mẹ.

Mẹ khẽ nấc, máu lại theo khóe môi tràn xuống, cậu đang ở phía trước nhưng đôi mắt mẹ như nhìn xa xăm. Đôi môi mẹ động đậy, khẽ gọi tên cậu rồi gục xuống. Bầu trời tối đen rít gào từng cơn gió lạnh.

Hạo Nhân nhìn bàn tay mẹ đang buông thõng đập xuống đất, hoảng hốt ôm lại vào lòng, đôi tay ấy lạnh, lồng ngực cậu lạnh dần.

Lạnh...

Lạnh quá!

Hạo Nhân rơi vào một lồng ngực rộng lớn phía sau, trong không khí thoảng mùi thông xanh, một đôi tay vòng lên che mắt cậu. Hạo Nhân mệt mỏi ngã về phía sau, ý thức xa dần.

...

“Mẹ... mẹ...”

Hạo Nhân ngồi bật dậy, cơn ác mộng ngày nào lại tìm đến. Lưng ướt đầm mồ hôi, Hạo Nhân ngây ngẩn nhìn vách tường màu đen thẫm đối diện giường ngủ, đôi mắt dâng lên làn nước mỏng.

Hai tay vẫn chống lên lớp nệm dày đen thẫm bên dưới, Hạo Nhân sờ nhẹ, muốn tìm kiếm muốn giữ lấy chút ấm áp còn vương lại của đôi tay mẹ trong giấc mơ.

Ngón tay run run, Hạo Nhân đưa bàn tay lên nhìn thật lâu.

Đôi tay hơn hai mươi năm qua chỉ có sự giá lạnh, là ai có thể ủ ấm?

Hạo Nhân nhắm chặt mắt, không muốn nhìn cuộc sống hiện tại, lại mong có thể tiến vào trong giấc mơ lần nữa. Hạo Nhân tưởng tượng đến dáng vẻ của mẹ mỗi khi cầm lấy tay cậu, tay đan tay bước trên con đường mòn, hai bên đường nắng hoa rực rỡ.

Đột nhiên, cảnh sắc thay đổi, thước phim quá khứ như bị một lực vô hình nào đó cuộn lại, mất hút. Hạo Nhân điên cuồng chạy về phía trước, cứ chạy, chạy mãi... Khuôn mặt mẹ mờ dần, Hạo Nhân cắn chặt đôi môi đến rướm máu, khụy giữa cảnh mộng.

Sau đó, trước mắt cậu lại có một bàn tay chìa ra, nắm chặt cổ tay cậu đưa lên cao vẫy vẫy... một bàn tay kéo cậu đi giữa nắng vàng ấm áp... Hình ảnh một cô gái với nụ cười tươi sáng như ánh ban mai từng chút từng chút đập tan lớp băng giá trong tim cậu, sưởi ấm từng nhịp đập.

Hạo Nhân lần nữa hoảng hốt bật người dậy, đôi mắt mở to, cúi đầu nhìn đôi tay của mình.

Lệ Tâm... cô gái nắm tay cậu bước về phía trước, cô gái khiến trái tim cậu ấm lên từng ngày...

Lệ Tâm...

Lệ Tâm...

Lệ Tâm...

Hạo Nhân liên tục đọc tên của Lệ Tâm như muốn khảm luôn nó vào tận xương tủy của mình.

Rốt cuộc... chuyện gì đang xảy ra với mình đây?

Hạo Nhân đưa tay đặt lên ngực, mỗi tiếng Lệ Tâm vang lên, nhịp tim của cậu cũng theo đó gia tốc.

Lệ Tâm... trái tim của tôi... em đã là gì với nó vậy?

Bạn đang đọc truyện *Khép Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 17.1

Lệ Tâm đặt chiếc cặp Jean lên một đầu ghế đá kê sát cổng Văn miếu, cởi áo khoác choàng lên người, tay trái đưa lên, mắt nhìn chăm chăm kim đồng hồ đang nhịp nhàng nhảy nhót.

Một giây...

Hai giây...

Ba giây...

Oa... Bây giờ vừa đúng năm giờ ba mươi phút sáng... Lệ Tâm kinh ngạc không khép được miệng, anh ta hôm nay lại đi trễ hơn cô.

Ây da... hôm nay nặt trời mọc đằng nào thế? Hay miền Nam nổi bão? Lệ Tâm vui sướng, khép mi quyết định tranh thủ ngủ thêm một chút nữa.

Một Giây...

Hai giây...

Ba giây...

Không thể ngủ được. Chẳng hiểu sao trong đầu Lệ Tâm lúc này chỉ có một hàng chữ chạy qua liên tục “Không phải anh ta gặp chuyện gì chứ?”

Lệ Tâm ngồi nhồm dậy, nhìn quanh. Tán lá trên đầu chao nghiêng, một giọt sương theo đà rơi xuống chạm nhẹ lên trán cô, mát lạnh. Lệ Tâm buồn bực,

giơ tay quệt trán. Sẽ không phải anh ta xảy ra chuyện trên đường đến chứ? Lệ Tâm vò đầu, suy nghĩ đến những khả năng xấu nhất có thể xảy ra.

Khả năng thứ nhất: Bị tai nạn giao thông. Nghĩ tới đây, cô thấy lạnh hết cả người. Tình hình giao thông ở nơi đây tương đối phức tạp, đối với người lạ như anh ta thì khả năng này rất lớn. Lệ Tâm hoảng sợ đứng bật dậy khỏi ghế đá, chẳng quan tâm đến chiếc áo khoác đáng thương vừa rơi xuống đất, căng mắt nhìn hướng đường mỗi ngày Hạo Nhân sẽ tới. Con đường vắng lặng, hơi sương còn chưa tan hết, một vài bóng người mờ mờ đang chạy bộ từ hướng đó về phía cô. Lệ Tâm nghĩ, vào thời điểm sáng sớm chẳng có mấy phương tiện giao thông đi lại, anh ta chắc chắn có cơ hội bị người khác tông.

Ồi... mình lại nghĩ xa quá rồi. Vậy thì nghĩ tới khả năng nào gần hơn một chút vậy.

Khả năng thứ hai: xe hư. Khả năng này vừa mạnh nha trong đầu, Lệ Tâm đã trực tiếp bóp chết nó. Cứ cho là xe đạp hư đi, vậy thì anh ta có thể trực tiếp lái chiếc xe ô tô kia ra đây, đâu có cần biến mất dạng như thế chứ! Tức thật, người nên trốn là cô còn không trốn, anh ta lấy quyền gì mà trốn chứ? Không phải định biến mất một thời gian rồi lại xuất hiện đòi cô “*báo ân*”, đòi tiền gốc lẫn tiền lãi. Lệ Tâm quên luôn đây chỉ là giả thuyết do mình hư cấu, nghiêng răng mắng Hạo Nhân tới tã. Đồ gian thương!

Khả năng thứ ba: đột ngột bận việc. Nghe nói Tập đoàn Lý Thị gì gì đó rất lớn, chị cô cũng là nhân viên của họ mà. Anh ta là Đại diện, chắc chắn cũng bận rộn không ít. Có khi nào anh ta đi công tác ở đâu đó, cơ bản quên luôn cô đang sớm hôm ngồi đợi ở đây không? Quá đáng... cực kỳ quá đáng... Đồ Tiểu Nhân...

...

Lệ Tâm liên tiếp tưởng tượng ra rất nhiều lý do có hoặc không có khả năng xảy ra. Mỗi lý do nghĩ ra, thời gian chậm chậm theo đó qua đi, kim giây nhích thêm bốn bước nữa thì đúng bảy giờ rồi. Ôi trời... cô đã ngồi đây hai giờ đồng hồ, chờ từ lúc mặt trời còn ẩn sau bức tường Văn miếu đến lúc nó treo trên cành cây vẫn chưa thấy anh ta xuất hiện. Lệ Tâm vỗ bụng, khi hoạt động không thấy đói, ngồi yên không làm gì lại thấy đói cồn cào. Tức giận vô mạnh thêm phát nữa sau đó lập tức nhủ mày, đau quá! Một tia sáng lóe lên trong đầu. Lệ Tâm nghĩ thêm một khả năng rất lớn nữa có thể xảy ra.

Khả năng thứ n: đau bụng.

Chết rồi! Hôm qua cô lôi anh ta đi từ đầu hẻm tới cuối hẻm, ăn từ món mặn tới món chay, uống từ nước pha chế tới nước đóng chai... không phải đã hại anh ta bị ngộ độc thực phẩm, bỏ cô đi đàm thoại với Mr bồn cầu. Ách... cứ nghĩ tới khả năng anh ta có thể đã chết chìm trong nhà vệ sinh, Lệ Tâm nổi da gà từng đợt. Nghe nói đau bụng cũng là căn bệnh cực kỳ nguy hiểm. Cơ thể người nếu mất nước nhiều quá có khi nhảy lên kệ thờ ngồi như chơi. Như vậy... như vậy... cô có tính là “*lấy oán báo ân*”, “*vong ân bội nghĩa*” không?

Lệ Tâm lo sợ, run rẩy lôi điện thoại từ trong cặp ra, trượt nắp lên. Lúc nguy cấp nhất, Lệ Tâm phát hiện ra một việc vô cùng quan trọng...

Cô không biết số điện thoại anh ta nha...

Hu Hu Hu Hu... Lệ Tâm méo mặt... Làm thế nào đây?

Reng reng reng...

Ngay lúc Lệ Tâm đang quần bách, điện thoại đột ngột vang lên. Cô cuống cuống nhìn màn hình, một dãy số lạ... người gọi đến có phải là anh ta?

Lệ Tâm nhún nút, chậm rãi đưa điện thoại tới gần.

“Alo...”

“Chị... em đây.” – Kim Oanh vội vã lên tiếng – “Chị ơi... giúp em với... em sắp tiêu tới nơi rồi.”

“Tiêu với chả ót... em làm chị hỏi hộp muốn rụng tim.” – Lệ Tâm nghe giọng Kim Oanh, che giấu nỗi thất vọng, mắng liền tiếp – “Em lại đổi số khuyến mãi nữa hả? Chị dặn bao nhiêu lần rồi, em đổi nhiều quá chị không biết nên gọi số nào nữa đây nè. Lần này lại định dùng số này trong bao lâu đây, một tháng, một tuần hay một ngày hả?”

Kim Oanh đưa điện thoại ra xa bảo vệ màng nhĩ của mình, sau khi ước chừng Lệ Tâm đã mắng đủ, cô bé mới nhỏ giọng lên tiếng – “Một đời... lần này em dùng một đời.”

“Hu hu hu... chị ơi, bỏ qua cái này đi, lần này em tiêu thật rồi.” – Kim Oanh chấm chấm nước mắt, quệt nước mũi – “Sáng nay em mới nhận được thông báo, tuần sau giảng viên phải ra Bắc nên ngày mốt sẽ thi giữa kỳ. Miss Tâm... em tưởng tuần sau mới thi nên hiện giờ chỉ thiết kế được có mỗi một bộ trang phục thôi, em còn bốn bộ nữa mới hoàn thành bộ sưu tập. Chỗ em xin làm thêm hôm trước không cho nghỉ mấy ngày này đâu. Em mới gọi điện xin quản lý, anh ấy nói nếu có thể tìm người làm thế thì miễn cưỡng cho qua một hôm, còn nếu không đừng quay lại nữa. Chị ơi... chị...”

Lệ Tâm nghe Kim Oanh nói một tràng dài, không quản tiền điện thoại tốn kém bao nhiêu là đủ biết mức độ nghiêm trọng của sự việc rồi. Nghĩ một chút, hiện tại ở đây ngoài ngắm trời thì cũng chẳng còn việc gì nữa để làm, vậy thì đi giúp con bé cũng tốt. Lệ Tâm ngược nhìn con đường đó một lần nữa, day nhẹ môi dưới, khẽ thở dài.

“Cũng được. Nơi em xin ở đâu?”

“Dạ, tiệm bánh mì Paparotti đối diện siêu thị Coop.mart Biên Hòa đó chị.”

“Sao cơ?” – Lê Tâm không tin vào tai mình – “Em xin vào tiệm bánh mì ư?”

“Ách...” – Kim Oanh nghe giọng Lê Tâm, khóe miệng run rẩy - “Có... có gì không chị?”

“Ồi... người đói bụng sắp chết là chị đây còn ăn nói rất rõ ràng, sao em lại đột nhiên lấp bắp thế?” – Lê Tâm quan tâm hỏi han.

Sao lại đột nhiên, em vì ai mà lấp bắp chị còn không biết sao? Kim Oanh nắm chặt điện thoại trong tay, hạ quyết tâm – “Em sẽ gọi điện thoại thông báo cho quản lý, tám giờ bắt đầu vào ca, chị muốn ăn bao nhiêu bánh mì thì ăn, tất cả trừ vào tiền lương của em hết. Hu hu hu...”

Lê Tâm quyết định chỉ nghe khúc đầu, trực tiếp loại khúc sau ra khỏi nội dung trò chuyện, vui vẻ mang cặp sách lên, đi về phía bãi đỗ xe.

“Được rồi, chị bắt đầu đi đây, em tranh thủ thiết kế đi nhé. Nếu không kịp thì tối nay cứ ở nhà, chị tìm chị My ra giúp là được rồi. Bye bye.”

Lê Tâm đem điện thoại bỏ lại vào cặp, tay đụng phải chai nước suối cô mua lúc sáng. Hôm qua cô nhận được rất nhiều quà từ anh ta, dù muốn đáp lễ nhưng lại chẳng biết nên làm thế nào chợt nhớ ra anh ta thường hay uống loại nước này nên cô mua đến. Xem ra chai nước này vô duyên với người đó rồi.

Lê Tâm lôi chai nước ra, muốn vặn nắp nhưng cuối cùng vẫn thả tay ra. Bây giờ đã là 7h15', hôm nay anh ta sẽ không ra đây đâu, thật sự cô không chắc chắn điều này lắm. Lê Tâm nhìn về phía ghế đá mình vừa ngồi. Chiếc ghế đá này nằm gần cổng Văn miếu, bây giờ nắng lên sẽ không có ai ngồi. Lê Tâm dừng lại một chút rồi bước tới. Cô mở cặp, lấy một mảnh giấy sticker, nắn nót viết:

“Anh Hạo Nhân... tôi thật sự đã chờ rất lâu nhưng mãi vẫn không thấy anh tới. Nếu anh đọc được cái này thì nhắn tin cho tôi biết nhé. Tôi rất lo đó.”

P/S: Hôm nay tôi vẫn đến, một ngày lương này tôi vẫn nhận. Tặng anh... nếu anh đến, mong là vẫn còn.

Tiếp đó là một gương mặt cười cùng dãy số điện thoại của cô.

Lê Tâm vuốt nhẹ mảnh giấy cho lớp keo dính xuống mặt đá, dù vậy vẫn không dính lắm. Lê Tâm nhìn mặt ghế có nhiều lá cây rơi xuống, cô nhanh tay nhặt hết, cẩn thận xếp đề lên mảnh giấy chỉ chừa lại một góc nhỏ. Lê Tâm mang tâm lý ăn may, ít nhất cô cũng để lại lời nhắn chứ không biến mất dạng như anh ta, việc anh ta có đọc được hay không cô không quyết định được. Cô cũng đặt chai nước lại trên ghế đá, bên cạnh đồng lá cây. Đã xác định mua tặng thì không nên đem theo nữa. Xong việc, cô bỏ hết đồ cá nhân vào cặp, lấy xe rồi đạp nhanh đến nơi làm thêm.

Trước khi đi, Lê Tâm vẫn ngoái đầu nhìn lại con đường đó. Nắng vàng được gió trải đều trên mặt đường.

Ấm áp...

...

Hạo Nhân tỉnh lại lần nữa là lúc gần tám giờ. Con ác mộng đêm qua khiến cậu sau khi tỉnh giấc lúc nửa đêm lại không thể chợp mắt. Hạo Nhân nhìn sợi dây màu đỏ vẫn nắm chặt trong tay, ngơ ngẩn. Sợi dây này cậu nhận được hôm khai giảng, lúc Lê Tâm buộc vào tay cậu sau đó cậu vẫn luôn xếp gọn để trong ví. Lúc tối muốn nhìn ảnh mẹ lại vô tình lôi luôn sợi dây này ra, không nghĩ mới cầm một lát đã thiếp đi lúc nào không biết. Hạo Nhân quay đầu nhìn đồng hồ, thấy con số hiện lên trên đó, đôi mắt không che giấu được sự chán nản. Cậu cứ vậy thiếp đi gần bảy giờ liền, không cần thuốc ngủ, không mộng mị thoáng qua.

Hạo Nhân nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân, chọn một bộ trang phục gọn nhẹ đạp xe tới khu Văn miếu. Đã qua giờ tập hơn ba giờ rồi, cô ấy chắc chắn không đợi cậu, dù vậy Hạo Nhân vẫn buộc bản thân đạp xe tới đó.

Tới nơi, Hạo Nhân dừng xe chống một chân xuống, nhìn cổng Văn miếu im lìm đón nắng, những người tập thể dục buổi sáng đã trở về. Cô ấy không có ở đây, Hạo Nhân nhìn con đường thẳng tắp không một bóng người trái tim cũng vì thế mà cô đơn theo.

Gió nhẹ thổi qua, chiếc lá không chịu được sự quyến rũ của gió khẽ buông xuống, xào xạc trên nền gạch, âm thanh nghe như tiếng bước chân. Khóe môi khẽ nhếch lên, xua tan chút mệt mỏi, Hạo Nhân quay đầu xe trở về. Cảnh vật lướt qua, chiếc ghế đá quen thuộc hiện ra nơi cuối mắt, Hạo Nhân khựng người, phanh xe thẳng gấp.

Kít...

Trên chiếc ghế đá mỗi sáng cậu ngồi chờ Lê Tâm, một đụn lá nhỏ xếp chồng lên rất gây chú ý, gần đó là một chai nước suối nhãn hiệu quen thuộc. Hạo Nhân nhú mày, trong đầu nghĩ chắc là của một người tập thể dục để lại nhưng tay vẫn dắt xe tiến lại gần, ngồi xuống. Một vài chiếc lá bị gió thổi tán ra xung quanh, Hạo Nhân nhìn chúng, tay phải cầm một chiếc lá lên xem xét. Lá vàng đậm, gân nâu thẫm còn rách một số chỗ, rìa lá chuyển đen xơ xác. Hạo Nhân đặt lại chiếc lá lên ghế đá rồi cầm chai nước lên. Hàng rào cửa vẫn còn nguyên vẹn, đôi mắt Hạo Nhân hiện lên tia kinh ngạc sau đó cậu cúi người nhìn đụn lá bên cạnh, tay lật từng phiến lá lên xem, hy vọng sẽ ít nhất cũng tìm được thứ gì đó khẳng định suy nghĩ lúc này của cậu.

Phiến lá thứ ba được nhấc lên, một mảnh giấy màu vàng nhạt đập vào mắt cậu. Hạo Nhân cầm lên, chăm chú đọc từng hàng chữ trong đó.

Tôi thực sự đã chờ rất lâu...

Tôi rất lo đó...

Hạo Nhân thất thần trong chốc lát, sau đó đôi môi từ từ cong lên. Gương mặt vốn lạnh lùng của Hạo Nhân giờ lại tràn đầy sức sống. Cậu nhắm mắt, có thể tưởng tượng được biểu cảm khoa trương trên gương mặt của Lệ Tâm lúc viết câu này.

Chờ cậu...

Lo cho cậu... còn tặng một món quà...

Xem ra quyết định đến đây là đúng.

Hạo Nhân cầm chai nước, xoay tròn trong tay. Trên chai nước này, nơi nào còn lưu lại bàn tay của cô ấy?

Hạo Nhân chau mày, ngả người về phía sau. Sẽ có lúc, cậu vì chút hơi ấm mà làm việc vô vị, ấu trĩ này sao?

Trên cao, nắng xuyên qua từng tán lá, rơi lốm đốm sớm mai đường. Gió lay nhẹ, thổi tung từng chiếc lá lên cao rồi nhẹ nhàng rơi xuống, thổi cả vào lòng người.

Hạo Nhân mỉm cười... thật mong ngày mai mau tới.

...

Bạn đang đọc truyện *Khép Mi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Chương 17.2

Phòng A308, Ký túc xá Đại học Lạc Hồng

“Phù...”

Lệ Tâm vừa từ bên ngoài trở về, miệng thở hổn hển từng hơi. Thu Trang cùng Hà My lắc đầu, chặc lưỡi. Gần bốn năm nay, chỉ cần tuần nào lịch học không dày thì Lệ Tâm đều tranh thủ dậy sớm làm thêm. Nhiều lúc hai cô nghĩ, cơ thể Lệ Tâm chắc không phải cấu tạo đơn thuần như bọn họ mới có thể hoạt động liên tục như vậy được.

“Tâm này... nghe tớ, bỏ việc này đi.” – Ngồi bên cạnh, Thu Trang giữa móng tay, cổ tỏ ra tự nhiên – “Nếu tháng này cậu không đủ tiền sinh hoạt thì tớ có thể cho cậu mượn. Khi nào có thì trả lại, tớ không gấp.”

“Đúng vậy, đúng vậy...” – Hà My dừng việc lau nhà, ngược đầu lên phụ họa – “Tớ cũng có. Cho cậu mượn trước đó.”

“Thật không cần đâu.” – Lệ Tâm quay đầu về phía hai người, vui vẻ tiếp lời – “Tiền sinh hoạt hay học phí tớ đều có rồi. Chỉ là dù gì cũng sắp ra trường, tranh thủ kiếm thêm một chút thôi.”

“Tớ đâu có thấy giống kiếm thêm một chút, căn bản cậu đang bán mạng thì có.” – Thu Trang lẩm nhẩm – “Thời gian học tại lớp, làm PG, nhận hướng dẫn tiểu luận cho khóa dưới, bán nước uống buổi sáng buổi tối... Tâm, cậu trừ hết mấy khoảng thời gian đó xem một ngày cậu còn mấy tiếng để ngủ. Không lượng sức mình.”

“Haha... không nghiêm trọng như cậu nghĩ. Tớ chịu được.”

“Tớ nhìn còn chịu không nổi ngờ là người phải làm như cậu. Cẩn thận làm nhiều quá cơ thể suy nhược thì còn đỡ, lỡ như thần kinh cũng chịu ảnh hưởng thì lúc đó có hối cũng không kịp.” – Hà My hoàn toàn đồng tình với Thu Trang, vừa trực phòng vừa khuyên bảo – “Hàng xóm nhà tớ có người vì áp lực công việc quá lớn, stress nặng. Giờ gặp ai cũng ngán ngạo, chẳng biết năm nào tháng nào hết. Thấy mà tội.”

“Thật à! Tớ nghĩ cũng tùy trường hợp thôi. Chẳng phải có người rảnh rỗi quanh năm vẫn quên ngày quên tháng hay sao?” – Lệ Tâm nhìn Hà My mỉm cười đầy ẩn ý, đưa chân chọt chọt Thu Trang đang ngồi bên cạnh, nhận được cái liếc mắt đầy sát ý từ cô bạn.

Hà My chớp chớp mắt nhìn Lệ Tâm. Cái giọng điệu này nghe sao cũng không có ý tốt, cứ như đang châm chọc cô vậy. Nghĩ lại thử nào, Tâm nói có người rảnh rỗi quanh năm vẫn quên ngày tháng... không phải cái người được nói đó là cô ý chứ?

“Tâm này, hôm nay là thứ mấy vậy?” – Hà My nuốt nước bọt, không lẽ...

“Nhớ ra rồi à? Thứ tư... Hà My, tớ nhớ cậu trực nhật thứ năm, hôm nay cậu lại trực thay cho Thu Trang nữa à?”

“Cái gì? Thứ tư?” – Hà My cao giọng – “Không thể... tớ đặt lịch nhắc nhở rồi mà. Sao có thể... sao có thể...” – Hà My dùng tốc độ nhanh nhất chạy

ngay tới giường kiểm tra mới phát hiện điện thoại của mình thời gian hiển thị bị chệch lên một ngày.

“Thu Trang chết tiết... cậu dám giờ trò với điện thoại của tớ... tớ... tớ...”

“Ai da... cậu nói gì thế?” – Thu Trang chớp chớp mắt, cổ tỏ vẻ vô tội – “Tớ thấy cậu sáng sớm đã dậy trực nhật nên nghĩ hôm nay là thứ năm, ai biết điện thoại cậu lại chệch một ngày. Tóm lại là...”

Thu Trang kéo dài giọng, Hà My rầu rĩ ôm cây lau nhà. Không nghe cũng biết...

“Vẫn... nên... trực... thêm... một... ngày.”

Reng... reng... reng...

Điện thoại trong tay rung lên, Hà My mang tâm trạng đau thương nhấn nút kết nối, chẳng buồn nhìn xem đối phương gọi đến là ai.

[“Alo...”

“Ba đây...” – Ba Hà cất giọng vui vẻ.

“Ba?... Ba là ai vậy?” – Hà My vẫn chìm trong đau thương. Huhu... phải trực thêm một ngày nữa. Thu Trang ác độc, đồ ăn ngon thì cậu giành, việc vất vả thì cậu nhường, cậu thật biết cách sống.

“Sao vậy con?” – Ba Hà càng nghe càng sốt ruột, sao con bé lại quên luôn ông rồi? Mang tâm trạng hoài nghi, ông ấn nút sáng màn hình kiểm tra mình có ấn nhầm số hay không.

“Con gái, xuống nhận đồ ăn sáng. Ba đứng dưới cổng rồi.”

“Đồ ăn? A...” – Hà My nghe tới chữ trọng yếu thần kinh cũng theo đó hồi phục không ít, kích động hết lớn.]

Giường bên kia, Lê Tâm và Thu Trang ngay từ lúc biết người gọi đến là ba Hà đã vênh tai lên nghe ngóng thành ra nội dung cuộc trò chuyện không bỏ sót chỗ nào. Nhìn biểu hiện hai cô bạn, Hà My trong lòng vô cùng vui vẻ. Ba cô thật đúng thương con gái, cuối cùng cũng có cơ hội đáp đền.

[“Nhưng ba ơi... tình hình là bây giờ con đang trực nhật, chi e rằng...” – Hà My tay đang đưa cây lau nhà, cổ ý kéo dài giọng.]

Lê Tâm quả không phụ bạn tốt, không đợi Hà My nói xong đã co chân đá thẳng Thu Trang xuống giường sau đó vịn tay ngồi dậy kéo cô nàng tâm không cam tình không nguyện Thu Trang thẳng hướng Hà My bước đến.

“A... bác đến hả? Cậu cứ xuống đi, sao lại để bác đứng dưới cổng chờ được.” – Tiếp đó nhiệt tình giật phăng cây lau nhà trên tay Hà My nhét vô tay Thu Trang – “Thu Trang sẽ lau nhà, tớ đi lau kính. Cậu đi nhanh về nhanh nha.”

Hà My hài lòng nhìn biểu hiện quyết đoán của cô bạn, hướng vào điện thoại mỉm cười thích ý.

[“... Chi e rằng phải nhờ bạn trực hộ, ba chờ con mấy phút nha ba.”]

...

Phù... phù... phù...

Lê Tâm chân đạp lên ghế, tay cầm giẻ cật lực lau kiếng. Ôi ngoại ơi! Một quá! Vừa lau vừa ngó chừng Hà My. Haiz... nói ngó chừng Hà My chẳng bằng nói mong thức ăn cô ấy đem về. Bác Hà mỗi lần lên đều tay xách nách mang cho bọn họ rất nhiều thức ăn, có hôm còn thêm ít trái cây nữa. Không biết hôm nay nhà nào có tiệc mà giờ này bác đã lên đây rồi, Hà My thật hạnh phúc quá đi. Nghĩ đến đây thì sẵn tiện nghĩ thêm chút nữa, Lê Tâm âm thầm tính toán trong tương lai chắc phải tìm đầu bếp rồi lập gia đình. Như vậy sẽ được ăn món ngon mỗi ngày. Ý kiến hay!

Cộp...

Âm thanh vang lên trước cửa phòng, Lê Tâm đưa mắt nhìn sang. Một cô nàng mang phong cách bụi đời vác theo một cái valy to tướng đang đứng trước cửa phòng các cô nhìn ngó. Mái tóc xoăn nhẹ thả rũ hai bên vai, da trắng mặt xinh nếu bỏ qua vụ trang phục kia đi thì đúng tiêu chuẩn búp bê ngườigap người yêu.

“Xin chào...” – Cô nàng búp bê mỉm cười nhìn người bạn trước mặt – “Tối ơ đây.”

Lê Tâm nghếch mặt, nhìn búp bê trước mặt chớp chớp mắt. Cái gì mà “xin chào”? Lại “Tối ơ đây”? Tóm lại là cô ấy muốn nói gì vậy?

Chung Hiểu Đồng neoh mắt nhìn cô gái trước mặt. Chắc cô lại nói sai gì rồi? Để chắc chắn, Hiểu Đồng đưa tờ giấy giới thiệu của trường ra, ý bảo cô gái đọc giúp cô.

Lê Tâm mang ánh mắt hoài nghi nhìn búp bê trước mặt, đưa tay đón lấy tờ giấy cô ấy đưa tới. A... Lê Tâm khê reo lên, ra đối phương là sinh viên ngoại quốc sẽ ở lại phòng cô trong thời gian sắp tới. Lê Tâm mỉm cười đầy thân thiện, nhảy xuống ghế đứng trước mặt Hiểu Đồng tiếp đó đẩy cửa ra hiệu cho

Hiếu Đồng bước vào.

“Trang, có sinh viên ngoại quốc đến ở phòng mình nè.”

Nghe Lê Tâm gọi, Thu Trang đang trực nhà vệ sinh cũng bước ra. Tuần trước thầy Cảnh có nói về việc này, giờ xem ra người cũng đã tới.

Trước giờ Thu Trang và Hà My tưởng chừng luôn bất đồng nhưng ít nhất cũng có một điểm chung đó là thích cái đẹp, nhìn một Lolita đáng yêu đang ở trong phòng hào cảm tăng lên không ít. Xem ra danh xưng “*Phòng hoa khôi*” của tụi cô vẫn giữ được rồi. Ui mẹ ơi! Dễ thương quá!

“Tâm, bạn ấy nói tiếng Việt được chứ?” – Thu Trang hất vai cô bạn ra hiệu – “Tớ dốt tiếng Anh, hay là cậu chào giúp tớ đi.”

“Tớ không chắc.” – Lê Tâm nhỏ giọng – “Có lẽ là nói được, chỉ là ngữ điệu thật có chút vấn đề.”

Nhìn hai người trước mắt nhỏ giọng thì thảo, Hiếu Đồng không những không khó chịu mà bản thân lại cảm thấy ở họ có cái gì đó dễ gần. Không nghĩ nhiều, đưa tay nắm chặt tay Lê Tâm và Thu Trang kéo về hướng mình.

“Xin chào, tôi tôi... a... Hiếu Đồng... tôi... tôi... được ơ đây.”

A... ra là cô ấy nói được tiếng Việt, chỉ là nói vội nên mới lẫn lộn âm sắc như thế! Thu Trang mỉm cười gật đầu. Chỉ cần nhắc cô ấy cứ từ từ nói là sẽ được thôi mà. Không đáng ngại.

Lê Tâm kiểm tra lại tờ giấy giới thiệu lúc này, tên cô ấy là Chung Hiếu Đồng, nghe rất hay, tính tình cũng dễ gần xem ra tụi cô sẽ dễ dàng kết bạn đây.

“Cậu đừng vội. Nói nhanh quá sẽ không rõ tiếng được. Mình là Thu Trang còn đây là Lê Tâm.”

“Đừng vậy, Hiếu Đồng. Cậu đừng cố nhấn mạnh chữ, cũng không nhất thiết phải nói nhanh, bình thường một chút.”

“Phù... mình... nói chậm... các bạn... nghe... nghe... được?” – Hiếu Đồng ngập ngừng. Cô cũng biết nếu nói nhanh cô thế nào cũng nói sai nhưng nếu nói chậm lại sợ đối phương bức mình. Mặc dù đã học tiếng Việt được vài năm nhưng cũng không thể nói như người bản địa được có điều cô hiểu phần hết những lời họ nói. Đến Việt Nam lần này, xem như mượn cơ hội luyện nói vậy.

“Tất nhiên. Bạn là người ngoại quốc, nói tiếng Việt chậm cũng là điều bình thường. Tụi mình...”

Cốc cốc cốc...

Lê Tâm chưa dứt lời, bên ngoài đã có người gõ cửa. Cô ra hiệu Thu Trang dắt Hiếu Đồng lại bên giường ngồi nghỉ, bản thân thì ra mở cửa xem người đến là ai.

Bên ngoài, cô Hằng – Bí thư đoàn khoa Đông Phương đang đưa mắt nhìn vào bên trong. Lê Tâm hiểu ý cũng đứng sang một bên, ý bảo cô ấy có thể vào. Cô Hằng vừa nhìn thấy Hiếu Đồng đang ở trong phòng đã nhanh chóng nở nụ cười nịnh nọt. Lê Tâm âm thầm đánh giá, có vẻ Hiếu Đồng không đơn giản chỉ là sinh viên ngoại quốc, đối với A308 không biết là phúc hay họa đây?

“Hiếu Đồng, vừa nhận giấy xong đã không thấy em đâu, cô còn tưởng em đã lạc đường, không nghĩ lại lên đây sớm” – Cô Hằng tỏ vẻ quan tâm, tiếp đó đánh giá phòng ốc rồi mỉm cười đầy thành ý – “Em xem, cứ chọn lấy giường mà em thích. Cô giúp em thu dọn một chút.”

Thu Trang nắm chặt tay, nhìn cô Hằng đầy bức bối. “*Cứ chọn giường mà em thích*” – đây là có ý gì? Ý bảo nếu cô nàng này chọn giường nào thì dù đang có người cũng vẫn dọn đi chỗ khác cho cô ta ở?

“Lê Tâm...” – Thầy Cảnh từ bên ngoài cửa đi vào, sắc mặt trầm xuống – “Em nói với bạn ấy trong phòng còn giường nào trống để bạn ấy lựa chọn. Nếu bạn cần giúp đỡ thì giúp bạn ấy.”

Không đợi Thu Trang lên tiếng, Thầy Cảnh đã nói lên chính kiến của mình. Lê Tâm héch mui nhìn Thu Trang vẫn đang bức mình ngồi đằng kia. Lần này tụi cô đành nhường nhờ bóng lớn, cứ xem biểu hiện của Thầy Cảnh thì chắc chắn không để tụi cô chịu ủy khuất rồi.

“Thầy là có ý gì? Nên nhớ Kí túc xá đã nhận được chỉ thị từ văn phòng khoa là hỗ trợ giúp đỡ sinh viên ngoại quốc.” – cô Hằng giận tím mặt – “Không lẽ thầy chưa thấy qua thông báo.”

“Thông báo tất nhiên đã thấy qua.” – Thầy Cảnh cũng không yếu thế – “Bất quá như cô nói là hỗ trợ giúp đỡ. Như thế này là hỗ trợ giúp đỡ hay sao?”

“Thầy... nên nhớ họ là sinh viên ngoại quốc...”

“Thì sao? Cô bé này là sinh viên, không lẽ mấy em còn lại lại không phải?” – Thầy Cảnh kiên quyết bảo vệ quyền lợi cho sinh viên mình – “Xem ra cô nên đọc cho kỹ thông báo, “*hỗ trợ giúp đỡ để các em có thể nhanh chóng hòa nhập môi trường học tập mới*” – cô nghĩ việc bắt ép sinh viên của tụi rồi khỏi chỗ ở nhường cho người mới sẽ giúp bọn chúng hòa đồng với nhau sao? Nếu có nhường cũng là do bọn chúng tự nguyện.”

“Thầy...” – Cô Hằng thật không tìm được lý do phản pháo nữa, chỉ biết trừng mắt nhìn đối phương. Cô nhất định sẽ không cho qua vụ này.

“A... thật... mạnh...” – Hiếu Đồng kích động, càng nắm chặt tay Thu Trang bên cạnh. Tình hình là người đàn ông đang thắng thế, bà cô kia đỏ mặt giận

đừ. Tuy nói “*nam tốt không cùng xấu nữ đầu*” nhưng nhìn người đàn ông này thắng cô cũng thật hả dạ. Cô không thích cô giáo kia chút nào hết.

“Ừ ừ...” – Thu Trang nhìn Thầy Cảnh không chớp mắt. Vị trí Thầy Cảnh trong lòng cô tăng lên mấy bậc. Hóa ra bấy lâu nay thầy không phải là bị tụi em bắt nạt, chỉ là nhường tụi em thôi. Cô âm thầm hạ quyết tâm từ nay sẽ ngoan ngoãn một chút không gây khó dễ cho người thầy đáng kính trước mắt mình nữa.

Nhìn đôi mắt đang phát sáng của Thu Trang, Lê Tâm buồn bã quay đầu. Thầy Cảnh tuy ngoài mặt thị uy với cô Hằng nhưng nghe kỹ thì đang nhắc nhở tụi cô nhường nhịn bạn. Gì mà tự nguyện? Tụi cô tự nguyện thế nào đây? Lê Tâm lập tức đá văng cảm động ban đầu dành cho Thầy Cảnh, tụi cô vẫn nên dựa vào bản thân thì hơn.

“Dạ, việc bố trí chỗ ở tụi em sẽ tự sắp xếp.” – Lê Tâm mỉm cười hòa ái – “Nhất định bạn ấy sẽ nhanh chóng hòa nhập với môi trường học tập mới, thầy cô đừng lo.”

“Được. Tụi em và bạn tự sắp xếp với nhau đi.”

Thầy Cảnh nói xong bước chân ra khỏi phòng. Cô Hằng dù tức giận cũng không thể làm gì khác đành quay sang dặn dò Hiểu Đồng một vài việc rồi cũng cất bước theo sau. Thấy mọi việc đã giải quyết xong, Lê Tâm kéo tay Hiểu Đồng đến các giường còn trống ý bảo cô chọn. Hiểu Đồng cũng rất thoải mái đánh giá toàn phòng, ở đây còn hai giường trống đều là giường ở trên. Ừm... nên chọn giường nào đây?

“Tớ về rồi đây...” – Hà My nhảy chân sáo trở về phòng, phát hiện có thêm một người mới liền thắc mắc – “Ai vậy Tâm?”

“A... Sinh viên ngoại quốc đó My. Từ giờ sẽ ở phòng mình.”

“A... Xôi gà...” – Hiểu Đồng nhìn người bạn mới vào hết lớn. Cô ta là người đã làm cô mất bữa sáng ngày hôm qua. Không lẽ cô ta cũng ở đây?

“A, Xù lông...” – Hà My nhìn cô nàng trước mắt, âm lượng cũng đột ngột tăng cao – “Cô làm gì ở đây hả?”

“Gi vậy? Cậu gặp cô ấy trước rồi à?” – Thu Trang lên tiếng – “Tốt quá, toàn là bạn với nhau cả, xem ra tụi mình nhanh hòa nhập đây.”

“Ai là bạn cô ta hả? Hôm qua do cô ta mà tớ suýt muộn học, tí nữa thì bị nhốt bên ngoài trường rồi. Báo hại tớ cong giò lên chạy. Bạn gì mà bạn.”

“Cô... cô... Xôi gà... xôi gà... bị... roi... là... là... do cô... cô cô... đèn... đi.”

“Đèn gì mà đèn. Cô làm tôi muốn trật khớp, chưa báo cô đèn là may rồi còn ở đó đòi ngược lại. Không đèn.”

“Cô cô...”

Thu Trang thấy tình hình không ổn liền kéo người không liên quan là Lê Tâm sang bên cạnh dò ý. Này cũng lạ à nha... Hà My trước giờ không để tâm mấy chuyện nhỏ nhặt, lần này lại đặc biệt lưu tâm một người chỉ mới gặp một lần. Nhưng nghe kỹ cuộc nói chuyện thì có thể khẳng định mâu thuẫn của hai người không lớn, chắc nói chuyện giảng hòa là được.

“Cô cô cái gì? Cô là đang đóng Thần Điều Đại Hiệp hả?” – Hà My trêu chọc – “Đồ xù lông đáng ghét.”

“Cô cô...” – Hiểu Đồng thật không giữ được bình tĩnh nữa rồi. Cô ta rõ ràng hại cô mất bữa sáng, làm điện thoại cô rơi suýt hỏng sau đó ngang nhiên bỏ đi không thèm xin lỗi giờ còn hướng cô miệt thị. Cô còn đứng đây cho cô ta miệt thị nữa thì cô không mang họ Chung.

A... đúng rồi, cô ta miệt thị cô. Như nhớ ra điều gì, Hiểu Đồng chạy nhanh về phía giường, kéo valy của cô đặt xuống nền, mở khóa.

Hà My nhìn hàng loạt động tác khó hiểu của Hiểu Đồng, tâm bất giác lo sợ. Cô ta làm gì thế? Im re rồi lại chạy tới lục lọi valy là sao? Không lẽ... Hà My lo sợ nhìn chăm chăm Hiểu Đồng không rời mắt, không phải cô ta kiếm vũ khí định tấn mình đây chứ?

“Này cô, có gì từ từ nói.” – Hà My chạy nhanh về phía hai người còn lại trong phòng cầu cứu. Không lẽ cô bỏ mạng vì một gói xôi gà năm ngàn đồng?

Hiểu Đồng sau khi tìm được thứ mình cần cũng nhanh chân chạy về hướng hai người còn lại, tính ra còn nhanh hơn Hà My một bước, cúi thấp người đặt vào tay Lê Tâm một cuốn sổ nhỏ, nhờ cô đọc giúp.

Lê Tâm nhìn cuốn sổ trong tay cảm giác khó hiểu. Hai người họ không phải đang cãi nhau hay sao? Sao không tiếp tục lại hướng cô đưa vật này làm gì? Nghĩ vậy nhưng Lê Tâm cũng lật sổ ra ý đồ xem thử Hiểu Đồng muốn cô làm gì. Chỉ không nghĩ tới, ngay trang đầu tiên đã khiến hai người đang ngồi trên giường mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau không nói nên lời.

“Này là...” – Thu Trang háng giọng.

“Đồ sao chổi...” – Lê Tâm cẩn thận đọc từng từ một.

“Đồ sao chổi...” – Hiểu Đồng hướng Hà My lặp lại.

“Đồ vô duyên... đồ nhiều chuyện... đồ khốn nạn... này...” – Lê Tâm thật không biết nên đọc ra làm sao nữa, cứ nhiên chữ tiếp theo là “*Đồ mèo mả gà đồng*”.

Toát mồ hôi, ra đây là “*Từ điển chữ tục*” à!

“Đồ vô duyên... đồ nhiều chuyện... đồ khôn nạn... này...” – Hiểu Đồng nhanh chóng lặp lại mấy câu nghe được, kiên nhẫn chờ Lê Tâm tiếp tục nhưng thấy cô im lặng nên cũng lặng im đứng chờ.

Thu Trang và Hà My thì hoàn toàn hóa đá thật rồi. Gì vậy? Cứ tưởng cô ta cầm vũ khí hóa ra lại là một cuốn sổ ghi toàn lời mắng chửi người khác. Cũng quá bất ngờ rồi.

“Hiểu Đồng này... cái này...” – Lê Tâm cất lời, lại không biết nên hỏi ra làm sao nên đành trưng khuôn mặt nhăn nhó nhìn Hiểu Đồng dò xét.

“A... là... muốn... mắng người... nên... nên... đọc a.” – Hiểu Đồng vô tội nhìn ba người còn lại. Cái này trước khi đi giúp việc nhà cô đã đưa cho cô, nói là khi gặp người vô lý, la mắng cô thì cứ lời ra mà nói, đặc biệt đối phương là nữ thì càng tốt. Có điều cô không biết nhiều chữ trong đó lắm nên phải nhờ người đọc giúp. Nhưng nhìn biểu hiện của ba người họ thì hình như không đúng thì phải? Hay là cô dùng sai người rồi?

Ra là vậy, ba người còn lại không hẹn cùng nhau nhìn Hiểu Đồng thờ phào nhẹ nhõm. Cô ấy có khi còn chẳng biết mấy từ ngữ này có ý gì, cũng không có ác ý. Nếu vậy thì cái này cũng không phải cô ấy viết, vẫn là nên hỏi một chút nha!

Sau khi nghe Hiểu Đồng nói nguồn gốc của cuốn sổ, Lê Tâm và Thu Trang không khỏi thán phục tác giả của nó. Các cô sống ở Việt Nam nhưng mấy từ chửi rủa người khác lại chẳng thể phong phú bằng một cô giúp việc tha hương nhà Hiểu Đồng. Cũng may người đầu tiên Hiểu Đồng vận dụng từ điển này là Hà My, nếu là người khác không ăn đòn mới lạ.

Hà My sau khi hiểu rõ mọi chuyện đối với Hiểu Đồng cũng giảm vài phần địch ý, chủ động làm hòa. “Được rồi. Không cãi nhau với cậu nữa. Tớ là Hà My, tới cậu.”

“Ồ... Hiểu Đồng...” – Hiểu Đồng nhìn Hà My đánh giá, xem biểu tình thì có vẻ thật tâm muốn làm hòa với cô, vậy cô cũng không tính toán nữa, dù gì họ cũng sẽ làm bạn với cô trong khoảng thời gian sắp tới mà.

“Khịt khịt...” – Hiểu Đồng hít hít mũi. Trước giờ mũi cô rất thính, phàm là đồ ăn đều ngửi ra được. Nãy giờ cãi nhau với Hà My nên không ngửi ra được mùi gì, giờ thì rõ lắm rồi.

A... Hiểu Đồng nhìn chăm chăm cái bịch trong tay Hà My, chỉ sợ chớp mắt một cái thì nó cũng theo đó mà biến mất. Ba người còn lại cũng theo hướng Hiểu Đồng nhìn, lúc này mới nhớ ra đã quên mất một chuyện quan trọng.

“Cậu có muốn ăn không?” – Hà My ước lưỡi, chỉ sợ mấy cô nàng nhà giàu thường khó hầu họ.

Hiểu Đồng liên tục gật đầu, chỉ sợ Hà My đổi ý nhanh chân kéo valy lại góc, đưa tay vỗ vỗ nền nhường chỗ để Hà My đặt đồ ăn xuống.

Nhìn Hiểu Đồng nhiệt tình, dễ gần khiến chút kiêng kỵ còn lại của ba người A308 cũng theo đó biến mất không dấu vết. Con người mà, gặp được nhau đã là rất quý, lại được sống với nhau thì càng đáng quý hơn. Quảng thời gian sắp tới nhất định sẽ là những kỷ niệm khó quên đây.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Cốc... cốc... cốc...

Vú Hai đưa tay gõ nhẹ lên cánh cửa, lên tiếng thông báo với người bên trong - “Hải... bác vào nhé!”

Đình Hải bỏ cuốn sách xuống bàn, quay đầu nhìn về hướng cửa. Vú Hai mỉm cười nhìn cậu, nhanh chân bưng bữa điểm tâm đặt lên bàn.

“Đừng mãi lo học. Cháu đang tuổi lớn, phải ăn nhiều vào mới cao được.”

Đình Hải nở nụ cười gượng gạo, không biết nên nói gì nữa. Cậu năm nay cũng đã hai bốn tuổi nhưng hình như trong mắt bác ấy cậu mới vừa bước sang tuổi mười bốn thì đúng hơn. Đình Hải liếc nhìn bữa sáng, một cốc sữa tươi, một phần sandwich và một ít táo được gọt sẵn, hương vị dinh dưỡng gì cũng đủ cả.

“Không cần phiền thế đâu bác, cháu không đói.”

“Ôi trời... vậy phải đợi đói mới ăn sao?” – Vú Hai khẽ thờ dài, thử thuyết phục thêm lần nữa – “Món bánh này bác làm không quen tay, tốn nhiều thời

gian lắm. Cháu không ăn, bác buồn lắm đây.”

Đình Hải day nhẹ thái dương. Từ nhỏ đến lớn, chiều này bác ấy dùng với cậu không dưới ngàn lần và thực tế là cậu chưa bao giờ từ chối được lần nào. Thôi vậy, chỉ cần bác ấy vui là được, ăn một bữa sáng không phải việc khó, cậu làm được.

Nhìn Đình Hải ngoan ngoãn ăn sáng, đôi mắt Vũ Hai ánh lên tia yêu thương, vui tận đáy lòng. Ngôi biệt thự này quá rộng lớn, vật chất đầy đủ chỉ thiếu hơi ấm gia đình. Theo Vũ Hai, không phải ông bà chủ không yêu thương cậu ấy, nói đúng hơn là bọn họ không biết cách yêu thương. Nhưng mà, yêu thương thì đã sao, thời gian bọn họ ở chung được bao lâu? Cậu ấy nghĩ gì, mong gì hai người đó liệu có biết, có hiểu?

Bố Đình Hải, ông Ngô Đình Bảo là Bí thư tỉnh Ủy tỉnh Đồng Nai, một người đàn ông có vẻ ngoài nghiêm nghị rất tương xứng với chức vị mà ông ấy đang đảm nhận. Đối với ông ấy, ngoài thời gian làm việc ở cơ quan, thời gian còn lại vẫn là làm việc trong thư phòng của ngôi biệt thự. Nhìn ông ấy, có lúc Vũ Hai thầm hỏi, không lẽ tình hình ở Đồng Nai bất ổn, an ninh xã hội bị đe dọa đến mức ông ấy không có thời gian để ngó xem vợ của mình hôm nay mặc sắc gì? Con trai của ông đi học hay ở nhà?

Mẹ Đình Hải, bà Vũ Tuệ Minh là một người đàn bà sắc sảo, hiện là Giám đốc của Tập đoàn Đại Nghĩa lớn nhất Đồng Nai và đứng thứ tư khu vực miền Nam. Nói về mối quan hệ gia đình, Vũ Hai và bà Tuệ Minh cũng được xem là họ hàng xa. Vũ Hai nhâm thầm... À... tính ra cũng xa tới năm đời rồi. Thời chiến tranh giặc già, cha của bà Tuệ Minh tham gia chiến đấu ở chiến trường miền Nam rồi nghe đâu bị mất tích ở đây. Lúc cha bà tham gia chiến đấu, bà Tuệ Minh chưa đầy một tuổi. Hơn mười tám năm sau đó, ông ta tìm được họ, muốn đón họ vào Nam, chỉ là lúc này vợ ông đã mất, bà Tuệ Minh được ông bà ngoại nuôi dưỡng, vẫn xa lạ với tình cảm cha con nên không muốn đi.

Ồi... Vũ Hai còn nhớ như in cảnh tượng hôm đó. Người đàn ông đầu tóc hoa râm quỳ rạp xuống nền đất, mở miệng là lời xin lỗi, khép miệng cũng là xin lỗi mong ông bà ngoại Tuệ Minh thương tình khuyên Tuệ Minh theo ông. Hóa ra năm xưa sau khi giải phóng, một người đồng chí của ông không may hy sinh, ông đem kỷ vật còn lại về cho gia đình người đó. Người mẹ của đồng chí trước đó đã nghe tin, con đau chưa nguôi thì nhìn thấy kỷ vật ông đem đến liền ngất lịm. Gia cảnh nhà họ chỉ có ba người, ngoài mẹ thì còn có một cô em gái. Ông không đành lòng đi nên cuối cùng ở thêm một khoảng thời gian. Mấy tháng sau thì người mẹ cũng qua đời, trước lúc nhắm mắt thì xin ông chăm sóc cô con gái, ông phản thì không đành lòng, phản thì cũng có tình cảm thật nên đành trái lạng tâm, phụ bạc người vợ được mới lái cưới hỏi đằng hoàng ngoài quê. Ông có gửi thư về nhà xin vợ ông tha thứ, dù không trọn nghĩa vợ chồng nhưng cũng mong có thể cùng bà chăm sóc cô con gái của hai người. Người vợ sau của ông cũng là người hiểu lý lẽ, trước khi cưới biết ông đã có gia đình cũng chấp nhận, mong ông đón hai mẹ con vợ trước lên cùng sống một nhà. Không nghĩ tới người tính không bằng trời tính, ngoại trừ bức thư đầu tiên gửi được, tất cả những bức thư sau đều không lời hồi đáp. Ông cùng người vợ sau trở về quê thì mới hay vợ trước cùng gia đình bà đã chuyển đi đâu đó.

Suốt tám năm trời tìm kiếm, cuối cùng ông và người vợ sau cũng tìm được họ. Khi xưa nhà họ không đi đâu xa, chỉ chuyển sang một tỉnh gần đó sinh sống. Gia đình sau của ông ban đầu cũng khốn khó, sau hợp tác làm ăn với người bạn cùng chiến trường năm xưa nên mấy năm nay có phần khá giả mới đủ điều kiện thuê người tìm được. Ồi... giờ nghĩ lại có lẽ năm xưa mẹ Tuệ Minh đã hiểu rõ mọi chuyện mới âm thầm bán nhà tìm nơi ở mới như thế. Nhưng nhân duyên con người vốn dĩ đâu dễ cắt đứt, chẳng phải cuối cùng vẫn tìm được nhau sao?

Ba năm sau bà Tuệ Minh kết hôn với ông Đình Bảo – người duy nhất được học Đại học trong thôn. Sau đó được cha của bà giúp đỡ tìm được một việc ở Đồng Nai, hai người từ quê vào Nam lập nghiệp. Phần đầu hơn hai mươi năm cuối cùng cũng có được chức vụ như ngày nay. Ông ngoại Đình Hải cùng người vợ sau có với nhau được một người con trai nhưng cậu này bạc mệnh đã mất cách đây hơn năm năm trước trong lúc cùng đồng đội truy quét tội phạm ma túy. Bây giờ, nhà họ Vũ chỉ còn một người con duy nhất là bà Tuệ Minh, cậu Đình Hải là con một cũng là người đồng thừa kế Tập đoàn Đại Nghĩa.

Vũ Hai nhìn chiếc khay trên bàn, thấy Đình Hải đã ăn xong liền ra hiệu cho cậu uống thêm sữa. Đình Hải lắc đầu, mỉm cười cầm ly sữa lên uống một hơi hết sạch. So với ba mẹ, cậu quen thuộc với Vũ Hai hơn.

Đình Hải không nhớ rõ Vũ Hai đã ở bên cậu bao lâu, chỉ biết khi cậu có ý thức rõ ràng thì Vũ đã chăm sóc cậu rồi. Vũ Hai là chị em họ của mẹ cậu, một người phụ nữ kém may mắn. Năm xưa nhà Vũ Hai rất nghèo, nhờ mới lái mấy năm trời mới gả được cho một người cùng thôn. Có điều kết hôn nhiều năm mà không có con, bị nhà chồng trả về đây tủi nhục. Mẹ cậu đón bà lên chăm sóc cậu, đối với cậu bà yêu thương hết mực, có thể nói bà là mẹ cũng không sai.

Một tòa nhà rộng lớn hoa lệ, bốn con người chung sống với nhau, tâm tư khác biệt. Đình Hải nhìn cốc sữa trong tay, lần cuối cùng mẹ mang bữa sáng cho cậu là khi nào nhỉ? Cậu không nhớ rõ nữa.

“Ài ui... cũng đã mấy hôm liền ông bà chủ không ăn cơm ở nhà, con thì dự thị tận Vũng Tàu. Bác ăn cơm mà như nhai sạn, không thể nuốt nổi. Trưa nay nhất định phải ăn bù, con muốn ăn món nào, để bác ra chợ mua thêm về nấu.”

Đình Hải lắc đầu - “Chỉ cần bác nấu thì món nào chả ngon. Con rất dễ nuôi.”

“Chỉ ngọt miệng. Bác nhớ trong tủ lạnh có con cá chép, con muốn sốt cà hay hấp đây?”

“Con muốn sốt cà. Cây cà chua ngoài vườn con trồng mấy tháng trước đã có trái chín, con ra hái.” – Đình Hải thu dọn đồ vào khay, bước ra cửa. Vũ Hai muốn tự bùng lên bị cậu xoay sang hưởng khác, mỉm cười bước sau cậu xuống lầu.

Đình Hải đặt khay lên kệ bếp, nhanh chóng rửa sạch mọi thứ rồi bước ra vườn. Vũ Hai nhìn theo bóng cậu, trong lòng trăm nỗi niềm. Bà bên cậu hơn hai mươi năm, tâm tư tình cảm của cậu bà hiểu rất rõ.

Bạn làm ăn của nhà họ Vũ là nhà họ Diệp. Nhà họ Diệp có một cô cháu gái duy nhất là Diệp Vũ. Diệp Vũ xinh đẹp, lễ phép, vẻ ngoại hình tuyệt đối xứng với Đình Hải. Nhưng mà, bà luôn cảm thấy cô gái này tâm tư có phần phức tạp, đôi mắt đẹp nhưng u tối chẳng biết chứa đựng điều gì. Nếu Đình

Hải và Diệp Vũ trở thành người nhà, Tập đoàn Đại Nghĩa trăm mối quy về một, là chuyện tốt. Chỉ là, Đình Hải không yêu Diệp Vũ, chính xác là chưa bao giờ yêu. Bà nhớ rõ ba năm trước, hôm tổ chức tiệc cuối năm Đình Hải đột nhiên trở về nhà rất sớm. Bà vốn đi đang túc trực bên ngoài cửa gọi Đình Hải thì thấy cậu ấy xách một va ly nhỏ đẩy cửa bước ra ngoài, xuống lầu thì gặp ba mẹ cậu đang từ cổng bước vào. Lúc này bà mới biết trong buổi tiệc hai nhà đã thông báo cho nhân viên biết mối liên hôn trong tương lai của hai nhà Ngô – Diệp. Đình Hải đã rất tức giận vì chuyện này, có chút bốc đồng nên muốn dọn ra bên ngoài, trước mắt sẽ sang nhà cậu Tiến Trung ở đợi tìm được phòng trọ gần trường thì dọn ra đó. Ba mẹ cậu có lẽ không biết từ lâu Đình Hải đã nhận làm thêm biên dịch tài liệu Tiếng Anh cho một số nơi nên sinh hoạt phí cậu có thể tự lo được, mấy chiếc thẻ ba mẹ cậu đưa trước đó có khi đang ở dưới đáy học bàn cũng nên. Cuối cùng mẹ cậu đành nhượng bộ, hôn sự gì đó trước mắt không nhắc đến nữa mới giữ được cậu quý tử ở lại nhà.

Vũ Hải nhìn qua ô cửa sổ, thấy Đình Hải đang ngồi cạnh một cây cà chua, chăm chú nhìn. Dù ở xa nhưng bà cảm thấy gương mặt Đình Hải tràn đầy hạnh phúc. Hạnh phúc đó không phải là do những quả cà chua chín đỏ mang tới, nụ cười đó là dành cho người chủ của cây cà chua này thì đúng hơn.

Tuổi trẻ... nên cười nhiều một chút.

...

Đình Hải đưa tay lên đo độ cao của cây cà chua. Nhanh thật... chỉ sau hai tháng đã cao ngang hông cậu rồi. Đình Hải không rành mấy cây này lắm, nghe Lệ Tâm nói thì đây là giống cà chua khía, quả của nó ăn rất ngon không giống với mấy quả cà chua Đà Lạt hay bán ngoài chợ. Lúc đó Đình Hải không hiểu là khác biệt cỡ nào mà Lệ Tâm trong lần xuống Đình Quán thăm nhà Thu Trang lại vất vả bọc đất về đây tặng cậu như vậy. Giờ nhìn kỹ thì thấy cái khác đầu tiên có lẽ là về hình dáng. Quả cà chua Đà Lạt thì tròn láng nhưng ăn xộp, cà chua khía này thì to như quả hồng giòn nhưng trên thân quả có mấy vết khía sâu, khi chín vỏ bên ngoài đỏ rực rất đẹp mắt. Đình Hải hái ba trái to bằng nắm tay, cẩn thận không làm gãy cành. Trên cây còn năm quả chín nữa, sáng mai lịch học là thực hành môn Kỹ năng quay phim chụp ảnh được tổ chức trên Văn miếu, lúc đó sẽ hái đem cho Lệ Tâm sau.

Đình Hải nhìn mấy quả cà chua lúc lắc trên cây, đưa tay lau đi mấy vết bẩn bám trên từng quả. Lệ Tâm nếu nhận được mấy quả này thế nào cũng nấu mì tôm ăn, cậu thật không muốn có ấy ăn mấy món thiếu dưỡng chất này.

Thôi vậy... trước mắt chỉ có thể là như thế...

Đình Hải mỉm cười, miệng khẽ nhấm...

“Lệ Tâm, ngon miệng.”

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Chương 173

Nhà sách Fahasa, Siêu thị Coop.mart Biên Hòa

Hạ Diệp xuyên qua đám người phía trước, miệng đếm số. Đây rồi! Mấy cuốn sách viết về chủ đề chụp ảnh được xếp ở hàng thứ tư bên trái. Ngày mai lịch học là thực hành chụp ảnh ngoại cảnh ở Trấn Biên. Ừm... cô không rành mấy vụ này lắm, khả năng thẩm mỹ cũng không cao, nếu không chuẩn bị một chút chắc rớt thẳng cẳng.

“Vũ... một dãy dài thế này biết chọn cuốn nào đây?” – Hạ Diệp chán nản.

Diệp Vũ không trả lời, nhìn gáy sách rồi chọn cuốn “*Tự học chụp ảnh*” của Lee Frost mang đến quầy thanh toán. Hạ Diệp cũng học theo, nhanh tay lấy một cuốn. Thôi kệ... đã không biết thì nên chọn cuốn nhập môn, chuyên sâu quá có đọc chưa chắc đã hiểu.

Hai người sóng đôi ra cổng siêu thị. Bãi đỗ xe của siêu thị hơi nhỏ nên tài xế của Diệp Vũ phải dựng bên kia đường, vừa nhìn thấy cô chủ trở ra liền bước xuống xe, đứng bên cạnh cửa đợi.

Diệp Vũ cùng Hạ Diệp bước về phía đó. Khi tới nơi thì liền thấy một bóng dáng quen thuộc đang xách một bao rác thật to từ cửa hàng bánh mì Paparotti đi ra thùng đựng rác gần đó.

Lệ Tâm dùng lực, nhấc bao rác lên cao ném vào trong thùng. Khiếp thật! Chỉ một ngày mà rác đã đựng đầy hai bao to, toàn giấy gói. Một ít giấy vì đầy quá nên bị rơi ra ngoài, Lệ Tâm ngồi xuống nhặt. Giờ thì cô hiểu nguyên nhân tại sao Kim Oanh sống chết muốn giữ chỗ này rồi. Chuyên ngành Kim Oanh theo học là về thiết kế thời trang ở trường Cao đẳng Trang trí Đồng Nai cách đây có 500m. Chuyên ngành này nhìn chung học tập khá tốn kém, một năm có rất nhiều bài kiểm tra phải làm, nên nhiều giảng viên muốn giảm chi phí cho sinh viên sẽ chấp nhận việc sinh viên dùng giấy thay vải để thể hiện tác phẩm của mình. Lúc nãy thu dọn trong đó Lệ Tâm phát hiện tiệm bánh mì này có rất nhiều loại giấy gói đẹp mắt, nếu làm trong này có khi còn

được hưởng ké chút đình. Kim Oanh rất biết tính toán, giống cô ghê. Cô thích!

Lệ Tâm đang *tự vuốt mông mình* thì đột nhiên xuất hiện trước mắt một đôi chân trắng trẻo, thon dài. Cô ngẩng đầu lên liền thấy người đến. Lệ Tâm nhát thời ngao ngán. Đúng thật oan gia ngõ hẹp, đã ghét mà đi đâu cũng thấy.

“Hóa ra cậu làm thêm ở đây.” – Hạ Diệp nở nụ cười khinh khỉnh – “Thật trùng hợp.”

“Tất nhiên là trùng hợp rồi.” – Lệ Tâm đứng dậy, vỗ vỗ hai tay vào chiếc tạp dề nhỏ màu vàng nhạt được buộc ngang eo – “Nếu tớ mà là cậu, chạy từ bên kia đường sang đây mà nhận ra người đồ rác không phải người mình đã nghĩ chỉ sợ... tức chết mất.”

Hạ Diệp nghiêng răng, trừng mắt nhìn Lệ Tâm - “Cậu...”

“Cậu làm ở đây thật sao? Bánh nơi này rất ngon, tớ từng ăn rồi.” – Diệp Vũ nở nụ cười thân thiện.

“Đúng vậy. Tớ rất muốn học làm loại bánh này chỉ tiếc ông chủ không nhận nữ đệ tử.” – Lệ Tâm cười đáp.

“Lạ thật? Lại có cách truyền nghề như vậy sao?”

Diệp Vũ thấy thú vị, ánh mắt chuyển dời từ Lệ Tâm nhìn vào trong cửa hàng. Cô phát hiện có một người đàn ông đang neho mắt nhìn về phía bọn họ. Có lẽ người đó là quản lý cửa hàng. Cô mím môi nhìn Lệ Tâm áy náy.

“Hình như hai đứa tớ gây rắc rối cho cậu rồi. Vậy đi... tớ và Hạ Diệp vào mua bánh, xem như cậu đang giới thiệu cho tụi tớ vậy, chắc là sẽ không bị trách đâu.”

Lệ Tâm từ chối - “Không sao đâu. Mặt anh ấy là vậy đấy. Khi nãy anh ấy khen tớ nhanh nhẹn nhưng khuôn mặt vẫn khó đăm đăm như bị ai thiếu nợ không bằng. Tớ vào làm tiếp, các cậu về đi.”

“Không sao, tớ cũng đang muốn ăn mà. Cậu giúp tớ chọn đi, cái nào ngon ngon ấy.” – Diệp Vũ không đổi ý định.

“Cũng được. Vậy các cậu lấy mấy cái đây?”

Lệ Tâm vui vẻ bước vào cửa hàng, đưa hai người đến kệ trưng bày bánh. Bánh vừa được nướng xong, thơm ngào ngạt. Lớp vỏ màu vàng nhạt có phủ mè nhìn rất hấp dẫn, Lệ Tâm nghĩ mè bánh này sẽ rất ngon đây.

“Ừm... cứ lấy mỗi loại trên kệ một cái.”

Lệ Tâm nhẩm thầm trên này có tới sáu loại, vậy lấy giấy gói cỡ trung. Cô dùng đồ gấp, gấp từng cái bỏ nhẹ vào túi, nâng niu như trứng mỏng sau đó gấp phần nắp túi lại để giữ ẩm, bỏ vào bao nilong rồi đưa tận tay Diệp Vũ.

Hạ Diệp buồn bực đứng cạnh, thấy Diệp Vũ đã nhận bánh và thanh toán xong thì quay đầu đi thẳng ra cửa. Lệ Tâm thấy ngại nên chủ động đưa hai người đến gần xe sau đó sẽ ngược về phía cửa hàng.

Lệ Tâm đi một vài bước liền thấy điện thoại trong túi rung lên, khẩn trương bật lên kiểm tra. Bình thường cô không để điện thoại trong người lúc đi làm thêm, sợ ảnh hưởng đến nơi làm. Hôm nay có nguyên nhân đặc biệt nên cô mới mang theo.

Nhìn biểu hiện khẩn trương của Lệ Tâm, hai người đi bên cạnh cũng dừng lại. Lệ Tâm đọc tin nhắn, thở phào nhẹ nhõm, gương mặt cũng tươi tỉnh hơn, đôi môi khẽ nở nụ cười.

Tin nhắn 1: *Toi la Hao Nhan. Toi khong sao.*

Tin nhắn 2: *Mai gap.*

Hai tin nhắn cách nhau khoảng chục giây, nội dung không có một chữ thừa thãi, đúng là một con người nguyên tắc khó gần mà.

Diệp Vũ đứng bên cạnh, nhìn nụ cười của Lệ Tâm thấy thật chói mắt. Cô ta đang cười sao? Hiển nhiên là rất vui vẻ? Ồ... cô không thích gương mặt đó tí nào, thật muốn đấm nát nó.

Hạ Diệp bên cạnh nuốt nước bọt, điều hòa hơi thở của mình. Người nhắn tin đến có phải là Đình Hải? Gương mặt của Diệp Vũ thật kinh khủng, Hạ Diệp hiện giờ rất muốn chạy nhanh khỏi nơi này.

Lệ Tâm đọc xong tin nhắn mới ý thức trước đó mình đang làm gì. Cô mỉm cười xấu hổ nhìn hai người bên cạnh rồi lại bước về phía trước. Chết thật! Chỉ là mấy tin nhắn thôi, có gì mà vui thế chứ?

“Hai cậu về nha. Mình cảm ơn. Mai gặp lại nhé!”

“Ừ... mai gặp lại.” – Diệp Vũ cũng cười chào lại.

Lệ Tâm quay đầu bước về phía cửa hàng. Đi được vài bước thì nhớ ra còn chưa trả lời tin nhắn nên lôi điện thoại ra, hí hửng bấm. Phải chào lại anh ta

rồi lưu số nữa chứ!

Ngay khi cô đang soạn tin nhắn thì điện thoại lại vang lên âm báo có tin nhắn đến. Lệ Tâm mở ra xem, tin nhắn không dài nhưng lại khó hiểu. Lệ Tâm lắc đầu, miệng nhăm.

“Toi se khong de em doi nua. Tam biet.”

Doi? What’s Doi?

Chắc là... tôi sẽ không để em doi nữa... Sao anh ta biết cô đang doi nhỉ?

Hay quá... đôi mắt Lệ Tâm sáng rực... Anh ta lại muốn mời cô đi ăn phải không?

...

Diệp Vũ nhìn Lệ Tâm đang vui vẻ nghịch điện thoại ở xa, tay nắm chặt túi bánh trong tay, móng tay cắm sâu vào da hằn lên vết máu.

Sau đó, cô bước qua xe, thả túi bánh vào thùng rác đặt cách đó không xa.

Tài xế khuôn phép mở cửa, Diệp Vũ và Hạ Diệp ngồi vào xe, chiếc xe lăn bánh về phía trước.

Thứ không cần thiết, cách tốt nhất để giải quyết...

Chính là vứt đi.

Bạn đang đọc truyện *Khép Mi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 181

Hôm nay là một ngày đặc biệt, rất đặc biệt.

Tiến Trung cười ngoác miệng, mắt híp lại nhìn chăm chăm tin nhắn trên màn hình. Sáng sớm thức dậy đã nhận được tin nhắn của Thu Trang, dù cả ngày không ăn cậu cũng không thấy đói.

Đình Hải ngồi bên cạnh, nhìn Tiến Trung hai tay quần băng, chân dán Salopas, miệng nở nụ cười nham nhở như vừa trốn viện, bất giác thờ dài. Cậu chỉ đi thi nửa tháng nơi này đã thay đổi trời long đất lở. Chẳng biết đôi oan gia này tình cảm có tiến thêm bước nào không mà thương thể Tiến Trung thì chắc chắn chỉ có tăng chứ không giảm. Hôm trước gọi điện mếu máo nói bị tai nạn, vết thương hở nên không ăn được hải sản, dặn cậu chuyển từ mua đồ tươi thành đồ khô loại để lâu được ý. Vết thương ngoài da ư? Tay gãy, chân trẹo mà ngoài da nổi gì. Giờ lại trưng cái vẻ mặt cần ăn đập đó, thật muốn cậu động chân mà.

“Có đúng chúng ta vừa từ nhà cậu ra không? Không phải tớ ghé nhầm Trung Ương 2 đón cậu chứ?”

“Ý gì?” – Tiến Trung trừng mắt nhìn người bên cạnh – “Chưa thấy qua người hạnh phúc sao? Biểu hiện của tớ là đang hạnh phúc. Rất rất hạnh phúc.”

Đình Hải dùng mắt ra hiệu Tiến Trung nhìn vào gương chiếu hậu được gắn trên xe - “Cậu thấy cái người miệng chạm tới mang tai trong đó có điểm nào giống đang hạnh phúc không? Theo tớ là đầu óc có vấn đề thì có.”

“Ghen tị thì cứ nói đi, ông đây không thèm chấp.” – Tiến Trung cong miệng, vẻ mặt như trẻ con khi không nhận được đồng tình từ người lớn dù vậy mắt vẫn không rời khỏi màn hình điện thoại. Rất nể nghệ.

Nếu không vì không gian xe chật chội Đình Hải rất muốn cách xa cậu ta. Đình Hải quyết định lơ lửng Tiến Trung, nếu còn nghe cậu ta nói, chắc chắn cậu chẳng thể tập trung lái xe tới đúng chỗ học.

Tiến Trung thao thao bất tuyệt, một lúc lâu sau mới giật mình quay sang nhìn Đình Hải vẻ mặt khó hiểu.

“Phải đi đón một người.”

Đình Hải giọng nói chứa đầy vẻ bất đắc dĩ. Tối qua mẹ cậu trở về, nói chuyện một lúc liền yêu cầu cậu ngày mai sang nhà họ Diệp đưa Diệp Vũ đi học. Vốn dĩ cậu không bằng lòng lại bị lý do hai người cùng học một chỗ, sau buổi học thì tới nhà hàng Vệ Ưng ăn cơm trưa, mừng cậu đạt giải cao nhất trong cuộc thi Anh Ngữ vừa rồi. Không cần nói cũng biết thực chất buổi cơm trưa này có ý nghĩa gì nhưng ông bà ngoại cũng tham dự, cậu không thể vắng

mặt. Nghĩ tới mối quan hệ của hai gia đình, Đình Hải cảm thấy hồ hạp của mình như căng cứng. Nhiều lúc không thể đối mặt, thật muốn trốn đi nơi nào đó thật xa. Một môi vô cùng!

Tiến Trung ngồi bên âm ừ xem như đã hiểu. Cứ lạ là tại sao hôm nay phải đi ô tô đến chỗ học, hóa ra là vì lý do bất khả kháng. Xem ra hôm nay lại phải ăn cơm hay họp mặt gia đình gì đó, nghĩ thôi đã thấy mắc nghẹn rồi.

Đã gãy tay còn phải làm kỳ đà. Thật phiền phức!

...

Ở một không gian ô tô khác,

Xem nào... Gia Huy liếc nhìn người đang ngồi bên cạnh. Khóe miệng bặm lại, mắt rực lửa, chân mày nhíu chặt, hơi thở nặng nề, yểu hâu như ngưng động... gương mặt này hiển nhiên là đang rất tức giận. Gia Huy sờ mũi, khó hiểu. Trong tuần này cậu rất cẩn thận lời ăn tiếng nói, đâu có đắc tội với cậu ta, sao lại trưng bộ mặt khó gần đó chứ?

Kỳ thật, nếu Gia Huy biết được tội lỗi của mình, e rằng sẽ cảm thấy may mắn vì giờ phút này vẫn còn được ngồi trên xe. Sáng nay Hạo Nhân mang tâm trạng cực kỳ vui vẻ chạy bộ với Lệ Tâm. Tuy không hiểu tại sao cô nàng sau khi chạy xong lại kéo cậu đi ăn món bánh mì bơ sữa gì đó. Dù không thích bánh mì lắm nhưng chỉ cần cô ấy nắm tay cậu thì dù có phải đi làm bánh mì cậu cũng đi chứ đừng nói đi ăn. Chỉ là ngay lúc đó lại nhảy ra cái tên Lý Gia Huy. Hạo Nhân nhìn bộ đồ thể dục khoát trên người, miễn cưỡng trở về phòng.

Hay thật! Hoạt động đều lên lịch từ trước, cậu ta lại chọn cách thông báo bất ngờ. Mối mong khê cong lên, nếu có người muốn phá hỏng hứng thú của cậu, cậu đương nhiên cần hồi đáp.

“Theo lịch, tôi còn phải tham gia bao nhiêu hoạt động nữa?”

“Không nhiều... mấy hoạt động nhỏ chúng ta có thể xếp người ở Lý Thị đảm nhận. Theo lịch trình do thư ký cung cấp thì còn ba hoạt động cần cậu đích thân tham gia nữa.”

“Ồ... hiện tại tôi không có nhã hứng. Cậu cứ tùy ý tham gia là được.” – Hạo Nhân nghiêm giọng.

“Hả?” – Gia Huy lạnh người – “A Nhân... nói đùa rất vui nhưng không cần nói thường xuyên thế đâu. Tôi tự nhận thấy gần đây mình rất biết điều. Cậu không cần chỉnh tôi thế.”

Hạo Nhân: “Vậy sao? Xem tôi là lái xe của cậu cũng là biết điều?”

“Ha ha...” – Gia Huy cười gượng – “Còn không phải chỗ dựng xe dưới chung cư cậu ở quá nhỏ sao, chạy xe sang còn phải tìm chỗ đỗ, tôi căn bản không còn cách nào khác. Dù gì trưa nay cũng có chuyện phải về chỗ cậu, đương nhiên nên tính toán trước.”

Hạo Nhân trầm mặt, cậu hiểu “*có chuyện*” là ý gì.

“Cũng không phải chuyện gì lớn.” – Gia Huy nhỏ giọng, mong người bên cạnh không nghe thấy – “Bộ mặt mất hứng đó là sao chứ!”

Chiếc xe lao nhanh trên đường, khu Văn miếu dần hiện ra trước mắt. Hạo Nhân giảm tốc độ rồi dừng xe lại bên ven đường gần cổng. Gia Huy kinh ngạc. Hôm trước Hạo Thiên có chở cậu ngang qua nhưng lúc đó tâm trí đang bức bối chuyện Hiếu Đồng nên không chú ý lắm. Lần thứ hai ghé qua là lúc đưa Hạo Nhân tới, chỉ là khi ấy sắc mặt cậu ta sắp nổi bão, cậu tránh còn không kịp, thời gian đầu mà ngắm mấy cảnh này chứ.

Tuyệt thật! Gia Huy cảm thán. Ở một thành phố trẻ lại tồn tại những cảnh quan cổ xưa, buổi tham quan này rất đáng.

Nhìn sang người bên cạnh, chỉ thấy mắt cậu ta đang nhìn thẳng về phía trước, bờ mi bất động. Gia Huy theo hướng nhìn, liền phát hiện một cô gái nhỏ đang cúi đầu tìm gì đó trên thảm cỏ phía trước.

...

“Không phải rơi chỗ này sao, sao tìm hoài mà không thấy vậy trời?” – Lệ Tâm căng mắt nhìn.

Hôm qua sau khi thử đồ thể thao, cô phát hiện túi quần quá nhỏ không thích hợp để đựng điện thoại nên sáng nay đã mua thêm dây kéo, định bụng sẽ may thêm nó vào túi dọc trên áo khoác. Như vậy cô có thể bỏ ít đồ tiện dụng vào rồi kéo lên, sẽ không lo bị rơi nữa. Chỉ là mới may xong một túi, lúc cắt chỉ lại vô ý để rơi kim xuống thảm cỏ tươi tốt bên dưới, giờ thì đúng là tự làm khó mình.

Lệ Tâm bóp bóp vai, xoay tròn cổ. Cô ngồi đây đã quá nửa tiếng, cơ thể cũng triệu triệu mỏi rồi. Lệ Tâm ngáp dài, nước mắt theo tuyến lệ chảy xuống, cô đưa tay chùi mạnh lên trên má hằn lên vết hồng hồng.

Cách cô không xa, đang có người bước xuống xe. Lệ Tâm kinh ngạc, đôi mắt vụt sáng, vút luôn dụng cụ may vá sang một bên, cầm đầu chạy tới.

...

Gia Huy nhìn cô gái đang chạy về phía cậu, cười tí mắt. Thú vị thật! Bộ dáng cô ấy bây giờ tràn đầy sức sống. Nhìn đôi giày thể thao màu xanh xinh xắn

dưới chân có thể đoán được Hạo Nhân đối với cô gái này không tệ, có lẽ vì vậy nên thái độ của cô ấy với hai người bạn cậu mới nhiệt tình thế chẳng? Gia Huy đưa tay lên, vầy vầy, có qua có lại mới tốt, đoạn liếc nhìn người bên cạnh.

Hạo Nhân vẫn duy trì bộ mặt lạnh lùng ấy. Gia Huy cảm thấy dùng từ đáng yêu hay ngây thơ gì đó để miêu tả về một chàng trai hai mươi lăm tuổi thì không đúng nhưng lúc này cậu chẳng thể nghĩ được từ nào khác. Đôi mắt cười, khóe miệng cười, cái mũi hơi hếch lên... nhìn sơ qua cũng biết cậu ta đang rất cao hứng nhưng trước sau vẫn chẳng biểu hiện ra bên ngoài như thể sợ ai đó phát hiện rồi đến cướp không bằng.

Hạo Nhân nhìn Lê Tâm mỉm cười chạy về phía mình, có chút “*thụ sủng nhược kinh*”. Trái tim cậu chợt thấy ấm áp. Cậu phát hiện, tâm trạng của mình giờ đây lại phụ thuộc quá nhiều vào cảm xúc của cô ấy.

Ngay khi Hạo Nhân đang thần thờ với phát hiện của mình thì thấy bóng dáng Lê Tâm ngày càng gần, khóe miệng cậu vô thức cong lên. Dường như phía sau lưng cô ấy có một đôi cánh, cứ thế tiến gần về phía cậu. Tay trái cậu khẽ đưa lên như muốn giữ chặt bóng dáng ấy.

Ngay lúc Gia Huy và Hạo Nhân còn đang mỗi người một tâm trạng thì Lê Tâm đã chạy vụt qua hai người rồi dừng lại trước chiếc xe ô tô phía sau họ. Gia Huy kinh ngạc, không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Hạo Nhân khẽ xoay người, cảnh tượng phía sau khiến cảm xúc của cậu muốn nổi bão, nhiệt độ không khí xung quanh giảm xuống quá nửa.

“Này là... chuyện gì đây?” – Gia Huy chớp chớp mắt.

Hạo Nhân vẫn duy trì trầm mặc, cảnh tượng phía sau như tảng đá đập thẳng vào thị giác của cậu, tâm tình như sóng trào. Từ trước đến giờ, đứng trước Hạo Nhân, nụ cười của Lê Tâm ít nhiều còn có chút e dè nhưng đứng trước kẻ lạ mặt kia thì hoàn toàn buông lỏng phòng bị. Hạo Nhân nhìn cảnh tượng bám người như Gorilla kia... rất không thuận mắt, nhìn nụ cười chói mắt kia, đôi má ửng hồng ngượng ngùng... rất không vừa lòng, nhìn thái độ nhiệt tình kia... được rồi... rất khó chịu.

Hiện giờ điều cậu muốn làm nhất là gì?

Hiển nhiên là đưa cô gái không biết phương hướng trước sau, trái phải kia về đúng vị trí của mình.

Cậu xoay chân đang muốn cất bước về phía đó đã nghe giọng Gia Huy ở phía sau vang đến.

“Là một chàng trai tốt.” – Gia Huy chắc lưỡi – “Ánh mắt cậu ta chỉ hướng về Lê Tâm. Ngoại hình ưa nhìn, gia cảnh tốt, cử chỉ tao nhã, nụ cười đầy ấm áp và sủng nịnh. Chàng trai này giống ánh trăng, đẹp đẽ mà không chói mắt. A Nhân... gần một người như thế, cô ấy còn có thể bị người khác thu hút sao?”

Gia Huy tổng kết – “Rất khó.”

Hạo Nhân khựng người. Gia Huy không phải đang nhận xét một người, cái cậu ta làm là nhắc nhở cậu. Sự xúc động vừa rồi của Hạo Nhân theo đó vơi đi, cậu xoay người đi vào cổng Văn miếu. Có một số việc cần thời gian, có một số loại tình cảm cần khẳng định chắc chắn mới có thể bước tiếp. Khi đã xác định được điều mình muốn thì dù có khó khăn cậu cũng nhất định nắm chặt trong tay.

Vĩnh viễn không buông.

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 182

Ở phía sau xe, Lê Tâm hưng phấn kéo tay Đình Hải vùi vào. Vốn nghĩ Đình Hải sẽ không tham gia buổi thực hành này nên cô rất bất ngờ khi thấy cậu ấy xuất hiện ở đây. Ngoài ra, một việc nữa khiến Lê Tâm kinh ngạc là cậu ấy lại lái ô tô đi học. Ấn tượng mà Đình Hải để lại trong cô là một sinh viên ưu tú cùng lúc học hai trường Đại học, bên cạnh việc học còn nhận biên dịch tài liệu để kiếm tiền sinh hoạt, khi nào thì cậu ấy tăng bậc từ giai cấp tiểu tư sản thành giai cấp tư sản? Có vẻ cô chẳng biết mấy về người này, phụ hai chữ bạn thân mất rồi.

“Đình Hải... quà của tớ đâu?” – Lê Tâm mỉm cười, lắc lắc tay Đình Hải kiểm tra.

Tiến Trung rất không hài lòng với cách thức chào hỏi của Lê Tâm, gắt giọng.

“Có phải cậu nên chào hỏi trước khi vùi vĩnh không hả?”

“Chào hỏi? Chẳng phải tớ có thêm chữ Đình Hải phía trước câu hỏi rồi sao? Có chào có hỏi rồi còn gì.”

Tiến Trung nghech mặt, quả thật không nói được với dân Việt Nam học, dù vậy vẫn không tỏ ra yếu thế.

“Chào hỏi mà thế hả? Ít nhất cũng nên ngọt ngào nói vài câu. Ừm... chẳng hạn như “*Cậu về rồi sao?*”, “*Đi đường có mệt không?*” hay đại loại thế

chứ?”

Lệ Tâm “Vớ vẩn... Nếu không về rồi thì tớ và cậu đang đứng cạnh ai? Nếu đi đường mệt thì có thể đứng ở đây được chắc?”

“Vậy thì cũng nên quan tâm xem cậu ta thì cử thế nào? Hỏi có được giải gì không chứ?” – Tiến Trung vẫn chưa từ bỏ ý định chinh Lệ Tâm.

Lệ Tâm “Vô nghĩa... cậu nghĩ Đình Hải giống cậu chắc. Chắc chắn thi tốt, giật giải. Hỏi mấy điều hiển nhiên ấy làm gì?”

Tiến Trung ghen hòng.

Đình Hải buồn cười nhìn cậu bạn. Từ trước giờ, hai người họ gặp nhau liền cãi vã, cơ bản trăm trận Lệ Tâm trăm thắng nhưng dường như không mấy ảnh hưởng tới nhệ khí của Tiến Trung. Đình Hải thấy rằng, Lệ Tâm và Tiến Trung đều là người có cá tính sôi nổi, có thể vì vậy mà bọn họ cảm thấy việc tranh luận cùng nhau là cách thức chào hỏi đặc biệt cũng nên.

Đình Hải bật cười - “Cậu chẳng phải cũng như cô ấy? Thấy mặt tớ liền hỏi quà đâu còn gì?”

Tiến Trung nhăn nhó – “Toàn bệnh người ngoài.”

“Không phải bệnh mà là hiểu tính.” – Lệ Tâm nguyền dài – “Rõ *Chó chê mèo lắm lông* mà.”

“Được rồi. Cái này cho cậu và mọi người trong phòng.” – Đình Hải đưa một bọc thật to, bên trong chứa tới năm, sáu hũ đồ ăn – “Vốn dĩ định đem thêm hải sản nhưng trong kí túc xá không thể nấu ăn. Mấy món này tớ mua theo gợi ý từ mấy chị trong đoàn, chắc là ngon.”

“Ôi... nhiều vậy sao? Mấy hũ này ăn chung với cơm hay ăn vặt đều được hết. Kiểu này chắc chắn trúng giải lớn rồi.”

“Đương nhiên.” – Tiến Trung hưởng ứng, quay người về phía xe lấy thêm mấy bọc kẹo socola đưa cho Lệ Tâm – “Đem thêm cái này về nhé! Hết thì nói tớ.”

“Lại nữa. Tớ không thích socola. Lần sau mua bánh bông lan đi. Tụi tớ ăn thay bữa sáng cũng được.” – Lệ Tâm nhăn mặt thương lượng.

“Cái này không dành cho cậu. No idea. Ok?”

“Quá đáng.”

Mặc dù miệng mắng Tiến Trung không thương tiếc nhưng trong lòng Lệ Tâm lại bị đoạn tình cảm này làm cho cảm động. Suốt ba năm nay, Tiến Trung vẫn luôn như vậy, quan tâm tới Thu Trang theo cách của cậu ấy. Chẳng hiểu sao Tiến Trung lại biết được Thu Trang thích món này lại đặc biệt ăn những lúc có tâm trạng (mặc dù đa phần tâm trạng của cô ấy chỉ liên quan tới phim và kẻ lắm chuyện trước mặt).

Lệ Tâm nheo nheo mắt, nghĩ ngợi, hình như mấy bọc kẹo trong phòng gần đây vui rất nhiều, chắc tám phần là do kẻ lắm chuyện này gây ra rồi.

“Còn nữa... Cầm lấy này.”

Đình Hải chồm người vào trong xe, lôi thêm một bọc cà chua vừa hái lúc sáng. Những quả cà chua to, đỏ rực trông thật đẹp mắt, nhìn thôi cũng biết chủ nhân của nó tốn rất nhiều công chăm sóc. Lệ Tâm chớp chớp mắt, khẽ chặc lưỡi. Thú thật, nếu không biết, nhìn xa có lẽ sẽ có người nhìn nhầm thành quả hồng giòn cũng nên.

(Lời tác giả: Cái kẻ nhìn nhầm thành hồng giòn là ai thì... e hèm... hạ hồi phân giải)

Lệ Tâm cũng tròn mắt nhìn bọc cà chua trong tay. Lúc trước mang từ nhà Thu Trang về, cô liền đưa cho Đình Hải. Cũng gần ba tháng rồi nên cũng quên luôn việc này, không nghĩ cậu ấy lại chăm sóc nó tốt như vậy. Kiểu này Thu Trang được phen ganh tỵ đấy. Mấy cây cà chua của cô ấy đến giờ vẫn chưa thấy hoa chứ nói chi đến quả.

Lệ Tâm tán dương - “Cậu có thể chuyển sang thợ làm vườn được đấy, quá tuyệt!”

Phía cửa sau xe, từ lúc dừng xe đến giờ, Diệp Vũ vẫn yên lặng quan sát cuộc trò chuyện của ba người. Cô và họ đứng cùng một nơi, hít cùng bầu không khí nhưng tưởng như lại xa xôi đến ngàn dặm. Diệp Vũ không thích ánh mắt của Lệ Tâm nhìn Đình Hải, chúng quá thân thiết. Cô lại càng ghét ánh mắt của Đình Hải nhìn Lệ Tâm, chỉ có duy nhất và sùng nịnh yêu thương.

Diệp Vũ mỉm cười, bước về phía bọn họ.

“Cũng còn hơn nửa tiếng nữa mới tới giờ học, phía kia có một quán ăn rất ngon, lúc trước tớ và Hạ Diệp cũng thử qua rồi, cùng ăn sáng nhé!”

Lệ Tâm vừa nghe Diệp Vũ nói xong vội vã kiểm tra đồng hồ trên tay- “Á... Tớ ăn sáng rồi, có việc gấp nên đi trước đây. Trong hai cậu ai cần ăn sáng không? Không thì đi theo tớ.”

“Cậu cứ việc đi đi, tớ ăn sáng rồi.” – Đình Hải từ chối xong liền quay sang hướng Lệ Tâm bước tới – “Đi thôi.”

“Ừ.” – Lệ Tâm bước đi vẫn không quên quay đầu vẫy vẫy tay ra hiệu tạm biệt với hai người còn lại.

“Tớ chưa ăn sáng” – Tiến Trung ỉu xiu, hai con người độc ác lại bắt cậu dọn tàn cuộc – “Chúng ta đi thôi.”

“Được.”

...

Trên bãi cỏ, Lệ Tâm cùng Đình Hải cúi đầu tìm kim. Đình Hải nhìn nhãn hiệu đồ, có thể biết được chúng không rẻ nhưng lại không thể hỏi, mảy mảy càng lúc càng nhúu chặt. Vì vấn đề kinh tế, khái niệm về trang phục của Lệ Tâm chỉ dừng lại ở mức độ tiện lợi, những sản phẩm có thương hiệu như đôi Adidas này cô ấy sẽ không chọn mua. Như vậy, nó có thể là món quà tặng, chỉ là Lệ Tâm sẽ không tùy tiện nhận quà từ người khác, vậy sẽ là của ai đây?

“Đây rồi.” – Lệ Tâm mỉm cười, hơ hơ cây kim trước mặt Đình Hải – “Sẽ không lo có người giẫm phải nữa”

Đình Hải nhìn chiếc áo khoác thể thao bên cạnh Lệ Tâm, khó hiểu hỏi – “Sao lại muốn may thêm dây kéo vào áo vậy?”

“Ồi... mấy cái áo này tuy đẹp nhưng chẳng tiện lợi tí nào. Túi quá nông, bỏ đồ vào rất dễ rơi. Cậu xem tớ rất sáng tạo phải không?” – Lệ Tâm lắc lắc chiếc áo trên tay, xoay đi xoay lại, hất cằm mỉm cười đắc ý.

“Đúng vậy, rất sáng tạo.” – Đình Hải bật cười – “Nếu biết mấy nhà thiết kế trang phục này là ai, tớ nhất định thay cậu ý kiến vấn đề này.”

“Ồi trời... tớ chỉ sợ họ khởi kiện vì tớ phá hoại tâm huyết của họ thôi.” – Lệ Tâm thu dọn đồ đạc cho vào túi – “Mấy món đồ này có vẻ rất mắc.”

Đình Hải ngập ngừng, có chút dò hỏi – “Cậu... không biết giá chúng sao?”

“Làm sao tớ biết được.” – Lệ Tâm lắc đầu, lại nghĩ anh ta không lấy bằng giả cũng không lấy hóa đơn, dựa vào tính cách của anh ta có khi cũng chả biết chúng bao nhiêu nữa là cô.

“Ừm... chúng là đồng phục làm thêm của tớ.” – Lệ Tâm đứng dậy, Đình Hải cũng bước theo cô, lại nghe Lệ Tâm tiếp lời – “Chỉ khác là không phải hoàn lại chúng khi kết thúc công việc thôi.”

“Cũng thật lạ... dùng đồ thể thao làm đồng phục? Tớ chưa thấy chỗ nào như vậy cả.”

Đình Hải khẽ cười, cất giọng tán dương lại ẩn trong đó chút khó hiểu – “Có vẻ là một người chủ tốt.”

Kỳ thật lúc này Lệ Tâm đang nhớ lại biểu hiện của Hạo Nhân lúc này nên không chú tâm lời Đình Hải nói. Khi cô chạy lại hướng đó, hình như cô có thấy nụ cười trong mắt anh ta, cả chút mong chờ nữa. Lệ Tâm càng nghĩ càng thấy không có khả năng, nụ cười đó có khi nào là cô tưởng tượng ra không? Thật mơ hồ. Nhưng chết một chỗ là... cô lại thấy vui, hiển nhiên là rất thích nữa.

Cô và anh ta đơn giản chỉ vì một món nợ mà gắn kết ở hiện tại. Quá khứ không, tương lai không, sự quen biết ở hiện tại cũng chỉ là tạm thời, trước mắt những người khác cô không muốn thể hiện mối quan hệ đặc biệt ấy.

Nhưng mà... thật sự chỉ có như thế sao? Đôi khi thói quen trở thành trời buộc tàn nhẫn, một lúc nào đó trên con đường này chỉ còn mỗi cô. Bất giác Lệ Tâm lại thấy khu văn miếu này quá đồi rộng lớn, bước chân này, có phải vì thế mà bé đi không?

Lệ Tâm lại ngây người. Suy nghĩ này... là sao đây?

...

Bạn đang đọc truyện *Khép Mi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Tư Tâm

Lớp sơn xe màu trắng bóng loáng như một chiếc gương đầy phong cách, Hạ Diệp soi người, với tay chỉnh lại chiếc mũ màu hồng nhạt trên đầu. Hôm nay cô đặc biệt chọn một bộ váy màu hồng nhạt phối với chiếc mũ cùng màu rất trẻ trung và nổi bật. Hạ Diệp xoay người bước về phía trước. Đôi giày gót nhọn gỗ nhẹ lên mặt đường, bước chân uyển chuyển thu hút ánh mắt của nhiều người.

Tốt lắm! Cô thực hài lòng với kết quả này.

Cách đó không xa, Hà My vừa lúi vừa kéo Hiếu Đồng tiến về phía Văn miếu. Hôm nay là buổi thực hành chụp ảnh ngoài trời đồng thời buổi học này cũng nằm trong chương trình giao lưu học tập với sinh viên Đại học S Lý Thị nên rất được chú trọng. Hà My nhìn đồng hồ ăn trên tay Hiếu Đồng, khước

miệng run rẩy. Chỉ còn tầm mười phút nữa là đến giờ học, cô thậm chí còn thấy rõ lớp trưởng đứng cách cô 10m đang lôi tờ danh sách lớp trong cặp ra chuẩn bị điểm danh nhưng tay tại cô còn đến năm bịch vừa nước vừa đồ ăn sáng trên tay, làm sao mà giải quyết hết đây?

“Ngon... Hà My... ăn tiếp đi a...” – Hiểu Đồng phùng miệng giục Hà My, đoạn đưa tay lên mút chùn chụt.

“Ăn không nổi nữa a...” – Hà My lắc đầu, dồn hết mấy bịch đồ ăn vô một túi, cẩn thận đặt vào một chiếc hộp nhựa cô luôn mang theo trong cặp mỗi khi đi chung với Hiểu Đồng, đây nắp lại rồi nhét vào chiếc balo nhỏ xinh sau lưng cô bạn. Phần nước uống thì mỗi người một bịch, xong đâu đó liền kéo Hiểu Đồng chạy một mạch đến nơi tập trung. Ôi... Đi chung với Hiểu Đồng là việc nan giải nhất học kỳ này của cô. Thật muốn trốn học mà.

Phía xa, Lê Tâm thấy bóng dáng hai cô bạn đang chạy đến liền đưa tay vẫy vẫy ra hiệu. Hôm nay tập trung cả hai lớp 08vn111 và 08vn112 cộng thêm sinh viên đến từ Đại học S Lý Thị nữa dễ đến gần ba trăm người rồi. Lê Tâm chắc lười, buổi học này chính là buổi học náo nhiệt nhất trong suốt ba năm cô đặt chân vào giảng đường Đại học đó. Chẳng mấy khi được chụp ảnh miễn phí, nhất định phải tận dụng triệt để cơ hội này.

...

Hạo Nhân cùng Gia Huy đang đứng cạnh giảng viên bộ môn cùng giảng viên phụ trách hoạt động, đôi mắt cậu từ đầu đến cuối chưa rời khỏi bóng dáng Lê Tâm một giây phút này. Gia Huy đứng cạnh không nén nổi tò mò, khoanh tay trước ngực, dùng tiếng Trung hỏi nhỏ Hạo Nhân.

“Tôi thật không hiểu... cô gái đó có gì đặc biệt lại thu hút ánh mắt của cậu đến vậy? Là xinh đẹp?... Ồ không... cùng lắm chỉ có thể dùng chữ dễ thương để hình dung thôi... Tôi thật không nhìn ra... cô ấy có gì khác biệt hay nổi bật hơn những cô gái khác ư?”

Hạo Nhân vẫn chưa dời ánh mắt, Gia Huy nhìn vào đôi mắt của cậu ta, có vẻ cậu ta đang suy nghĩ về câu hỏi của cậu. Chưa đầy năm giây sau, ánh mắt Hạo Nhân từ từ giãn ra, Gia Huy nghe cậu ta lầm bầm, đôi mắt cậu tròn to, không kim được thở hắt ra.

“Có khác biệt sao? Tôi lại chẳng nhìn họ bao giờ.”

“Hà?”

“Bàn tay của cô ấy...” – Hạo Nhân khẽ khựng lại, cậu không biết nên diễn tả thế nào, chỉ biết bản thân cậu không muốn buông ra.

Gia Huy căng mắt nhìn bàn tay của Lê Tâm, sau đó lại nâng tay mình lên so sánh. Bàn tay Lê Tâm nhỏ hơn của cậu, làn da thì trắng xanh, ngón tay... ngón tay... Gia Huy tập trung thị lực nhìn bàn tay đang vẫy lên vẫy xuống của Lê Tâm phía bên kia, cậu đoán là bàn tay chắc là nhỏ, ngón tay hẳn thon dài đi... Nhìn chung là đặc biệt chỗ nào vậy?

Gia Huy uớ mồm – “Bàn tay thì sao?”

“Rất ấm áp...”

Gia Huy nghếch mặt. Tay người sống hiển nhiên là ấm áp, có gì đặc biệt đâu.

“Khi cầm tay cô ấy... tôi không muốn buông.”

Gia Huy kinh ngạc nhìn Hạo Nhân. Cậu biết đối với Hạo Nhân, Lê Tâm là một cô gái đặc biệt nhưng lại không nghĩ đến đặc biệt tới mức này. Cậu đã bỏ qua gì rồi ư? Gia Huy ý thức rất rõ tình cảm của Hạo Nhân đã thay đổi thật rồi. Nhưng nhìn vào đôi mắt có chút mờ mịt của Hạo Nhân, có khi cậu ấy cũng không biết ý nghĩa của chữ không muốn buông tay là thế nào đâu. Gia Huy quyết định cho thêm một phép thử.

“Vậy sao? Tôi thật rất tò mò... Có lẽ nên tìm lý do đến và cầm tay cô ấy một lần thử xem.”

Gia Huy vừa nói xong liền thấy đôi mắt đầy địch ý của Hạo Nhân bắn về phía mình, cậu đọc được lời cảnh cáo viết bằng mấy ngôn ngữ đều được in nghiêng to đậm trong mắt cậu ta.

“*Cậu dám.*”

Hơ hơ... đương nhiên là cậu không dám rồi. Gia Huy cụp tai, ngoan ngoãn yên lặng xoay người bước theo Hạo Nhân đi về phía tập trung của các sinh viên Đại học S Lý Thị.

...

“Xin đợi một chút.”

Hạ Diệp vừa thấy người mình cần tìm liền vội vã lách qua đám đông. Trước giờ, với vẻ ngoài xinh đẹp, cô luôn là đối tượng được săn đuổi nhiệt tình ở những nơi cô xuất hiện, giờ lại làm việc ngược lại, nếu nói không có cảm giác gì là nói dối. Hạ Diệp ý thức rất rõ việc mình làm lúc này là mạo hiểm nhưng cô lại không khuyên nổi bản thân phải dừng lại.

Hạo Nhân như không nghe thấy có người gọi mình ở phía sau, vẫn bước về phía trước. Gia Huy bên cạnh nửa muốn nói, nửa lại ậm ừ mặc kệ. Cô gái phía sau cậu nhớ rất rõ, đó là MC của buổi khai giảng, tên Hạ Diệp thì phải. Thật ra, Gia Huy thừa hưởng đặc tính “*chung tình*” truyền thống của người nhà họ Lý nên ngoài Lê Chân của cậu ra, cậu cũng chẳng thêm để tâm đến người khác làm gì. Có điều, đó là với những người bình thường còn cô gái này thì vượt mức bình thường một chút.

Gia Huy nhớ rất rõ, sau khi buổi lễ kết thúc, cô gái này đã đề nghị được làm người hướng dẫn và hỗ trợ cho cậu và Hạo Nhân trong các hoạt động liên kết giữa hai trường. Gia Huy cảm thấy không biết nên nói cô gái này quá đỗi tự tin hay là không hiểu chuyện. Quyền Đại diện chỉ là lớp vỏ bọc bên ngoài, người nắm quyền ở Lý thị Lý Hạo Nhân, thư ký dưới quyền cậu ta không biết là bao nhiêu người còn cần thêm người hỗ trợ hay sao? Có điều, giờ thì Gia Huy hiểu nguyên nhân thật sự rồi. Cậu còn đang thắc mắc tiêu chuẩn mỹ nam của các cô gái Việt Nam cao lắm hay sao mà người có ngoại hình nổi bật như cậu ta lại chẳng cuốn hút được ai. Hóa ra không phải không có mà là chưa kịp xuất hiện thôi.

Gia Huy liếc nhìn phía sau, cô gái Hạ Diệp này còn mấy bước chân nữa thì đuổi kịp bọn họ. Nhìn cách ăn mặc của cô ta, Gia Huy khẽ đánh giá, quả thật là người có chút tâm cơ. Nếu cậu đoán không lầm thì cô ta cố ý chọn màu áo này vì nghĩ Hạo Nhân đã bị sắc hồng áo dài hôm trước cuốn hút. Rất có đầu tư chỉ tiếc là đã dùng sai hoàn cảnh hơn nữa là sai người. Sắp có kịch hay để xem rồi.

Bước chân của Hạ Diệp lúc này gấp đôi so với bình thường. Cô chỉ nghĩ người đi phía trước không nghe thấy nên không dừng lại, hoàn toàn không biết bản thân mình đã bị bỏ lại. Hạ Diệp bước tới trước mặt của Hạo Nhân cách khoảng ba bước chân thì ngừng đầu lên, đôi môi khẽ nở nụ cười như đoá hàm tiếu không quá rực rỡ nhưng lại thanh thoát, kiều mị.

Hạo Nhân dừng bước, mắt lạnh nhìn thẳng người đối diện. Chặn đường cậu? Cô ta muốn gì đây?

“Xin chào, tôi...”

Hạo Nhân đối với những người gần mắt “lạ” không muốn giao tiếp, mắt kiên nhẫn ngắt lời – “Tôi không biết cô. Tạm biệt.”

Gia Huy đoán chắc được kết quả nên không lấy làm sốc. Hạo Nhân luôn vậy, không bao giờ chừa cho đối phương một chút mặt mũi nào. Nhưng xét cho cùng, trực tiếp thế cũng không có gì xấu. *Dao sắc chặt dây rồi*, chỉ mong cô ta biết khó rút lui, miễn cho bọn họ rắc rối không đáng có về sau.

Hạ Diệp thì hoàn toàn ngược lại với Gia Huy. Cô ngây người, đôi chân chết lạng tại chỗ. Cô chưa từng gặp cách từ chối trực tiếp nào như thế. Thông thường, đối với hành động nhắm vào mình của một người lạ, chẳng phải nên hỏi đối phương là ai hay muốn làm gì hay sao? Biết lịch hôm nay anh ta sẽ xuất hiện, cô đã nghĩ đến rất nhiều cảnh gặp mặt, nghĩ đến bao câu thoại để nói nhưng lại chưa bao giờ nghĩ bản thân sẽ đối diện thế nào với câu từ chối tiếp chuyện của anh ta.

Cô nên hiểu... anh ta là lạnh lùng... hay... không hiểu thế thái nhân tình đây?

...

Hạo Nhân tới vị trí của mình, lâu lâu ánh mắt lại phóng sang phía Lệ Tâm đang đứng. Chỉ là, càng phóng bao nhiêu thì tia lửa trong mắt cậu càng nồng đậm bấy nhiêu hại Gia Huy đứng bên cạnh muốn bồng cả người.

Trời ạ! Gia Huy lần lượt gọi hồn từng người một trong Lý Gia nhanh nhanh xuất hiện chứng kiến cảnh Hạo Nhân biến thành Hạo Nhân. Từ giờ trở đi, xem ai còn nói cậu ta mặt lạnh, còn lên gọi cậu ta là “*Băng Nhân*”? Dựa vào hiểu biết của cậu đối với cậu ta, kỳ này cô gái kia nhất định sẽ thảm.

Hạo Nhân bên cạnh nghiêng răng kèn kẹt, theo từng động tác của cô mà cảnh cáo không biết bao nhiêu lần trong lòng...

Lệ Tâm... nếu em còn dám nở một nụ cười trước mặt *gã không biết từ chỗ nào chui lên kia*... còn dám đứng gần hắn... còn dám đụng tay với hắn... còn dám... còn dám...(n lần còn dám)... tôi nhất định khiến em biết ý nghĩa tên mình là như thế nào...

(Lệ Tâm - ở đây có thể hiểu là khóc thầm)

...

Phía bên kia, Lệ Tâm chợt rùng mình. Không hiểu sao cô luôn có cảm giác mình đã rơi vào tầm ngắm của ai đó. Mà không đúng, dựa vào tình trạng đang run bần bật không lý do này thì có khi là bị trúng đạn luôn rồi. Lệ Tâm nhăn mặt. Tháng này thân thể cô thật có chút vấn đề, không biết hồng hóc chỗ nào mà luôn trong trạng thái bị chiếu tướng, nom nớp lo sợ.

Thôi kệ... hôm nào nhận được thẻ bảo hiểm năm học này, cô sẽ đi khám.

Lệ Tâm đưa bịch cà chua lên cao, hích mũi nhìn Hiếu Đồng đang mở to mắt bên cạnh, gọi ý tiếp.

“Cho cậu nhớ lại lần nữa... đọc không trúng, cậu mất phần.”

“A?” – Hiếu Đồng vô cùng căng thẳng. Cô đoán không nhầm thì mấy quả to tròn, thân hơi cong nhiều khía này là cà chua. Nhưng cô chỉ đọc được tiếng Trung thôi, tiếng Việt thì nói thế nào đây?

Đình Hải cùng Tiến Trung đứng cạnh không nhịn được cười. Cô bạn này tính cách có chút trẻ con nhưng thực tâm nên bọn họ đều có thiện cảm. Khả năng học tiếng Việt cũng rất nhanh, giao tiếp ngắn gọn nhưng không thiếu ý, nếu chú tâm học nhất định sẽ có lúc nói tiếng Việt chẳng khác gì bọn họ.

Diệp Vũ đứng bên cạnh khẽ mỉm cười. Một trò trẻ con cũng có thể khiến bọn họ vui như vậy? Đình Hải, đây là cuộc sống mà cậu muốn sao?

Diệp Vũ khẽ xoay người nhìn cảnh hồ. Tiết trời Nam nóng, quanh năm hoa sen đều nở, rất khác so với đất Bắc. Cánh sen hồng đung đưa trong gió, hương thơm nhạt nhòa lẫn chút tanh nồng của bùn đất quanh quần nơi đầu mũi. Diệp Vũ hít nhẹ, đôi mi từ từ cong lên, vẻ cao ngạo hiện lên nơi cuối mắt.

Trên đời này, có mấy loài hoa đầu mọc nơi bùn đất vẫn thanh tao, thoát tục? Con người, dầu xuất sắc nhưng chỉ cần sinh ra trong tầng lớp thấp hèn cũng đầu thế gọi là hoàn hảo.

Tán lá chao nghiêng, giọt sương khẽ xoay tròn, rơi xuống hòa mình vào dòng nước hồi đen bên dưới, tiếp tục một cuộc tuần hoàn vô vị. Dầu đi xa đến đâu, cuối cùng vẫn quay lại với nơi thuộc về nó. Mặt trời lên cao, nắng rực chiếu xuống từ lớp bọt khí trên mặt nước, có cảm giác như chúng đang căng lên, vỡ tan tành.

Đình Hải, chúng ta không phải đều biết rõ điều này từ rất lâu rồi sao? Cả hiện tại lẫn tương lai, tùy thời cậu chỉ có thể ở bên tôi. Sẽ chẳng có gì thay đổi được điều đó cả.

Mà nếu có...

Diệp Vũ cười buồn ... chúng cũng không được phép diễn ra.

Bạn đang đọc truyện *Khép Mi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Sóng Tình 2

Hạ Diệp đưa mắt nhìn quanh, cuối cùng nhìn thấy Diệp Vũ đang đứng trước hồ sen, không hiểu đang nhìn hay đang suy nghĩ cái gì. Cô tiến lại gần, hôm nay sinh viên dự học khá đông, bộ trang phục tuy bắt mắt nhưng kém tiện lợi, đã vậy dưới chân còn lại đôi giày cao gần 10cm khiến cô muốn đi nhanh cũng không được. Nhưng càng đến gần, bước chân cô càng chậm dần, lúc này cô đoán chắc không khí xung quanh đó đang xuống âm độ.

Hà My nhìn gương mặt xỉ xuống của Hiểu Đồng, thấy tội tội. Lệ Tâm sử dụng cách này dạy Hiểu Đồng học có phần hơi ác. Đến cô, người có nhiều thời gian ở cạnh Hiểu Đồng nhất, thử mười lần thì họa chẳng một lần mới gọi đúng. Hiểu Đồng không phải là người chậm tiếp thu, chính xác cô ấy không mấy để tâm tới vấn đề này. Trong suy nghĩ của Hiểu Đồng, thức ăn được chia làm hai loại: được ăn - không được ăn và chỉ nhớ tên khi món đó gây ấn tượng đặc biệt với cô ấy như xôi gà chẳng hạn.

“Cậu muốn cướp luôn phần của cô ấy thì cứ nói. Không cần hại notron thần kinh của người ta thế đâu.” – Hà My đưa tay muốn lấy bạch cà chua trên tay Lệ Tâm, trong lòng thầm tán thưởng Đình Hải. Cậu ta công nhận có tâm, gặp phải cô cây cà chua này thành phần bón đất lâu rồi.

Lệ Tâm nhanh tay đưa bạch cà chua trốn khỏi móng vuốt của Hà My, lườm lại – *“My My... Động khẩu được rồi.”*

“Tớ cứ thích động thủ hơn đấy.”

Hà My chồm hẳn người về phía trước, quyết tâm giành cho bằng được khiến Lệ Tâm vội vã lùi về phía sau. Tuy nhiên vui quá lại hóa buồn, Đình Hải chưa kịp nhắc thì Lệ Tâm lùi được ba bước đã va vào đám người sau cô, chiếc cặp Jean quệt vào vai một bạn nam trong số đó, gây một trận nháo nhào nho nhỏ.

Hạ Diệp nhíu mày, lại là cậu ta. Người ta nói *oan gia ngõ hẹp* nhưng cô lại thấy giữa bọn họ là đường cụt thì đúng hơn. Trong tất cả các hoạt động, chỉ cần hai lớp cùng tham gia là y như rằng chạm trán ngay từ vòng gửi xe. Hạ Diệp nhìn Diệp Vũ đang đứng cách bọn họ không xa, lại nhìn hai người bên này, cảnh tượng tương phản này cô nhìn thấy không dưới trăm lần nhưng lần nào cũng thấy gai mắt. Thực ra cô và Diệp Vũ cũng không đơn giản là bạn bè thông thường, đối với cô ấy cô có bất mãn cũng không được nói, bọn họ nói trắng ra là quan hệ chủ tớ thì có phần giống hơn. Chỉ là, dù không thích cô ấy tới mức nào đi nữa, trong hoàn cảnh này Hạ Diệp cũng có chút đồng tình với Diệp Vũ. Thích người không thích mình, dạng bị ai này cô vừa trải nghiệm qua. Quả thực rất tệ!

Hạ Diệp đưa tay lên giữ mũ, khẽ xoay người tránh đám đông tiến tới gần chỗ Diệp Vũ đang đứng. Lúc này, cô phát hiện ra, không chỉ bản thân mình nhìn về nơi đó, mà còn có một ánh mắt từ trên lầu cao ngay phía sau đang nhìn bọn họ. Không hiểu sao, giữa biết bao nhiêu người ở bên dưới, cô lại khẳng định ánh mắt đó chắc chắn chỉ nhìn về phía một người. Chuyện này là thế nào đây?

Hạo Nhân đặt hai tay lên thành, cúi người nhìn cảnh tượng bên dưới. Vừa rồi mắt khỏi cô ấy chưa bao lâu để cùng đoàn sinh viên S Lý Thị lên tầng lầu thì phía dưới Lệ Tâm y như rằng sẽ gặp chuyện. Chưa bao giờ Hạo Nhân muốn tóm Lệ Tâm tới bên cạnh mình như thế. Cá tính sôi nổi, tùy thời đều có thể đùa giỡn cũng chẳng biết mình đang ở nơi nào và cùng với ai. Hạo Nhân nắm chặt tay, con giận vì bị *“bỏ lơ”* chưa tan, giờ lại thêm chút lo lắng vô cớ. Cô gái này vừa là khắc tinh lại vừa là tử huyệt của cậu.

Mặt hồ gọn sóng, tâm tình Hạo Nhân cũng chẳng yên bình chút nào. Càng thấy rõ tình cảm của bản thân, cảm giác lo lắng, bồn chồn lại dâng cao trong lòng. Hạo Nhân đưa tay chạm nhẹ sợi dây tết bằng len bên tay trái, trấn định tâm tình. Cậu linh cảm có chuyện gì đó sắp sửa xảy ra. Nhưng mà...

Hạo Nhân nhìn xuống bên dưới, Lệ Tâm đang được người khác đỡ đứng dậy, nụ cười vẫn thường trực trên môi. Nhìn nụ cười của Lệ Tâm, đôi mắt Hạo Nhân dịu lại, sự hoảng loạn lúc đầu tan nhanh như bọt khí.

Bất kể chuyện gì xảy ra, bất kể có là ai xuất hiện, chỉ cần tôi không buông tay...

Em vĩnh viễn cũng đừng mong trốn thoát.

...

“Ôi... xin lỗi xin lỗi... cậu không sao chứ?”

“Không sao.” – Bạn nam cũng không cúi kính, còn rất galang đỡ cô đứng dậy.

Đình Hải cũng nhanh tay nhặt chiếc cặp dưới đất lên, gật đầu cảm ơn bạn nam kia rồi kéo tay Lê Tâm về lại chỗ cũ.

“Cũng may người ta dễ tính, không là cậu bị ăn mắng chắc rồi.” – Hà My phì cười.

“Còn không phải tại cậu hại tớ.” – Lê Tâm khịt mũi bất mãn.

“Tớ lại thấy tại bản chất tham ăn hại cậu thì có.” – Tiến Trung không bỏ qua cơ hội đả kích Lê Tâm – “Lần này có vẻ cậu lỗ vốn rồi. Bảo vệ một bọc cà chua đổi lại mất toi cái cặp. Rất đáng giá. Ha ha haa...”

Lê Tâm vừa nghe Tiến Trung nói xong liền cúi đầu nhìn chăm chăm chiếc cặp trên tay Đình Hải. Xui rồi... Cặp cô mua đã lâu, dùng nhiều nên bị rách đôi chỗ đặc biệt là những chỗ gần quai. Lúc này bị quệt nên mấy chỗ cô may tạm đã bị rách toát ra. Lê Tâm rung rung nước mắt, giờ có muốn sửa e rằng... khó nhìn là chuyện nhỏ, may đi may lại mới là chuyện lớn. Lại phải mua đồ mới, tháng này cô “có phúc” đôi đồ à nha.

Đình Hải nhìn chiếc cặp jean, lại nhìn về mặt tiếc của của Lê Tâm, trong lòng có chút xấu xa, cậu cảm thấy... hơi vui mừng. Từ lâu đã muốn đổi cho cô ấy một chiếc khác, xem chừng đây là cơ hội của cậu rồi. Đình Hải mỉm cười, giữ chặt cặp của Lê Tâm trong tay, hướng Tiến Trung đứng bên cạnh nháy mắt ra hiệu.

“Cũng không có chuyện gì lớn, chẳng phải Tiến Trung còn nhờ phúc của cậu hay sao? Cứ lấy nó là phí vận chuyển tính với cậu ta là được... Đi thôi ông tướng, chúng ta ra xe nào.”

“Ra xe làm gì? Không đi.” – Tiến Trung cúi kính. Mượn cậu là lá chắn thì thôi đi, đừng tưởng cậu không biết cậu ta tính nhờ vả chuyện gì. Có chết cũng không đi.

“Thật sao? Vậy đồng hồ hiệu cậu để ở xe cũng không cần dùng đến à?” – Đình Hải vui lòng nhắc nhở. Đồng hồ là vật để sắp xếp tổ học tập mỗi khi có hoạt động ngoài trời, không thể thiếu được. Khi này xuống xe cậu và cậu ta mỗi người một hướng nên cần bản quên mất, giờ lại là có hại.

“Mẹ ơi... quên mất. Đình Hải... tên chết bầm... cậu có ý phải không?” – Tiến Trung nhảy dựng lên, quên luôn cả việc mình bị trẹo chân với gãy tay, phóng ánh mắt đầy sát khí về phía tên đầu sỏ gây chuyện.

Đình Hải cầm cặp Lê Tâm, bước nhanh về phía cổng, chẳng buồn quay đầu - “Xem như tớ giúp cậu tập vật lý trị liệu đi. Nếu còn nói nữa sẽ muộn đó.”

Hức hức... vật lý trị liệu cái đầu cậu... Đình Hải... tôi nhìn nhầm cậu rồi...

...

Hạ Diệp từ lúc phát hiện sự khác lạ trong ánh nhìn của Hạo Nhân dành cho Lê Tâm, cảm giác ganh tỵ rồi dậy trong lòng. Lê Tâm... cô ta có điểm nào hơn bọn họ mà lại nhận hết sự quan tâm của người khác.

Cô ta... nói về gia cảnh còn không bằng người làm thuê như cô chứ đừng nói là so với Diệp Vũ; ngoại hình cũng đâu có gì nổi bật, thành tích học tập nếu không phải cô cố ý, cô ta hơn được cô chắc? Hay là tính cách cô ta có gì đặc biệt? Hạ Diệp cười khinh bỉ, một người yêu tiền hơn yêu mạng thì có gì đáng để nhắc đến?

Hạ Diệp hướng phía Diệp Vũ đang đứng đi tới. Lê Tâm đang cùng Hà My và Hiểu Đồng phân tranh cà chua, quay lưng về phía cô ta nên hoàn toàn không biết có người đang ở ngay sau lưng mình. Đột nhiên lưng Lê Tâm bị húc mạnh, cô không vững người liền ngã ngay về phía trước, bọc cà chua bị văng ra xa, lăn mỗi nơi một quả.

“Đồng người quá!... Không cố ý...” – Hạ Diệp nhếch môi, không vì hành động của mình mà lấy làm áy náy.

Lê Tâm nhú mày, cô chẳng thấy chút nào giống không cố ý cả. Dù vậy cô ta nói cũng không sai, đồng người và chạm là chuyện bình thường, cô chỉ còn cách bỏ qua thôi.

Hà My đỡ Lê Tâm dậy, đưa tay chùi đất cát bám trên tay cô bạn. Hà My nhìn chăm chăm Hạ Diệp, hận không thể biến mắt mình thành súng, nã cho cô ta vài phát đạn. Cô bực mình rồi đây! Chẳng biết tại sao Hạ Diệp lúc nào cũng tìm cách gây chuyện với bọn họ, chính xác hơn là nhắm vào Lê Tâm. Hiểu Đồng đứng cạnh nhìn biểu cảm của cả ba người phía trước, cô không hiểu lắm nên quyết định đi nhặt cà chua.

Hà My chưa kịp lên tiếng, đã nghe thấy tiếng Lê Tâm vang lên bên cạnh - “Không sao... Nhớ lần sau cố ý là được...”

Hạ Diệp không ngờ Lê Tâm sẽ nói thẳng ra như thế, gương mặt bà hề đột nhiên biến dạng. Trước giờ cô và cô ta gây chuyện với nhau không ít nhưng vẫn chưa cho nhau chút mặt mũi giả tạo, xem ra kể từ hôm nay mọi chuyện đã khác rồi. Hạ Diệp nghiêng chặt răng, hừ lạnh xoay lưng đi. Dù vậy, vẫn nghe tiếng Hà My vang lên từ phía sau.

“Có nhầm không vậy? Cậu là Lê Tâm, không phải Hồng Tâm, sao lúc nào cũng bị mấy đứa chết bầm nhắm vào thế? Hay đầu óc cậu ta ứng nước? Rõ dở hơi.”

Hiếu Đồng nhặt xong cà chua vừa quay về đã nghe Hà My mắng người, trề miệng nhận xét - *“My My... cậu giống Thu Trang rồi a...”*

“Thật sao? Hiếu Đồng... Khi về nhớ nói với Thu Trang là My My tớ đã kể thừa tình hoa mắt người của cậu ta rồi. Không nghĩ mắt người lại thoải mái như vậy, kiểu này phải thường xuyên massage mắt không biết điều đó mới được.”

Hiếu Đồng chỉ cần biết Hà My thoải mái là được rồi, nào có quan tâm kẻ không biết điều trong mắt cô ấy là ai, liền gật đầu phụ họa - *“Được a...”*

Lê Tâm đứng bên cạnh lắc đầu cảm thán. Thu Trang, *mưa dầm thấm dất*. Cậu mắng kẻ không biết điều Tiến Trung kia cả ngày, không biết có tác dụng với cậu ta không như với mèo My thì ảnh hưởng rất rõ ràng.

Lê Tâm nhìn gương mặt hớn hở của hai cô bạn bên cạnh, không biết nên khóc hay cười. Cô thật sự có chút tội nghiệp cho Hạ Diệp rồi đấy.

...

Lê Tâm nhận bịch cà chua từ tay Hiếu Đồng, cô có cảm giác chúng nhẹ đi thì phải. Lê Tâm mở bọc kiểm tra phát hiện thiếu mất một quả liền cúi đầu nhìn xung quanh.

Toe ... toe...

Tiếng còi báo hiệu tập trung vang lên, mọi người nổi chân tiến vào Chính điện Văn miếu. Lê Tâm không cẩn thận liền bị va quệt, chân bị một bạn nữ khác đạp lên, đau nhe cả răng. Dù vậy vẫn không bỏ ý định tìm cà chua. Khi này cô ngã về phía trước nên chắc chắn nó ở ngay gần đây thôi, Lê Tâm vừa nghĩ vừa lách người đi về phía bờ hồ, cuối cùng cô cũng tìm được nó đang mắc lại trong kẽ một chậu hoa. Lê Tâm cúi người, từ từ nhích lại gần, nhặt cà chua lên, chùi nhẹ lớp vỏ bên ngoài. Quả cà chua đỏ mọng lúc đầu giờ đã lấm tẩm những vết bầm thẫm lì ti khiến cô đau lòng không thôi.

Hà My và Hiếu Đồng bị dòng người đẩy về phía xa, nhìn về phía sau vẫy tay ra hiệu cho Lê Tâm đi nhanh. Lê Tâm mỉm cười, cũng không phải cô không biết đường, bon chen lúc này chỉ e chưa tới nơi thì cả cô và bịch cà chua cũng dẹp lép luôn rồi. Ôi... Lúc này cô nên gửi bịch cà chua cùng cặp ra xe Đình Hải luôn chứ! Thật ngốc quá!

Cảm thán xong, nhìn đoàn người đã vắng hơn, Lê Tâm nhích dần về phía sau, vội vã đứng dậy. Theo thứ tự sắp xếp, lớp cô là 08VN111 nên sẽ nằm trong tốp đầu tiên dâng hương. Giờ chỉ cần qua đoạn hẹp này thì chạy nhanh một tí sẽ tới sân Chính điện kịp lúc. Bên này Lê Tâm đang tính toán cách đi nhanh, phía sau một đôi mắt vẫn chăm chú nhìn cô từ đầu tới giờ, trong đầu hiện lên một kế hoạch xấu xa.

Ngay khi Lê Tâm vừa đứng lên, lưng cô bị một vật đập mạnh, cả người cô bị xô về phía trước. Lê Tâm không kịp phản ứng, mắt đã rơi thẳng vào khoảng không trước mặt.

Á...

Ừm...

Mặt hồ tựa như một chiếc gương bị một lực tác động mạnh, vỡ nát. Lê Tâm muốn hét lên nhưng không sao hét được, càng vùng vẫy càng bị cuốn ra xa.

Tiếng động quá lớn, mọi người đổ mắt nhìn về phía hồ, hốt hoảng nhìn thân ảnh Lê Tâm đang chơi vui giữa lòng hồ. Hà My cùng Hiếu Đồng quay đầu lại, nhận thấy người bị nạn là Lê Tâm liền hét lớn, đẩy hết đám người phía trước ra xa, cố vớt người về phía lan can hồ.

“Tâm... Tâm... trời ơi... tránh ra tránh ra...”

Đoàn người đang đi vào chỗ hẹp nên di chuyển chậm, người cùng người đứng san sát, sự kích động của Hà My và Hiếu Đồng càng khiến mọi việc náo loạn lên. Những người bị Hà My xô ngã lại lại dè lên những người bên cạnh, loạn lại thêm loạn. Một số giảng viên theo đoàn lập tức kéo sinh viên đang chắn trước mình, chạy vội đến gần hồ.

Ngay lúc mọi người đang luống cuống, một âm thanh vang lên, thân ảnh tựa như gió lốc từ trên cao đáp xuống.

“Tránh ra...”

Bạn đang đọc truyện *Kiếp Mi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

